

THIỆN NGỘ

# KIẾM MỘNG THÀNH NAM

\*Tiểu thuyết kiếm hiệp – dã sử

THÍCH QUẢNG CHÂU

Nhà xuất bản Ananda Viet Foundation

Copyright © 2019 Thích Quảng Châu

All rights reserved.

ISBN: 978-0-359-39513-2



## GIỚI THIỆU TÁC PHẨM:

*Kiểm Mộng Thành Nam* là một tiểu thuyết kiếm hiệp – dã sử, lấy bối cảnh những năm đầu triều Minh Mạng. Gia Long phục quốc trong gian khó nên trả thù cũng tàn bạo. Hết truy diệt tàn dư Tây Sơn lại đến những môn phái lớn trong chốn giang hồ. Trong ấy quan trọng nhất là Bạch Liên Giáo.

Nhưng chốn giang hồ biến ảo khôn lường, anh hùng võ lâm xưa nay vốn không nằm trong khuôn phép triều đình. Bạch Liên Giáo tuy mất đi nhưng thế hệ tinh anh năm xưa vẫn còn đấy. Để rồi dẫn đến sự kiện “cô nhi nhà họ Nguyễn”. Kể từ đó bao nhiêu biến cố dồn dập xảy ra, Bạch Liên Giáo lại quật khởi một lần nữa.

Nhưng chính luôn thắng tà, đầu phải trả những cái giá cực kỳ tàn khốc. Nguyễn Đăng Bảo – chàng cô nhi năm nào, cuối cùng cũng trưởng thành, từng bước phá tan âm mưu đen tối của Huỳnh Công Lý – phó tổng trấn thành Gia Định, cũng như trả mối thù tru diệt toàn gia năm xưa.

Ân oán tình cừu đan xen trong câu chuyện. Đó cũng là những ảo ảnh muôn đời chốn nhân gian. Đọc câu chuyện, độc giả có thể thấy mình là một nhân vật nào đó: Huỳnh Công Lý, Pháp Châu Hòa thượng, Lê Văn Duyệt, Vương Đại Lực... với bao sắc thái tình cảm. Ở đó, độc giả có thể tự tìm ra chân dung của chính mình, cũng như những giải pháp cho những vấn đề bản thân đang gặp phải. Nhưng tóm lại, tất cả những sắc thái, những biến ảo ấy cũng không ngoài hai chữ “nhân duyên”.

Nhà xuất bản Ananda Viet Foundation | Tâm Diệu

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

### PHI LỘ

*Giang hồ là nơi phức tạp nhất trong xã hội. Vốn không có địa giới cụ thể, không được công nhận tính chính thống nhưng phạm vi rộng lớn vô cùng. Hễ nơi nào có võ học, có áp bức, nơi nào còn tồn tại bất công, còn ân oán tình cừu thì nơi đó là giang hồ.*

*Giang hồ xưa nay đã là một thế giới đầy rẫy phức tạp với những mưu mô khùng khiếp, những cừu hận nhiều đời không giải nổi đến những cái chết không rõ nguyên nhân... Tuy nhiên, nơi đó cũng tồn tại những người sẵn sàng sống chết vì hai chữ “trượng nghĩa”. Đó cũng là nơi xuất hiện những đoạn tình cảm khiến người thế gian nghe đến là đau thắt tâm can!*

### THÍCH QUẢNG CHÂU

# THÍCH QUẢNG CHÂU

## HỒI 1 DI CÔ VÕ THÁNH

---

*Mọi chuyện trên đời không có gì là hoàn toàn suông sẻ.  
Nếu có cũng chỉ là giả tạo!*

---

Trong thiên hạ bát đại danh lầu thì Mãn Giang là tòa lầu đồ sộ nhất, phòng ốc vườn tược trùng điệp nối tiếp nhau. Lầu tọa lạc trên một mảnh đất rộng nhìn ra ngã ba sông Bến Nghé, chẳng những chiếm vị trí hữu tình, chỉ riêng về nét cổ kính thì đã ăn đứt bảy tòa lầu còn lại.

Tuy nhiên, trong giang hồ thứ gì nổi tiếng cũng đều có lý do đặc biệt của nó. Ngoài Minh Nguyệt Lâu là thánh địa Phật môn, Đẳng Phong Các chưa bao giờ tiếp khách giang hồ, thì Mãn Giang Lâu là nơi sầm uất nhất so với những địa danh còn lại.

Bởi vì nó chính là một tòa tử lầu!

Tương truyền, để vận chuyển số gỗ đá xây dựng nên tòa lầu bảy tầng này thì đã làm chết tổng cộng năm trăm con trâu ngựa. Ba trăm năm nay, tòa gác đã truyền được sáu đời chủ, đều là người nhà họ Lục. Tới đời thứ sáu này, thì danh tiếng của lão lầu chủ Lục Nhất Phong lại càng cực thịnh, uy vọng của lão cơ hồ khiến thiên hạ quên mất chủ nhân năm đời trước cũng đều là những bậc hào kiệt danh tiếng trong giang hồ.

Cho nên tám trăm dặm xung quanh, hễ nhắc đến cái tên Tế Thiên Kiếm Lục Nhất Phong thì không ai không ngưỡng mộ. Bởi vậy, việc làm ăn của Mãn Giang Lâu hai chục năm qua phát

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

đạt không tường, chỉ riêng số phòng ốc đặt phía sau tòa lâu cũng đã chiếm hết mấy mẫu đất.

Mùng bảy tháng bảy, Mãn Giang Lâu cực kỳ náo nhiệt, khách khứa đông đúc. Có thể dễ dàng nhận ra được trong đám khách giang hồ lục tục ghé đến từ lâu từ sớm đã có mặt không ít những nhân vật tai to mặt lớn.

Bởi vì hôm nay, tại tòa lâu này diễn ra lễ mừng đại thọ sáu mươi tuổi cũng đồng thời là lễ rửa tay gác kiếm của Lục lâu chủ. Một sự kiện quan trọng trong giang hồ như vậy thật khiến không ít người quan tâm.

Đứng dưới tấm biển Mãn Giang Lâu được điêu khắc tinh xảo bằng đồng khối là một hán tử không quá ba mươi, dáng vẻ lạnh lợi, khuôn mặt dễ nhìn. Hắn là Lục Nhất Tài, con trai lão lâu chủ. Việc của hắn là tiếp đón những khách quan trọng của ngày hôm nay. Đang nói cười vui vẻ, đột nhiên hắn bước nhanh về phía trước, dáng điệu mười phần kính trọng:

– Huỳnh đại nhân hôm nay hạ cố, thật là vinh dự cho tiểu lâu!

Hắn nói bằng một giọng cực kỳ khách sáo, điều đó cho thấy người vừa đến danh phận cũng chẳng vừa. Nhưng lại gọi hai tiếng “đại nhân”, xem ra kẻ ấy ắt là một nhân vật của triều đình.

Huỳnh đại nhân không xa lạ gì với người dân ở Gia Định thành này. Lão chính là Huỳnh Công Lý – Phó tổng trấn Gia Định thành, hơn nữa lại còn là cha vợ của đương kim hoàng đế Minh Mạng, uy vọng trong triều cực lớn.

Huỳnh Công Lý gật đầu, nở một nụ cười.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lục Nhất Tài nói:

– Gia phụ ở bên trong, xin mời đại nhân!

Đám thị vệ của Huỳnh Công Lý cũng được người của Mãn Giang Lôu sắp xếp vào một bàn gần đó.

Lục Nhất Tài lăm bắm “Xem ra khách chính đã đến đủ” rồi dõng bước vào trong. Tuy nhiên, gã di chuyển chưa được ba bước thì đằng sau đã có tiếng hắng giọng:

– Lục công tử, ở đây cũng phân biệt khách chính khách phụ sao?

Lục Nhất Tài xoay người lại “Là ai mà có thính giác linh mẫn đến vậy?” – gã lăm bắm.

Người vừa nói là một thanh niên chừng ba mươi, khuôn mặt anh tuấn. Trên tay gã là một cái hộp lớn bằng gỗ. Người thanh niên nhìn Lục Nhất Tài cười nụ.

Lục Nhất Tài quay người lại, hơi nhíu mày nhưng điệu bộ vẫn không kém đi chút lịch sự nào:

– Chẳng hay các vị là...?

Người thanh niên thuận tay đưa hộp quà cho gia nhân Mãn Giang Lôu rồi cười nói:

– Gia phụ Mạc Vân, tại hạ Mạc Thiên, cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ. Hôm nay, nhân dịp rong chơi Gia Định thành, ghé đến chúc thọ lão lâu chủ.

Lục Nhất Tài nghe đến cái tên Mạc Thiên thì tinh thần rúng động nhưng không để lộ ra ngoài. “Chẳng phải Mạc Thiên chính là người đã hạ sát Tinh Đầu Kiếm Mã Toàn – đệ nhất cao

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

thủ hắc đạo Bắc Thành sao?”<sup>1</sup>. Trong các mối quan hệ của gia đình rõ ràng không có tên hai người này. Gã không biết hai người này đến đây có mục đích gì khác ngoài chúc thọ hay không. Tuy nghĩ thế nhưng nét mặt vẫn tỏ ra hết sức bình thường:

– Đại thọ của gia phụ không ngờ được tiền bối và công tử đây xem trọng, thực là vinh hạnh.

Lục Nhất Tài phân phó bọn gia nhân sắp xếp chỗ ngồi cho khách khứa rồi đưa cha con họ Mạc vào trong.

Gã tuy bên ngoài vẫn niềm nở nhưng đã ngầm dò xét hai kẻ không mời mà đến này.

Mạc Vân, một lão niên ước chừng hơn sáu mươi, chòm râu dài đã điểm bạc hết phân nửa, khuôn mặt quá thước, trên ấn đường lõm sâu vào, nhưng hai hàng lông mày rậm rạp đã che lấp, khiến người ta không thể biết rõ đó là hình tượng hay chữ gì được khắc lên. Lão mang trên lưng một vật hình hộp, dài chừng ba thước, được bọc bằng một túi gấm đen cực kỳ ấn tượng, khiến người đối diện không nhìn thì thôi, hễ nhìn vào lập tức có cảm giác mát dịu, tinh thần phấn chấn. Mạc Vân nhẹ nhàng bước vào trong khách sảnh, âm trầm, không thốt một lời nào.

Lục Nhất Tài sắp xếp chỗ ngồi cho hai cha con họ Mạc rồi nhanh chóng lui ra phía sau khách sảnh.

Danh lâu Gia Định thành quả thực có điểm lạ. Khách sảnh

---

<sup>1</sup> Bắc Thành (chữ Hán: 北城) là một danh xưng dùng để chỉ một đơn vị hành chính cấp cao đầu đời nhà Nguyễn, quản lý 11 trấn (tương đương cấp tỉnh ngày nay) ở phía bắc Việt Nam. Đơn vị này được vua Gia Long đặt ra từ năm 1802, được sử dụng cho đến năm 1831, dưới triều vua Minh Mạng thì bị bãi bỏ.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

được dựng tại tầng trệt của tửu lâu, không gian rộng rãi, bài trí tinh xảo. Tất cả bàn ghế hôm nay đều được thay mới bằng loại đặc chế từ gỗ tử đàn, mùi hương tỏa ra dịu nhẹ, cộng thêm khí trời mát dịu vốn có của phương Nam quả thực khiến khách khứa mười phần ưng ý. Quầy tính tiền được dọn đi, thay vào đó là một giá gỗ đen mun, cao ngang ngực một người lớn tuổi, bên trên đặt một thanh kiếm dài, vỏ đã cũ nhưng toát ra một thứ kiếm khí tinh quái khiến người đứng gần không khỏi ớn lạnh.

Phía trước đặt một chiếc ghế thủ tọa lớn, điêu khắc tinh xảo, nổi bật bởi một con hắc long cuộn cuộn thân mình, uốn lượn như muốn thoát khỏi khối gỗ đen bóng ấy, thật khiến cho người xem không khỏi tấm tắc. Bên trên chiếc bàn dài bày mười ba chung trà. Tách trà vốn là thứ gồm cổ thời Hồng Đức, nước men vừa cổ vừa láng mịn. Hai bên bàn bày mười hai chiếc ghế, chia làm hai hàng, mỗi bên sáu cái. Ngồi trên đó là mười hai vị khách quý của Mãn Giang Lâu. Dãy ghế bên trái dành cho những người có thâm tình với lão lâu chủ. Người thứ nhất là Ngô Đại Thông, tổng tiêu đầu Long Minh tiêu cục – một tiêu cục nổi tiếng bậc nhất tại Gia Định thành. Bên phải lão là Bùi Thế Phong – hội chủ đời thứ tám của Đại Dao Hội. Tiếp theo là Phạm Đại Minh – bang chủ Triều Dương Bang, hoạt động trong lĩnh vực buôn muối, cũng là một bang phái nổi tiếng miền sông nước. Chiếc ghế thứ tư là dành cho Huỳnh Công Lý. Kế bên Huỳnh Công Lý là Vương Đại Lực – bảo chủ Vương Gia Bảo. Chiếc ghế thứ sáu được dành cho Trương Kiến Đức – bang chủ Thanh Long Bang.

Dãy ghế bên phải được dành cho những danh môn trong giang hồ. Người thứ nhất là Viên Thông đại sư – chủ môn Phật Quang Tự. Người thứ hai là Mộc Tinh Linh đạo trưởng – đại diện Bích Du Cung trên đỉnh Thất Sơn. Tiếp theo là Dương

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Thanh Hùng – chương môn Túy Tiên Kiếm từ kinh thành Huế. Bên cạnh là Hoàng Giác – Đại long đầu của Cửu Long Trại. Chiếc ghế thứ năm là dành cho Trần Hy – chương môn Vô Địch Thần Môn, vương quốc Cao Miên. Và cuối cùng là Lữ Toàn Trung – trang chủ Tích Kiếm Trang, minh chủ Tứ Đại Kiếm Trang danh chấn thiên hạ.

Xung quanh chiếc bàn dài là vô số những bàn ghế nhỏ hơn, ngồi trên đó là những giang hồ kiếm khách từ khắp các nơi đến tham dự buổi đại tiệc tại Mãn Giang Lâu. Nếu tính cả ngoài sân nữa thì lầu Mãn Giang hôm nay đón tiếp không dưới tám trăm khách.

Khách sảnh hiện tại vẫn huyền ảo, đây là một dịp hiếm có tụ hội các nhân vật nổi tiếng trong giang hồ nên hầu như mọi người đều tranh thủ ba hoa khoác lác thêm vài câu, kết giao thêm vài bằng hữu.

Đột nhiên, từ phía trong vang lên một tiếng hô lớn:

– Lão gia đến!

Toàn thể sảnh đường ai cũng vui vẻ đứng lên chào lão lâu chủ.

– Mời tất cả chư vị ngồi!

Lục Nhất Phong nói lớn:

– Hôm nay được các vị anh hùng không quản đường xá xa xôi đến dự bữa tiệc nhỏ, quả thực khiến lão phu cảm động!

Ngô Đại Thông lập tức đứng dậy:

– Lục đại hiệp chớ khách sáo, đại thọ lục tuần của ngài

## THÍCH QUẢNG CHÂU

quả thực là một việc lớn của giang hồ. Chúng tôi không đến mới là không nể mặt.

Lời của tổng tiêu đầu Long Minh tiêu cục lập tức được toàn thể đương trường hưởng ứng. Tám trăm dặm quanh Gia Định ngũ trấn này, Lục Nhất Phong có vị thế thuộc hàng số một. Gã chủ trì Mãn Giang Lâu hai mươi năm thì y như trong thời gian ấy toàn giới hắc đạo không dám động đậy. Năm thứ nhất, lão hạ sát Trần Kiệt – một đại đạo chuyên hái hoa các nhà quan quyền trong vùng. Sau vụ ấy, gã được người trong giới quan trường hết sức nể trọng. Năm thứ hai, bảy trại chủ của Toàn Phong Trại đột nhiên chết trong một đêm bởi cùng một kiếm chiêu tàn khốc, sát thủ là gã. Năm thứ năm, hai cao thủ của Phụng Hoàng Ngũ Kiệt cũng chết dưới kiếm của lão. Liên tục ba năm tiếp theo, không ít giang hồ hắc đạo và mấy cao thủ của Phụng Hoàng Ngũ Kiệt liên tục tìm đến để tầm cù, nhưng người đi thì có, còn về thì không. Từ đó cái tên Tế Thiên Kiếm Lục Nhất Phong lập tức danh chấn giang hồ.

Việc giết chóc ấy cũng đã hai mươi năm rồi!

Bằng hữu của lão không ít, nhưng kẻ thù cũng không đếm hết. Khách giang hồ tìm đến kết giao đa phần đều muốn dựa vào lão nhằm củng cố vị thế trong việc làm ăn. Có thêm một bằng hữu hiển nhiên sẽ tốt hơn việc thêm một kẻ thù. Lục Nhất Phong cũng biết điều đó. Và hôm nay, những bằng hữu đó đều có mặt trong lễ mừng thọ của lão.

Lục Nhất Phong tổ chức tiệc mừng đại thọ còn có một ý khác. Lão đã sáu mươi tuổi đầu, ở cái tuổi ấy còn mấy ai muốn tranh đấu. Lần này, lão quyết định rửa tay gác kiếm, quy ẩn giang hồ, sống đời nhàn nhã.

Sau lời nói của Ngô Đại Thông, toàn thể sảnh đường im

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

lặng như tờ, tất cả đều chờ đợi Lục lâu chủ. Từ phía sau, hai gia nhân đã mang lên một chiếc chậu lớn bằng vàng, bên trong chứa đầy nước sạch, thứ nước được lấy từ Vọng Tây Tuyền. Theo lệ, Lục Nhất Phong sẽ tuyên bố rút lui khỏi giang hồ trước sự chứng kiến của đồng đạo võ lâm, sau đó sẽ rửa tay trong chậu nước bằng vàng ấy. Điều đó tượng trưng cho việc cắt đứt với mọi ân oán giang hồ. Đây là một quy luật của giang hồ hắc bạch hai đạo. Với một người đã rút lui thì mọi ân oán từ trước đến giờ đều không truy cứu nữa. Nếu muốn truy cứu thì trong vòng một tháng kể từ khi người đó phát thiệp thông báo, mọi việc phải được giải quyết xong xuôi.

Một tháng vừa qua vô cùng bình yên với Mãn Giang Lâu. Xem ra đại lễ hôm nay thật sự suôn sẻ!

Lục Nhất Phong xá tay khắp một lượt rồi nói lớn:

– Lục mỗ tuổi đã già, không còn sức như lớp thanh niên. Hôm nay, dưới sự chứng kiến của chư vị bằng hữu, Lục mỗ tuyên bố rút lui khỏi giang hồ, mọi ân oán mấy mươi năm qua xem như phù vân. Từ nay, Mãn Giang Lâu xin trao lại cho khuyển tử Lục Nhất Tài. Mong các chư vị chiếu cố!

Lục Nhất Phong nhắc kiểm trao cho con trai. Lục Nhất Tài đón lấy, cúi người chào khắp một lượt.

Hai gia nhân bê thau nước tiến lên phía trước, đặt trên một cái bàn nhỏ gần giá kiểm. Sau một hồi trống dài, Lục lão lâu chủ xá tay chào khắp một lần nữa rồi chậm chậm đưa đôi tay vào thau nước. Đây chính là giây phút mọi người chờ đợi nhất.

Tuy nhiên, mọi chuyện trên đời không có gì là hoàn toàn suôn sẻ.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nếu có cũng chỉ là giả tạo!

Lúc Lục Nhất Phong chăm chú đưa đôi tay vào thì một tràng thanh âm “leng keng” trỗi lên, là tiếng của kim loại chạm nhau, tuy không xé tai nhưng đủ khiến người nghe kinh tâm động phách. Cùng lúc ấy, một bóng đen như hắc xà vút tới, bổ thẳng vào đôi bàn tay của lão, lực đạo trầm hùng dị thường. Lục Nhất Phong bất ngờ trước biến cố nhưng không loạn, liền lách đôi tay khỏi bóng đen, tiếp tục đưa vào chậu vàng.

Lão nhất định phải rửa tay bằng được!

Nhưng bóng đen cũng tinh quái không kém, nó lập tức uốn cong lại, chớp mắt đã đá lật úp thau nước, làm ướt cả cái bàn. Nhìn kỹ lại là mấy đoạn kim loại đen bóng.

Lúc này người sử dụng binh khí cũng đến. Đó là một thanh niên áo lam trẻ tuổi, khuôn mặt phong sương, thái độ có vẻ gấp gáp. Binh khí trong tay thanh niên trẻ tuổi là một thanh kiếm tiết tiên, gồm chín đoạn kim loại tạo thành. Trên mỗi đoạn tiên đều có gắn những khoen tròn bằng đồng nên mỗi khi vũ lộng, lập tức tạo ra những âm thanh “leng keng” ma quái. Mỗi đoạn tiên đều óng lên một màu đen nhánh. Màu đen lạnh lạnh của thép.

Để có nước thép như thế ắt phải được luyện từ một loại quặng tốt, thanh kiếm tiết tiên kia dĩ nhiên cũng nặng nề. Người thanh niên trẻ tuổi kia sử dụng tiên pháp thành thạo như thế nào thì mọi người tại đương trường đều đã thấy, lai lịch chắc chắn không tầm thường.

Biến cố trước mắt khiến bầu không khí tại khách sảnh trở nên nhốn nháo. Những bằng hữu lâu năm của Mãn Giang Lâu không hài lòng tí nào, khó chịu nhất chính là cha con Lục Nhất

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Phong. Lục Nhất Tài nhìn người thanh niên trẻ tuổi quát lớn:

– Người là ai? Có sao đến đây gây chuyện?

Kẻ vừa đến không nói, chỉ nhìn Lục Nhất Phong bằng cặp mắt thâm thù.

Lục Nhất Phong bước tới, nén giận hỏi:

– Công tử là ai? Hôm nay là ngày vui của lão phu, có việc gì xin hãy ghé vào hôm khác.

Giọng Lục Nhất Phong chậm rãi. Với một tiểu tử dám phá hỏng chuyện vui của mình mà lão vẫn giữ được bình tĩnh, thật không hổ là một người từng trải giang hồ.

– Lục lâu chủ không cần khách sáo với tiểu tử không biết trời cao đất dày này. Để tại hạ xử trí giúp ngài!

Người vừa nói là Phạm Đại Minh – bang chủ Triều Dương Bang.

Phạm Đại Minh là người lỗ mãng, khuôn mặt to bạnh, hàm râu quai nón phủ kín nửa khuôn mặt rồi chằng chịt. Triều Dương Bang làm mưa gió một vùng sông nước phía nam một phần cũng dựa thế Lục Nhất Phong, phần còn lại nhờ vào giao thiệp với chốn quan trường. Tuy nhiên công phu Thiết Sa Chương của lão cũng không kém.

Thanh niên vừa đến không thèm đáp, vẫn nhìn Lục Nhất Phong. Gã chậm chậm thốt từng lời:

– Lục Nhất Phong, người giết toàn gia ta, cướp đi bí kíp họ Nguyễn, chẳng lẽ hôm nay nói gác kiếm là gác được sao?

Thanh âm của gã không quá lớn nhưng đủ để truyền tải

## THÍCH QUẢNG CHÂU

thông điệp đến toàn thể khách khứa đang có mặt tại Mãn Giang Lâu.

Mọi người lập tức rung động bởi câu nói đó.

Lục Đại hiệp là một kẻ giết người cướp của?

Sát tinh của giới hắc đạo lại là một đại hắc đạo sao?

Tuy nhiên, lời của một thanh niên vô danh này được mấy phần chính xác? Điều đó thì không ai biết.

---

*Khi bức màn chưa được vén lên thì đúng sai, đen trắng xin đừng phán vội.*

---

Phạm Đại Minh quát lớn:

– Tiểu tử ngông cuồng, ngươi tưởng Mãn Giang Lâu là nơi để ngươi sửa bậy sao?

Triều Dương Bang có vị thế trong giang hồ một phần cũng nhờ Lục Nhất Phong nên Phạm Đại Minh ra mặt thay thì cũng không có gì lạ. Thanh niên trẻ tuổi nhìn nhìn Phạm Đại Minh bằng cặp mắt khinh bỉ:

– Ta thấy ngươi đang sửa thì đúng hơn. Có phải ngươi là một con chó giữ cửa của Lục Nhất Phong?

Phạm Đại Minh vốn khó chịu trước hành động của thanh niên này, nay nghe thêm câu đó lập tức nộ khí xung thiên, hai chân đã rời khỏi mặt đất, quát lớn:

– Để lão gia dạy cho ngươi một bài học!

Kẻ đứng đầu Triều Dương Bang kẻ cũng có chút thực lực, thoáng chốc từ trên cao đã đánh một thiết chưởng xuống đầu thanh niên trẻ tuổi. Xét về chiêu thức mà nói, lần đầu xuất

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

thủ mà ra chiêu như thế thật không khỏi xem thường đối thủ. Nhưng Phạm Đại Minh vốn tự phụ vào ngón thiết chương này. Gã nghĩ đến một con thuyền còn bị thùng dưới thiết chương của gã thì như thế đã là quá ưu ái với thanh niên trẻ tuổi kia, trừ phi đầu hấn còn cứng hơn cả một con thuyền. Nói là làm, thế chương chớp mắt đã đánh xuống, giống như thiên đao vạn thạch từ trên trời bỗng nhiên đổ ập xuống. Chàng thanh niên trông mảnh khảnh thế kia làm sao có thể thoát khỏi ngón đòn hiểm độc? Phần đông khách khứa tại Mãn Giang Lâu tuy không quen biết nhưng đều ngậm lo lắng cho người thanh niên trẻ tuổi này.

Chàng thanh niên trẻ tuổi nhìn chiêu của Phạm Đại Minh thì cười nhạt một tiếng:

– Thùng rỗng vẫn hay kêu to.

Chàng vừa nói xong thì nhân ảnh đã kịp lay động. Phạm Đại Minh từ trên cao thấy mục tiêu của mình đột nhiên biến mất thì thốt lên “hổng rồi”, nhưng gã phát hoảng lúc này thì đã muộn. Gã chỉ kịp ọc một tiếng, người đã rớt xuống dưới đất như một đồng thệ. Đám thanh niên trong khách sảnh thấy thế thì nhao lên sáng khoái chừng như cổ vũ cho người thanh niên kia. Phạm Đại Minh bình thường ăn to nói lớn, đột nhiên hôm nay thất thủ bởi một gã vô danh tiểu tốt thì mặt mặt lấm. Gã nuốt giận đứng dậy xuất thủ tiếp. Lần này gã chưa kịp ra chiêu thì đã bị đá văng vào chiếc ghế trống đằng sau, sắc mặt lập tức thảm hại. Chiếc ghế gỗ bị vỡ thành mấy mảnh lớn.

Vài gia nhân của Mãn Giang Lâu liền đưa Phạm Đại Minh ra phía sau khách sảnh chăm sóc, số còn lại đều tuốt kiếm vây quanh người thanh niên trẻ tuổi. Chàng nhìn bọn chúng cười

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nhật:

– Hôm nay ta đến để tính sổ với họ Lục kia, những người không liên quan hãy xem gương của tên chó giữ cửa vừa rồi!

Chàng thanh niên trẻ tuổi nói từng lời một, mọi người trong khách sảnh đều nghe rõ. Những người sơ giao với Mãn Giang Lâu lập tức dạt ra bên ngoài, chỉ có những bằng hữu thâm giao mới đứng về phía cha con Lục Nhất Phong.

---

*Có những người khi có phúc thì nhón nháo tranh phần, nhưng khi gặp họa thì lập tức cao chạy xa bay.*

---

Ngô Đại Thông là một người như thế, lão là một người hoạt động trong nghề bảo tiêu, gây thù chuốc oán dĩ nhiên là việc nên tránh. Hơn nữa, người thanh niên trẻ tuổi đột nhiên đến gây chuyện trong một ngày đặc biệt, điều đó không đơn giản chỉ là quấy rối. Điều lão sợ chính là những người đứng đằng sau y.

Một thanh niên đơn thương độc mã, tuy võ công có chút hơn người nhưng dám đến gây chuyện với Lục Nhất Phong thì hẳn phải có người đỡ lưng, nếu không thì cũng chỉ là... một kẻ điên. Nhưng thanh niên này tuy nóng tính nhưng xem ra thần thái vẫn bình thường, chẳng điên chút nào. Do vậy, Ngô tổng tiêu đầu tuy đứng bên phe họ Lục nhưng có phần thờ ơ, xem như không biết chuyện gì xảy ra.

Lữ Toàn Trung này giờ âm thầm quan sát người thanh niên trẻ tuổi. Lão nói:

– Tại hạ là Lữ Toàn Trung, trang chủ Tích Kiếm Trang. Công tử đến đây hôm nay ắt hẳn có chuyện quan trọng cần giải quyết với Lục lâu chủ. Nếu công tử không ngại, xin cứ nói thẳng. Nếu là chuyện công đạo giang hồ thì đồng đạo võ lâm nhất định

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

không buông tay đứng nhìn.

Lữ Toàn Trung là một người ngay thẳng, tuổi hơn năm mươi, khuôn mặt quân tử, lời nói sang sảng, quả không hổ danh là trang chủ đời thứ sáu của Tích Kiếm Trang. Lữ Toàn Trung kế thừa Tích Kiếm Trang từ cha mình đã hơn hai mươi năm. Trong ngần ấy năm, Tích Kiếm Trang danh tiếng không hề sút kém với các đời trước, nếu không muốn nói là lừng lẫy giang hồ.

Thanh niên trẻ tuổi cúi chào Lữ Toàn Trung:

– Đa tạ trang chủ đã quan hoài. Tại hạ đến đây để đòi món nợ máu với người kia.

Chàng vừa nói vừa chỉ thẳng mặt Lục Nhất Phong. Lục lâu chủ tuy giận run nhưng vẫn kiềm chế bản thân, không thốt một lời.

Chàng nói tiếp:

– Hẳn các vị còn nhớ cách đây hai mươi ba năm, Võ Lâm Đệ Nhất Bảo nhà họ Nguyễn đương đêm bị sát thủ tập kích, đến con gà con chó cũng không sót.

Chàng nói chậm chậm, thanh âm hơi run run, da mặt co giật từng đợt, xem ra tâm tư chứa nhiều u uất lắm.

– Vậy công tử đây là...?

Người thanh niên trẻ đáp lời Lữ Toàn Trung:

– Tại hạ là Nguyễn Đăng Bảo, di cô của Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn .

Lục Nhất Phong nghe đến cái tên Võ Lâm Đệ Nhất Bảo

## THÍCH QUẢNG CHÂU

thì khuôn mặt có chút biến đổi. Gã nhìn Nguyễn Đăng Bảo bằng cặp mắt hiền từ của một vị tiền bối:

– Có lẽ công tử đã làm ta với người nào chẳng?

Lữ Toàn Trung thở dài một tiếng:

– Nếu Lữ mỗ nhớ không lầm, năm xưa Vô Lâm Đệ Nhất Bảo đương đêm bị một đám cao thủ bí ẩn tiêu diệt. Sau đêm ấy, mặc dù giang hồ đồng đạo rất nhiều người đã bỏ tâm sức điều tra nhưng tuyệt nhiên không có manh mối gì.

Giọng lão đến đây chậm lại, đôi mắt lướt nhìn người thanh niên trẻ tuổi. Nguyễn Đăng Bảo nghe đến đây, không giấu được ảm tình, bất giác sa lệ.

Lữ Toàn Trung vỗ vai chàng thanh niên, thì thầm như tự nói với mình:

– Dù gì Lữ mỗ cùng lệnh tiên tôn cũng có một đoạn ân tình.

Thanh âm của lão nén nhỏ lại, chỉ đủ để Nguyễn Đăng Bảo nghe. Chàng liếc nhìn cảm kích, định gật đầu nhưng bị ánh mắt sắc bén của Lữ Toàn Trung ngăn lại.

Lữ trang chủ bất chợt đẩy Nguyễn Đăng Bảo ra xa, nói lớn:

– Xem ra công tử đây tuổi trẻ nông cạn, có đôi chút hiểu lầm với Lục đại hiệp. Chà... đúng là tuổi trẻ không thể không tránh được thiếu sót. Hơn nữa thâm thù chưa báo tất khiến người ta quẫn trí. Bạc tiền bối như chúng ta cũng chẳng nên làm khó dễ.

Lữ Toàn Trung vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lục Nhất

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Phong. Lục lâu chủ cười gượng đáp lễ.

Nguyễn Đăng Bảo định phản bác lại nhưng chàng cảm thấy lời nói của Lữ trang chủ còn nhiều ẩn ý. Lúc đó, bên tai của chàng cũng vang lên những thanh âm nhỏ thê như tiếng muỗi “Đi ngay, thù này trước sau gì cũng báo, chỉ là lúc này không được”. Nguyễn Đăng Bảo định bước lên phía trước nhưng thanh âm lúc nãy lại vang lên một lần nữa, giọng điệu khẩn thiết “Đi ngay kéo không kịp. Dù gì thì cha người với Lữ mỗ cũng là chỗ bằng hữu thân thiết. Việc này ta sẽ giúp người điều tra cụ thể sau”.

Nguyễn Đăng Bảo lúc này mới biết người dùng thuật truyền âm bí mật cho mình chính là Lữ Toàn Trung, lập tức chàng quay người thoái lui khỏi Mãn Giang Lâu.

---

*Có những chỗ đến thì dễ, nhưng đi thì rất khó. Mãn Giang Lâu là một nơi như thế.*

---

Một thanh niên trẻ từ đâu đến đã dám phá rối đại tiệc rửa tay gác kiếm của người ta rồi định rút lui như không có gì thì há chẳng xem thường chủ nhân ư?

Lúc Nguyễn Đăng Bảo vừa thoái lui thì một nhân ảnh như quỷ mị nhẹ nhàng lướt tới. Người xuất hiện là thiếu lâu chủ Lục Nhất Tài. Gã nói lớn :

– Mãn Giang Lâu không phải là một cái chợ! Hôm nay người phá hỏng cuộc vui của gia phụ rồi tự ý bỏ đi. Sau này người trong giang hồ há chẳng cười chúng ta sao!

Không một tiếng động, không một lời nói, khách khứa tại Mãn Giang Lâu im như tờ, chờ xem diễn tiến cuộc náo nhiệt này.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lục Nhất Tài lập tức múa quyền, thân hình như con vượn, thoáng chốc đã không còn rõ nhân ảnh, áp sát chàng thanh niên. Nguyễn Đăng Bảo không dám khinh thường đối thủ, vận công lên song thủ chậm chậm chờ đợi.

Nhắc đến Mãn Giang Lô, ngoài Lục Nhất Phong chính là Lục Nhất Tài. Một nửa những người đến tầm cừ Mãn Giang Lô đều do gã xử trí. Tuy võ công gã chưa bằng phụ thân nhưng cũng chẳng phải là hạng dễ đối phó.

---

*Hồ phụ sinh hồ tử, điều đó ai cũng biết.*

---

Nguyễn Đăng Bảo nhìn thấy thân ảnh của Lục Nhất Tài nhanh như gió thì không khỏi khen thầm. Chàng lập tức di chuyển, bộ pháp rất đẹp mắt, thân ảnh như một làn khói mỏng quán quanh Lục Nhất Tài. Cả hai đồng thời phát công vào đối thủ.

Âm, quyền phong chưởng lực giao nhau trên không, sát khí tràn ra mấy trượng chung quanh.

Tất cả mọi người đều dạt ra hai bên, chừa một khoảng trống rộng.

Lục Nhất Tài ra liền hai chiêu uy mãnh trong Bát Cực Quyền.

Quyền lực mạnh bạo như núi đổ. Lục Nhất Tài không hổ danh là đệ nhất thanh niên Gia Định thành.

Tuy nhiên, Nguyễn Đăng Bảo cũng nhanh không kém, đã xuất hai chưởng trong Nguyễn Gia Chưởng.

Bàn ghế bị vỡ tan dưới quyền phong, chưởng lực của hai người.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Thoảng chốc, hai người đã trao đổi mười mấy quyền chương.

Lữ Toàn Trung và Trần Hy đứng bên ngoài đã nhìn rất rõ ràng. Tuy chương pháp Nguyễn Đăng Bảo sử dụng chưa được thành thực nhưng rõ ràng là Nguyễn Gia Chương.

Trần Hy nói:

– Tiểu tử này mới chỉ học được vài chiêu.

Lữ Toàn Trung lại nói:

– Nội công của hắn lại không phải chân truyền của Võ Thánh.

Lúc Lữ Toàn Trung vừa nói xong thì Nguyễn Đăng Bảo và Lục Nhất Tài đã giao tiếp hai quyền chương.

Nguyễn Đăng Bảo ra một chiêu Thanh Long Xuất Hải, chương phong ào ạt đánh tới trung thân Lục Nhất Tài.

Lục Nhất Tài cũng nhanh không kém, xoay người một cái, hai tay đã biến thành cầm nã thủ chụp lấy đôi chương.

Cầm nã thủ của Lục Nhất Tài chưa kịp chạm vào song chương của đối thủ thì Nguyễn Đăng Bảo đã thu chương, biến thế quét một chiêu Đại Lực Lôi Phong vào be sườn Lục Nhất Tài. Lục Nhất Tài hừ lạnh, ngã người ra sau vừa kịp tránh. Lục Nhất Tài như cánh cung bật người dậy, xuất liên liên hoàn thế trong Bát Cực Quyền.

Chiêu Đại Bàng Tróc Thổ của Lục Nhất Tài quả uy lực. Song quyền một đâm thôi sơn, một móc từ dưới lên khiến Nguyễn Đăng Bảo phải hợp song chương mới đỡ nổi.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Tuy nhiên, Nguyễn Đăng Bảo vẫn bị quyền phong bức ép, lùi lại mấy trượng.

Nguyễn Đăng Bảo liền phóng người lên, như thiên mã hành không, xuất liền song chưởng vào thiên linh cái đối thủ. Lục Nhất Tài không chậm chút nào, người cũng ở trên không, quyền phong ào ạt tuôn ra, kinh khí bao la bát ngát.

Bình một tiếng lớn.

Đám thanh niên có mặt tại đương trường đều ngây người ra. Trước khi họ đến Mãn Giang Lâu, ai nấy cũng hào khí lắm liệt, cũng tự cho mình là đệ nhất trong đám thanh niên nhưng khi nhìn thấy Lục Nhất Tài và Nguyễn Đăng Bảo giao thủ thì họ lập tức tiu ngủ thất vọng.

Nguyễn Đăng Bảo và Lục Nhất Tài càng đánh càng hăng. Hai nhân ảnh quần vào nhau rồi giãn ra, cứ thế đến mấy lần. Ai nấy đều hồi hộp theo dõi cuộc đấu.

Lữ Toàn Trung nhìn trận đấu lắc đầu “Nguyễn gia chương pháp quả có chỗ đặc biệt, chỉ tiếc người sử dụng chưa đủ công lực”.

Lão vừa nói xong thì bên trong trận đấu lập tức có biến chuyển. Hai tiếng “hự hự” vang lên, rồi hai nhân ảnh tách rời. Nhưng một tiếng to, một tiếng nhỏ. Tiếng to là của Nguyễn Đăng Bảo, hẳn là gã đã thụ thương nặng hơn đối thủ. Nguyễn Đăng Bảo ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, hai chân cơ hồ không vững. Lục Nhất Tài cũng thụ thương nhưng trông khá hơn. Tuy nhiên, để tấn công lần nữa xem ra không đủ sức.

Lúc ấy, một bóng xám vụt ra. Người vừa đến là Vương Đại Lực. Tuy nhiên, bóng xám vừa đến thì đã có một bóng xanh lướt tới ngăn cản.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Ầm, song chưởng chạm nhau trên không, chưởng phong tràn ra xung quanh khiến bầu không khí vốn đã khó thở trong sảnh đường nay càng ngột ngột hơn. Nhìn kỹ lại người xuất thủ là Lữ Toàn Trung, trang chủ của Tích Kiếm Trang.

Vương Đại Lực nhìn Lữ Toàn Trung nói:

– Tích Kiếm Trang quả thực không hổ danh là thủ lĩnh Tứ Đại Kiếm Trang.

Lữ Toàn Trung khách sáo:

– Không dám! Lực Vương Chưởng của bảo chủ cũng không kém.

Lữ Toàn Trung nhìn Lục Nhất Phong:

– Chuyện này xem ra còn lắm uẩn khúc. Lục đại hiệp chắc không thuộc loại giết người mà không cần điều tra rõ ràng chứ?

Tuy chàng thanh niên trẻ tuổi này có hành động càn quấy tại Mãn Giang Lô nhưng xem ra ý kiến của Lữ trang chủ cũng có phần hợp lý. Hơn nữa, cái tên Võ Lâm Đệ Nhất Bảo mấy mươi năm trước trên giang hồ thì ai cũng biết.

Đương thời, Võ Thánh Nguyên Thái Sơn là một đại hiệp, việc nghĩa mà người ta nhờ thì nhất định ông không từ chối. Người giang hồ hàm ơn Võ Thánh rất nhiều. Cũng vì thế mà Võ Lâm Đệ Nhất Bảo đi vào con đường đối lập với giới hắc đạo lẫn quan trường.

Sự việc ngày hôm nay xem ra còn lắm uẩn khúc. Do đó, phần đông khách tại Mãn Giang Lô khi nghe Lữ Toàn Trung đề cập đều đồng ý ra mặt.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lục Nhất Phong nhìn Lữ Toàn Trung gượng cười:

- Việc này xin để Lữ trang chủ tùy ý xử trí!
- Lục lâu chủ đồng ý nhưng chúng ta không đồng ý!

Kẻ vừa nói là Vương Đại Lục. Lập tức, đám người Trương Kiến Đức, Bùi Thế Phong... cũng xúm lại.

Lữ Toàn Trung than thầm “Một người đã không dễ đối phó, mấy người này cùng liên thủ thì việc này khó thành toàn được. Xem ra đoạn ân tình với Võ Thánh... ôi!”.

Đột nhiên, từ phía ngoài cổng chính vang lên tiếng kêu thất thanh “Cha ơi”. Thanh âm rõ ràng là của một thiếu nữ. Lục Nhất Phong nghe thanh âm này thì thất sắc, quát lớn:

- Kẻ nào?

Dĩ nhiên lão biết con gái mình đã bị bắt cóc. Kẻ nào dám to gan lớn mật thừa nước đục thả câu? Mọi người trong khách sảnh lập tức nhốn nháo. Người bắt cóc con gái Lục lâu chủ tất nhiên đã thừa cơ cuộc náo nhiệt tại khách sảnh mà thực hiện hành động thô bỉ ấy.

Ngoài sân, kẻ bắt cóc đã hiện rõ, bận y phục màu đen, khuôn mặt cũng được che kín lại. Kẻ đó nói:

- Hãy để người thanh niên kia đi!

Trong khách sảnh có tiếng đáp:

- Không thì sao?
- Á... đại ca!

Người bên trong lập tức thất sắc:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Ngươi...ngươi!

Người áo đen bên ngoài nói lớn:

– Chỉ cần để hấn đi, lệnh muội sẽ được bình yên.

Lục Nhất Tài nói tiếp:

– Lời ngươi nói có gì đáng tin?

– Ha ha, ta không bao giờ giết phụ nữ và trẻ em. Ngươi có thể yên tâm về cái mạng của cô ta.

– Dám đụng đến một cọng tóc của em gái ta, ngươi cũng đừng hòng toàn mạng.

Lục Nhất Tài sấn bước ra ngoài. Tuy nhiên, bước chân của gã nhanh chóng bị tiếng đằng hắng của Lục Nhất Phong chặn lại. Lục lâu chủ không nói, chỉ phất tay. Hành động của lão chính là ra lệnh để chàng thanh niên trẻ tuổi kia đi.

Nguyễn Đăng Bảo chỉ chờ có thế, ôm ngực lao ra bên ngoài. Người áo đen che mặt bên ngoài chờ cho chàng thanh niên trẻ tuổi ấy mất dạng rồi gằn từng tiếng:

– Không được đi theo, nếu không...!

Gã chưa nói hết câu thì mấy tiếng “á...á” lại vang lên. Hiện nhiên hổ khẩu của lão đã siết chặt cái cổ vừa trắng vừa mềm của cô gái họ Lục. Nói thì dài nhưng sự việc chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Lúc ấy, nhân ảnh của kẻ áo đen bịt mặt cũng biến mất, không tăm tích. Kinh công quả thuộc hàng cao thủ!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Ấy chính là:

*Dưới ánh mặt trời chưa chắc ai cũng trong sạch,  
Trong họa mới rõ ai là chân quân tử.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 2

### ÁI TÌNH NHI NỮ

---

*Thứ ái tình tay ba bề ngoài nhìn vào rất náo nhiệt nhưng nó thường là khởi đầu của những kết cục không tốt đẹp.*

---

Nguyễn Đăng Bảo vừa phi thân vừa thở gấp, chàng không nhớ mình đã vượt qua bao nhiêu dãy nhà, bao nhiêu khúc cua. Cơ bản là chàng không có thời gian để nhớ. Ước chừng ba canh giờ sau chàng mới dám ngừng lại.

Lúc này trời đã về chiều. Hai bên đường khung cảnh hoang vắng, xa xa mặt nước sông Bến Nghé phản chiếu những tia nắng vàng lấp lánh, trời đất sông nước như hòa làm một, diễm lệ tốt cùng, thực là đào nguyên giữa trần gian. Tuy nhiên, Nguyễn Đăng Bảo lúc này chẳng còn tâm trí nào để

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

nhìn ngấm nữa. Nghĩ lại việc vừa rồi, chàng không khỏi toát mồ hôi hột. Chàng bỗng cảm thấy bản thân mình quá vô dụng. Mỗi thù năm trăm mạng người chột trào lên, bất giác như một khối núi lớn đang từ từ đè nặng lên vai người thanh niên trẻ tuổi này.

Chàng nghĩ lần này mình đến Mãn Giang Lâu nếu không trả được thù thì cũng vạch được mặt Lục Nhất Phong. Nhưng sự việc diễn ra hoàn toàn không như mong muốn. Nếu không nhờ Lữ Toàn Trung cùng người áo đen thân bí trợ giúp thì đến cái mạng nhỏ này cũng không giữ được.

Với Nguyễn Đăng Bảo cái mạng này không quan trọng nhưng nếu cả cái mạng cũng không giữ được thì mối thù của Võ Lâm Đệ Nhất Bảo ai sẽ gánh vác đây? Bất giác chàng định tinh thần, thở hắt ra một tiếng. Nhưng tiếng thở bị nghẹn lại, nội thương lúc giao chưởng với Lục Nhất Tài bộc phát mãnh liệt. Nếu bình thường thì chàng đã ngã gục từ lúc nào nhưng có lẽ ý chí sinh tồn quá mạnh nên đến lúc này mới thực sự phát tác, bất giác đầu óc chàng choáng váng, liền ngã lăn ra đất.

Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, chàng cảm thấy toàn thân đau buốt, người rùng rục như bị một ngọn lửa từ sâu thẳm dưới A Tì địa ngục nung chảy. Rồi như có ai đó cạy miệng chàng đổ một thứ nước vừa đắng vừa nồng. Chất nước ấy khiến cơ thể chàng cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng được một lúc thì lục phủ ngũ tạng lại phát nhiệt, lập tức nội thể như một bó đuốc lớn. Nguyễn Đăng Bảo cảm thấy hai bên tai ù ù như sấm động, văng vẳng đâu đây tiếng chém giết, lại như có tiếng than khóc, ai oán đầy trời. Rồi đột nhiên, một bàn tay đen sì đang từ từ thốc tới, nó siết chặt cổ chàng. Một tiếng thở cũng không có, chàng kinh hãi, nhưng toàn thân bất động, một màu chết chóc bao trùm.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Máu, một màu máu!

Toàn ký ức của chàng là một màu máu!

Á...á...

Nguyễn Đăng Bảo bật người dậy nhưng lại choáng váng ngã ngửa ra sau. Phải mất một lát, chàng mới giữ được thăng bằng, đứng dậy quan sát chung quanh. Chàng phát hiện mình đang ở một nơi tồi tàn, chỗ nằm được lót tạm một mớ rơm mỏng, xung quanh trời tối om như mực. Nhưng dù có tồi tàn đến đâu cũng đỡ hơn phải nằm ngoài đường cái quan, tệ hơn nữa là bị người của Mãn Giang Lôu tìm thấy. Chàng thầm cảm ơn trời đất vì cái mạng này còn lớn.

Nhớ lại cái cảm giác lúc uống thứ nước vừa đắng vừa nồng, chàng biết có người đã cứu mình. Người áo đen giúp mình ở Mãn Giang Lôu là ai? Có phải là cùng một người không? Phải, chắc chắn là cùng một người. Trong trường hợp này chỉ có người đó mới có thể nhanh chóng cứu Nguyễn Đăng Bảo đột ngột ngất bên vệ đường. Nhưng người áo đen đó rốt cuộc là ai? Người đó có quan hệ gì với Võ Lâm Đệ Nhất Bảo hay không? Lúc này chàng không suy đoán ra được người nào. Nhưng dù gì người đó cũng đã cứu chàng hai lần, nhất định không phải là người xấu.

Nguyễn Đăng Bảo không suy nghĩ nữa, chàng hươ tay xung quanh chỗ nằm, liền bắt được một đôi đá lửa, bùi nhùi và mấy cây đèn cầy lớn. Hiển nhiên là ân nhân của chàng đã có tình sắp xếp.

Chàng đánh đá lửa châm đèn, ngọn đèn cầy lớn dần dần soi rõ nơi chàng đang ngụ. Dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn cầy, chàng nhận ra đây là một thủy miếu nhỏ, nằm bên bờ sông

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Bến Nghé, hoang tàn rách nát, đến cả tượng đất thủy thần cũng nằm chổng vó. Chàng dựng bức tượng đất lên, cẩn thận phủi lớp bụi bám rồi đặt lên bệ thờ. Cây đèn cầy được đặt kế bên, xong đầu đầy chàng dựa lưng nằm bên dưới. Đương thiêm thiếp, đột nhiên Nguyễn Đăng Bảo nghe có tiếng khóc thút thít của phụ nữ ở một góc tối. Chầm chậm bước tới, chàng soi ngọn đèn lên mặt người phụ nữ. Đó là một thiếu nữ còn trẻ, chỉ khoảng hai mươi, mặt cúi xuống ra chiều sợ sệt. Nguyễn Đăng Bảo càng đưa cây đèn cầy tới gần thì thiếu nữ ấy càng run lên, tiếng khóc càng to hơn.

– Cô nương!

Không có tiếng trả lời. Chàng nhắc lại lần nữa:

– Tại hạ gọi cô nương đó!

Lần này cô gái trẻ mới đáp:

– Ông không được lại gần!

Cô gái lấy hết can đảm nói câu đó, nhưng giọng vẫn còn run. Nguyễn Đăng Bảo bật cười:

– Xem kia, cô đã bị ai đó điểm huyết. Nếu không lại gần thì làm sao giải huyết cho cô được chứ?

– Ông...

Cô gái nói đến đây thì im lặng, vì cô biết lời nói của chàng hợp lý. Nguyễn Đăng Bảo điểm nhẹ hai cái vào người cô rồi nói:

– Xong rồi!

Cô gái lúc này ngược mặt lên, mái tóc dài đã vuốt qua một

## THÍCH QUẢNG CHÂU

bên. Nhưng Nguyễn Đăng Bảo vừa kịp nhìn khuôn mặt ấy thì đã phát hoảng, lập tức đánh rơi cây đèn cầy. Trong bóng tối chỉ nghe khô khốc hai tiếng “chát chát”. Lại có tiếng oán trách:

– Sao ông lại đánh tôi?

Hiển nhiên Nguyễn Đăng Bảo đã ra tay tát cô gái hai cái thật mạnh. Sau đó, chàng liền điếm lại huyết của cô.

Chàng đổi giọng:

– Ta chưa giết đã là phúc số của ngươi lắm!

Một lát sau, Nguyễn Đăng Bảo nói tiếp:

– Ngươi có phải là con gái của tên cầu tặc Lục Nhất Phong?

– Sao ông lại gọi là “tên cầu tặc”?

Chàng lạnh lùng:

– Giết người, cướp của không gọi cầu tặc thì gọi là gì?

– Ông nói dối?

Bốp bốp, hai cái tát nữa. Cây đèn cầy đã được châm trở lại. Dưới ánh sáng lò mờ, Nguyễn Đăng Bảo có thể thấy rõ khuôn mặt của cô gái đã sưng vù như một cái bánh bao lớn. Nhưng lần này cô gái không khóc. Cũng có lẽ khuôn mặt cô bị sưng to đến nỗi không khóc được nữa.

Giang hồ vẫn hay có những chuyện bi hài như thế!

Cô ngược mắt nhìn trừng trừng vào Nguyễn Đăng Bảo, chàng chỉ lạnh lùng nhìn lại.

Hồi lâu chàng quát:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Ta hỏi lại, người có phải là con gái của Lục Nhất Phong không?

– Phải thì sao?

Trong ánh sáng chập choạng của ngọn đèn cầy, chỉ nghe tiếng bàn tay xoa vào nhau răng rắc. Rốt cục chàng cũng thốt thành lời, một lời nói sắt đá, người nào nghe được cũng không khỏi ớn lạnh:

– Vậy thì người phải chết!

Chàng từ từ tiến lại gần cô gái, hai bàn tay nắm lại thành quyền, tiếng xương cốt kêu lên thật đáng sợ. Cô gái kinh hoàng nhìn chàng. Mười mấy năm nay ai đối với cô cũng một mực kính trọng. Từ nhỏ cô đã sống trong nhung lụa, đột nhiên hôm nay gặp phải tình cảnh này, quả thực quá sức tưởng tượng. Cô muốn khóc, cô muốn hét lên, cô muốn vụt chạy, nhưng không được. Cô bị điểm huyết, cô không có sức, nhưng cơ bản là cô bị thần tình ma quái của chàng thanh niên trước mặt làm cho kinh hồn táng đờm. Cặp mắt của chàng thanh niên ấy không phải của con người, nó có lửa, nó là mắt của loài sài lang hung dữ. Cô phải chết ở đây sao? Cô phải chết một cách oan ức vậy sao? Mới hôm qua cô còn yêu đời vui vẻ, chẳng lẽ hôm nay phải xuống địa ngục sao? Cô gái chưa từng nghĩ đến việc đó nhưng địa ngục thì chắc chắn cô không muốn xuống. Tất cả đang từ từ diễn ra, cái chết đang từ từ tiến đến. Lạnh khí tràn ngập trong thủy miếu bé nhỏ này, cơ hồ như muốn phá tung mọi vật. Trong sát na ấy, đột nhiên bên ngoài có một thanh âm vọng vô:

– Thiếu hiệp có thể dùng cô ấy làm con tin.

Nguyễn Đăng Bảo nhận ra thanh âm của người bịt mặt áo

## THÍCH QUẢNG CHÂU

đen đã cứu chàng. Thanh âm từ đằng xa phát ra, người ấy rõ ràng nội công lẫn nhãn lực cực cao mới có thể nắm rõ tình hình trong thủy miếu như vậy.

Chàng thanh niên chợt tỉnh ngộ, lập tức dừng hành động của mình lại. Phải, giữ cô gái làm con tin, đơn giản vậy mà chàng không nghĩ ra. Có lẽ do lòng căm thù đã ăn sâu vào tâm trí nên lúc nào chàng cũng chỉ nghĩ đến việc trả thù.

Nguyễn Đăng Bảo bước về phía tiếng nói nhưng đã bị người áo đen ngăn lại “Không cần tìm ta”. Thanh âm kia cũng nhỏ dần, hiển nhiên người đó đã đi xa.

Nguyễn Đăng Bảo sờ lấy mấy thứ do người áo đen để lại, có một bộ y phục và mười mấy lượng bạc, lại có cả một gói thức ăn. Người này quả là chu đáo. Chàng bốc lấy một cái bánh bao nhai ngấu nghiến. Lúc này chàng đã đói lả, không ăn chỉ có nước chết.

Trong bóng tối, đột nhiên vang lên tiếng nói:

– Này!

Cô gái nói lần nữa:

– Này, tôi muốn ăn bánh!

Chàng không thèm đáp, vẫn tiếp tục nhai cái bánh thứ hai.

Cô gái nói như giận dỗi:

– Ông...ông...!

Cô vốn là con gái yêu của Lục lâu chủ danh chấn Gia Định thành, từ nhỏ đến giờ đã sống trong no đủ, làm sao chịu được cảm giác đói. Khó chịu nhất là nhìn thấy đồ ăn trước mặt mà không được ăn.

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Cô gái thâm nghĩ người thanh niên này có thâm thù với cha mình, gã không giết mình đã là may lắm, nhưng không biết gã sẽ làm gì mình. Cô lấy can đảm nói lớn:

– Ông là một kẻ hèn nhát!

Tiếng của cô không to nhưng đủ để người ta cảm thấy nhột. Chàng thanh niên ngừng ăn, quay lại nhìn:

– Người nói cái gì?

– Tôi nói ông là một kẻ hèn nhát.

– Ta không phải là kẻ hèn nhát.

Chàng nuốt giận, vẫn tiếp tục ăn.

– Người ông đối phó là cha tôi chứ không phải tôi. Hiệp đáp một cô gái là một kẻ đại hèn nhát, đại tiểu nhân!

Chàng chung hứng, nghe cô gái nói câu đó thì chàng tự vấn lương tâm mình, cảm thấy có gì đó không ổn. Đúng, người chàng cần trả thù chính là lão già Lục Nhất Phong chứ không phải một cô gái không biết trời gạ này. Nhưng chàng lập tức định thần:

– Nhưng người không phải như những người khác.

– Tôi là phụ nữ, lại không biết võ công. Có gì khác?

– Người.... người là con gái của tên cầu tặc Lục Nhất Phong.

Cô gái định tranh cãi nhưng cũng thấy có gì đó không ổn, cha cô có thù với hắn thì tất nhiên mình cũng liên lụy một phần. Cô nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Theo tôi oan gia nên giải không nên kết.

Từ nhỏ, cô đã được dạy bởi những gia sư danh tiếng trong vùng. Đạo đức của bậc thánh hiền đã ăn sâu vào người, câu nói đó cũng là của những gia sư già đã từng dạy cô. Cô nói ra một cách trơn tru như thể không có chuyện gì, nhưng cô nào biết câu đó nói thì dễ nhưng đã mấy ai làm được.

Chàng thanh niên không nói, chỉ nghiêng răng kèn kẹt. Cô gái thấy thế thì không dám nói nữa. Chỉ thấy chàng đứng dậy, quăng cái gói giấy lại chỗ cô gái rồi bước ra ngoài. Cô gái chỉ cử động được hai tay, với người tới cầm gói thức ăn, nhìn thấy hai cái bánh đã lấm lem thì nhả mặt.

Nguyễn Đăng Bảo nhìn thấy thái độ đó, gã nói khề:

– Không ăn thì ráng chịu đói.

– Này! – Cô gái nói lớn.

Nguyễn Đăng Bảo quay đầu lại.

– Tôi cảm thấy khó chịu, ông giải huyết cho tôi được không?

Chàng trù trù, vì biết đâu con nha đầu này sẽ tranh thủ lúc chàng sơ ý sẽ đào thoát thì sao. Nhưng nghĩ lại, cô gái này không biết một chút võ công thì cũng chẳng ngại gì cho lắm. Cô gái như đọc được ý nghĩ chàng, liền nói:

– Tôi hứa sẽ không bỏ trốn, chỉ cần dễ chịu để ăn uống một chút là được rồi.

Nguyễn Đăng Bảo lập tức giải khai huyết đạo cho cô ta rồi bước ra ngoài, không quên ném lại một cái nhìn răn đe:

– Người có cớ tình chạy cũng không thoát khỏi ta đâu.

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

– Hừ, ai thèm! – Cô gái phụng phịu, dưới ánh đèn cây vẫn không kém phần yêu kiều.

Thủy miếu được dựng dưới một gốc đại thụ, tàng lá xum xuê đến độ muốn che mất ngôi cổ miếu lụp xụp. Xung quanh thủy miếu cũng bị cỏ cây rậm rạp che phủ. Mặt thủy miếu nhìn thẳng ra sông Bến Nghé.

Trăng sáng, sao thưa, thủy miếu âm u, cảnh đêm thật cô tịch!

Dưới trăng là một bóng người, bóng người trải dài trên nền cỏ lau. Gió lạnh lạnh, cảnh hiu hiu, ngay đến cái bóng của người đó cũng phảng phất một nỗi hiu quạnh khó tả. Nguyễn Đăng Bảo thờ thần nhìn ra phía xa.

Ngoài xa, mặt sông dát trắng vàng, từng đợt sóng miên man vỗ vào bờ đất nghe “lồm bồm”. Chàng ngược đầu nhìn trăng rồi đột ngột quỳ xuống:

– Cha mẹ... Nhất định con sẽ trả mối thù này!

Trong đêm khuya vọng lại một tiếng đàn, thanh âm réo rắt, ảo não như đi từ chốn cửu u lên. Nguyễn Đăng Bảo nghe tiếng đàn liền ngẩng đầu, chàng cảm giác người đánh đàn nội tâm cũng có chút tương đồng với mình, liền bước về phía trước. Tiếng đàn phát ra từ mặt sông, men theo sóng nước lan vào. Nguyễn Đăng Bảo đi khoảng mấy trăm thước thì đến chỗ phát ra tiếng đàn. Hóa ra tiếng đàn phát ra từ con thuyền nhỏ. Chàng bước tới gần thì tiếng đàn từ từ nhỏ lại. Trong thuyền có tiếng nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Mời thiếu hiệp lên thuyền!

Chàng nhận ra thanh âm của người áo đen thần bí, liền nhanh chóng bước lên. Trên thuyền còn một người nữa, người này đặt hai tay lên chiếc đàn, không nhìn chàng, cũng không thốt một lời nào. Chàng xá hai người một cái rồi nói:

– Đa tạ nhị vị tiên bối đã ra tay tương trợ!

Thanh âm của người áo đen thần bí:

– Thiếu hiệp chớ khách sáo, chỉ là giữa đường gặp bất bình ra tay tương trợ.

Vì mũi thuyền che khuất ánh trăng nên chàng không nhận rõ mặt của người áo đen thần bí, nhưng khẩu âm chắc nịch, hiển nhiên là một người từng trải sóng gió. Người đánh đàn ngồi đằng sau càng không nhận dạng được. Chàng nghĩ người này tâm trạng hòa vào tiếng đàn, tâm tư nặng phần ai oán, hẳn là một lão niên từng trải bao cuộc thế bể dâu.

Người áo đen thần bí rút dầm, dùng sào dài đẩy con thuyền ra xa. Nước dạt vào mạn thuyền từng đợt nghe “lồm bồm”. Nguyễn Đăng Bảo một chút hoài cảm dâng trào.

Người áo đen ngồi đối diện với Nguyễn Đăng Bảo, rót ra ba ly rượu, là loại rượu Hạnh Hoa nổi tiếng.

– Mời thiếu hiệp!

Nguyễn Đăng Bảo cung kính:

– Mời nhị vị tiên bối!

Người áo đen nói:

– Ta hơn thiếu hiệp không bao nhiêu tuổi, xưng huynh đệ

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

là được rồi.

Rượu vừa chui qua cổ họng, người áo đen khà một tiếng, tấm tắc:

– Danh tử quả có khác!

Người áo đen đã nói vậy, Nguyễn Đăng Bảo cũng không câu nệ, liền đổi cách xưng hô:

– Ân huynh quả có húng.

Người áo đen ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Chuyện của Võ Lâm Đệ Nhất Bảo tại hạ cũng biết qua đôi chút. Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn một đời nghĩa hiệp, không ngờ lại bị kẻ tiểu nhân ám toán.

Nguyễn Đăng Bảo nghe ân nhân của mình nhắc đến gia thù thì chua xót:

– Đem toàn gia bị sát hại, tiểu đệ mới chỉ là một đứa trẻ ba tuổi. Tiểu đệ được thái quân gia liều mình cứu đi. Duyên trời dun dủi, hai chúng tôi mới thoát khỏi cặp mắt của những sát thủ đêm đó. Từ đó, chúng tôi nương tựa lẫn nhau, thấm thoát mà đã hai mươi ba năm trôi qua.

Người áo đen nói:

– Năm xưa, Võ Lâm Đệ Nhất Bảo là một trong những võ lâm thế gia hàng đầu xứ Đại Nam này. Bảo chủ Nguyễn Thái Sơn lại một đời nghĩa hiệp, danh tiếng không nhỏ. Rốt cục đêm đó bị ba trăm cao thủ bí ẩn, đương đêm tấn công hạ sát toàn gia. Người thủ lãnh đêm đó được giang hồ gọi là Tịch Cô Kiếm Hắc Phiêu, cũng chính là Tề Thiên Kiếm Lục Nhất Phong bây giờ.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nguyễn Đăng Bảo toàn thân rung động, chàng chỉ biết người sát hại toàn gia mình là Lục Nhất Phong. Điều này chàng được nghe từ thái quân gia, chứ không biết người này còn gọi là Tịch Cô Kiềm Hắc Phiêu. Dĩ nhiên cái tên Lục Nhất Phong cũng là giả.

Người áo đen nói tiếp:

– Tịch Cô Kiềm Hắc Phiêu mấy mươi năm trước là một đại sát tinh trong giang hồ. Gã chính là đường chủ Nhất Phẩm Đường của Y Tâm Giáo. Từ khi huyết án Võ Lâm Đệ Nhất Bảo xảy ra, gã cùng Nhất Phẩm Đường đột ngột biến mất khỏi giang hồ. Cho đến mấy năm trở lại đây, bọn ta mới phát hiện gã trú ngụ tại Gia Định thành này với một danh phận khác.

Nguyễn Đăng Bảo vốn không tiên liệu đằng sau thân thể Lục Nhất Phong là một lai lịch lớn đến như vậy. Chàng nhìn người áo đen nói:

– Sao ân huynh lại biết tỏ tường chừng ấy?

Dĩ nhiên thắc mắc của chàng không phải là không có lý. Rốt cục người áo đen này là ai? Sao lại biết kỹ càng chuyện của gia đình mình đến thế?

Người áo đen nói:

– Điều này thì công tử yên tâm, Hắc Phiêu cũng có thù với chúng tôi. Đương nhiên chúng ta là bạn chứ chẳng phải thù.

Nguyễn Đăng Bảo vái người áo đen một cái:

– Thật là tại hạ không hiểu chuyện, đã nghi ngờ ân huynh.

– Không sao! Công tử thắc mắc thì cũng là chuyện thường. Thôi, cũng khuya rồi, công tử hãy mau về thủy miếu,

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

nếu không trời sáng e là khó thoát khỏi tai mắt của Hắc Phiêu.

Nguyễn Đăng Bảo trù trù:

– Làm sao tại hạ có thể gặp lại nhị vị ân nhân?

Người áo đen đằng sau lúc này mới lên tiếng:

– Chúng ta luôn ở đằng sau thiếu hiệp, lúc cấp thiết sẽ xuất hiện tương trợ.

Nguyễn Đăng Bảo không tiện hỏi nữa, liền từ biệt rồi trở về thủy miếu.

Lúc chàng trở về thủy miếu thì đã canh ba, bên ngoài tiếng cú rúc lên từng chập khiến khung cảnh càng thêm tĩnh mịch hoang liêu. Chỗ chàng nằm đã được ai đó dọn dẹp lại cẩn thận. Vừa bước vào đã nghe một giọng nói:

– Ông về rồi à?

Tiếng của cô gái trẻ, kỳ thực chàng có đôi chút bất ngờ. Lúc này, chàng vô tình bị tiếng đàn dẫn dụ. Lúc quay về mới phát hiện mình sơ ý không điềm huyết cô gái. Chàng vốn cho rằng cô gái sẽ tranh thủ thoát thân.

Kỳ thực cô ta cũng nghĩ đến việc ấy, chỉ là cô cảm thấy làm như vậy không ổn. Thứ nhất nếu cô có ra ngoài cũng không biết đường về. Hơn nữa, bên ngoài tối đen như mực, thân gái một mình không biết sẽ gặp phải những nguy hiểm gì. Từ nhỏ, cô chỉ quanh quẩn trong Lục phủ, nếu có ra ngoài cũng chỉ là ngồi trên kiệu được gia nhân đưa rước. Thế giới bên ngoài với cô chỉ được biết thông qua lời kể của những a hoàn kề cận. Do đó, cô cũng không dám mạo hiểm. Có lẽ nói sợ thì đúng hơn.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Thứ hai, cô là một người trọng lời hứa, cô nghĩ mình phải có trách nhiệm với nó. Cô nghĩ nếu người này muốn giết mình thì cũng đã giết rồi, thôi thì cứ ở lại là tốt nhất.

Tuy nhiên, giữa khung cảnh tịch liêu đáng sợ như thế này thì cô nào dám ngủ. Do đó, cô tùy tiện dọn dẹp lại thủy miếu.

Giết thời gian có lẽ làm cho con người đỡ sợ hơn!

Nguyễn Đăng Bảo không đáp, cũng không điểm huyệt cô vì chàng biết nếu cô có ý đào thoát thì chẳng phải đợi đến bây giờ. Chàng khẽ nằm xuống, nhắm mắt lại.

Cô gái trần trọc không ngủ được, bèn lên tiếng:

- Ông tên gì?

Chàng thanh niên đáp cộc lốc:

- Nguyễn Đăng Bảo.

Cô gái:

- Tôi tên Lục Linh Đan.

Nguyễn Đăng Bảo cắt ngang:

- Thôi ngủ đi!

Cô tính nói thêm gì nữa những nghe chàng nói vậy bèn thôi. Lục Linh Đan không dám hỏi thêm nữa, vì cô sợ chàng lại hóa điên lần nữa. Cô khẽ đặt mình nằm xuống lớp rơm vừa trải lúc nãy. Từ sớm đến giờ, mi mắt của cô đã trĩu xuống nhưng vì sợ quá nên cô không dám ngủ, nên chàng vừa nói lập tức cô đặt người xuống ngủ ngay. Dù sao có một người bên cạnh cũng đỡ sợ hơn.

Thoáng chốc cả hai đã chìm sâu vào giấc ngủ.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Trời vừa tảng sáng cô gái đã thức dậy, giấc ngủ đêm qua quả là ngắn ngủi. Có lẽ cảm giác không an toàn khiến cô không ngủ được nhiều như mọi ngày. Nhưng người thức sớm nhất chính là Nguyễn Đăng Bảo. Lúc cô thức dậy thì không thấy chàng đâu. Cô gái liền ra đằng sau thủy miếu, vốc nước mưa chứa trong cái lu vỡ ra rửa mặt. Ngôi miếu này đổ nát, hoang phế đã lâu, chung quanh mấy dặm lại không có nóc nhà nào khiến cho không khí nơi đây thêm phần hoang vắng, thật tách biệt với sự ồn ào vốn có của thành Gia Định. Thủy miếu nhìn chính diện ra sông, tầm nhìn phía trước trông khá thoáng đãng.

Mặt trời nhô lên từ thiên nhai, vạn vật ứng hồng trên nền nắng mới sau một đêm trường lạnh giá. Xa xa, mặt sông phản chiếu từng vạt nắng, khí trời dịu dịu thật khiến người ta khoan khoái. Đây là lần đầu tiên cô đứng trước khung cảnh thiên nhiên hoang sơ tươi đẹp như thế này. Nó không phải là thứ thiên nhiên giả tạo trong phủ đệ nhà họ Lục. Nó là thứ thiên nhiên thuần khiết vốn có của tạo hóa. Cô gái nhìn sông vàng, nắng trong đèn ngậy ngát, hồn như bông bênh trên sóng, chỉ đến khi bên vai có người lay động mới giật mình đánh thót một cái. Người lay cô chính là Nguyễn Đăng Bảo, lúc này bận một bộ đồ nông phu bằng vải thô. Chàng nói:

- Cầm lấy!
- Cái gì đấy?
- Quần áo, thay đi!

Thì ra khi trời chưa sáng tỏ, Nguyễn Đăng Bảo đã ra ngoài đổi một lượng bạc lấy hai bộ quần áo của đôi vợ chồng nông

## THÍCH QUẢNG CHÂU

phu trong làng, chàng một bộ còn cô một bộ. Hôm nay, chàng định vào thành thám thính nên ăn mặc như thế này nhằm tránh sự chú ý của mọi người. Lục Linh Đan trước giờ chỉ mặc nhung lụa gấm vóc, nào đã thấy qua thứ vải thô cứng này. Nhưng bộ quần áo cô mặc đêm qua đã bẩn hết, lại cầu kỳ không phù hợp chốn thôn dã nên cũng không nghĩ nhiều, liền tìm một chỗ kín thay đi. Lúc bước ra thì cô đã như một người khác, bộ quần áo cũng vừa người khiến cô cảm thấy dễ chịu. Tuy nhiên, nước da hơi trắng nên cô cũng không hoàn toàn giống một cô gái nhà quê được.

Bên góc kia có tiếng lửa tí tách, Nguyễn Đăng Bảo đang nướng thứ gì đó, nhìn lại là một con thỏ đồng, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Cô gái nước miếng như muốn trào ra ngoài, bụng sôi lên, hai chân lập tức bước về phía ấy. Nguyễn Đăng Bảo xé con thỏ còn nóng đưa cho cô gái một nửa. Chàng không thèm nhìn, chỉ ăn ngấu nghiến phần của mình. Lục Linh Đan nhìn chàng ngập ngừng hỏi:

– Vì sao huynh muốn giết cha tôi?

Nguyễn Đăng Bảo trừng mắt nhìn cô:

– Vì cha ngươi đã giết cả nhà ta!

Lục Linh Đan:

– Bình thường cha tôi đối với tôi rất tốt, đến một con kiến ông ấy cũng không nỡ giết. Tuy tôi không biết gì về ân oán giang hồ nhưng tôi nghĩ chắc huynh đã hiểu lầm ông ấy.

Nguyễn Đăng Bảo nhìn cô gái, giọng đanh lại:

– Hừ... giết người vô tội, đến cả đàn bà con nít cũng không tha. Vậy mà được người đời gọi hai tiếng đại hiệp, thật khéo giả

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

nhân giả nghĩa.

Lục Linh Đan ngây thơ nói:

– Nếu thật sự như vậy thì khi trở về tôi sẽ khuyên cha tôi, để hai người có thể hóa giải chuyện ân oán này.

Nguyễn Đăng Bảo khóe miệng một nụ cười, điệu bộ chế giễu:

– Cô không biết cha cô là một đại hắc đạo sao?

Lục Linh Đan không hiểu:

– Đại hắc đạo?

– Giết người, cướp của....không chuyện ác gì là không làm, ha ha...

Chàng cười khỏ, người như Hắc Phiêu cũng có được một đứa con gái như vậy sao? Không kể việc thăm sát toàn gia họ Nguyễn, việc ác y làm khi còn là đường chủ Y Tâm Giáo cũng chất cao như núi Tu Di. Dẫu có tứ mã phanh thây thì nhân sĩ giang hồ cũng chưa hả giận. Trời đất này vốn dĩ có công bằng không? Người nghĩa hiệp như Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn lại toàn gia thảm tử, kẻ ác như Hắc Phiêu lại ung dung tự tại. Nguyễn Đăng Bảo đang cười, chàng đang ngạo thị trời đất, ngạo thị công đạo giang hồ.

Lục Linh Đan định nói gì đó nhưng đã bị chàng gắt giọng:

– Ăn lệ đi!

Cô gái không dám nói nữa, chỉ cắn cùi ăn.

Nguyễn Đăng Bảo đứng dậy, sửa lại quần áo, cầm cái nón

## THÍCH QUẢNG CHÂU

lá đội lên đầu. Chỉ một loáng, chàng đã biến mất khỏi thủy miếu.

Trên đường cái quan, một đám người tay cầm giới đao đi đi lại lại, cẩn thận quan sát chung quanh. Bọn họ vận chung một loại y phục, trên ngực áo có thêu một chữ Lục màu xanh. Gia nhân của các phủ vẫn thường có lối ăn vận như thế. Dựa vào chữ để đoán thì đám người này ắt hẳn là người của Lục phủ. Lục phủ là phủ đệ của Lục Nhất Phong. Lục Nhất Phong có thể nói là người của chốn giang hồ lẫn quan trường. Gia Định thành là cứ địa phục quốc của tiên đế Gia Long, nhưng hơn hai mươi năm trước thường bị giặc Tây Sơn tấn công. Giang hồ thảo khấu cũng nhân thế sự hỗn loạn mà ra sức cướp bóc, khiến quan phủ lắm phen vất vả. Kể từ khi Lục Nhất Phong tiếp quản Mãn Giang Lâu, quan phủ xét thấy lão là một đại khắc tinh của giới hắc đạo liền xin chỉ dụ của hoàng đế phong chức tước. Lục Nhất Phong một mực cự tuyệt, không nhận một chức tước gì cả, nhưng mặt khác vẫn đi lại với chốn quan trường. Phó tổng trấn Huỳnh Công Lý coi lão như cánh tay phải, đặc cách sai một số binh lính cho Lục Nhất Phong tùy ý sai khiến.

Đám người này cẩn thận quan sát từng người một, không để sót một ai. Khắp các cửa thành đều có người của Lục phủ trấn giữ, xem ra lần này Nguyễn Đăng Bảo khó thoát.

Cổng phía bắc Gia Định thành.

Đương nửa buổi, trời nóng bức, mồ hôi đã ướt đầm trên từng khuôn mặt người đi đường. Xa xa có một cỗ kiệu phủ rèm thêu hoa, là thứ kiệu thường dùng cho những phụ nữ nhà quyền

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

quý. Khiêng kiệu là bốn hán tử lực lưỡng, ngoài ra còn có thêm mấy tùy tùng phi ngựa phía trước. Cỗ kiệu đang từ từ tiến thẳng vào thành. Đám gia nhân Lục phủ đợi từ sáng đến giờ không có gì khác lạ, nay thấy một cỗ kiệu được phủ rèm dĩ nhiên nghi vấn, liền thấy hai người trong nhóm bước ra chặn đường:

– Dừng lại!

Bị chặn ngay trước mặt, đám người chỉ còn cách dừng lại.

Đại hán vừa nói lên tiếng:

– Ai ở bên trong kiệu này?

Một tùy tùng của cỗ kiệu nói lớn:

– Kiệu này của Huỳnh phủ.

Người kia nghe nói hai chữ “Huỳnh phủ” thì trù trừ. Huỳnh phủ chẳng phải là phủ đệ của Huỳnh Công Lý - phó tổng trấn đại nhân hay sao? Người của Lục phủ có to gan cỡ nào cũng không dám đụng đến Huỳnh phủ nên không ai nói ai đã tự động dạt ra hai bên chừa đường. Lúc đó, một người vén rèm kiệu nhìn ra:

– Có chuyện gì đó?

Tấm rèm kiệu được vén rộng, bên trong chỉ có một con a hoàn đương nằm dựa vào tay ghế ngủ thiếp đi.

Gã đại hán nhận ra Huỳnh Tiểu Liên – con gái của Huỳnh Công Lý đại nhân, lại thấy bên trong không có gì khác lạ liền cúi đầu:

– Mong tiểu thư bỏ quá cho! Bọn tiểu nhân đã vô ý mạo phạm, chỉ là Lục phủ đang tìm người gấp.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Huỳnh Tiểu Liên không nói, chỉ phát tay. Cổ kiệu lại tiếp tục lên đường.

Cổ kiệu đi tới một ngõ vắng trong thành thì dừng lại, mấy người tùy tùng mở cửa một ngôi nhà nhỏ, tiến vào đặt cổ kiệu xuống. Người ngồi trong kiệu nói:

– Các người hãy lui cả ra ngoài, chừng nào ta gọi hãy vào.

Đám tùy tùng và kiệu phu dạ ran, sau đó lui ra ngoài. Trong căn nhà nhỏ không có một tiếng động, lát sau mới có tiếng người nói:

– Công tử ra đi, ở đây không còn người nữa.

Cô vừa nói thì bên trong kiệu liền có tiếng động nhẹ, rèm kiệu được vén lên, một người thanh niên liền bước ra ngoài. Người này chính là Nguyễn Đăng Bảo, chàng nhìn cô gái xá dài:

– Tại hạ vì có việc gấp đã mạo phạm, mong cô nương thứ lỗi!

Nguyễn Đăng Bảo này giờ co người như một con sâu, bám chặt trên nóc kiệu. Chính vì vậy khi Huỳnh Tiểu Liên vén rèm, bọn người Lục phủ không hề phát giác.

Huỳnh Tiểu Liên nói:

– Tiểu nữ thấy công tử không giống đám giang hồ lỗ mãng nên cũng không ngại lắm. Công tử đừng quá tự trách mình!

Khi còn ở ngoài thành, Nguyễn Đăng Bảo nhân lúc bọn kiệu phu không để ý đã âm thầm đột nhập kiệu, điểm huyết Huỳnh Tiểu Liên và người hầu gái. Tuy nhiên, để tránh tai mắt của đám người Lục phủ, chàng không còn cách nào khác là phải

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

giải khai huyết đạo cho Huỳnh Tiểu Liên. Nguyễn Đăng Bảo quả thực khó xử, vì nếu giải khai huyết đạo mà không kìm chế thì cô này có thể sẽ hô toáng lên nhưng Huỳnh Tiểu Liên dường như biết được ý chàng, chỉ nhìn chàng gật đầu, chớp mắt mấy cái.

Nguyễn Đăng Bảo nhìn Huỳnh Tiểu Liên:

– Ôn của tiểu thư tại hạ nhất định không quên. Còn người này chỉ cần nửa giờ nữa sẽ tự động thức dậy.

Nguyễn Đăng Bảo chỉ tay về a hoàn của Huỳnh Tiểu Liên rồi nói tiếp:

– Bây giờ tại hạ phải cáo từ!

Huỳnh Tiểu Liên nói:

– Công tử định đi đâu?

Nguyễn Đăng Bảo:

– Tại hạ thù nhà chưa trả, cừu nhân lại đang truy tìm, ở lâu sẽ không tiện cho tiểu thư. Hơn nữa, hiện có việc cần làm.

Huỳnh Tiểu Liên ngập ngừng:

– Có... còn ngày tái ngộ không?

Huỳnh Tiểu Liên tuy là con nhà quyền quý nhưng không bị câu thúc bởi tiểu tiết lễ nghĩa. Nàng thấy người này anh tuấn, khí khái hơn người liền sinh cảm mến, bèn không giấu lòng thốt ra những lời đó.

Nguyễn Đăng Bảo cảm khái:

– Trả xong thù nhà, tại hạ nhất định sẽ tạ lỗi cùng tiểu thư!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Huỳnh Tiểu Liên dúm vào tay chàng một vật gì đó, thì ra là một chiếc khăn tay. Nguyễn Đăng Bảo cũng không nhìn kỹ, chỉ gạt đầu rồi lách thân người lướt đi, thoáng cái đã mất nhân ảnh.

Bên trong gian nhà nhỏ vang lên thanh âm thiếu nữ nhẹ nhàng:

– Về phủ!

Ấy chính là:

*Thứ ân tình trên thế gian khó trả nhất là ân tình của phụ nữ.  
Chuyện tình ái vốn không nguyên tắc, duyên nợ cũng chẳng thể  
lý luận theo kiểu thường tình được.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 3

### CHÂN TRƯỞNG NGHĨA

---

*Thứ gì nổi danh trong giang hồ cũng đều có lý do đặc biệt của nó, Tích Kiếm Trang cũng không ngoại lệ.*

---

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Trời vừa tảng sáng, đám gia nhân Tích Kiếm Trang đã lục tục thức dậy, kê nấu nước, người quét dọn, tất bật chuẩn bị cho ngày mới. Chẳng là hôm nay Tích Kiếm Trang chuẩn bị đón khách quý.

Ngay từ chiều hôm qua, trang chủ đã cho thám mã phi suốt đêm đến Thạch Phong Các mời Lữ Toàn Long – nhị sư đệ của mình cùng ba vị trang chủ của Tứ Đại Kiếm Trang về đây hội kiến. Lâu lắm Tích Kiếm Trang mới có một ngày tất bật thế này. Tiểu Đại – một gia nhân đang quét dọn ngoài sân, nói:

– Nay, hôm nay nhà ta có vẻ bận rộn nhỉ?

Người đứng bên cạnh gã là Tiểu Tam, cũng đương quét dọn, đáp:

– Hôm qua trước khi lên đường, Lý đại ca có ghé qua chỗ ta, nghe nói lần này nhị lão gia sẽ về.

– Ta thấy hôm qua thần tình của lão gia không được ổn.

– Người thì biết gì. Hôm qua tại Mãn Giang Lâu xảy ra náo nhiệt, có một người thanh niên trẻ tuổi đại náo thọ tiệc của Lục đại hiệp. Chỉ là không hiểu tại sao lão gia ta lại đứng ra bảo vệ cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày ấy.

Tiểu Đại nói:

– Hay là....

– Suyt, đừng nói bậy, lão Tinh mà nghe được thì ta và người coi chừng cuốn gói khỏi đây sớm.

Lão Tinh mà gã nói tên thật là Trịnh Phích Tinh, là quản gia tại Tích Kiếm Trang này. Đối với trang đình, lão thi hành

## THÍCH QUẢNG CHÂU

gia pháp rất nghiêm nên ai cũng sợ lão như sợ cọp. Tuy Trịnh Phích Tinh chỉ mới hơn bốn mươi nhưng ai cũng gọi là “Lão Tinh”, cũng có lẽ do y quá nghiêm khắc với mọi người.

Nhắc là đến, Trịnh Phích Tinh đang từ gian nhà phía tây tiến tới. Lão nhìn Tiểu Tam một cái, khiến cho gã muốn nổi hết cả gai ốc.

– Ngươi vào bên trong phụ bày biện bàn ghế. Ở đây một mình Tiểu Đại làm là được rồi.

Hai kẻ hạ nhân không dám nói lớn, chỉ dạ một tiếng rồi làm theo sự phân phó của lão.

Trịnh Phích Tinh bước nhanh về hướng bắc, nơi đó có một bóng người, chính là Lữ trang chủ.

– Lão gia, còn cần dặn gì không?

Lữ Toàn Trung:

– Trịnh huynh đệ, ngươi chọn mấy người đi tìm tung tích của người thanh niên ấy. Nhưng cố gắng đừng để lộ hành tung.

Trịnh Phích Tinh được Lữ trang chủ đối đãi như huynh đệ, tình nghĩa thâm sâu. Trịnh Phích Tinh vốn là một cao thủ có tiếng mười mấy năm về trước, nhưng bị hàm oan, kẻ thù đuổi giết. Trong lúc nguy cấp chính Lữ Toàn Trung đã ra tay cứu lấy, đem về ẩn dật tại Tích Kiếm Trang. Cũng chính vì thế Trịnh Phích Tinh mới cảm ân sâu nghĩa dày, một lòng trung thành, ẩn mình ở Tích Kiếm Trang suốt mười mấy năm qua. Cái tên Trịnh Phích Tinh là giả, khuôn mặt của lão cũng bị làm cho biến đổi nhằm tránh sự nhòm ngó của giang hồ.

Trịnh Phích Tinh trừ trừ:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Vì một tên tiểu tử ấy, có đáng không?

Lữ Toàn Trung không đáp, râu tóc nhẹ bay trong gió, một lát sau mới khẽ nói:

– Người cũng từng bị hàm oan, giang hồ đuổi giết. Chắc người cũng hiểu cảm giác ấy. Hơn nữa, năm xưa ta và Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn có mối liên hệ không tầm thường. Ngày hôm nay nếu không ra tay can thiệp, sau này xuống suối vàng sao dám nhìn mặt các vị tiền nhân Tích Kiếm Trang?

Trịnh Phích Tinh không đáp, lòng khẽ dấy lên những hồi ức. Gã lách người qua lão trang chủ rồi biến mất.

Trong một góc phòng tối, một bóng người mân mê thanh kiếm, người đó thở dài:

– Xem ra hôm nay phải dùng đến người rồi!

Thanh kiếm ấy trông có vẻ bình thường, hơi cũ, có lẽ do quá lâu đã không dùng đến, được đặt bên dưới bàn thờ gia tiên. Trên chiếc bàn lớn bày mười mấy bài vị, nước gỗ đã lên đen bóng, khắc tên tiền nhân năm đời Tích Kiếm Trang. Lữ Toàn Trung đốt ba cây hương đứng trang nghiêm vái:

– Đệ tử đời thứ sáu Lữ Toàn Trung, tài hèn sức kém. Cúi mong chư vị tiền bối phù trợ toàn gia được bình an!

Ba cây hương vừa được cắm xong thì phía sau cũng có tiếng người nhè nhẹ:

– Lão gia!

– Người đến đây à?

Lữ Toàn Trung không quay lại cũng biết người đến là

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Trịnh Phích Tinh. Căn phòng này vốn là một mật thất được thiết kế sâu vào lòng đất, bình thường chỉ có lão cùng Trịnh Phích Tinh hay lui tới. Nơi đây bài trí giản dị, hai bên bàn thờ là hai giá gỗ dài, gác trên dưới mười mấy thanh cổ kiếm. Tất cả đều do các vị tiền nhân để lại. Có thanh do chính thợ kiếm luyện cho người bổn trang, có thanh do giết được kẻ thù mà lấy. Cũng có thanh do kiếm sĩ từ các nơi đến khiêu chiến để lại. Tất cả đều là danh kiếm, tất cả chủ nhân của chúng đều bại dưới tay các đời trang chủ Tích Kiếm Trang, do vậy chúng mới xuất hiện tại đây. Đến đời Lữ Toàn Trung, lão cảm thấy làm như vậy quá tàn nhẫn. Cho nên dù đôi phương có bức ép, lão cũng kiếm hạ lưu nhân, chừa cho một đường lui. Do đó, bộ sưu tập kiếm tại Tích Kiếm Trang hai chục năm nay vẫn không có gì thay đổi. Có lẽ vì vậy mà giang hồ bạch đạo rất xem trọng Lữ Toàn Trung, nhưng cũng không ít những kẻ bại dưới tay y đều cho vậy là giả nhân giả nghĩa.

Vì sao?

Vì bản ngã!

Con người luôn xây dựng cho mình một thứ bản ngã. Để rồi khi nó mất đi, nhiều người chọn cách chết theo cái bản ngã ấy. Với một kiếm sĩ, bại trong tay kẻ thù còn nhục nhã hơn là mất mạng. Lữ Toàn Trung không ít lần ngán ngẩm “Con người quả thật quá hư danh!”.

Nhưng thế sự không do con người quyết định, dẫu người đó có nhiệt huyết đến mức nào. Lữ Toàn Trung là một trong những người có nhiệt huyết. Bốn đại kiếm trang lớn nhất Đại Nam này sở dĩ gắn kết được với nhau đều do công gầy dựng của lão. Thời thế loạn lạc tất cần hào kiệt, lão không cho mình là một hào kiệt nhưng nhìn cường hào ác bá hoành hoành thì lão

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

không chịu được. Cũng có lẽ lão sinh ra trên cõi đời này là để trợ chánh áp tà. Đã có không ít người từng nuốt hận trước Huyết Võ Kiếm Pháp của lão.

Huyết Võ Kiếm một khi rút ra khỏi vỏ thì phải uống máu. Đó cũng chính là lý do Lữ Toàn Trung ít khi nào xuất kiếm. Nhưng hôm nay, cuối cùng lão cũng phải cầm nó lên, đeo ngang hông, trông uy lẫm như một vị hộ pháp thần.

Trịnh Phích Tinh nhìn lão trang chủ nói:

– Lão gia, khách đều đã đến đủ.

Lữ trang chủ:

– Đi thôi!

Lách cách, cánh cửa bằng đá xám xích ra, hai nhân ảnh lập tức lướt khỏi.

Bên trong phòng khách của Tích Kiếm Trang có ba vị khách mời, hai người lớn tuổi, một người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi chẳng phải là Lý Lâm Nhân, thiếu chủ của Lý gia hay sao?

Bọn họ nhìn thấy Lữ Toàn Trung đến thì lập tức đứng dậy chào. Lữ Toàn Trung nói:

– Mời an tọa!

– Chẳng hay Lữ huynh gấp gấp mời chúng tôi đến đây có chuyện gì?

Người vừa nói là Đinh Công Chính – trang chủ Tuyết Lâm Trang. Lữ Toàn Trung phát tay, đám gia nhân lập tức thôi lui, hai cánh cửa phòng khách cũng được đóng lại. Lữ Toàn Trung nhìn Lý Lâm Nhân hỏi:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Chẳng hay Lý trang chủ vì sao không đến?

Lý Lâm Nhân nói:

– Gia phụ hai đêm trước đột nhiên bị thích khách ám toán, tạm thời cần điều dưỡng nên tiểu đệ đến thay.

– Ai là kẻ đã đã thương Lý huynh?

Phùng Phi Long - vị khách thứ ba, là trang chủ Phùng Gia Trang hỏi gấp.

Lý Lâm Nhân nói:

– Hai đêm trước, gia phụ đột nhiên bị hai người bịt mặt bất kỳ xuất ý ám toán, hai kẻ ấy cũng trọng thương dưới lưỡi kiếm của gia phụ. Nhưng gia phụ vẫn chưa điều tra được lai lịch của bọn chúng.

Phùng Phi Long trầm ngâm nói:

– Đã thương được Lý nhị ca, võ công bọn chúng chắc không tệ.

Lữ Toàn Trung chậm rãi:

– Giang hồ dạo này xuất hiện quá nhiều nhân vật kỳ bí.

Lão vừa dứt lời thì gia nhân bên ngoài đã mở cửa bước vào, thái độ gấp gáp.

– Có chuyện gì?

– Bẩm lão gia, có một người trẻ tuổi tự xưng là Nguyễn Đăng Bảo xông vào. Bọn thuộc hạ cản không được.

Lữ Toàn Trung nói:

– Không cần cản nữa, mời Đăng Bảo công tử vào.

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

Lát sau, Nguyễn Đăng Bảo đã có mặt trong phòng khách. Gã cúi đầu thi lễ với Lữ Toàn Trung:

– Đa tạ Lữ thúc thúc đã giúp đỡ. Sự việc hôm qua nếu thúc thúc không giúp thì tiểu điệt khó mà toàn mạng.

– Mời công tử ngồi!

Lúc này chàng mới gỡ chiếc nón rộng vành đặt bên cạnh, dáng vẻ cục mịch lúc mới vào cũng biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một chàng thanh niên anh tuấn.

Lữ Toàn Trung giới thiệu với mọi người:

– Đây là Nguyễn Đăng Bảo, di cô của Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn.

– Ồ!

Nhất thời mọi người có mặt đều kinh ngạc. Ngoại trừ Lý Nhân Lâm thuộc thế hệ sau, còn lại không ai không nhớ đến Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn anh dũng nghĩa hiệp, mấy mươi năm về trước trừ gian diệt bạo, giang hồ hắc bạch lưỡng đạo đều kính nể. Nguyễn Thái Sơn có thể được xem là một trong những cột trụ của bạch đạo. Tứ Đại Kiếm Trang giao tình không ít với Võ Lâm Độ Nhất Bảo, cái chết của Võ Thánh hai mươi ba năm về trước quả thực cũng khiến bốn vị trang chủ cảm thấy mình có lỗi.

Nguyễn Đăng Bảo nhìn ba người kia nói:

– Tiểu điệt bái kiến các vị thúc thúc!

Lý Lâm Nhân nói:

– Gia phụ cũng thường nhắc đến lệnh tiên tôn. Chúng ta

## THÍCH QUẢNG CHÂU

cũng xem như huynh đệ.

Nguyễn Đăng Bảo gật đầu cảm kích rồi đột nhiên quỳ trước mọi người:

– Võ Lâm Đệ Nhất Bảo năm xưa bị kẻ ác diệt đến nỗi toàn gia thảm tử, mong các vị thúc thúc chủ trì công đạo, lấy lại công bình. Ôn này, tiểu đệ diệt nguyện khắc cốt ghi tâm!

Nói đến đây chàng dập đầu bình bình mấy cái.

Phùng Phi Long vội đỡ gã dậy:

– Điều này công tử không nói chúng tôi cũng sẽ làm. Năm xưa thâm tình giữa lệnh tiên tôn với chúng tôi như thế nào ai cũng hiểu rõ.

Đình Công Chính cũng nói:

– Thực ra hai mươi mấy năm nay, bốn người chúng tôi vẫn âm thầm điều tra vụ huyết án năm xưa, nhưng cứ đến nửa chừng rồi mất tung tích. Tất cả đầu mối đều chết một cách bất minh.

Thật ra kẻ nào đứng đằng sau vụ việc? Tổ chức nào có thể lực lớn đến nỗi có thể che được tai mắt Tứ Đại Kiếm Trang?

Nguyễn Đăng Bảo đột ngột nói:

– Lục Nhất Phong chính là Hắc Phiêu, thủ lĩnh cuộc tàn sát năm xưa.

Chàng nói câu này cơ hồ làm mọi người bật ngửa. Hắc Phiêu chẳng phải là đường chủ Nhất Phẩm Đường của Y Tâm Giáo sao?

Y Tâm Giáo là một giáo phái thần bí, nhân sĩ đều là những cao thủ nhất lưu trên giang hồ, nổi danh khoảng hơn hai mươi

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

năm trước. Giáo phái này không chính không tà, đã hạ sát không ít cao thủ hắc bạch hai đạo.

Giáo chủ của giáo phái này cũng chưa từng xuất hiện công khai, nhưng chỉ riêng võ công những đường chủ Y Tâm Giáo cũng đủ khiến giang hồ kinh tâm động phách.

Hai mươi ba năm về trước, Y Tâm giáo lại đột ngột thất tung, khiến cho việc điều tra đi vào bế tắc.

Tiếng tăm của Hắc Phiêu ai cũng biết,

Người bị gã giết ai cũng biết,

Chỉ có lai lịch của gã thì không ai biết!

Y Tâm Giáo cũng thế, không ai biết gì về tổ chức đó, người ta chỉ biết thông qua những lời đồn trên giang hồ, mà lời đồn thì thật giả lẫn lộn. Tất cả những người bị họ giết đều là những cao thủ, danh tiếng không nhỏ trên giang hồ.

Hai mươi ba năm trước xảy ra một vụ huyết án tại Võ Lâm Đệ Nhất Bảo, Gia Định thành khiến toàn thể giang hồ chấn động, năm trăm mạng người từ già đến trẻ bị giết sạch. Ngay cả vị bảo chủ được xưng là Võ Thánh danh tiếng giang hồ cũng thảm tử. Ai cũng nghi Y Tâm Giáo có liên quan đến việc này, nhưng không điều tra được manh mối gì. Vì tất cả các đầu mối khả dĩ có thể điều tra được đều bị chết một cách bí ẩn. Cho đến bây giờ khi Nguyễn Đăng Bảo khẳng định Lục Nhất Phong chính là thủ lĩnh nhóm sát thủ năm xưa thì mọi người mới rõ ràng.

Lữ Toàn Trung nói :

– Tiểu diệt, làm sao ngươi dám chắc Lục Nhất Phong

## THÍCH QUẢNG CHÂU

chính là Hắc Phiêu ?

Nguyễn Đăng Bảo nói :

– Thúc còn nhớ người áo đen hôm qua không ?

Lữ Toàn Trung nói :

– Khinh công người ấy rất cao.

Nguyễn Đăng Bảo nói :

– Dọc đường người ấy cũng cứu tiểu diệt một lần nữa.

Chính người ấy nói cho tiểu diệt rõ ngọn ngành.

Lữ Toàn Trung trầm ngâm nói :

– Con có biết người áo đen đó là ai không?

Nguyễn Đăng Bảo nói :

– Tiểu diệt không tiện hỏi.

Lý Lâm Nhân đột nhiên cắt ngang:

– Huynh đã bị thương?

Trên vai phải Nguyễn Đăng Bảo máu thấm đầm áo, một đường đao dài còn lưu lại, tuy nhiên vừa rồi mãi lo nói chuyện nên không ai để ý. Lúc này máu đã loang ra chung quanh khá nhiều.

Nguyễn Đăng Bảo nhìn Lý Lâm Nhân gật đầu, điềm liền mấy huyết cầm máu rồi xé một mảnh vải áo buột chặt.

Nguyễn Đăng Bảo không đợi mọi người hỏi, nói luôn:

– Lúc tìm đến trang viện của thúc thúc, không may bị người của Lục phủ phát hiện, tiểu diệt đã đánh với chúng một

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

trận mới đến được đây.

Lữ Toản Trung:

– Vậy tung tích của con?

Nguyễn Đăng Bảo nói:

– Tiểu điệt đã hạ sát hết bọn họ.

Lữ Toản Trung trầm ngâm:

– Thanh thế Lục phủ tại Gia Định thành này không nhỏ, tung tích của con sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Lão vừa nói xong thì bên ngoài có tiếng cười hắc hắc vọng vào.

Lữ Toản Trung quát lớn:

– Kẻ nào?

Thanh âm kia lúc đông lúc tây, rồi dừng lại trên nóc khách sảnh. Liền đó một bóng đen lao ra, là Trịnh Phích Tinh, những người còn lại cũng lập tức phóng theo. Trịnh Phích Tinh đứng trên ngọn một cột bồ đề, nhìn toàn cảnh đương trường. Ngoài cửa trang viện có mấy xác người, trong đó có cả Tiểu Đại và Tiểu Tam, hiển nhiên chúng đã bị giết. Thích khách là bốn người bịt mặt đứng trên nóc nhà cùng một đám thủ hạ gần năm mươi người dưới đất, mặt mũi bặm trợn. Trịnh Phích Tinh nhìn một gã bịt mặt:

– Ngươi biết đây là nơi nào chứ?

– Tích Kiềm Trang.

– Ngươi tự tiện xông vào còn dẫn nhiều người như vậy, e

## THÍCH QUẢNG CHÂU

chẳng có hảo ý gì với chúng ta.

Một người áo đen khác cười hắc hắc:

– Cái gì mà Tứ Đại Kiếm Trang chứ. Hôm nay bốn nhân đến để xem Tứ Đại Kiếm Trang biểu diễn mấy ngón mĩ võ xem sao.

Đám trang đình Tích Kiếm Trang lúc này cũng đã tập hợp được mấy chục người tuốt kiếm chặn trước đám thủ hạ của bốn người bịt mặt.

Bên dưới, Phùng Phi Long giận tím mặt, phóng vút lên trên. Bốn người bịt mặt đứng trên nóc nhà, cách nhau khoảng mấy trượng. Phùng Phi Long nhằm người vừa nói ở góc trái lướt tới. Người chưa đến, kiếm trong tay đã tuốt, thanh âm ong ong như rỗng ngậm, bóng kiếm loang loáng nhằm cổ của người kia đâm tới, thân kiếm hắt lên từng vạt nắng chói mắt.

Người bịt mặt kia khen một câu “Kiếm tốt”.

Chiêu thức không biến hóa nhiều nhưng nhanh mạnh, mũi kiếm chưa tới mục tiêu, lãnh khí đã bức ép đối thủ. Đây chỉ là một chiêu bình thường trong Phùng Gia Kiếm Pháp nhưng dưới thủ pháp của Phùng Phi Long lại rất nhanh lẹ. Chỉ thấy người kia cong người một cái đã bật về phía sau, trông như một cánh cung lớn. Phùng Phi Long lại không hổ danh là Phùng Phi Long, kinh nghiệm lâm trận quả không tẻ. Kiếm chiêu trong tay vừa điểm tới liền dừng, xoay cổ tay một cái, thân kiếm nhanh chóng được lật ngang chém mạnh vào nửa thân trên của đối thủ. Người áo đen lúc này biết không tránh kịp, choang một tiếng, kiếm đã xuất khỏi vỏ nghênh đón Văn Tu kiếm.

Hai chân họ Phùng vừa chạm mái nhà, Văn Tu kiếm cũng vừa chém vào kiếm của đối phương, hồ khẩu tê rần. Người học

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

võ chỉ cần dựa vào phản lực của kiếm chiêu cũng đủ biết thực lực đối phương.

Thân hình Phùng Phi Long tung lên trong gió, trông như Thái Bạch đằng vân, sử liên hai kiếm chiêu hoa mỹ, kiếm phong xé gió nhắm tới yết hầu đối thủ.

Choang choang mấy tiếng lớn, lưỡi kiếm lại chạm nhau. Phùng Phi Long ra một chiêu Long Đằng Tứ Hải gồm bảy thức biến hóa. Cứ một thức hư lại một thức thực bổ trợ cho nhau dồn ép đối thủ.

Người bịt mặt liên tục thối lui đỡ gạt. Gã thấy kiếm pháp của Phùng Phi Long vừa hoa mỹ lại vừa chặt chẽ thì biết mình đã đánh giá thấp đối thủ. Gã hú lên một tiếng dài rồi phóng người lên không đánh ra một chiêu Hắc Xà Xuất Động gồm bảy thức, thức nào cũng nhắm vào những tử huyệt trên người Phùng Phi Long. Mũi kiếm như đầu hắc xà liên tục mổ tới, vừa hiểm vừa độc, xem ra chỉ muốn lấy mạng đối phương.

Thức thứ bảy của Hắc Xà Xuất Động đâm vào mi tâm Phùng Phi Long, mũi kiếm chưa tới kiếm phong đã rít lên âm độc ghê người. Phùng Phi Long biết công lực của người này không dờ.

Tuy nhiên bộ pháp của Phùng Phi Long lại không chậm, vừa thấy đối phương xuất chiêu đã đoán được vị trí tấn công, liền đảo người. Trong một khe hở như đường tơ, mũi kiếm người bịt mặt đã lướt qua. Phùng Phi Long chỉ chờ có thế, liền đánh trả một kiếm rất nhanh. Sự nhanh lẹ vốn là sở trường của Văn Tu Kiếm Pháp. Người áo đen “ôi chao” một tiếng, cổ tay đã bị mũi kiếm đâm phải, máu phun ra đỏ hết cả bàn tay.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Phùng trang chủ đánh tiếp ba kiếm chiêu nữa, hùng dũng như rồng cuộn trên không, Văn Tu Kiếm ong ong ngâm lên từng tràng dài bỏ nhào về đối thủ. Người áo đen nhờ nội lực có căn cơ nên tạm đỡ được vài chiêu nhưng kiếm pháp không có gì đặc sắc, thoáng chốc đã thấy luồng cuống, gã liền lùi về phía sau vùng mấy kiếm chiêu nặng nề phòng thủ phần trên. Phùng Phi Long điểm hai chân lên mái ngói, tà áo phật phật trong gió, kiếm tới người tới, chớp mắt đã vượt qua kiếm ảnh của người áo đen. Đây chính là chiêu Trảm Long Thủ lưng danh trong Văn Tu Kiếm Pháp.

Người áo đen thâm kêu hoảng, nội lực vội vàng ào ạt tống ra như ba đào bổ sung vào màng kiếm quang hồng chặn đường kiếm của đối thủ. Nhưng gã đã chậm mất, đường kiếm của Phùng Phi Long vừa mạnh vừa nhanh, đã kịp xé màng kiếm quang.

Phật, trên vai người áo đen máu đã chảy ra. Kiếm vừa rút, máu lập tức phun thành vòi. Phùng Phi Long nhìn người áo đen bịt mặt cười:

– Trò mãi võ của tại hạ đã làm vấy máu các hạ rồi, thật đắc tội!

Người áo đen nghiêng răng, điểm liền hai huyết trên vai, hừ nhẹ:

– Chớ đắc ý!

Nói xong, gã vút thanh kiếm đánh choang xuống mái ngói, rồi lôi một vật gì đó trong người ra.

Rõ ràng người này không quen sử dụng kiếm, vũ khí sở trường chắc được giấu bên trong người.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Người áo đen lôi ra một thanh nhuyễn thương. Đó là thứ vũ khí biến hóa từ trường thương, gồm hai thanh đoản thương, được nối với nhau bằng một sợi xích sắt. Nhuyễn thương trên giang hồ ít thấy, mỗi người lại sử dụng một cách khác nhau, thiết kế cũng không tương đồng, chưa được xem là vũ khí trấn môn của phái nào. Phùng Phi Long cau mày, nhất thời vẫn chưa đoán được lai lịch của đôi phương.

Người bịt mặt điểm chân một cái, cơ thể đã tung lên trong gió. Nhuyễn thương trong tay cùng lúc được phát chiêu, bóng thương loang loáng, uốn éo trong nắng chiều, như một con bạch xà lẹ làng mô tới. Thương điểm bên trái, mũi thương xé gió, thanh âm nghe veo veo, lãnh khí phóng về phía trước dày đặc, không gian cơ hồ rách toạc. Phùng Phi Long vốn đã đề phòng sẵn, hai chân liền điểm lên mái ngói như chim ung vỗ cánh, hữu thủ cùng lúc tung ra một chiêu Nghênh Tiên Khách, kiếm chiêu cũng chỉ một chữ nhanh. Người bịt mặt vừa mới phát hiện ra thì kiếm đã tới sát nút, chỉ chớp mắt hai thứ vũ khí đã bỏ vào nhau.

Keng một tiếng lớn, lưỡi kiếm được lật nhanh chém xuống thân thương. Người áo đen tái mặt, xích sắt được phả nội lực căng cứng. Phùng Phi Long đẩy nội lực sang Tu Văn Kiếm, hai luồng nội lực chạm nhau chấn động mạnh, rồi tách rời ra. Phùng Phi Long đánh một chiêu vào hạ bàn đối thủ, ngói trượt lên ngói đổ ào ào xuống đất.

Người áo đen thuận thế như chim yền lên cao rồi đột ngột bỏ một đòn xuống. Đoản thương từ tay trái phóng ra, xoáy nhiều vòng trong không khí, ngân quang chói mắt, uy lực kinh hãi. Ngân thương chạm lưỡi kiếm keng keng mấy tiếng chát chúa, hỏ khẩu Phùng Phi Long đau muốn nứt toác. Thương đang đà trên cao đánh xuống, gặp kiếm liền mềm ngoặt, đây cũng chính

## THÍCH QUẢNG CHÂU

là điểm đặc biệt của loại vũ khí này. Loại vũ khí này nếu nằm trong tay người thường thì thật khó sử dụng, vì nó không cương, cũng không nhu, đánh như thương bình thường thì không ổn, sử theo lối tiên pháp càng không xong. Nhưng với một cao thủ thì biến hóa này được điều khiển ở nội lực. Nội lực đến thì cương, dừng nội lực thì nhu, lấy nhu trợ cương, lấy cương khắc địch, quả thực hiệu dụng.

Phùng Phi Long thấy Văn Tu Kiếm sắp chạm nhuyễn thương thì vận đến mười thành công lực, những tưởng so nội lực với đối thủ lần nữa. Nhưng thanh nhuyễn thương lập tức mềm ngoặt khiến lão chung hững, nội lực không kịp thu hồi, đã đánh vào khoảng không. Nhưng chưa hết, người áo đen bịt mặt lập tức biến chiêu, sử dụng theo lối tiên pháp, sợi xích sắt lập tức cong lại, quấn lấy Văn Tu Kiếm. Hai thứ vũ khí quấn lấy nhau khiến người xem hoa cả mắt. Phùng Phi Long giận căng mặt, cố sức rút thanh kiếm nhưng không được, liền tay trái áp đốc kiếm, nội lực ào ào truyền sang. Tuy sợi xích sắt linh hoạt nhưng chịu không được nội lực hùng hậu ấy, cơ hồ sắp đứt.

Người áo đen thấy thế thì cười nhạt. Tuy nhiên, gã không dám vận nội lực nhiều, vì nếu đấu nội lực gã biết chắc mình khó thắng được Phùng Phi Long.

Đột nhiên, người áo đen cười ha hả. Nội lực đang đấu với Phùng Phi Long đột ngột thu về, lập tức tạo thành chỗ hồng, bao nhiêu kinh lực của Phùng Phi Long ào ào tràn sang. Chỉ thấy người áo đen xoáy người trong không trung, tà áo phát phới, nhuyễn thương càng quấn chặt thanh kiếm.

“Đi”, người áo đen hô lớn, rồi giật một cái thật mạnh. Văn Tu Kiếm liền tuột khỏi tay Phùng Phi Long. Nhưng gã cũng đồng thời bị luồng nội lực của Phùng Phi Long chấn vào nội thể,

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

đoạt được kiếm nhưng cũng bị đả thương, liền hự một tiếng lớn.

Người áo đen đoạt được kiếm thì thân người vẫn còn ở trên không, liền vung tay về mé tả, thanh kiếm lập tức bay về phía xa.

Phùng gia nổi tiếng về kiếm pháp, kiếm đâu dễ tuột khỏi tay, chẳng qua hôm nay gặp phải thứ vũ khí lạ, lại bất minh lai lịch người áo đen nên thiếu đề phòng, khó tránh sơ sót. Phùng Phi Long lúc này tức đến càn hông, liền phi thân đến, đương lúc người áo đen sơ hở, vận nội lực lên hữu chưởng, ra một đòn rất nặng. Chưởng phong ẩn chứa bao cuồng nộ ào ào rít tới, nghe rợn người. Người áo đen đã bị thương, lại nhận thêm một cú trời giáng thì chịu sao thấu, ngực thóp vào, phun ra một ngụm máu lớn, nhuộm đầy người Phùng Phi Long. Phùng trang chủ đánh tiếp một chưởng, đẩy người kia qua một bên, rồi tung người đoạt lại thanh kiếm. Nhưng đồng thời lúc đó, Phùng Phi Long cũng nhận một chưởng tàn lực của người áo đen. Kiếm nằm trong tay, chân chạm mái nhà cũng là lúc Phùng Phi Long thổ ra một ngụm máu lớn, người lão đảo rớt xuống đất.

Nguyễn Đăng Bảo lướt tới đỡ lấy Phùng trang chủ. Lão lập tức ngồi xuống điều tức. Người áo đen kia thì tệ hơn, xương cốt trong lồng ngực đã nát vụn, chỉ còn chút lực tàn, y nằm trong tay của đồng bọn, chỉ gắng sức nói được mấy tiếng “Đại ca, trả thù....”.

Vị đại ca sắc mặt trầm tĩnh, gỡ khăn đen che mặt người đã khuất, vuốt mắt gã rồi ngửa mặt lên trời than lớn:

– Tứ đệ, hôm nay Tích Kiếm Trang cũng không còn!

Trên ngọn cây bồ đề, Trịnh Phích Tinh đáp lại:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Chính các người tự gây họa thôi!

Rồi Trịnh Phích Tinh đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhìn kỹ vào mặt người áo đen đã khuất, giọng run run:

– Là Trương Đại Tứ...!

Tùng tiếng từng tiếng một thốt ra, đáng điệu lầy bầy, hai mắt hùng hực nhìn thẳng người kia:

– Các người có phải là Trương Gia Tứ Tướng?

Giọng Trịnh Phích Tinh chậm lại, hơi thở chậm chạp, song quyền nắm chặt, đến cả thân bồ đề to lớn chừng như cũng run rẩy dưới ý niệm của gã.

– Phải, ta là Trương Đại Nhất đây!

Người áo đen gỡ khăn che mặt, nhìn chằm chằm Trịnh Phích Tinh. Tứ đệ của gã đã bị phát giác thì gã cũng chẳng cần phải che giấu thân phận làm chi nữa. Trương Gia Tứ Tướng mười mấy năm trước cũng là những hảo hán có tiếng ở mười một trấn Bắc Thành. Bốn người đều là anh em ruột thịt: Trương Đại Nhất, Trương Đại Nhị, Trương Đại Tam, Trương Đại Tứ. Mỗi người theo học một danh sư, nhưng hành sự chung, nhất nhất kết hợp, sở trường sở đoản bổ khuyết cho nhau thành ra sức mạnh tăng thêm đáng kể. Tuy nhiên tám năm trước đột nhiên thất tung bí hiểm, tên tuổi cũng không còn được giang hồ nhắc nhiều nữa.

Trịnh Phích Tinh đưa tay trái lên, vuốt mặt, bàn tay chà sát, năm ngón tay móc sâu vào da thịt. Mọi người có mặt tại đương trường rớt cục chẳng biết gã định làm gì, chỉ có Lữ Toàn Trung là trầm tĩnh. Năm ngón tay Trịnh Phích Tinh lướt tới đâu, từng mảng da trên mặt gã liền bong ra. Dưới ánh nắng, biểu bì

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

roi lóng lánh như những đợt tuyết nhỏ, thật khiến người chứng kiến lạnh cả người. Cho đến khi gã dừng tay, khuôn mặt đã hoàn toàn đổi khác. Một khuôn mặt đầy sẹo, từng vết dài, chẳng chịt kéo ngang kéo dọc, khiến nhân diện bị biến đổi đến nỗi không còn là mặt người. Nếu khuôn mặt này không được đặt trên một thân người hắc sẽ giống một khối thịt bị bầm nát hơn.

Trịnh Phích Tinh lột lớp da giả xong, nhìn vào Trương Đại Nhất nói lớn:

– Người còn nhận ra ta không?

Trương Đại Nhất cẩn thận nhìn, trong lòng vẫn không khỏi rung mình về khuôn mặt của người đối diện, y khẽ lắc đầu.

Trịnh Phích Tinh xé toạc vai áo, nói lớn:

– Người còn nhận ra vết đao này không?

Gã ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười to lớn nhưng ai oán nào nề, ẩn trong đó mấy phần than trời trách đất. Vết chém trên vai Trịnh Phích Tinh vừa sâu vừa rộng, kéo từ vai phải vào giữa ngực. Nơi đầu vai bị chém rất mạnh, rõ ràng là vết của đại đao, lực dùng rất lớn, hẳn là một sát chiêu.

Trương Đại Nhất nhìn vết chém kia thì ngẩn người, lập tức biến sắc, giọng nói đứt quãng:

– Người...chưa chết?

Cả Trương Đại Nhị và Trương Đại Tam cũng đồng thời phát hoảng.

Trịnh Phích Tinh nói:

– Khi xưa ta đối xử với người không bạc, có sao bội tình

## THÍCH QUẢNG CHÂU

bạc nghĩa, dồn ta vào tử lộ?

Trương Đại Nhất định thần, hồi lâu mới nói nên lời:

– Cường gian sư muối, giết người bịt miệng, phản lại sư môn, giang hồ ai cũng giết được.

Giọng gã oang oang, đáng điệu đường đường chính chính, dường như để át đi sự lúng túng vừa rồi.

Trịnh Phích Tinh ngửa mặt nhìn trời:

– Ta có lỗi với tiểu sư muối, nhưng mấy tiếng “cường gian sư muối, giết người bịt miệng, phản lại sư môn” đều do bọn tiểu nhân các ngươi hãm hại. Tề mỗ quyết không làm những việc ấy.

– Hừ, ai mà tin những lời ngươi nói, chúng cứ đã rành rành. Chỉ tiếc năm xưa bọn môn hành sự thiếu cẩn thận, đã để sót một tên phản đồ.

Thì ra quản gia Tích Kiếm Trang mang họ Tề, điều này bọn Phùng Phi Long, Đinh Công Chính, Lý Lâm Nhân đến lúc này mới biết. Năm xưa, người của Tích Lịch Môn ở Bắc Thành từng đuổi giết một phản đồ. Kẻ ấy cường dân sư muối của mình, lại hạ độc thủ những sư huynh đệ phát giác vụ việc, khiến toàn thể môn phái nổi giận, truy lùng từ nam chí bắc. Cuối cùng người này chống cự không nổi, nhảy xuống vực sâu tự vẫn, tiếng như để muôn đời. Kẻ ấy chính là Tề Thiên Lang – người đang đứng tại đây.

Tề Thiên Lang chỉ mặt Trương Đại Nhất:

– Ngươi thâm yêu sư muối nhưng không được đáp lại nên sinh oán hận với ta, lại cùng đám tiểu nhân trong môn phái ngấm máu phun người. Thanh danh ta chẳng có gì đáng kể, chỉ tội tiểu sư muối mang tiếng như, đến cả sư phụ cũng bị các

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

ngươi bịt mắt.

Trương Đại Nhất nghe đến đó thì cười rít lên:

– Chỉ tiếc tiểu sư muội đã là người của ta, lão sư phụ lại sớm quy tiên. Ha ha... việc năm xưa sớm đã chìm trong bóng tối. Nếu ngươi muốn giải oan thì mau xuống gặp Diêm Vương lão gia mà kiện cáo... Để ta tiễn ngươi một đoạn nhé!

Gã nói xong câu đó thì thân hình tà tà bay xuống, áp về phía Tề Thiên Lang, đại đao cầm tay rít gió bổ tới.

Đó là một thanh đao lớn, lưỡi rộng và dài hơn những thanh đao bình thường, toàn thân một màu đen sì, cán dài bằng một cánh tay, chính là thanh Tích Lịch Đại Đao nổi tiếng của Tích Lịch Môn. Tích Lịch Môn là một môn phái có thực lực ở mười một trấn Bắc Thành, truyền được ba đời, Trần Minh Công thuộc đời thứ ba, Trương Đại Nhất chính là đời thứ tư.

Lẽ ra chức trưởng môn này phải thuộc về đại đệ tử Tề Thiên Lang. Nhưng sau vụ án “cưỡng dân sư muội”, gã bị đuổi giết, chết không thấy xác. Nên khi lão môn chủ qua đời, liền được truyền lại cho nhị đệ tử Trương Đại Nhất.

Trương Đại Nhất dưới mắt người giang hồ là một người đàn ông hoàng, hết lòng vì Tích Lịch Môn, là kẻ tổ cáo vụ án Tề Thiên Lang ra ngoài, cũng là kẻ nhiệt tâm nhất trong chuyện tra án năm xưa. Gã lại không tị hiềm tiếng sư muội mà cưới làm vợ. Có ai ngờ lại là một kẻ lừa thầy phản bạn, mưu sâu giá họa đồng môn.

Tề Thiên Lang hét lớn:

– Hôm nay ta phải phanh thây ngươi thành trăm mảnh,

## THÍCH QUẢNG CHÂU

mang đầu về tạ tội cùng tiểu sư muội, làm rõ cái oan năm xưa.

Tề Thiên Lang nói xong thì bóng đại đao cũng ào ào quét tới. Hai tay Trương Đại Nhất nắm chặt cán đao, huy động đao quang, lưỡi đao to lớn phạt tới, khí thế trùng trùng. Tề Thiên Lang dịch chân, người vút lên cao, dưới chân cành cây đã đứt lìa, tàng lá đổ xuống dưới đánh rầm một tiếng. Một đao chém hụt, Trương Đại Nhất hét lớn, đạp chân vào một cành cây khác phạt lưỡi đao vào trung thân đối thủ. Tề Thiên Lang liền rút kiếm chém mạnh vào lưỡi đao.

Trương Đại Nhất biến chiêu, đánh ra một chiêu Ô Long Hí Nguyệt chém vào hạ bàn đối phương. Đao phong như sấm động, vù vù bức tới. Chỉ thấy Tề Thiên Lang hơi trầm người xuống, đánh ra một chiêu Lôi Vũ Phong Vân trong Tích Lịch Đao Pháp, lưỡi kiếm đã chém vào sống đao nghe “choang” một tiếng. Trương Đại Nhất hổ khẩu tê rần, lòng thâm kinh hãi.

Tề Thiên Lang lại đánh ra một chiêu Tấn Đả Trung Lang, lưỡi kiếm lạnh lẽo lập tức bổ xuống đầu Trương Đại Nhất. Tuy Tề Thiên Lang dùng kiếm, nhưng Tích Lịch Đao Pháp vẫn không kém phần uy lực. Choang choang, đao kiếm lại chạm nhau tóe lửa. Chấn lực khiến Trương Đại Nhất giật nảy mình. Gã không ngờ đại sư huynh của mình vẫn còn sống, hơn nữa võ công lại còn tăng tiến hơn xưa.

Kiểm trong tay Tề Thiên Lang được ghì sát lưỡi đao đẩy tới, xoẹt xoẹt từng dải tia lửa bắn ra không trung, chớp mắt đã chạm đốc đao. Đây chính là chiêu Di Hoa Tiếp Mộc trong Tích Lịch Đao Pháp. Trương Đại Nhất biết đối phương định áp sát đốc đao, giờ nội lực hòng đoạt lấy, liền xoay mạnh cổ tay vịn đao. Leng keng mấy tiếng lớn, đao kiếm liền tách rời, hai người đã hạ thân xuống đất.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lúc này, Trương Đại Nhị, Trương Đại Tam cũng đã tham chiến. Trương Đại Tam nhằm Đinh Công Chính xuất song đao, Trương Đại Nhị nhằm Lữ Toàn Trung xuất đại thiết phủ. Bọn thuộc hạ năm mươi tên thì nhằm Lý Lâm Nhân, Nguyễn Đăng Bảo, cùng đám trang đinh Tích Kiếm Trang đánh tới.

Nguyễn Đăng Bảo tay xuất luôn hai quyền nặng tổng một đại hán ra xa, chỉ nghe rắc một tiếng, xương sống kẻ ấy đã gãy lìa. Nguyễn Đăng Bảo lại lách người tránh khỏi lưỡi đao lạnh toát từ phía sau. Đao của người đó chưa kịp biến chiêu thì cánh tay đã gãy nát, người sử đao rú lên kinh hãi. Đám trang đinh Tích Kiếm Trang khoảng ba mươi người hiện đang đánh nhau kịch liệt ở mé Tây, che chở cho Phùng Phi Long, chốc chốc lại có người ngã xuống.

Lý Lâm Nhân và Nguyễn Đăng Bảo mỗi người bị hơn mười đao thủ bao vây, quần nhau quyết liệt. Nếu đơn đả độc đấu thì hai người bọn họ không sợ gì, nhưng bọn này tiến thủ đều theo quy củ, kẻ tấn công người bọc hậu rất ưng ý, dường như đã không ít lần luyện tập, khiến hai chàng tốn không ít thời gian.

Lại thêm một tiếng rú đau đớn nữa, cổ tay cầm đao của một đại hán đã nhuốm đầy máu. Lý Lâm Nhân thừa cơ đâm luôn một kiếm ghim cứng vào thân cây, bảy tên đứng bên cạnh nhất loạt sững sờ. Nhưng dường như có một mãnh lực tác động, chúng lại lao lên như một bầy sài lang hung dữ, lẫn xả không chút sợ hãi. Thêm ba kẻ gục ngã nữa thì bên hông Lý Lâm Nhân đã bị một vết chém lớn, mất máu khá nhiều, chiêu thức có phần chậm lại.

Nguyễn Đăng Bảo bị năm tên vây quanh, đao phong rất rạt, liền phóng lên cao, sử dụng Uyên ương liên hoàn cước đá

## THÍCH QUẢNG CHÂU

bay hai gã đại hán ra xa. Một bóng đao vừa chém tới, người chàng đã kịp cong như cánh cung, hai tay quắp thành thế ung trảo, đoạt liền loan đao, đao đã kề cổ người kia, chết tuốt. Nguyễn Đăng Bảo cố dịch về phía Lý Lâm Nhân nhưng bọn đại hán biết ý, cố tình ngăn hai người, hòng tiêu diệt từng kẻ một. Nguyễn Đăng Bảo hét lớn, rút ra thanh cửu tiết tiên, người còn trên cao, đã múa xoay tròn, hộ khắp cơ thể. Cửu tiết tiên vũ lộng, gió xoáy vu vu, khí thế như triều dâng, nhằm vào năm đại hán chung quanh cuốn tới. Từng tràng thanh âm “leng keng” chấn áp tinh thần bọn đại hán, bóng tiên trập trùng như muôn nghìn đá núi bắn tới. Năm tên đại hán liều thân múa đao lẫn vào, “keng keng” cả năm thanh đao đều bị bật ra, mặt mũi tên nào tên nấy cũng đầy máu. Người Nguyễn Đăng Bảo xoay tròn, bóng tiên mịt mù như một cột lốc lớn, cuốn thẳng về phía Lý Lâm Nhân. Đám đại hán, tên nào tên nấy đều óc vỡ đầu văng, thật kinh hồn táng đờm!

Trương Đại Tam song đao đã mất một, lại bị một đường kiếm ngang ngực, tay bứt lấy vết thương lão đảo. Hai người chỉ mới đánh có bốn chiêu nhưng đã rõ được thua.

Về sức vóc thì Trương Đại Nhị là to lớn nhất trong bốn anh em. Thân gã không khác nào một vị hộ pháp sống. Từ nhỏ gã đã tầm sư luyện búa, sử dụng đến thuần thục. Chính cây đại thiết phủ to nặng đã theo gã tung hoành một dải Bắc Thành, cùng mấy anh em xưng bá một phương. Trương Đại Nhị vốn tự đắc về phủ pháp và sức vóc của mình, vung đại thiết phủ nặng đến hai trăm cân vu vu bổ tới. Thế phủ vừa nhanh vừa độc, chỉ hòng hạ sát Lữ Toàn Trung.

Đại thiết phủ bổ xuống một chiêu Khai Sơn Phủ, bóng búa trập trùng trên đầu đối phương. Chỉ thấy Lữ Toàn Trung đi xéo qua trái mấy bước, nhân ảnh đã mất dạng. Trương Đại Nhị cảm

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

thấy hoa mắt, liền biến chiêu, một chiêu búa truy kích quét vào trung thân đối phương. Lữ Toàn Trung tính toán thật chuẩn xác, vừa đi xéo qua trái năm bước thì đã uốn người như cây liễu trước gió. Chính lúc ấy, lưỡi phủ của Trương Đại Nhị quét qua, liền bị trượt mất. Trương Đại Nhị vốn tự phụ vào phủ pháp của mình, thấy vậy thì giận lắm nhưng thế phủ đã đi quá đà, không cách nào biến chiêu kịp.

Lữ Toàn Trung lúc này đương cong người liền bật dậy, kiếm trong tay còn cả vỏ đập vào thân phủ “ong ong” mấy tiếng lớn. Lữ Toàn Trung chính là dùng nội lực thông qua thanh kiếm đánh vào thân phủ bằng thép. Trương Đại Nhị cảm thấy như bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, hai tay cảm phủ cảm thấy tê dại. Cây đại thiết phủ đang đà đi tới nay lại được Lữ Toàn Trung bồi thêm lực thì gã làm sao chịu nổi, liền bị kéo bỏ nhào tới trước. Trương Đại Nhị phải vận dụng đại lực và thiên cân trụ mới níu giữ được cây búa nhưng gã vẫn bị kéo lê đến mấy trượng. Dưới nền đất cứng đã hiện rõ hai đường đất bị cày xới lên.

Trương Đại Nhị tức đến nổ đom đóm mắt, quát lớn một tiếng, lại vũ lộng đại thiết phủ, nhằm Lữ Toàn Trung bỏ tới. Lữ Toàn Trung vẫn không xuất kiếm, chỉ tránh né cây phủ. Nhưng lão càng không xuất kiếm, Trương Đại Nhị càng hăng máu, thế phủ lại thêm phần hiểm độc. Trương Đại Nhị liền dồn hết sức bình sinh vào một sát chiêu, chiêu sát thủ này gã đã luyện thuần thục, nhưng chưa từng sử dụng đến. Lữ Toàn Trung là người có danh tiếng, nên cũng có thể gọi là ưu ái. Họ Lữ chỉ một mực tránh né, nhưng Trương Đại Nhị đâu phải như bọn giang hồ tầm thường, làm sao né mãi được. Cuối cùng, lão đành đứng im chờ đợi.

Đại thiết phủ đang bỏ tới, sức mạnh tan bìa nát đá, lưỡi

## THÍCH QUẢNG CHÂU

búa trập trùng, kinh phong dữ dội. Lữ Toàn Trung vẫn đứng im tại chỗ, chỉ còn cách một đà búa, bóng búa tràn ngập trên đầu. Lữ Toàn Trung lúc này lại hoàn toàn bất động, hoàn toàn thư thái. Trương Đại Nhị thấy thế thì cười thầm “Hôm nay ngươi chết chắc”.

Nhưng búa vừa tới sát đầu Lữ Toàn Trung thì gã biết mình đã lầm, người liền khựng lại, cổ họng không biết từ lúc nào đã bị một thanh kiếm lạnh lẽo xuyên qua. Một dòng máu nhỏ xuống nền đất, miệng gã há ra kinh ngạc nhìn đại thiết phủ đổ ngập trong nền đất cứng, lún đến tận cán. Không ai biết Lữ Toàn Trung xuất thủ như thế nào, chỉ thấy thanh cổ kiếm có chút lay động rồi được tra vào vỏ. Trong không gian vẫn còn nghe những tiếng “ong ong” chưa dứt của Huyết Võ Kiếm.

Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc. Một tích tắc là một mạng người!

Cũng đã lâu lắm rồi, Huyết Võ Kiếm mới xuất khỏi vỏ. Người bắt Huyết Võ Kiếm xuất khỏi vỏ kẻ cũng có thực lực, nhưng dù thực lực đến đâu vẫn chết trong một chiêu. Kỳ thực, Lữ Toàn Trung chỉ một mực tránh né, nhưng Trương Đại Nhị vừa lâm trận đã sử liên tiếp những sát chiêu, ào ào đánh tới bất kể cả tính mạng, thật giống một kẻ điên. Để lại một kẻ điên như thế chỉ gây họa cho võ lâm. Vì thế gã phải chết !

Chiến tranh chỉ kết thúc với người chết!

Cái chết của gã lập tức khiến cục diện thay đổi. Trương Đại Nhất đang một trận sinh tử với Tề Thiên Lang liền chậm chiêu, phi thân đến ôm lấy xác em trai. Trong một trận chiến ngắn ngủi, hai thủ lĩnh đã ra đi, đám thủ hạ chỉ còn một phần ba, quả là hao tổn nặng nề.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lúc này, đám môn hạ Tích Kiếm Trang đã chết mất mười mấy người, số còn lại đều đã trọng thương. Bên Trương Gia Tứ Tướng thì còn hơn hai mươi người, nhưng thắng thua thì ai cũng rõ. Trương Đại Nhất cùng lúc mất hai đệ đệ thì cảm phần lắm, chỉ muốn phanh Lữ Toàn Trung làm trăm mảnh. Nhưng lão cũng là một người biết thời thế, liền ra lệnh cho đám thủ hạ rút lui, cấp lấy xác hai đệ đệ vượt qua khỏi tường.

– Thù này lần sau sẽ tính một lượt!

Tề Thiên Lang hét lớn “Chớ chạy”, liền phi thân đuổi theo. Nguyễn Đăng Bảo cùng Lý Lâm Nhân lướt theo sau. Nhưng ba người chưa kịp đáp chân xuống bờ tường đã bị một đám mưa tên rào rào ập tới, đều là thứ tên dài và nhọn hoắt. Ba người huy động vũ khí đẩy bật đám tên qua một bên, ghim cứng vào tường, hết lượt tên này đến lượt tên khác. Thì ra bên ngoài xuất hiện thêm một đám bịt mặt chừng mười người, đều sử loại cung lớn, tên dài, mỗi lần giương lắp liền ba mũi, liên tục bắn tới. Nhưng đám người này chỉ cốt ngăn cản sự truy đuổi của bọn Tề Thiên Lang chứ không có ý tham chiến, chốc lát đã đi xa.

Ấy chính là:

*Việc nghĩa không từ mới là chân trượng nghĩa Ân đền oán trả,  
giang hồ dậy sóng từ đây.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 4

### ĐẠI CHIẾN RỪNG TRÚC

---

*Một người nếu không biết nắm cơ hội, có lẽ sẽ không đạt được thành tựu gì trong đời, ngoại trừ những kẻ may mắn. Nhưng số người may mắn trong đời thường rất ít.*

---

Lúc Lữ Toàn Long vào địa phận Gia Định thành là đêm thứ hai. Ngựa của chàng đương cười là giống ngựa nổi tiếng nhập từ bán đảo Ả Rập, thảo nào cước trình lại nhanh đến như vậy. Lữ Toàn Long thúc ngựa theo con đường phía bắc tiến vào thành.

Lúc này trăng tỏ sao mờ.

Cũng đã mười năm rồi chàng không trở về quê hương. Là ngày mà Cao Quyên Quyên – người yêu chàng xuất giá theo chồng.

Chàng lớn lên tại Tích Kiếm Trang, Gia Định thành là máu mủ ruột thịt của chàng. Vậy mà có một ngày chàng lại hận chính nơi này. Chàng hận đường phố quen thuộc của Gia Định thành, hận cả cây cầu đá cong cong nơi chàng và nàng vẫn thường hẹn hò.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Tình ái quả thật khiến nhân thế điên đảo, quật ngã ngay cả một người kiên cường như chàng.

Năm mười bảy tuổi, chàng đã được anh hùng Gia Định ngũ trấn, hắc bạch hai đạo tặng cho danh hiệu Đệ Nhất Mỹ Kiếm Khách. Một công tử như chàng có gì không tốt? Tích Kiếm Trang là danh trang trong thiên hạ, tài lực không ít. Chàng lại là một thanh niên anh tuấn.

Vậy mà chuyện đó rốt cục cũng thành dĩ vãng, một dĩ vãng cho dù chàng đã cố chôn dấu cũng không cách nào nguôi ngoai. Bây giờ thì chàng đã hơn bốn mươi, khuôn mặt đã phủ lên mấy lớp phong sương.

Tình yêu của chàng và Quyên Quyên không gì có thể chia cắt được. Chàng vẫn mang lấy ảo tưởng ấy suốt một thời gian dài. Thời gian ấy cũng là khoảng thời gian đẹp nhất của chàng. Cho đến một ngày chàng nhận được một bức thư chỉ vồn vện mấy chữ “Chúng ta chỉ có duyên mà không nợ”.

Chỉ có mấy chữ mà khiến cho người ta đảo điên.

Lúc đầu Lữ Toàn Long tưởng đó chỉ là trò đùa. Mấy ngày trôi qua mà chàng vẫn không thấy Cao Quyên Quyên xuất hiện trên cây cầu đá hẹn hò thì chàng biết chẳng phải chuyện đùa.

Cuối cùng, chàng cũng tìm đến trang viên của nhà họ Cao.

Quyên Quyên và chàng gặp nhau trong một đêm trăng. Trăng sáng cũng như đêm nay, cũng tĩnh mịch và thê lương. “Hồi trăng đêm, có phải người đang cười ngạo thế thái nhân tình, cười ngạo một kẻ đại khờ như ta?” Lữ Toàn Long muốn hét lên, muốn chém nát cái không khí sầu thảm ấy. Nhưng

## THÍCH QUẢNG CHÂU

chàng lại không thốt nổi một lời nào!

Làm sao thốt được khi chính người mà chàng yêu nhất đã phản bội mình. Là một nhát dao chí mạng đâm từ sau lưng. Đâm thấu tim can đến độ cả mười năm nay chàng phải rời bỏ Gia Định thành để bớt đi sự đau khổ dần vặt ngày đêm ấy.

Đêm đó là thời khắc chàng hận thế gian nhất. Quyên Quyên cho biết ngày mai sẽ xuất giá theo chồng.

Là ai? Vì ai mà Quyên Quyên phải bỏ chàng?

Rồi chàng cũng biết. Đó là người dưới một mà trên vạn người. Kẻ đó không ai khác chính là Huỳnh Công Lý.

Phải rồi, gã là võ quan cao cấp của triều đình, từng theo Gia Long chinh chiến, có công cứu giá, được phong tới Lý chính hầu, có quyền sinh sát khắp Gia Định ngũ trấn rộng lớn này. Nói về giàu có, về quan quyền chức tước ai bằng hắn?

Chàng hận mình là người giang hồ. Rồi chàng lại hận Cao Quyên Quyên. Chàng hận nàng vì vinh hoa phú quý mà quên đi nghĩa tình. Cũng đêm ấy chàng quyết định rời bỏ Gia Định thành.

Từ đó, chàng bắt đầu hận bọn cường hào ác bá, hận bọn quan quyền. Mười năm qua, chàng đã giết không ít bọn quan lại. Những người chết đều là bọn sâu dân mọt nước, những nhiều dân lành. Dù bọn chúng có bản lãnh tới đâu cũng đều chết dưới Hỏa Vân Kiếm của chàng.

Mười năm trôi qua mà ngỡ như mộng, thời gian cũng gắng gượng xóa nhòa phần nào kí ức đau buồn ấy.

Hôm nay, chàng trở về đây vì nhận được thư của huynh trưởng, đồng thời cũng là dịp để thăm lại cố hương. Chàng thờ

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

hất ra như muốn xua tan đi trường kỉ niệm ấy.

Lữ Toàn Long thúc chân vào mông ngựa, Thiên Lý Truy lập tức phi nước đại.

Chạy được một lúc thì chàng nghe tiếng binh khí chạm nhau lẫn tiếng la hét từ đằng trước vọng lại. Lúc này còn cách thành Gia Định khoảng năm mươi dặm.

Thanh âm càng lúc càng rõ. Lữ Toàn Long theo tiếng binh khí chạm nhau mà thúc ngựa tiến tới. Bỗng qua khu rừng trúc, phía trước lộ ra một bãi đất trống. Trên bãi đất trống có hơn năm mươi người đang đánh nhau. Số người đông như vậy thảo nào tiếng reo hò làm huyên háo cả đêm trường tĩnh mịch.

Lữ Toàn Long ẩn mình sau một khóm trúc. Khóm trúc còn thấp nên tàng lá xuề xòa khắp mặt đất.

Bên trong trường đấu có cả tăng, tục lẫn đạo sĩ.

Một nhóm bốn chục người áo đen đang bao vây mười lăm người. Trong đó có ba người là tăng nhân, hai người là đạo sĩ, bốn người áo xanh trẻ tuổi và năm người để râu. Còn có một phụ nữ tuổi chừng ba mươi mấy nữa.

Đầu lĩnh của đám người áo đen là ba trung niên.

Một trung niên áo đen sử dụng một chiêu Phi Kiếm Xuyên Tâm nhắm một vị hòa thượng phóng tới. Thân pháp người áo đen rất nhanh, chỉ trong chớp mắt kiếm đã bỏ xuống đầu hòa thượng. Tuy nhiên vị hòa thượng kia cũng không phải tay vừa, liền lách người một cái đã tránh được thế kiếm, thiềm trượng cùng lúc được đánh lên.

Người áo đen còn đang ở trên không thấy thế thì đã rùng

## THÍCH QUẢNG CHÂU

vai lại, giống như phi ung chuẩn bị vồ mồi, kiếm trong tay liền quét ngang.

Vị hòa thượng thấy thế liền cúi đầu, thiền trượng xoay trên lưng vừa vặn đỡ được lưỡi kiếm, nghe đánh choang một tiếng lớn.

Cây thiền trượng trông có vẻ nặng nề nhưng dưới thủ pháp của vị hòa thượng lại rất linh hoạt. Kiếm tới thì trượng gạt. Thoáng chốc hai người đã trao đổi mười mấy chiêu.

Choang choang, kiếm và thiền trượng lại chạm nhau, tia lửa tung tóe. Kiếm trong tay người áo đen là trọng kiếm, thảo nào gã lại không ngại đụng chạm trực tiếp với thiền trượng.

Gã đánh tiếp mấy chiêu nữa, đều dùng những thế công hiểm hóc.

Vị hòa thượng chỉ thủ không công nhưng không hề nao núng, đủ thấy nội công thật thâm hậu.

Đánh nhau gần năm mươi chiêu mà vẫn cầm đồng, người áo đen liền hú lên một tiếng dài, sử liền ba chiêu kiếm quái dị. Ba chiêu kiếm này khác hẳn kiếm pháp nãy giờ gã sử dụng.

Một chiêu nhằm thẳng trung thân vị hòa thượng điểm tới, nào ngờ giữa chừng liền quét xuống hạ bản. Trượng trên tay của vị hòa thượng đang phòng thủ ở trung thân, không kịp đỡ gạt. Hòa thượng chỉ kịp chống thiền trượng, tung người lên cao, áo tràng phát phới trong không trung, lưỡi kiếm trượt qua chém vào thân trượng tóe lửa.

Hai chiêu kia cũng là những chiêu gương đông kích tây, bộ pháp người áo đen cũng linh hoạt hẳn lên.

Quả nhiên là kiếm pháp hay, vị hòa thượng bị ba kiếm

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

chiêu bức lui lại mấy trượng.

Lữ Toàn Long úy lên trong đầu một tiếng. Gã nhận ra người áo đen này sử dụng Vô Cực kiếm pháp.

Hòa thượng cũng nhận ra, liền quát lớn:

– Ngươi là gì của Vô Cực lão nhân?

Người áo đen ngừng kiếm, nói:

– Viên Minh lão đầu trọc, nhãn lực của ngươi cũng tinh lắm.

Vị hòa thượng dùng thiên trượng kia chính là Viên Minh đại sư của Phật Quang Tự. Hai vị hòa thượng còn lại, một là Viên Thông đại sư – sư huynh gã, cũng chính là phương trượng Phật Quang Tự. Người còn lại là một đệ tử đi theo hầu cận.

Viên Minh đại sư nhìn người áo đen:

– Mười ba năm trước ta từng chiết chiêu với Vô Cực lão nhân. Tuy đã lâu nhưng Vô Cực Kiếm Pháp là loại kiếm pháp đặc dị, chỉ cần thấy là nhận ra ngay.

Người áo đen nghe vậy thì có vẻ đắc ý:

– Ngươi thấy Vô Cực kiếm pháp như thế nào?

Viên Minh đại sư nói:

– Ngày trước ta cùng sư thúc hay lui tới thăm Vô Cực lão nhân nên ta cũng hiểu một số chiêu thức của Vô Cực Kiếm Pháp. Ngươi chỉ mới học được một phần, hơn nữa khi sử dụng lại thiếu mất phần hồn, giỏi lắm chỉ phát huy được năm phần uy lực, kém xa Vô Cực lão nhân năm xưa.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Người áo đen nghe đến đây thì đổi mặt tức giận.

– Cái gì là Vô Cực lão nhân. Cái lão già rùa ấy đã sớm bị ta giết rồi.

Gã nói tới đây thì cười hắc hắc.

Viên Minh đại sư quát lớn:

– Cái gì, ngươi nói chính ngươi giết Vô Cực lão nhân. Ngươi là ai?

Người áo đen nói:

– Ta chính là Lưu Bá Thiên.

Viên Minh đại sư nói:

– Hừ, thì ra ngươi chính là tên phản đồ Lưu Bá Thiên.

Nhắc đến cái tên Vô Cực lão nhân hai mươi năm trước không ai là không biết. Lão chính là chủ môn của Vô Cực kiếm phái, tinh thông kiếm thuật các nhà rồi kết hợp học thuyết Lão Trang soạn ra bộ Vô Cực kiếm pháp uy danh thiên hạ.

Tuy nhiên, mười năm trước lão bị người ta âm thầm hạ độc, thứ độc kỳ môn không giải được. Chỉ trong vòng một giờ ba khắc thất khiếu chảy máu rồi chết.

Đại sư huynh của Vô Cực môn Lưu Bá Thiên cũng mất tích từ hôm đó.

Mấy năm sau, lần lượt những người của Vô Cực môn cũng chết một cách bí ẩn. Từ đó, cái tên Vô Cực Kiếm Phái dần dần ít được nhắc đến trong giang hồ.

Vậy mà hôm nay, người áo đen này lại nhận là đại sư huynh của Vô Cực Môn, thật không khỏi khiến mọi người bất

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

ngờ.

Viên Thông đại sư từ phía sau bước lên:

– Vậy người chính là kẻ đã hạ độc Vô Cực tiền bối?

Lưu Bá Thiên cười đắc chí:

– Đúng vậy!

Cái chết của Vô Cực lão nhân năm xưa ai cũng nghi ngờ hắn nhưng điều đó chỉ dừng lại ở sự nghi ngờ, vì ngay trong ngày đó hắn đột nhiên thất tung. Mấy năm sau, người của Vô Cực Môn cũng chết hết, nên cũng không ai còn truy tầm tung tích của hắn nữa. Giờ đây thì sự thật đã rõ ràng, chính từ miệng Lưu Bá Thiên nói ra.

Viên Thông đại sư gần giọng:

– Vì sao?

Lưu Bá Thiên nói:

– Người hỏi vì sao ư? Người nên hỏi lão thì đúng hơn. Ta thân là đại sư huynh mà không được truyền hết Vô Cực kiếm pháp. Lão lại ưu ái thất sư đệ. Thử hỏi có công bằng không?

Viên Minh đại sư quát lớn:

– Công bằng hay không là chuyện nội bộ của các người. Nhưng hạ độc sư phụ, sát hại đồng môn thì khắp giang hồ này ai cũng có quyền tru diệt.

Viên Thông đại sư lần tràng hạt:

– A Di Đà Phật!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lưu Bá Thiên dường như không để ý đến những lời của huynh đệ Viên Minh, vẫn nói tiếp:

– Năm xưa, ta lén ăn cắp bí kíp nên bị lão phát hiện, bị đuổi ra khỏi sư môn nhưng nhờ các huynh đệ cầu xin nên mới được ở lại. Tuy nhiên, cái hận ấy không thể nào nguôi. Đêm đó, ta lén bỏ độc vô chén canh nhân sâm. Nhân lúc lão vừa luyện công xong, ta ra chiều hiếu thảo mang chén canh lên cho lão uống. Lão lại không chút nghi ngờ, một mạch uống hết chén canh. Lão vừa uống xong đã vận công không thông, chỉ một giờ ba khắc sau thất khiếu chảy máu mà chết.

Người phụ nữ đằng sau không kìm được phần nộ quát lớn:

– Thật là lòng lang dạ sói. Ngay đến cả các huynh đệ đồng môn đã xin giùm mà ngươi cũng sát hại luôn họ.

Lữ Toàn Long nhận ra người vừa nói là Hồng Nương Tử, sư giả của Bích Ba Động Phủ ngoài hải đảo. Hồng Nương Tử nổi danh bởi mười hai ngọn tiên, chuyên giết phường bại hoại trong giang hồ. Võ công nàng rất cao. Sư giả Bích Ba Động Phủ đã như vậy thì chủ nhân nàng võ công còn cao đến mức nào!

Lưu Bá Thiên nói:

– Ta không muốn mọi người nhìn ta bằng cặp mắt thương hại và khinh bỉ. Từ sau vụ trộm kiếm phổ bất thành ấy, dù không ai nói gì nhưng ta luôn cảm thấy họ khinh bỉ nên ta quyết một ngày nào đó sẽ giết hết người của Vô Cực Môn. Để giang hồ từ đây không ai còn ai biết được chuyện ấy.

Viên Minh đại sư phỉ nhổ. Lão quát lớn:

– Được, dù gì Phật Quang Tự và Vô Cực lão tiên bối cũng có giao tình. Để ta thanh trừng môn hộ giúp Vô Cực Môn.

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

Thiên trượng trong tay Viên Minh vũ lộng trên không. Dưới trăng đêm, những khoen tròn bằng đồng đánh trên thiên trượng tạo nên những âm thanh “leng keng” không ngớt, thật dễ khiến người khác lung lạc thân tâm.

Nhưng Lưu Bá Thiên nào phải là hạng vô danh, định lực của gã rất vững, đã nhìn ra chiêu số của Viên Minh đại sư.

Một trượng quật xuống kèm theo sự cuồng nộ, bóng trượng lấp loáng trong đêm.

Ầm, cát đá vỡ tan dưới thiên trượng. Lưu Bá Thiên vừa kịp tránh qua một bên, toát mồ hôi lạnh.

Viên Minh bây giờ thế trượng đã công nhiều hơn thủ, vì lão biết rằng người trước mặt là một kẻ đáng chết.

Trượng pháp Phật Quang Tự được lão vận dụng hết mười phần công lực, người xem quả thực mãn nhãn.

Bên kia Lưu Bá Thiên cũng sử dụng Vô Cực kiếm pháp lên đến mười thành công lực. Nhưng quả như Viên Minh nói, vì thiếu mất phần hồn nên kiếm chiêu của gã chốc chốc lại bị thiên trượng đánh vào những chỗ sơ hở. Hơn nữa, công lực của Viên Minh đại sư thâm sâu, nên đánh nhau hơn năm mươi chiêu nữa thì Lưu Bá Thiên đã thấm mệt.

Vai phải của gã cũng đã ăn một trượng của Viên Minh đại sư. Cũng may gã là đại sư huynh của Vô Cực môn năm xưa nên công phu cơ bản không tệ, vẫn nhịn đau tiếp tục đánh.

Lưu Bá Thiên thấy kéo dài cuộc đấu nữa thì phần bại sẽ thuộc về mình vì cả về trượng pháp và công lực lão đầu trọc kia cũng đều đạt đến trình độ lục hỏa thuần thanh.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lưu Bá Thiên quát lớn một tiếng, liền sử dụng chiêu Nộ Long Xuyên Tâm trong Vô Cực kiếm pháp phóng tới. Chiêu kiếm này là một trong những chiêu tinh xảo nhất của Vô Cực kiếm pháp, lực đạo lại mạnh mẽ. Một chiêu phát ra, bảy thức liền vũ lộng. Chỉ thấy gã như một con vù, xoay tròn phóng về Viên Minh.

Viên Minh biết rõ lợi hại của kiếm chiêu này vì đã từng được Vô Cực lão nhân chỉ giáo sơ qua. Tuy Lưu Bá Thiên không học hết Vô Cực kiếm pháp nhưng với năm phần đã học được thì cũng đã đủ gây dựng tên tuổi trên giang hồ.

Mũi kiếm theo thân hình Lưu Bá Thiên xoáy tròn trong không trung, chớp mắt đã đâm vào vai trái Viên Minh đại sư.

Mũi kiếm đã xé áo tràng đâm vào da thịt Viên Minh nhưng lão vẫn không hề rên một tiếng, trượng pháp vẫn vù vù đánh tới Lưu Bá Thiên.

Lưu Bá Thiên thất kinh, gã sử dụng chiêu vừa rồi nhằm mục đích phá giải tình thế chỉ thủ không công này giờ của gã. Nộ Thủy Xuyên Tâm vốn là một chiêu lấy công thay thủ. Yếu lý kiếm chiêu nhằm mục đích nghi binh, buộc đối phương phải thu binh khí về đỡ gạt.

Kiếm chiêu này có lẽ sẽ rất hữu dụng đối với người khác, nhưng với Viên Minh đại sư thì không. Viên Minh năm xưa đã được Vô Cực lão nhân chỉ điểm một số chiêu trong Vô Cực kiếm pháp, trong đó có Nộ Thủy Xuyên Tâm. Lão tuy không luyện nhưng đã nhận ra chiêu số, yếu lý đã nằm sẵn trong đầu.

Nộ Thủy Xuyên Tâm có ba phần thực bảy phần hư, dùng để phô trương thanh thế là chính, không phải để lấy mạng người. Viên Minh biết vậy nên vẫn cố chịu một nhát kiếm.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Trượng phong của Viên Minh lúc này đã tới sát Lưu Bá Thiên, sức ép thật kinh người.

Lưu Bá Thiên lại nghĩ rằng Vô Cực kiếm pháp ngoài người của Vô Cực Môn chỉ có mình gã biết, mà người của Vô Cực Môn thì đã chết hết rồi. Lưu Bá Thiên thấy lão hòa thượng trúng một kiếm thì hả dạ lắm nhưng khi phát hiện lão vẫn không ngừng thể trượng thì Lưu Bá Thiên bắt đầu phát hoảng.

Viên Minh quát lớn, bóng trượng trập trùng phủ xuống khắp người Lưu Bá Thiên.

“Là Thiết Bó Sam”, Lưu Bá Thiên đột nhiên la lớn trong lòng.

Lão đầu trọc này rõ ràng đã luyện thành Thiết Bó Sam mới có thể chịu đựng được nhát kiếm trên. Tuy kiếm chiêu chỉ có ba phần công nhưng với công lực của Lưu Bá Thiên và sự sắc bén của thanh kiếm thì người thường đã bị trọng thương rồi.

Nhưng gã phát hiện thì đã muộn. Trượng ảnh đã bao vây trập trùng như một màng lưới đang nhanh chóng siết chặt. Lưu Bá Thiên hoa cả mắt lên, gã muốn thu kiếm về đỡ gạt nhưng đã muộn. Một bóng trượng đã đập mạnh vào ngực gã.

– Hự.

Lưu Bá Thiên bị đánh văng ra sau đến mấy trượng, ôm ngực thổ ra một ngụm máu lớn. Lưu Bá Thiên đã trọng thương. Tám cái xương sườn cũng bị gãy dưới chân lực của thiên trượng.

– Đề ta!

Sau một tiếng quát lớn là một bóng đen nhảy tới. Mọi

## THÍCH QUẢNG CHÂU

người nhận ra kẻ này là Trương Kiến Đức – bang chủ Thanh Long Bang. Trương Kiến Đức là một trong những thân khách của Lục Nhất Phong.

Trương Kiến Đức lập tức phóng người lên cao như chim ưng, tay trái biến thành trảo chụp xuống thiên linh cái của Viên Minh.

Viên Minh lúc này đã chống thiên trượng xuống đất, hai tay xuất ra song quyền trong Tiểu Tu Di Quyền.

Quyền của Phật Quang Tự là thiết quyền, uy thế không nhỏ. Trương Kiến Đức cũng biết điều đó, thiết trảo chỉ chạm hờ vào thiết quyền rồi hạ xuống, hữu thủ liền biến thành quyền đánh một cú thôi sơn vào mặt Viên Minh. Viên Minh đại sư thấy thế liền trùng người lại, dùng một chiêu cảm nã thủ chụp tới. Nhưng người kia như đoán được ý của Viên Minh, quyền đang đi nửa chừng thì hai tay đã biến thành song trảo móc vào ngực và mắt của Viên Minh.

Viên Minh đại sư biến thế trong chớp mắt, song quyền chạm vào song trảo liền cảm thấy rất buốt. Trương Kiến Đức quả thật là đã luyện Ung trảo công đến đẳng phong tạo cực.

Thân pháp của Trương Kiến Đức rất nhanh, gã chạy vòng vòng quanh người Viên Minh đại sư khiến cho Tiểu Tu Di Quyền của Viên Minh chỉ thủ chứ không thể công được. Hơn nữa mỗi khi công đều bị trật mục tiêu. Thình thoảng Viên Minh sơ hở liền bị trảo của Trương Kiến Đức chụp trúng.

Thế công của người này thập phần hung hiểm, đều là những đòn hiểm độc.

Viên Minh đại sư vẫn dùng Tiểu Tu Di Quyền, hai người đã trao đổi ngoài hai trăm chiêu.

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

Viên Minh tuy chỉ bị thương ngoài da nhưng phải liên tục thay đổi bộ pháp để né thế công của Trương Kiến Đức nên máu lúc này đã ra khá nhiều. Quyền pháp ra cũng chậm dần. Sắc mặt lão có phần nhợt nhạt.

Thế trào của Trương Kiến Đức vẫn không ngừng áp đảo.

Trương Kiến Đức đột nhiên hét lớn một tiếng như sấm nổ giữa trời vang, bộ pháp của gã liền nhanh gấp đôi lúc nãy. Viên Minh đại sư lúc này đã thấm mệt, liền cảm thấy hoa mắt.

Chớp thời cơ, Trương Kiến Đức liền ra liên hoàn trào tấn công vào ngực Viên Minh.

Viên Minh rốt cục đã phản ứng không kịp. Một trào của Trương Kiến Đức đã chụp vào vết thương trên vai trái của Viên Minh. Trào lực thật kinh hồn, nó xé một mảng thịt trên vai trái. Viên Minh la lớn một tiếng “ối chao”, người lão đảo lùi lại.

Đôi trào của Trương Kiến Đức lập tức biến thành song chương, vỗ mạnh vào ngực của Viên Minh đại sư. Viên Minh đại sư chỉ kịp đề khí hộ thể.

Viên Minh đại sư bị chương phong của Trương Kiến Đức đánh bật ra sau, người lão đảo không đứng vững, liền thổ ra một ngụm máu tươi. Lão hòa thượng đã thụ thương không nhẹ.

Trương Kiến Đức tiếp tục phóng tới. Nhưng một bóng vàng phía sau Viên Minh đã phóng ra tiếp ứng. Chính là Viên Thông đại sư – phương trượng Phật Quang Tự.

Trương Kiến Đức thấy đã đánh bại Viên Minh thì tự phụ liền tăng gấp bội, nên thấy Viên Thông lướt tới thì không coi ra gì.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Hôm nay để bốn nhân lãnh giáo luôn võ học Phật Quang Tự!

Viên Thông hòa thượng vẫn chậm rãi nói:

– A Di Đà Phật, người giang hồ thân bất do kỷ. Nếu thí chủ đã muốn vậy thì bàn tăng cũng xin bồi tiếp.

Viên Thông vừa nói xong thì Trương Kiến Đức đã chụp đôi song trảo vào ngực của lão hòa thượng.

Trương Kiến Đức quả là biết tận dụng cơ hội.

Một người nếu không biết nắm cơ hội, có lẽ sẽ không đạt được thành tựu gì trong đời, ngoại trừ những kẻ may mắn.

Trương Kiến Đức là một người không tin vào sự may mắn.

Cuộc đời đối với gã là những chuỗi ngày tập luyện. Chỉ có tập luyện và cọ sát thực tế mới khiến người ta đạt được thành tựu trong đời. Giết người lại là một cách cọ sát hay nhất trong giang hồ.

Một khi bạn đã đánh cược cả mạng sống mình vào trận đấu thì bạn sẽ không còn cách nào khác là phải sống còn, đối thủ hoặc là bạn sẽ phải ngã xuống. Ba mươi năm nay, đối thủ ngã dưới thập tam thiết trảo của gã cũng không ít. Và mỗi lần hạ gục đối thủ, gã lại chiêm nghiệm và cải tiến võ công của mình thêm một bậc.

Do đó, ngoại hiệu Hắc Trảo Vương của gã thật không ngoa chút nào.

Phụ mẫu của gã là một cặp hắc đạo khét tiếng miền biên tái phía bắc. Từ nhỏ, gã đã được phụ mẫu truyền thụ võ nghệ.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lớn lên, lại đi báỉ sư khắp các nơi luyện trảo.

Trương Bách Tâm – cha của gã nổi danh với Thập Tam Thiết Trảo. Gã không những thừa kế mà còn phát dương quang đại Thập Tam Thiết Trảo lên một bậc.

Mỗi thể trảo gồm mười hai thức, cộng lại là một trăm năm mươi sáu thức. Ứng trảo công trong thiên hạ hiện thời không còn ai hơn Trương Kiến Đức được.

Tiếng đồn về Hắc Trảo Vương quả thực không sai. Trảo pháp tuy là ngoại gia nhưng gã đã luyện đến đẳng phong tạo cực. Còn nội lực của gã cũng thuộc hàng bậc nhất trên giang hồ nên Thập Tam Thiết Trảo càng phát dương quang đại.

Tuy nhiên, đối thủ của gã lúc này lại là Viên Thông đại sư – phương trượng Phật Quang Tự, quả thật không dễ nhai chút nào.

Viên Thông lại không hổ là phương trượng chùa Phật Quang. Cả quyền cước lẫn nội công đều cao thâm khó dò.

Trương Kiến Đức đã đánh ra mười hai thức đầu tiên của Thập Tam Thiết Trảo nhưng đều bị Kim Sa Chưởng của Viên Thông hóa giải. Kim Sa Chưởng là một trong thất thập nhị huyền công của Phật Quang Tự, dùng để giữ khoảng cách với đối thủ lợi hại.

Trảo lực của Trương Kiến Đức mạnh mẽ vô cùng, ngay cả trảo pháp của Phật Quang Tự có lẽ cũng không hơn được. Trảo chạm tới đâu là ngọc nát đá tan đến đó nên Viên Thông đại sư không dám xem thường chút nào.

Kim Sa Chưởng lại là loại chưởng pháp cách không phát

## THÍCH QUẢNG CHÂU

chưởng để đẩy lùi đối thủ. Viên Thông đại sư đã luyện Kim Sa Chưởng đến mức có thể phát công đánh văng tảng đá nặng đến ngàn cân nên khi hai người giao đấu, Trương Kiến Đức dù cố hết sức tấn công vẫn không thể nào chạm vào người của Viên Thông được.

Trương Kiến Đức tự phụ thân pháp của mình, liền chạy vòng vòng quanh Viên Thông, càng lúc càng nhanh đến độ người bên ngoài khó lòng phân biệt đâu là người thật, đâu là bóng ảnh.

Tuy nhiên, Viên Thông lại không như Viên Minh, cả nội công, thân pháp, quyền cước lẫn kinh nghiệm đối địch đều hơn Viên Minh một bậc.

Viên Thông đại sư vẫn chỉ đứng một chỗ âm trầm phòng thủ. Trương Kiến Đức muốn lấy nhanh thắng chậm nhưng Viên Thông đại sư lại lấy tĩnh chế động. Thật là kỳ phùng địch thủ!

Lúc này, Trương Kiến Đức như một bóng đen lơ mờ quần quanh Viên Thông đại sư. Trương Kiến Đức vừa chạy vừa tung trào vào những yếu huyệt trên người Viên Thông. Phương trượng Phật Quang Tự vẫn không hề nao núng. Cứ mỗi lần Trương Kiến Đức xâm nhập thì Kim Sa Chưởng lại được phát ra. Chưởng nào chưởng nấy đều mạnh mẽ, sát phong nghe rất cả da mặt. Trương Kiến Đức biết Viên Thông đại sư chính là một đối thủ mà ba mươi năm lăn lộn giang hồ hấn chưa từng gặp phải.

Hai người trao đổi hơn ba mươi chiêu nữa. Trương Kiến Đức liền chậm lại, thi triển ba mươi sáu thức cuối cùng của thập tam thiết trào. Thức nào thức thức nấy đều hung hiểm thập phần so với mười chiêu trước.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Trảo phong trần ngập không gian, quây lấy lão hòa thượng. Viên Thông đại sư cũng như nhiều tăng nhân Phật Quang Tự khác đã luyện thành Thiết Bồ Sam sau bốn năm nhập môn. Tuy Thiết Bồ Sam là công phu ngoại tráng nhưng nội công của Viên Thông đã đạt đến chỗ lư hỏa thuần thanh nên Thiết Bồ Sam của lão cũng không dễ gì bị phá.

Trương Kiến Đức liên tục phát trảo vào Viên Thông nhưng cũng không làm gì được. Bên này, Viên Thông cũng không khá hơn. Tiếng đồn về Trương Kiến Đức chẳng ngoa. Thảo nào gã làm mưa làm gió vùng biên tái phía bắc hơn hai mươi năm nay.

Bên kia, Trần Hy cũng đang đánh nhau với một người áo đen. Trần Hy là chương môn đời thứ năm của Vô Định Thần Môn.

Vô Định Thần Môn đặt tại Kim Khuyết Vân Cung, trên đỉnh Tà Lon thuộc vương quốc Cao Miên.

Tổ sư sáng lập của Vô Định Thần Môn là đại hiệp Phạm Văn Đề, đương thời nổi tiếng với hai môn Yên Vũ kiếm pháp và Long Vân chỉ pháp.

Yên Vũ Kiếm Pháp là loại kiếm pháp đạo gia, dùng nhu chế cương, lấy tịnh khắc động. Tất cả đệ tử của Vô Định Thần Môn đều là đạo sĩ. Chỉ có một số ít là tục gia đệ tử, quy tắc tuyển chọn lại nghiêm ngặt nên đời nào cũng có nhân tài.

Vô Định Thần Môn tuy chủ trương tu tiên luyện đạo nhưng luôn mang tinh thần hiệp nghĩa, giữa đường gặp bất bình sẵn sàng ra tay tương trợ. Do đó trải qua các đời, võ học cũng tăng tiến không kém gì đạo pháp.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nói về vị thế trong thiên hạ thì Vô Định Thần Môn cũng không thua kém gì Phật Quang Tự, Bích Du Cung, Túy Tiên Kiếm Phái, hay Tứ Đại Kiếm Trang.v.v.

Đối thủ của Trần Hy là một người sử dụng kiếm chừng năm mươi tuổi. Kiếm mà gã sử dụng là loại kiếm dài gần gấp đôi kiếm thường, thân kiếm sáng loáng.

Người này điểm mũi giày lên nền lá khô, lướt ngang tới, kiếm trong tay phóng ra một chiêu Hoành Vân Tảo Diệp. Trúc diệp dưới làm kiếm khí ào ạt cuốn về phía Trần Hy.

Kiếm khí quét vào hạ bàn Trần Hy đạo trường, kinh lực không nhỏ.

Trần Hy lại không hổ là nhất đại tông sư, người đã phóng lên không. Hai tay liền phát ra, tay áo căng phồng, song chỉ lực phóng ra veo véo. Một chỉ chặn ngay mũi kiếm người áo đen. Hổ khẩu người áo đen lập tức tê rần, gã thẳm kinh hãi công lực của lão đạo sĩ này.

Nhưng chưa hết, một chỉ chặn ngay mũi kiếm, chỉ còn lại của Trần Hy đã nhằm thân người áo đen phóng xuống.

Người áo đen hừ lạnh, hai chân điểm mạnh xuống đất, sử dụng một chiêu Xung Thiên Nhất Hạc phóng thẳng lên. Cả người và kiếm của người áo đen xoáy tròn như cột lốc phóng lên trực diện với Trần Hy.

Hai người vừa mới ra tay mà đã sử dụng những đòn hiểm hóc. Trần Hy từ trên bổ xuống rõ ràng là sử dụng chiêu Điều Phi Vương trong Phong Vân Chỉ Lực lòng danh của Vô Định Thần Môn.

Hai luồng cuồng phong thoáng chốc đã chạm vào nhau,

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

khí thể áp bức quần hào chung quanh.

Trần Hy dùng chỉ phong đè mũi kiếm xuống. Mấy mươi năm công lực của lão đều nằm trên chỉ phong nên uy lực không hề nhỏ. Phản lực cho biết nội công người áo đen kia cũng không hề dở.

Phong Vân chỉ lực vốn là môn võ trấn sơn của Vô Địch Thần Môn, người luyện phải là đồng tử.

Trần Hy vốn là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ đã sống tại Kim Khuyết Vân Cung, không bị dục lạc ảnh hưởng nên đã sớm luyện thành Phong Vân chỉ lực.

Trần Hy thấy người áo đen chống nổi chỉ lực của mình thì thầm nhủ “người này là ai mà võ công lại cao như vậy?”

Tuy nhiên phía dưới, người áo đen cũng kinh hoàng không kém. Nội lực của gã đã phát ra mười thành, lại nhờ cây kiếm sắc bén mà mới chỉ cảm đồng chỉ lực của lão đạo sĩ.

Bên ngoài hai người hình thành một luồng khí quần vũ, người ngoài không thể xông vào được. Càng cố tiến gần lại càng bị bức ép phải thoái lui trở lại.

Hai người từ đối chiêu đã chuyển sang đấu nội công.

Người áo đen phát hoảng vì nội lực của Trần Hy thật thâm hậu, lại tuôn ra ào ạt, liên miên bất tuyệt.

Gã biết nếu tiếp tục đấu nội lực, chắc chắn không thể cầm cự lâu được.

Người áo đen liền trùng người, hai chân hơi quỳ xuống, lướt trên nền cỏ tới. Trần Hy đang trên không bỏ xuống nên chỉ lực đã

## THÍCH QUẢNG CHÂU

đánh xuống nền cỏ.

Bùng một tiếng lớn, cát đá bắn lên tung tóe, người áo đen toát mồ hôi hột. Nếu chỉ này đánh trúng thì gã đã trọng thương mất rồi.

Nhưng người áo đen đúng là hảo thủ giang hồ, gặp biến nhưng không loạn, người đã bật dậy ra liền hai chiêu Thiên Lô Song Kiếm.

Tuy sử dụng một kiếm, nhưng hai kiếm chiêu gã sử ra lại đồng loạt như một cặp kiếm.

Lúc này, Trần Hy cũng đã đứng trên nền cỏ. Lão liền phát tay phóng ra hai luồng chỉ lực chặn thế kiếm lại.

Người áo đen thấy lão đạo sĩ này nội lực hùng hậu, nhắm đánh trực diện không ăn liền thay đổi bộ pháp.

Bộ pháp của gã này quả là quái dị. Trần Hy thấy gã áo đen nhảy nhót như vượn xung quanh thì cảm thấy bộ pháp này rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Lúc Trần Hy đấu với người áo đen này thì Mộc Tinh Linh đạo trưởng cũng đang đấu với hai người áo đen khác.

Mộc Tinh Linh không hổ là Mộc Tinh Linh, dù bị vây công bởi hai người áo đen nhưng thần thái vẫn còn ung dung lắm. Mộc Tinh Linh tay phải dùng kiếm, tay trái dùng phát trần.

Hai người áo đen kia võ công cũng không dở, một người dùng đại đao, người còn lại dùng trường kiếm.

Người sử dụng trường kiếm từ trên không phóng xuống một chiêu Thiết Tỏa Hoàn Giang, kiếm khí ào ạt chụp xuống đầu Mộc Tinh Linh.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Mộc Tinh Linh không dám xem thường, ra liền một chiêu Yến Tử Sao Thủy trong Thái Cực Kiếm. Mũi kiếm của hai người chạm nhau trên không.

Người sử dụng trường kiếm liền biến chiêu, kiếm trong tay liền biến thành chiêu Hữu Lan Tảo điểm liền ngay yết hầu của Mộc Tinh Linh.

Chỉ thấy Mộc Tinh Linh thay đổi bộ pháp, ngã người về phía sau, đạo bào lát phát trong gió. Liền sau đó, kiếm trong tay đã sử ra một chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt. Hai thanh kiếm chạm nhau trên không leng keng mấy tiếng, hô khẩu hai người đều cảm thấy tê rần.

Mộc Tinh Linh biết người này là một cao thủ nội gia liền sử dụng một chiêu Thanh Long Xuất Thủy, là một chiêu tinh xảo trong Thái Cực Kiếm. Kiếm liền như một con rắn, quần quanh kiếm của người áo đen tròn tót. Mũi kiếm điểm về cổ tay của đối thủ.

Người áo đen giật nảy mình. Gã vận lực tính thu kiếm lại nhưng không được. Người áo đen biết rằng kiếm pháp của Mộc Tinh Linh không hề thua kém Thổ Tinh Linh – chương môn Bích Du Cung.

Người áo đen lúc này chân đã chạm đất, liền vận nội công đến mười thành, cố gắng rút thanh kiếm ra khỏi vòng kiếm chế của Mộc Tinh Linh. Thanh kiếm trong tay Mộc Tinh Linh lúc này đang trói chặt thanh trường kiếm của người áo đen thì đột nhiên bị kiếm khí từ thân kiếm của người áo đen đẩy ra khiến cho lưỡi kiếm rung lên những tiếng “ong ong” lạnh người.

Mộc Tinh Linh cũng vận nội lực ra thanh kiếm. Những

## THÍCH QUẢNG CHÂU

tiếng “ong ong” liên hồi không ngớt thật chói tai. Lúc này, hai người đang bước vào thời khắc giao đấu nội lực.

Đúng lúc này thì người sử dụng đại đao cũng bỏ tới. Gã ra một chiêu Ô Long Bải Vĩ quét vào hạ bàn Mộc Tinh Linh. Thế đao mạnh mẽ vô cùng, như cuồng giang nô thủy ào ào xô tới.

Mộc Tinh Linh lúc này đang đấu nội lực với người sử dụng trường kiếm nên không thể nào tránh né được.

Tuy nhiên Mộc Tinh Linh là một cao thủ đương thời, lâm nguy không loạn.

Mộc Tinh Linh phát hiện người áo đen sử dụng đao pháp của Địa Đường Môn. Không kịp suy nghĩ nhiều, tay trái Mộc Tinh Linh liền vung phát trần ra.

Phát trần tuy mềm mại nhưng dưới nội lực và thủ pháp của Mộc Tinh Linh lại không khác gì cương đao. Chùm lông của phát trần bắn thẳng về lưỡi đao, chặn lấy nó. Hở khẩu người sử dụng đao tê rần.

Người sử dụng đao thấy Mộc Tinh Linh chặn được đao của mình thì hơi bất ngờ vì gã đã luyện đao được hai mươi năm, nội lực lẫn đao pháp trên giang hồ cũng có chút danh tiếng. Hơn nữa lúc này Mộc Tinh Linh đang đấu nội lực với người sử dụng trường kiếm mà vẫn có thể tiếp được đại đao của mình. Đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Người sử dụng đao liền biến chiêu, múa tròn thanh đao, cả người lẫn đao lẫn tròn quét vào hạ bàn của Mộc Tinh Linh.

Đây là một chiêu rất uy mãnh của Địa Đường đao pháp. Rất nhiều người trên giang hồ đã bỏ mạng dưới chiêu này.

Mộc Tinh Linh giang hồ lịch duyệt, làm sao không biết

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

điều đó, liền quát lớn một tiếng, thu nhanh thanh kiếm đương đầu với người kia về.

Người sử dụng trường kiếm quát lớn “Tính chạy sao?”. Nội lực liền ào ạt truyền sang, mũi kiếm cũng đâm tới mi tâm Mộc Tinh Linh.

Nhưng Thái Cực Kiếm vốn là lấy nhu khắc cương, lấy tĩnh chế động.

Mộc Tinh Linh tuy rút kiếm về, nhưng vẫn còn chứa lại ba phần nội lực. Đó là đề phòng sự truy kích của đối phương. Kiếm của người áo đen lúc này đâm vào kiếm phong của Mộc Tinh Linh, lại giống như đâm vào một mớ bông gòn, kiếm lực tản mát gần hết.

Lúc này, Mộc Tinh Linh cũng đã thoát khỏi phạm vi kiếm phong của người áo đen.

Đao của người kia cũng đã quét tới. Mộc Tinh Linh tung người lên không về phía sau, vừa kịp tránh được lưỡi đao, tay trái lập tức vung phát trần, chùm lông của phát trần cuộn ngay thân đao. Mộc Tinh Linh hô lớn “Đi”. Người áo đen đánh hụt một thế liền mất điểm tựa, lại bị khí lực mạnh mẽ của Mộc Tinh Linh thông qua phát trần lôi đi nên không giữ được đao. Đao của hắn theo tiếng “đi” đã bị phát trần cuốn quăng ra xa.

Người sử dụng đao tức muốn thổ huyết. Gã gầm lên, hai tay phát ra song chưởng. Chưởng phong ào ào bổ tới. Mộc Tinh Linh thuận thế đánh ra một chiêu Truy Tinh Cản Nguyệt, kiếm đã chém vào tay phải của đối phương. Người sử dụng đao liền cảm thấy mát rượi, á một tiếng lớn, cánh tay phải đã đứt lìa.

Mộc Tinh Linh liền bồi thêm một cước vào ngực gã. Thiết

## THÍCH QUẢNG CHÂU

cước của Mộc Tinh Linh lực đạo mạnh mẽ khôn cùng, đá văng người sử dụng đao ra xa mấy trượng. Từ trong cổ họng của người sử dụng đao, máu phun ra ào ạt. Xương lồng ngực gã cũng đã gãy không ít.

Người áo đen rút phích xuống đất như một đồng thịt, chỉ còn vài phần khí lực.

Mộc Tinh Linh nói:

– Địa Đường Môn các ngươi sao lại ám toán chúng ta?

Gã kia:

– Ngươi không cần biết. Giáo chủ chúng ta văn thánh võ đức, rồi sẽ sớm nhất thống giang hồ.

Gã nói tới đây thì đứt hơi.

Lữ Toàn Long từ nãy giờ đã quan sát rõ ràng toàn cảnh.

Đám người bạch đạo thì chỉ có Viên Thông đại sư, Viên Minh đại sư, Mộc Tinh Linh đạo nhân, Trần Hy và Hồng Nương Tử là có phần nhỉnh hơn đối phương. Còn đám hậu bối thì võ công không bằng.

Đám người áo đen đều là những hảo thủ, tiến thoái theo quy củ. Đám thủ lĩnh áo đen muốn kết thúc sớm cuộc đấu liên xua đám thủ hạ lên hết, cùng vây đánh đám người bạch đạo.

Thủ hạ của ba người áo đen kia võ công vốn đã hơn đám hậu bối bạch đạo, nay lại dùng chiến thuật lấy thịt đè người thì làm sao đám hậu bối kia địch lại, chốc chốc lại có người ngã xuống.

Đám thủ hạ hơn bốn mươi người áo đen còn chia nhau hợp lực với ba kẻ thủ lĩnh của chúng khiến mấy vị thủ lĩnh bên bạch đạo phải vất vả đối phó.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lúc này, Viên Minh, Viên Thông, Mộc Tinh Linh, Trần Hy, Hồng Nương Tử đều phải một chọi với ba, bốn người.

Nếu cục diện kéo dài có lẽ là đám người bạch đạo sẽ rơi vào thế hạ phong.

Lữ Toàn Long đang tính nhảy vào trợ chiến thì phát hiện phía bên kia, lẫn trong rừng trúc cũng có một đôi mục quang đang âm thầm quan sát trận đấu.

Người này là ai mà có thể phong bế hơi thở đến cả Lữ Toàn Long cũng không phát hiện ra? Người này lại âm thầm quan sát cục diện, không biết có mưu mô gì? Hoặc giả là đồng đảng của bọn áo đen?

Lữ Toàn Long đang phân vân nhiều câu hỏi trong đầu thì bóng người áo đen đã lướt đi. Người áo đen lướt ra khỏi khu rừng phóng về hướng nam.

Lữ Toàn Long cảm thấy hình dáng người này rất quen, cả bộ pháp lẫn cách khinh hành cũng vậy.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lữ Toàn Long lập tức vòng qua bãi đất rồi phi thân lướt theo người ấy.

Chính là:

*Giang hồ chính tà lẫn lộn  
Kẻ cơ hội luôn biết ẩn mình chờ đợi.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

## HỒI 5

### MƯỜI NĂM TÌNH CŨ

---

*Khi người ta đối diện với một thứ tình cảm mà chính họ đã cố đè nén một thời gian dài thì có lẽ họ sẽ không khống chế được nó như họ từng nghĩ.*

---

Người áo đen kia hụp lên hụp xuống mấy cái đã ra khỏi rừng trúc, khinh công thật nhanh.

Lữ Toàn Long giữ mục tiêu trong mắt mình như một đầu hương rồi mới thi triển khinh công bám theo. Vì chàng phát hiện kẻ này thân thủ không kém những người tại trận đấu trong rừng trúc.

Cũng may ra khỏi rừng trúc thì nhà thừa dân, hai bên là ruộng đồng, khung cảnh hoang vắng nên chàng không để mắt đầu người áo đen. Qua khỏi ruộng đồng là một vùng lau sậy, ở giữa có một con đường đất nhỏ.

Lau sậy cao ngang ngực, mọc trên một vùng trũng nước lớn, nhìn không hết tầm mắt.

Người áo đen rẽ qua trái, theo một con đường đất được đắp kỹ, gọn gàng. Lúc này, trăng đã tỏ trở lại. Chàng liền dừng bước, quay đầu ra sau quan sát một vòng.

Cũng may cỏ lau cao ngang tới ngực nên Lữ Toàn Long đã kịp ngồi thụp xuống. Người áo đen rẽ trái một lần nữa. Con đường lúc này to hơn, đủ để hai cỗ xe song mã qua lại.

Để che giấu hành tung của mình, Lữ Toàn Long liền lợi

## THÍCH QUẢNG CHÂU

dụng tầm che của cỏ lau thi triển Ngô Công Khiêu bám theo.

Người áo đen lúc này cũng hơi chậm cước lực nên mặc dù sử dụng Ngô Công Khiêu nhưng Lữ Toàn Long vẫn đuổi kịp.

Lữ Toàn Long cua theo hướng của người áo đen. Nhưng vừa qua khỏi khúc cua gã liền ngừng lại, vì chàng phát hiện phía trước có một chốt canh. Trong chốt canh có năm người.

Lữ Toàn Long nén hơi, ém khí trườn sát chốt canh, không gây một tiếng động.

Năm người bên trong không hề phát hiện. Chàng thò tay vào trong ngực, rút ra năm mũi phi châm.

Chàng phát tay một cái, chưa cạ chén trà, ba người kia đã cảm thấy buồn ngủ hết sức, thở ngắn ngáp dài rồi gục xuống.

Năm mũi phi châm này rất nhỏ, nếu không để ý kỹ thì không phát hiện được. Loại phi châm này một khi đã phóng ra thì lẩn vào trong da, rất khó phát hiện. Phi châm được tẩm thuốc mê nên chỉ trong tích tắc có thể khiến đối phương chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh dậy thì cũng chẳng ai hiểu được tại sao mình lại ngủ quên lâu như vậy.

Chờ cho bọn chúng gục ngã hẳn, Lữ Toàn Long mới tiếp tục lướt tới. Phía trước có hai chốt canh nữa, Lữ Toàn Long cũng dùng thủ pháp phóng châm như trên nên dễ dàng vượt qua mà không bị phát hiện.

Người áo đen dừng lại trước một trang viện đồ sộ. Trước cổng là một phiến đá rộng, cao ngang đầu người, được chạm trổ một chữ “Tâm” lớn, chữ được chạm theo lối thảo, như rồng bay phượng múa, khiến người đứng gần không khỏi bị áp chế bởi hào khí lấn liệt toát ra từ đó. Trang viện lẩn khuất sau lùm cây

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

đại thụ nên nếu nhìn từ xa thì rất khó phát hiện. Hơn nữa dọc đường đều có chốt canh, người ngoài rất khó vào được.

Trước cổng trang viện có hai chốt canh, trong mỗi chốt canh đều có năm người. Cả tòa trang viện được bao bọc bởi bốn bức tường cao. Lại còn hai toán mười người thay nhau đi tuần quanh phía ngoài trang viện nên Lữ Toàn Long đang suy tính không biết làm cách nào có thể thâm nhập vào bên trong được.

Chờ cho ánh trăng bị đám mây đen to lớn che khuất, Lữ Toàn Long như một con rắn trườn nhẹ ra góc sau của trang viện. Chàng phát hiện có một cây hòe to lớn, tàng lá xum xuê xòe cả ra ngoài bức tường, liền phóng người lên. Rồi chàng leo qua một cành cây to, nhìn vào bên trong. Vì cây hòe khá cao, tàng lá lại rậm rạp nên từ bên trong chàng có thể nhìn thấy rất rõ mà bên ngoài lại không thấy gì. Dù cho bọn trang đinh có đứng gần cây hòe thì với kỹ năng phong bế hơi thở của chàng thì bọn chúng cũng không thể phát hiện ra được.

Lữ Toàn Long phát hiện tất cả các nơi trong trang viện đều có người canh tuần, chỉ riêng tại góc có cây hòe cổ thụ nơi gã đang ẩn thân thì không thấy ai canh gác, chỉ thấy có vài ả hoàn thỉnh thoảng qua lại.

Cây hòe chàng đang ẩn thân là một cây cổ thụ, thân cây quá một người ôm. Phía trước cây hòe là một hồ nước lớn. Trên hồ mọc đầy sen, lá sen che kín mặt hồ. Đầu bên kia có một tiểu đình, được dựng một nửa trên hồ sen.

Tuy dưới trăng nhưng phong cảnh rất u nhã. Vị chủ nhân trang viện này có lẽ là một người rất biết thưởng thức.

Lữ Toàn Long nhìn qua tiểu đình, loáng thoáng thấy một

## THÍCH QUẢNG CHÂU

bóng nữ nhân. Bóng dáng thướt tha của người đó in lên mảnh trúc.

---

Bên trong trang viện, nửa giờ trước.

Vàng trắng vành vạnh trên cao tỏa ra một thứ ánh sáng vàng vọt xuống khu vườn, khiến cho cảnh đêm đã tĩnh mịch lại càng thâm lương.

Ở góc phía nam của trang viện là một khu biệt lập, ngăn cách bởi toàn thể trang viện bằng một bức tường. Bức tường thông với những khu vực khác bằng một cổng bán nguyệt. Một gian nhà trúc được dựng sát tường. Tuy là nhà trúc nhưng không hề nhỏ, phòng ốc đầy đủ.

Gian nhà trúc nhìn ra một hồ sen. Diện tích hồ tuy không thể so với những hồ ngoài tự nhiên nhưng có thể nói là khá lớn so với một trang viện.

Trước mặt gian nhà trúc là một vườn hoa, ở giữa chừa một lối đi trải đá xanh, được nối từ lối đi tại nguyệt môn. Hai bên lối đi trồng đầy sơn trà. Tuy dưới trăng nhưng đóa nào đóa nấy cũng rực rỡ tinh khiết, mùi hương dịu nhẹ tràn ngập cả khu vườn.

Hoa kè tiếp hoa, tầng tầng lớp lớp, toàn là sơn trà.

Trên con đường nhỏ ấy có một a hoàn đang bưng một cái khay tiến về phía ngôi nhà trúc. Trên khay là một bát canh nhân sâm lớn còn bốc khói.

A hoàn vừa bước vô hiên nhà thì chợt dừng lại. Vì ả thấy một người phụ nữ đang bước ra. A hoàn liền cúi đầu:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Phu nhân, người tính đi đâu?

Người kia là một phụ nữ gần bốn mươi. Khuôn mặt bà rất đẹp, đáng điệu lại mười phần thuốt tha, khiến cho kẻ nào gặp được cũng không khỏi sinh lòng yêu mến.

Phu nhân nói:

– Người đã mang tới rồi à?

A hoàn “ạ” một tiếng.

Phu nhân:

– Người hãy mang vào trong!

A hoàn:

– Phu nhân uống ngay cho nóng.

Phu nhân thốt nhẹ:

– Cứ để trên bàn, lát nữa ta sẽ uống.

A hoàn không nói nữa, bưng bát canh nhân sâm vào thì phu nhân đã nói tiếp:

– Nhân tiện, người mang cây đàn ra cho ta.

A hoàn xoay người đi vô trong gian nhà trúc. Người phụ nữ được gọi bằng hai tiếng “phu nhân” ấy bước qua vườn hoa, đi trên con đường lát đá xanh. A hoàn cũng đã mang cây đàn thập lục theo sau.

Người phụ nữ này rẽ qua bên trái. Đi một lát thì tới tiểu đình bên hồ sen.

A hoàn đặt cây đàn thập lục bên chiếc bàn đá giữa tiểu

## THÍCH QUẢNG CHÂU

đình rồi khẽ nói:

– Phu nhân có cần gì thêm không?

Phu nhân:

– Ngươi đi đi, ta muốn yên tĩnh một lát.

Dáng vẻ của phu nhân trông buồn bã lắm nên a hoàn không dám quấy rầy, cúi người lui ra.

Người phụ nữ ấy thần thờ, nàng bước tới đứng dựa cột nhìn trăng:

– Mười năm trước, cũng một đêm trăng như đêm nay...

Nàng lẩm bẩm từng lời chậm rãi:

– Liệu chàng có còn nhớ đến ta? Liệu chàng còn nhớ đến đóa trà hoa mười năm trước?

Người phụ nữ ấy trên tay cầm một đóa trà hoa đã khô. Đóa hoa tuy khô nhưng vẫn giữ nguyên hình dáng. Có lẽ đối với nàng, đóa hoa này là một kỉ niệm khó quên, khó đến nỗi nàng luôn giữ gìn cẩn thận mười năm nay dầu đã phai tàn hương sắc.

Nàng không ai khác chính là Cao Quyên Quyên nổi danh đệ nhất mỹ nhân thành Gia Định hơn mười năm trước.

Cao Quyên Quyên thở dài, giắt đóa hoa lên làn tóc mai rồi đưa đôi bàn tay mềm mại đặt lên cây đàn thập lục.

Nàng khẽ gảy lên một điệu khúc. Mỗi ngón tay nàng chạm vào dây đàn như chạm vào một nỗi đau. Tiếng đàn mang theo muôn vàn nỗi đau tràn ngập không gian.

*Đóa hoa nhỏ trong đôi tay mềm  
Trong hoa có hương tình ý*

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

*Chỉ trách hoa không lời  
Chẳng thể khiến chàng hiểu ý thiếp  
Hoa thơm không ai hỏi  
Hương thơm bay tỏa cũng quạnh hiu  
Nhìn cánh hoa đâm lệ ai hiểu được lòng ai  
Khi nào thiếp gặp được người yêu hoa?  
Để cùng ngắm hoa kia nở*

Là đoá sơn trà hơn mười năm nay nàng vẫn cất giữ. Đoá hoa tuy không còn hương sắc nhưng tình ý vẫn mặn nồng. Là chàng không hiểu ý thiếp hay thời cuộc khiến lứa đôi bị chia rẽ?

Sinh ra trên thế gian đã là khổ, chìm đắm trong thế gian còn đau khổ hơn, nhất là chìm đắm trong ái tình. Chỉ trách mười năm trước ta không nắm bắt được chàng. Nhân thế điên đảo, ái tình nam nữ cũng bị cuốn theo. Ta là phận nhi nữ thì làm sao chống lại sự sắp đặt của phụ mẫu? Ta chỉ là một người con gái yếu đuối, chỉ đành ôm nhớ thương dần vật suốt mười năm trời.

Tiếng đàn vang vọng, chất chứa cả một trường tâm sự. Gió như ngừng thổi, mây như ngừng trôi, trăng vẫn nhỏ lệ trên cao, vạn vật cũng chìm trong một trường u sầu bi lệ.

Khúc đàn đang đi đến tận đỉnh sầu thì tung lên một tiếng, dây đàn đột nhiên bị đứt. Ngón tay trở của nàng ứa ra mấy giọt máu tươi.

Nàng “ôi chao” một tiếng.

Là đau đớn thể xác hay đau đớn trong tâm can?

Là máu từ đầu ngón tay hay từ chính trái tim nàng?

Chính nàng cũng không trả lời được!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nàng thần thờ:

– Mười năm rồi, rốt cục nhớ nhưng là gì? Là gì mà hành hạ con người đến thế!

Nàng lẳng bầy như trong cơn lạnh của đêm đông.

---

Lữ Toàn Long đứng trong tàng cây hòe đại thụ, chàng đang toan tính tìm cách nào để đột nhập vào bên trong truy tìm tung tích người áo đen.

Suốt cả quãng đường theo dõi người áo đen, chàng vẫn chưa nghĩ ra người đó là ai. Cho tới khi đứng trước cổng trang viện thì chàng mới chợt nhớ tới một người mà mười năm trước mình đã giao thủ. Người đó có thân thủ và cách khinh hành giống hệt như người áo đen mà chàng đang theo dõi. Gã chính là Lê Bá Điền, từng theo tiên đế Gia Long đánh giặc Tây Sơn, cũng là một cánh tay đắc lực của Huỳnh Công Lý.

Huỳnh Công Lý chỉ là một võ tướng bình thường. Nhưng thủ hạ của hắn đều là những cao thủ trên giang hồ. Có nhiều người thắc mắc tại sao Huỳnh Công Lý lại mời được rất nhiều cao thủ, nhất là những người đã rửa tay gác kiếm ra làm việc cho hắn đến như vậy?

Vì tiên? Có lẽ không phải! Vì có nhiều người không màng đến tiên!

Lữ Toàn Long nhớ rất rõ Lê Bá Điền, vì cách đây mười năm gã và Lê Bá Điền từng giao thủ. Đó là đêm trước ngày cưới của Cao Quyên Quyên.

Đêm đó, Lê Bá Điền được Huỳnh Công Lý phái tới để

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

chuẩn bị cho lễ cưới thì phát hiện cuộc gặp gỡ lén lút của đôi tình nhân ấy.

Lữ Toàn Long đêm ấy đánh ngang tay với Lê Bá Điền. Lữ Toàn Long nhớ rõ võ công của Lê Bá Điền. Võ công của hắn thuộc Nam phái, chuyên luyện âm kinh. Kiếm thuật của hắn cũng thuộc hạng nhất nhì trên giang hồ.

Lữ Toàn Long cũng như đại huynh mình là Lữ Toàn Trung được chân truyền Lạc Nhật chương pháp, vậy mà ngày ấy cũng chỉ đánh ngang tay với Huyền Âm Quyền của Lê Bá Điền.

Nếu người áo đen kia chính là Lê Bá Điền thì Lữ Toàn Long cũng muốn tái đấu một trận thư hùng để phân rõ thắng thua.

Lữ Toàn Long đang quan sát tìm tung tích người áo đen thì chợt nghe tiếng đàn vọng ra từ tiểu đình. Tiếng đàn mềm mại nhẹ nhàng, cuốn hút Lữ Toàn Long.

Tiếng đàn thật quen thuộc, cả âm điệu lẫn lời ca.

*Hoa thơm không ai hỏi  
Hương thơm bay tỏa cũng quạnh hiu  
Nhìn cánh hoa dầm lệ ai hiểu được lòng ai  
Khi nào thiếp gặp được người yêu hoa?  
Để cùng ngắm hoa kia nở*

Lời ca sao mà u sầu đến thế? Lời ca ẩn chứa thứ ái tình bị kìm nén, bị vùi dập.

Phải chăng là thứ ái tình mà mười năm nay Lữ Toàn Long đau khổ?

“Là nàng!” - Lữ Toàn Long vừa nghe được khúc đàn dạo

## THÍCH QUẢNG CHÂU

đầu đã hốt hoảng nhận ra. Là tiếng đàn của Cao Quyên Quyên.

Chính là điệu đàn ấy, lời ca ấy, lời ca của hơn mười năm trước.

Từ sâu trong tâm khảm gã một nỗi đau bất chợt trào lên. Là một dòng máu từ trong tim vọt ra. Dòng máu từ vết đâm mà hơn mười năm trước nàng đã tặng cho hắn.

Lữ Toàn Long muốn vào tiểu đình để xác thực người đánh khúc đàn kia có phải là Cao Quyên Quyên không nhưng trong tâm khảm chàng cũng trào lên một nỗi sợ.

Chàng sợ phải đối diện với nàng!

Chàng sợ phải đối diện với kí ức!

Kí ức đau buồn đau hay hạnh phúc vẫn là kí ức. Người ta không thể nào vượt qua nó nếu không chân thực đối diện. Lữ Toàn Long muốn bỏ đi nhưng đôi chân lẫn trái tim của hắn lại không thể nào nhúc nhích được.

Người ta nói lời của con tim là lời chân thực. Một sự thực vẫn còn chôn sâu trong tâm khảm hắn, đã mười năm trời rỗng rãi. Có lẽ trong lòng hắn mười năm qua luôn chứa chấp và nuôi dưỡng thứ ái tình ấy để rồi hôm nay, ngày gặp lại thì nó bùng cháy mãnh liệt.

Lữ Toàn Long theo tiếng gọi con tim, từ trên tầng cây hòe lướt người về phía tiểu đình.

Cây hòe và tiểu đình nằm ở hai đầu của hồ sen, Lữ Toàn Long dùng khinh công đạp xuống một lá sen ở giữa hồ lướt vào tiểu đình.

Người phụ nữ trong tiểu đình lúc này cũng đứng lên bước

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

ra ngoài hiên nhìn trắng, cũng vừa lúc Lữ Toàn Long lướt tới. Nàng hơi hoảng sợ, lùi lại một bước. Nhưng dù sao nàng vẫn là con nhà võ, tay trái liền rút cái trâm cài đầu phóng ra.

Thủ thuật phóng trâm cài đầu của nàng rất nhanh. Người kia còn ở trên không thì đã thấy một bóng ảnh lướt tới. Nhưng chàng cũng không chậm, hai ngón tay đã đưa ra kẹp lấy chiếc trâm cài đầu.

Nàng cảm thấy thủ pháp tiếp ám khí của chàng rất quen. Tới khi chàng vào tiểu đình thì nàng mới “ồ chao” một tiếng. Nàng nhận ra chàng chính là Lữ Toàn Long – người mà ngày đêm nàng hằng nhớ thương.

Nàng thốt lên:

– Lữ lang!

Thanh âm của nàng như Oanh hót, thật thấm thiết. Lữ Toàn Long nghe đến hai tiếng “Lữ lang” thì đôi chân như muốn mềm nhũn ra. Chàng lấy bầy, không nói ra tiếng. Hồi lâu mới chậm rãi:

– Quả thực... là nàng!

Cao Quyên Quyên bước tới:

– Thật sự là Lữ lang sao?

Một cảm giác vừa thương vừa hận bất chợt trào lên trong lòng, chàng lui lại:

– Cô bây giờ đã là Huỳnh phu nhân quyền quý rồi.

Cao Quyên Quyên nghe chàng nói mà đau thắt tim can, người lão đảo dựa vô cây cột.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lữ Toàn Long bắt giắc nhìn đóa son trà trên tóc nàng. Nhớ tới kỷ niệm cũ, chàng vừa thương vừa hận:

– Cô còn giữ nó làm chi?

Cao Quyên Quyên nói:

– Thiếp vẫn luôn giữ gìn nó như là một kỉ niệm, một kỉ niệm mà suốt cuộc đời này chắc chắn thiếp không thể nào quên được.

Lữ Toàn Long ngắt lời:

– Kỉ niệm là thứ đã qua, chúng ta chẳng thể thay đổi được. Nàng hãy quên nó đi!

Lữ Toàn Long nói câu ấy mà tâm can đau đớn, chàng không dám nhìn vào mắt nàng.

Cao Quyên Quyên nói:

– Dù là điệp mộng hay ác mộng, thiếp vẫn thấy được ở bên cạnh chàng. Thiếp vẫn thường thấy chúng ta cùng bơi thuyền thưởng trăng trên dòng Bến Nghé.

Mắt nàng lim dim, nàng nhớ tới thời gian hơn mười năm trước, lúc đó nàng và chàng là những thanh niên hai mươi mấy.

Nàng rất thích cùng chàng bơi thuyền thưởng trăng. Lữ Toàn Long cũng rất chiều ý nàng.

Lữ Toàn Long nói:

– Kỉ niệm chỉ đẹp khi chúng ta để yên trong lòng. Ta và nàng bây giờ....

Cao Quyên Quyên nói:

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

– Bao nhiêu năm nay chàng vẫn chưa có ý trung nhân phải không?

Mười năm nay tuy không còn ra vào chôn giang hồ nhưng nàng vẫn âm thầm nghe ngóng tin tức về Lữ Toàn Long.

Lữ Toàn Long nói:

– Từ lâu ta đã không còn nghĩ đến chuyện ấy.

Cao Quyên Quyên nhào tới ôm chầm lấy Lữ Toàn Long. Lữ Toàn Long muốn đẩy nàng ra nhưng đôi tay như không còn chút sức lực.

– Chàng hãy đưa thiếp đi!

Lữ Toàn Long:

– Đi đâu? Nàng có thể theo ta được sao?

Cao Quyên Quyên:

– Nơi nào cũng được. Chẳng lẽ thiên hạ rộng lớn không có chỗ cho chúng ta sao?

Lữ Toàn Long:

– Cũng câu nói này... nhưng nếu là mười năm trước...

Cao Quyên Quyên tuân lệ. Lệ của nàng thấm vào ngực chàng. Chàng cảm thấy ngọt ngát trong tim, bao nhiêu tâm sự trỗi lên.

– Bây giờ không được nữa sao? Mười năm nay thiếp sống trong nhớ thương và giày vò. Thiếp đã không còn chịu nổi nữa rồi.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lữ Toàn Long:

– Huỳnh phu nhân, nàng có thể bỏ lại tất cả để theo ta hay sao?

Cao Quyên Quyên run rẩy:

– Thiếp bỏ hết!

Lữ Toàn Long không nói. Tâm tư chàng hoang mang lắm.

Khi người ta đối diện với một thứ tình cảm mà chính họ đã cố đè nén một thời gian dài thì có lẽ họ sẽ không khống chế được nó như họ từng nghĩ.

Cao Quyên Quyên nói tiếp:

– Chàng còn nhớ hôm nay là ngày gì không?

Rồi nàng tự trả lời:

– Hôm nay là ngày đôi ta ly biệt... mười năm trước. Chàng còn nhớ không?

Lữ Toàn Long:

– Nhớ, ta nhớ rất rõ. Suốt mười năm qua là những chuỗi ngày đau khổ của ta. Chính nàng đã giết chết trái tim này.

Lữ Toàn Long bao nhiêu năm nay vẫn hận nàng. Nhiều lúc chàng muốn đi tìm nàng để giết chết người phụ nữ đã phản bội mình. Nàng là người phụ nữ tham quý quên tình. Nhưng đêm nay gặp lại, bao nhiêu ý niệm hận thù chợt tan biến.

“Phải chăng ta đã tha thứ cho nàng? Phải chăng tình cảm bị cách trở quá lâu sẽ càng mãnh liệt?”

Lữ Toàn Long nói:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Được. Chúng ta đi!

Thời gian như ngừng lại, hai người cảm nhận nhịp đập con tim của nhau.

Lữ Toàn Long khẽ ngâm:

*Lòng lộng hương đưa giữa dòng giang  
Trăng non dát bạc bến sông vàng  
Thuyền câu thả muông trên dòng nước  
Mạn thuyền ai gõ nhịp con con  
Gió gợn lên cao mây nhẹ bay  
Vỗn quanh cung ngọc mẩn mê say  
Văng vẳng bến sông điệu hò lẻ  
Nhạc tình cô lữ chín điệu bay...*

Cao Uyên Uyên thỏn thức:

*Ai có quay về thăm cố hương  
Bao năm phiêu bạt chốn đoạn trường  
Có mỗi bước chân miền lữ thứ?  
Có còn lưu giữ những dòng son?  
Năm nay chốn cũ đông lạnh thêm  
Thu trước qua mau tình héo mòn  
Ván xanh cũng mục đôi dòng lệ  
Bao năm vẫn giữ khối tình son!*

Mười năm trước, chàng và nàng rất thường bơi thuyền thưởng trăng trên dòng sông Bến Nghé. Tám câu đầu tiên chính là trong một đêm trăng sáng chàng đã ngâm tặng nàng. Những tưởng hai người sẽ trở thành một cặp hồ điệp hạnh phúc nhất thế gian, có ai ngờ trời cao thường hay trêu người, đã khiến cho chàng sớm thành kẻ vong xứ, còn nàng thì trở thành một đoá

## THÍCH QUẢNG CHÂU

hoa úa tàn như thế này.

Đêm trăng mười năm sau, sau bao năm nhớ nhung cách trở, đôi lứa cũng trùng phùng, và bài thơ đã trở thành trọn vẹn.

Đột nhiên từ phía ngoài tiểu đình có tiếng người quát lớn.

– Hay cho đôi gian phu dâm phụ!

Người vừa đến là một cầm y nhân to cao, chừng năm mươi mấy, phong thái quyền quý.

Lữ Toàn Long tuy chưa từng gặp gã nhưng cũng đoán biết gã là Huỳnh Công Lý. Đứng bên cạnh là Lê Bá Điền.

Ấy chính là:

*Ân ái mười năm dễ gì phai nhạt*

*Thương nhớ vốn vô cùng tận, cố quên lại càng nhớ.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 6

### THỌ NẠN

---

*Thân thể cha con họ Mạc cũng thần bí không kém gì Y Tâm giáo chủ.*

---

Lại nói về trận chiến trong rừng trúc. Lúc Lữ Toàn Long rời khỏi cuộc đấu được nửa giờ thì diễn biến đã lên đến hồi đỉnh điểm.

Đám người áo đen đông gấp ba lần đám người bạch đạo nên càng đánh càng chiếm ưu thế. Viên Minh đại sư đã trọng thương. Tăng nhân trẻ tuổi của Phật Quang Tự cũng đã chết.

Viên Thông phương trượng lúc đầu đấu với Trương Kiến Đức thì cầm đồng nhưng về sau Trương Kiến Đức được hai người áo đen giúp sức nên càng đánh càng rơi vào thế hạ phong.

Làm sao không rơi vào thế hạ phong khi hai người áo đen kia chính là Thôi Lãnh và Phong Thủ, hai cao thủ hắc đạo có tiếng, từ năm năm nay đã đầu nhập Nhất Phẩm Đường của Y Tâm Giáo.

Về võ công, Thôi Lãnh và Phong Thủ nếu liên kết thì trong nhất thời không thắng được Trương Kiến Đức nhưng nếu kéo dài trên ba trăm chiêu thì có thể chiếm ưu thế được vài phần. Cho nên khi ba người họ liên kết vây công thì thực lực đã tăng hơn hai lần. Do đó, Viên Thông đại sư rơi vào thế hạ phong thì cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên, Phật Quang Tự vốn lòng danh võ lâm với thất

## THÍCH QUẢNG CHÂU

thập nhị huyền công, dầu chưa từng có tăng nhân nào có thể luyện thành tất cả các môn trên nhưng Viên Thông phương trượng ngoài Kim Sa Chưởng, Thiết Bồ Sam, còn luyện thành cả Nhất Chi Thiên Công.

Công phu trên là loại âm công cực độc, chỉ được truyền dạy cho một số đệ tử Phật Quang Tự hội đủ ba đức tính: cần, nhẫn, thiện. Ngoài ra, tăng sinh cũng phải là người thông minh trong muôn người.

Tại sao lại chỉ truyền cho những người cần, nhẫn, thiện, minh?

Thứ nhất, Nhất Chi Thiên là loại công pháp luyện ngón tay cứng như dùi sắt. Ngoài ra cũng là phương pháp luyện nội lực lưu chuyển ra đầu ngón tay, cách không đả thương đối thủ, thường được dùng để đánh vào các huyệt đạo trên người đối thủ. Khi chỉ lực được phóng ra, chưa chạm vào người thì đối phương đã trọng thương, còn chạm vào tử huyệt chỉ có nước bỏ mạng.

Bởi vì là loại âm công cực độc cho nên chỉ truyền cho những người có thiện tâm, biết nhẫn nhục để tránh sử dụng vào những chuyện tà ác.

Thứ hai, Nhất Chi Thiên là loại công pháp bao hàm cả ngoại gia lẫn nội gia. Người muốn luyện thành đều phải thuộc loại sáng dạ mới có thể phối hợp nhuần nhuyễn cả ngành công và nội lực. Công phu này cũng tương đối giống với Long Vân chỉ công của Vô Định Thần Môn nhưng cách lưu chuyển nội lực có khác nhau.

Có lẽ sự khác nhau còn nằm trong cả giáo lý tu Phật và luyện Đạo của hai bên. Nhưng mục đích đều cùng truy tầm lẽ vô vi thanh tĩnh của bản ngã.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Tương truyền chỉ có Đạt Ma tổ sư là người có thành tựu cao nhất trong Nhất Chỉ Thiền Công. Nghe nói rằng ngài là người duy nhất luyện thành Nhất Chỉ Thiền cả mười đầu ngón tay. Cho nên khi giao đấu, đầu không dùng binh khí ngài vẫn có thể tay không đoạt binh khí của đối phương như thường. Còn Viên Thông đại sư hiện nay chỉ luyện được hai đầu ngón trỏ.

Tuy vậy đã là thành tựu hơn người, vì Phật Quang Tự bảy mươi năm trở lại đây chưa có ai luyện thành môn công phu này cả.

Nhờ vậy mà Viên Thông đại sư mới kéo dài được cuộc đấu tới bây giờ.

Ba người Trương Kiến Đức, Phong Thủ, Thôi Lãnh dùng chiến thuật vây công nên mỗi khi Trương Kiến Đức lùi thì hai người Phong Thủ, Thôi Lãnh lại tiến, nên khi Trương Kiến Đức dùng thiết trảo tấn công thì Viên Thông liền dùng tả thủ phát Kim Sa Chưởng để đáp trả. Tuy nhất thời mất phần tiện nghi nhưng công cực năm mươi năm của Viên Thông vẫn đủ để chịu đựng kinh lực của Thập Tam Thiết Trảo.

Còn khi Phong Thủ, Thôi Lãnh tấn công thì lão liền phát Nhất Chỉ Thiền để tấn công vào huyết đạo của đối phương, khiến đối phương phải phòng thủ từ xa. Phong Thủ, Thôi Lãnh lại sở trường cận chiến, sử dụng quyền cước nên khi Viên Thông hòa thượng dùng Nhất Chỉ Thiền thì chúng không thể nào nhập nội được cho nên dù đánh ngoài tám trăm chiêu mà Viên Thông vẫn cố gắng cầm đồng được với ba người họ. Tuy nhiên, hơi thở của lão cũng đã gấp gáp. Viên Thông biết mình chỉ cầm cự được ngoài trăm chiêu nữa thôi.

Đám người áo đen chỉ tập trung những cao thủ để vây

## THÍCH QUẢNG CHÂU

công Viên Thông đại sư và Mộc Tinh Linh đạo nhân nên mấy người Viên Minh, Trần Hy, Hồng Nương Tử có phần dễ thở hơn.

Viên Minh đã bị trọng thương ở bả vai phải lúc đầu với Trương Kiến Đức nên lúc này lão phải dùng tay trái để cầm thiền trượng. Do đó, trượng pháp mất đi uy lực khá nhiều.

Tuy vậy, lão vẫn hạ sát được bốn tên áo đen, đổi lại ngực lão cũng bị một đao chém trúng.

Bên phía Trần Hy thì khá hơn. Có lẽ vì Vô Định Thần Môn ở vương quốc Cao Miên gần sông cách đó, bọn người áo đen chưa từng chạm trán nên hơi xem thường lão.

Trần Hy tay trái dùng Long Vân chỉ công, tay phải dùng Yên Vũ kiếm pháp nên uy lực rất dữ dội. Thoáng chốc Trần Hy đạo trưởng đã hạ sát hơn mười người.

Hồng Nương Tử sử dụng mười hai đường tiên. Loại tiên của Hồng Nương Tử là loại nhuyễn tiên, tuy về cường lực không bằng với cửu tiết tiên kim loại của Nguyễn Đăng Bảo nhưng lại rất hữu hiệu trong việc đánh vào các huyết đạo. Hồng Nương Tử lại là bậc thầy trong tiên pháp hiện nay nên ngọn tiên trong tay Hồng Nương Tử mỗi khi vũ động lên lại giống như thần long giỡn nguyệt, uy mãnh khôn cùng. Bộ pháp của cô ta lại nhanh lẹ hiếm thấy.

Ba tên đại hán râu ria xồm xoàm cầm đại đao vây Hồng Nương Tử lại, ánh mắt lộ vẻ dâm tà. Dưới ánh trăng mờ mờ, một thân ảnh đỏ rực lóa mắt phát phơ trước gió, đẹp đến vô cùng. Tay phải Hồng Nương Tử cầm nhuyễn tiên, đứng sừng sững như thần nữ. Đêm phương Nam gió lạnh, dung nhan diễm lệ của nàng khiến bất kỳ ai nhìn thấy đều phải sửng sốt.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Ba tên cầm đao từ phía sau vừa bỏ tới, nàng liền ngã người ra sau, hữu thủ phát một cái, ngọn tiên liền phóng ra phía sau cuộn lấy ba thanh đao. Ba thanh niên áo đen thấy thế thì vừa thẹn vừa kinh. Bị mất vũ khí, chúng liền tung song chưởng đánh tới. Hồng Nương Tử liền giật hữu thủ, ngọn nhuyễn tiên còn đang trên không liền quật lại, bắn ra ba thanh đao, cắm sâu vào yết hầu của chúng.

Chúng ngã gục xuống mà không kịp nhắm mắt. Dường như chúng không thể tin rằng mình bị giết bởi một người phụ nữ trông yếu đuối như vậy. Đám người áo đen đứng gần thấy vậy thì kinh hãi không kém. Nhưng bất chấp tính mạng, chúng vẫn chia bảy người vây đánh Hồng Nương Tử.

Giờ này, chúng đã biết bản lãnh nàng nên tên nào tên nấy đều ra những đòn hiểm độc. Hồng Nương Tử nhờ ngọn tiên dài nên đánh cho chúng tối mặt tối mũi không thể nào cận chiến được. Thoáng chốc, bốn tên đã ngã xuống. Thấy vậy bốn tên khác liền bỏ sung vào.

Chúng thấy đánh với nàng không ăn, liền đổi chiến thuật xa luân chiến. Vì vậy mà Hồng Nương Tử bị cầm chân khá lâu.

Đột nhiên bên kia “ôi chao” lên một tiếng, thì ra một người áo đen đã trúng một kiếm của Mộc Tinh Linh đạo trưởng ngay tim. Đám người bạch đạo thấy vậy thì phản chấn hẳn lên, đánh ra chiêu nào chiêu nấy đều trầm hùng, kín kẽ.

Tuy vậy, nếu tiếp tục kéo dài trận đấu thì chắc chắn bọn người bạch đạo sẽ thua.

Tuy nhiên, lúc ấy có một biến cố xảy ra ngoài dự liệu.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Từ ngoài rừng trúc phóng vào mùi thối ngưa. Đám người bạch đạo giật mình lo lắng vì nếu những kẻ mới đến là viện binh của bọn Trương Kiến Đức thì cục thế càng thêm khó khăn. Tuy nhiên, khi nhìn thấy cờ hiệu Tứ Đại Kiếm Trang thì họ mới thở phào nhẹ nhõm. Người dẫn đầu là Trịnh Phích Tinh của Tích Kiếm Trang. Bốn người nữa là Đinh Công Chính, Phùng Phi Long, Lý Lâm Nhân, năm người còn lại là những trang đinh của Tích Kiếm Trang.

Đám người bạch đạo nhận ra Phùng Phi Long, Đinh Công Chính nên hai bên liền phối hợp tấn công đám người áo đen.

Sự xuất hiện của bọn người Tứ Đại Kiếm Trang khiến cục thế nghiêng hẳn về phe bạch đạo. Bọn áo đen bị đánh cho tử thương vô số.

Ba vị thủ lĩnh cũng đã bị thương, lại thấy đám thủ hạ của mình chỉ còn hơn mười người nên liền ra lệnh rút lui.

Đám người bạch đạo cũng không truy đuổi, chỉ tập trung cứu chữa những người trọng thương phe mình.

Viên Thông đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

– A Di Đà Phật! Xin đạ tạ Phùng trang chủ cùng các vị anh hùng đã tương trợ kịp lúc.

Rồi lão hướng mắt về Trịnh Phích Tinh hỏi:

– Các hạ đây là...?

Phùng Phi Long nói:

– Đây chính là Trịnh Phích Tinh huynh đệ, tổng quản Tích Kiếm Trang. Nhưng có lẽ từ nay gọi là Tề Thiên Lang thì đúng hơn.

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Phùng Phi Long thấy Viên Thông đại sư không hiểu liền giải thích qua loa:

– Trịnh Phích Tinh là Tề Thiên Lang của Tích Lịch Môn mười mấy năm trước. Tuy nhiên, chuyện này trong một lúc không thể nói rõ được, chúng ta hãy về Tích Kiếm Trang rồi nói sau cũng không muộn. Còn đây là Lý Lâm Nhân, con trai của Hướng trang chủ.

Tả Phi Long chỉ sang Lý Lâm Nhân.

Tề Thiên Lang nói với mọi người:

– Các vị hãy về Tích Kiếm Trang nghỉ ngơi. Hơn nữa trang chủ cũng muốn mời mọi người hội kiến.

Ai nấy đều gật đầu đồng ý.

Nhưng khi Tề Thiên Lang vừa xoay người thì gã đột nhiên nghe tiếng ngựa hí vang. Một con ngựa trong rừng trúc phóng về phía Tề Thiên Lang. Tề tổng quản nhận ra con ngựa.

– Ô, Thiên Lý Truy!

Con ngựa cũng nhận ra gã, hí vang rồi dụi đầu vào đầu con ngựa Tề Thiên Lang đang cười.

Thì ra con Thiên Lý Truy của Lữ Toàn Long và con ngựa của Tề Thiên Lang cùng được nuôi dưỡng tại Tích Kiếm Trang từ nhỏ. Mười năm trước, Lữ Toàn Long cỡi Thiên Lý Truy rời khỏi Gia Định thành. Tuy đã lâu nhưng ngựa vốn là loài thông minh nên vẫn nhận ra bạn cũ.

Đinh Công Chính hỏi:

– Đây có phải là bảo mã của Lữ nhị gia?

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Tề Thiên Lang:

– Chính là Thiên Lý Truy của nhị lão gia. Nhưng ngựa ở đây, còn nhị lão gia đâu rồi?

Mọi người tìm xung quanh một lát vẫn không phát hiện tung tích gì liền quyết định để lại ký hiệu rồi phóng về hướng Tích Kiếm Trang.

Đây là ký hiệu liên lạc của Tích Kiếm Trang. Nếu Lữ Toàn Long quay lại thì chàng sẽ biết.

Thiên Lý Truy là giống ngựa nhập từ Ả Rập, hiếm có trong thiên hạ. Lữ Toàn Long lại huấn luyện rất nghiêm khắc, chỉ một mình Lữ Toàn Long mới cưỡi được. Hơn nữa mỗi khi Lữ Toàn Long rời ngựa thì nó sẽ tìm chỗ kín mà ẩn mình. Khi chàng muốn gọi thì chỉ cần huýt sáo một tiếng, nó nghe tiếng gọi của chủ nhân mà xuất hiện. Nhưng vì nhận ra bạn cũ sau mười mấy năm xa cách nên mới dám xuất hiện.

Lúc mọi người về đến Tích Kiếm Trang đã là canh ba, vàng trắng lơ mờ ở góc trời phía tây.

Tích Kiếm Trang lúc này đèn lửa sáng choang, canh phòng nghiêm ngặt.

Trận chiến lúc chiều tại Tích Kiếm Trang cũng như trận chiến đêm nay trong rừng trúc tuy chưa thể được liệt vào những trận chiến khốc liệt mà giang hồ từng trải nhưng kẻ thù trong tối, ta ở ngoài sáng, thực lực của chúng vẫn là ẩn số nên dù thế nào cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đám người bạch đạo hiện tại chỉ còn lại Viên Thông, Viên Minh, Trần Hy, Mộc Tinh Linh hai vị đạo trưởng và Hồng Nương Tử. Còn tất cả các đệ tử đều thăm tử. Tuy vậy, số người

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

bên đôi phương chết cũng không ít, cho nên cũng có thể nói mạng sống của những người ngã xuống đã được đổi lại xứng đáng.

Lữ Toàn Trung hội kiến nhanh cùng mấy vị anh hùng và giúp mọi người trị thương. Viên Thông đại sư cũng như những người khác hiện rất muốn gặp Nguyễn Đăng Bảo để hỏi về vụ thảm sát Võ Lâm Đệ Nhất Bảo năm xưa cũng như cuộc sống bao nhiêu năm nay của chàng. Tuy nhiên lúc này Nguyễn Đăng Bảo lại đột ngột thất tung. Mọi người chia nhau tìm khắp trong trang viện đã nửa giờ rồi mà vẫn không tìm thấy.

Sau một trận chiến khốc liệt, ai nấy cũng đều muốn nghỉ ngơi dưỡng sức nên tạm thời gác chuyện tìm chàng lại.

Mọi người tìm Nguyễn Đăng Bảo không được bởi vì một giờ trước chàng đã rời khỏi Tích Kiếm Trang, phi thân về hướng thủy miếu.

Hôm qua khi nhập thành Gia Định, khó khăn lắm mới tìm được đến Tích Kiếm Trang. Buổi chiều lại đánh nhau một trận với bọn Trương Gia Tứ Tướng. Tới lúc này trời đã khuya, Nguyễn Đăng Bảo mới sực nhớ tới tiểu cô nương họ Lục.

“Bây giờ có lẽ nàng đói lắm” – Nguyễn Đăng Bảo thầm nghĩ.

Một cô gái như nàng làm sao có thể chịu đựng đói rét thiếu thốn, hơn nữa nhờ gặp phải cường đạo thì làm thế nào. Tuy nàng là con gái kẻ thù nhưng dù sao chàng vẫn là người có lương tâm nên không thể nào không lo lắng được. Chàng vội lấy một ít thức ăn từ nhà bếp Tích Kiếm Trang rồi phi thân về hướng nam, chừng hai giờ đã tới mé sông. Phía trước đã thấy

## THÍCH QUẢNG CHÂU

tàng cây um tùm che khuất ngôi thủy miếu.

Đêm trường cô quạnh, bốn bề côn trùng kêu rả rả.

Khung cảnh càng tĩnh mịch càng khiến người ta dễ nảy sinh cảm xúc, nhưng là thứ cảm xúc thê lương.

Cuộc đời Nguyễn Đăng Bảo hai mươi mấy năm qua là những chuỗi ngày bi lụy. Chàng được thái quân gia cứu lấy, rồi hai người ẩn mình trong chốn thâm sơn cùng cốc thuộc trấn Hà Tiên. Nguyễn Đăng Bảo gọi người ấy là nghĩa phụ. Bao nhiêu năm qua, giữa hắn và nghĩa phụ tình thân như ruột thịt, đôi lạnh có nhau. Thỉnh thoảng họ cũng chài lưới đánh bắt thủy sản, mang ra thôn làng đổi lấy ít thực phẩm và quần áo.

Bao nhiêu võ công của chàng đều do thái quân gia Lý Thanh Sơn truyền cho. Thái quân gia năm xưa lại được cha chàng là Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn truyền thụ một số chiêu thức trong Nguyễn gia chương. Vì vậy, tam sao thất bản nhiều lần thành ra những gì chàng học được từ thái quân gia đều không phải là võ học chánh tông lòng danh của Võ Thánh.

Tuy nhiên, Nguyễn gia chương dù gì vẫn là võ công danh gia nên đối với bọn cao thủ hạng ba trên giang hồ chàng vẫn thừa sức đối phó.

Nguyễn Đăng Bảo bước vào trong thủy miếu. Bên trong là một màu tối đen như mực. Chàng lớn tiếng gọi:

– Lục cô nương!

Chàng vừa gọi xong ba tiếng “Lục cô nương” thì bên trong thủy miếu bỗng nhiên đèn lửa sáng choang. Là ánh sáng của đuốc, được cầm trên tay của mười đại hán. Tên nào tên nấy đều cầm loan đao, dưới ánh đuốc hắt lên những tia sáng chói mắt.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Có mười đại hán khác cũng cầm đao, nhanh chóng chia ra hai hàng, vây Nguyễn Đăng Bảo lại. Nguyễn Đăng Bảo toát mồ hôi, chàng biết mình đã rơi vào mai phục.

Nguyễn Đăng Bảo quát:

– Lục cô nương đâu rồi?

Một người trong bọn họ nói:

– Công tử yêu tâm, tiểu thư đã về phủ. Lục đại hiệp cũng muốn mời công tử về Lục phủ nói chuyện.

Người nói là một hán tử khoảng ba mươi lăm, không cầm vũ khí.

Nguyễn Đăng Bảo yên tâm trong lòng vì bọn này đã là người của Lục phủ thì chuyện của Lục Linh Đan cũng không có gì đáng ngại. Nhưng khi nghe đến ba chữ “Lục đại hiệp”, chàng hừ lạnh:

– Phải gọi là Hắc Phiêu mới đúng chứ. Các người không cần phải mời vì sớm muộn gì ta cũng sẽ tới giết hẳn.

Người kia nói:

– Khẩu khí cũng lớn lắm. Công tử đã biết Lục lâu chủ chính là Hắc Phiêu. Vậy đêm nay chúng tôi phải mời bằng được công tử.

Nguyễn Đăng Bảo ngắt lời:

– Được, các người lên hết đi!

Người kia phát tay, lập tức có ba tên vung đao nhảy bổ về Nguyễn Đăng Bảo. Chàng di chuyển xéo qua tay trái, nhằm gã

## THÍCH QUẢNG CHÂU

tới trước, tay trái xuất ra một chưởng. Gã sử dụng đao chưa kịp biến chiêu, chưởng phong của Nguyễn Đăng Bảo đã quét vào ngực. Gã rú lên một tiếng, người đã bắn vào góc tường, hộc ra một ngụm máu, tắt thở liền.

Lúc này, đao của người thứ hai đã chém vào be sườn của chàng. Nguyễn Đăng Bảo liền nhảy lên một cái, hữu chưởng lật xuống chụp lấy sống đao của người kia làm điểm tựa, lộn một vòng qua bên kia. Gã đại hán thấy thân pháp của Nguyễn Đăng Bảo nhanh quá thì hơi chột dạ, liền lật lưỡi đao lại.

Gã định chém vào cánh tay phải của chàng.

Nhưng gã chỉ kịp dừng lại ở ý định bởi vì cổ tay đã bị tả thủ Nguyễn Đăng Bảo chụp trúng. Nguyễn Đăng Bảo vận nội công bóp mạnh, cổ tay của người sử dụng đao tức khắc vỡ nát. Gã hét lên một tiếng kinh hãi. Chàng bồi thêm một cước, gã đại hán liền bắn ra xa, không còn thốt thêm được tiếng nào nữa.

Người thứ ba đao đang đà chém xuống đầu Nguyễn Đăng Bảo thì thấy cảnh tượng của đồng bọn, lại nghe tiếng thét kinh hãi thì cảm thấy ớn lạnh, thế đao liền chậm lại.

Thừa cơ ấy, Nguyễn Đăng Bảo xuất luôn một tả chưởng vào lồng ngực người ấy. Kẻ sử dụng đao liền như điều đứt dây, văng ra xa. Xương lồng ngực của gã đã gãy nát dưới Nguyễn gia chưởng, cổ họng liền trào ra một dòng máu, chết nốt.

Chỉ trong một tích tắc mà chàng đã hạ sát ba người khiến đám đại hán còn lại kinh hãi, ngẩn người ra.

Gã thủ lĩnh nói:

– Kẻ ra ngoài cũng có chút bản lĩnh.

Rồi gã phát tay, lần này có hai người tiến lên. Hai gã này

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

thấy cái chết của ba đồng bọn liền ra những thế đao hiểm hóc, chém vào những tử huyết của Nguyễn Đăng Bảo. Nhưng võ công của chúng cũng không hơn gì ba tên kia nên nhanh chóng bị chàng hạ sát.

Gã thủ lĩnh nói:

– Được, để ta lãnh giáo bản lĩnh của công tử xem sao.

Gã vận kinh lên đôi tay, chậm chậm tiến tới. Tuy chậm nhưng mỗi bước chân của gã đều ẩn chứa sát cơ. Rồi đột nhiên gã phóng người lên cao, tung ra song chưởng nhằm vào đầu của chàng. Âm kinh từ song chưởng phát ra lạnh toát, cuộn cuộn như ba đào đổ về phía trước. Nguyễn Đăng Bảo biết người này là một cao thủ.

Chàng lùi lại ba bước nhưng kinh phong của người kia vẫn quét tới như vũ bão, nghe rất cả da mặt.

Song chưởng của gã không giống lối chưởng pháp thường thấy trên giang hồ.

Tả chưởng quét qua phải, hữu chưởng quét qua trái, rất giống hai lưỡi kéo đang cắt. Nguyễn Đăng Bảo tiếp tục lùi về phía sau. Song chưởng của người kia lúc này vẫn như lưỡi kéo ào ào cắt tới.

Nguyễn Đăng Bảo liền phóng người lên cao, như thiên mã hành không lướt tới, tả hữu đồng thời xuất ra song chưởng, nhằm song chưởng của người kia chặn lại. Mười hai thành công lực cuồn cuộn vận ra song chưởng.

Bình một tiếng, Nguyễn Đăng Bảo đã chặn được lưỡi kéo chưởng của người kia. Người kia hơi bất ngờ, tuy nhiên gã lại

## THÍCH QUẢNG CHÂU

tiếp tục phát chuông, lưới kéo chuông tiếp tục cắt tới.

Nguyễn Đăng Bảo vung song chuông, đánh ra một chiêu Lưỡng Long Tranh Châu, chuông phong dật thành một màn lưới chuông ngăn lưới kéo của người kia lại. Song chuông của người kia đang cắt tới, bỗng gặp màn lưới chuông liền dừng lại. Nguyễn Đăng Bảo tái mặt vì công lực của người kia cao hơn chàng một bậc. Người kia quát lớn, công lực tiếp tục ào ạt truyền ra song chuông. Nguyễn Đăng Bảo rút cục không đủ công lực, lưới chuông lập tức bị chuông phong của người kia cắt nát.

Bình, Nguyễn Đăng Bảo bị đẩy văng ra sau ba trượng.

Người kia lại phát chuông đánh tới. Nguyễn Đăng Bảo liền biến chiêu sử ra một chiêu U Minh Giới Chuông. Lúc này, song chuông của người kia đã chạm vào song chuông của chàng.

Bình một tiếng lớn, Nguyễn Đăng Bảo lại bị chuông lực người kia đánh văng vào tường, lập tức thổ ra một ngụm máu tươi.

Đại hán thủ lãnh cười hắc hắc. Nếu chàng có thêm năm năm công lực nữa thì có lẽ đã hóa giải được thế chuông của người kia.

Người áo đen nói:

– Nguyễn gia chuông không hổ là danh chuông. Tuy nhiên người không phải là đối thủ của ta.

Nguyễn Đăng Bảo chỉ mới học được vài chiêu trong chuông pháp Nguyễn gia, công lực lại không đủ, nào phải là đối thủ của hắn. Chàng đảo mắt một vòng, liền rút cây cửu tiết tiên,

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

đánh vào hai người cầm đuốc gần đấy.

Hai người đó rú lên đau đớn, hai cây đuốc cũng rớt xuống đất, ngọn lửa tắt ngóm.

Tên thủ lĩnh quát lớn:

– Chặn hẳn lại!

Đám thủ hạ như biết ý thủ lĩnh mình. Gã chưa nói hết câu, chúng đã chặn ngay cửa không cho chàng xông ra.

Nguyễn Đăng Bảo rút cây cửu tiết tiên vung lên, ngọn tiên xoáy thành một vòng tròn cuốn tới hai tên cầm đao ngay cửa. Người chàng lúc này cũng đang ở trên không, thể tiên vũ bão khôn cùng. Tên đại hán liền lật lại lưỡi đao, ngọn tiên trượt qua.

Gã đại hán thở phào vì gã biết nếu ngọn tiên của Nguyễn Đăng Bảo mà cuộn được cán đao thì gã đã bị đoạt mất binh khí. Nhưng gã thở phào như vậy thì hơi sớm quá, vì ngọn tiên vừa trượt qua thì Nguyễn Đăng Bảo đã sử dụng một chiêu Hồi Mã Tiên, cánh tay liền giật lại một cái. Chỉ thấy ngọn tiên cong lại, như một con mãng xà từ phía sau quay ngoắc lại.

Đốt tiên thứ chín như đầu mãng xà, đâm về mi tâm của đại hán. Gã đại hán giật nảy mình, nhưng không còn kịp nữa, liền rú lên một tiếng kinh hãi. Ngọn tiên đã cắm thẳng vào mi tâm gã. Ngọn tiên vừa được rút ra, máu đã trào ra ướt cả mặt, liền lão đảo ngã xuống.

Gã đại hán này vừa ngã xuống thì đã có hai gã khác nhào lên. Chúng khua đao chém vào hạ bàn Nguyễn Đăng Bảo.

Chàng rút ngọn tiên khua thành một vòng tròn xuống đất nhưng hai tên này võ công cao hơn mấy tên kia nên đã dùng

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Địa Đường Thân Pháp tránh né ngọn tiên.

Đao phong phía sau ập tới, chàng thụp người lùi ra sau, một lưỡi đao liền trượt qua. Nguyễn Đăng Bảo tung ra một Hồi mã cước, trúng vào ngực một đại hán vừa lên tập kích. Tên kia đau quá, đao đã rớt khỏi tay.

Nguyễn Đăng Bảo không ham đánh nữa, lập tức phóng về phía cửa. Ngọn tiên trên tay chàng cũng quét tới. Bọn đại hán đã biết uy lực tiên pháp của chàng nên hơi úy kỵ, chưa kịp ra chiêu thì chàng đã lướt tới gần cửa.

Nhưng chưa tới cửa thì chàng đã cảm thấy một luồng sát khí lạnh toát từ đằng sau bổ tới.

Nguyễn Đăng Bảo liền giật ngọn tiên đánh vòng ra phía sau.

Choang lớn một tiếng, hổ khẩu chàng bị chấn lực, đau như thê nứt toác.

Thì ra từ phía sau, thủ lĩnh bọn đại hán đã giật lấy một thanh đao phóng về phía Nguyễn Đăng Bảo. Chàng cảm được một truy đao của đối phương thì thân pháp đã chậm lại.

Chàng toát mồ hôi hột, vì nếu không nhờ cử tiết tiên làm từ thép cứng và đòn Hồi mã tiên ảo diệu thì đã ăn một đao của người kia.

Người thủ lĩnh quát lớn:

– Lưới trận!

Sáu tên đại hán liền lôi ra sáu tấm lưới, cứ hai người cầm một tấm. Là loại lưới đan bằng sợi thép, lỗ nhỏ đến nỗi mũi kiếm đâm qua cũng không lọt. Năm tên đại hán còn lại cầm

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

đuốc soi, còn gã thủ lĩnh thì đã chặn ngay cửa.

Sáu tấm lưới chia thành hai vòng tròn, ngoài và trong mỗi vòng ba tấm.

Hai vòng tròn chạy ngược chiều nhau. Nếu đám người này không phải là những đại hán to khỏe thì không thể nào nhấc nổi tấm lưới nặng thế này.

Hai vòng tròn nhanh chóng khép lại. Nguyễn Đăng Bảo la hoảng “không hay” trong lòng. Ngọn tiên trên tay chàng lập tức vũ lộng, tiên chạm vào màn lưới, lực đạo rất mạnh khiến tia lửa bắn tung tóe.

Nhưng những sợi thép vừa cứng vừa dẻo dai. Hơn nữa lưới là một cấu trúc đặc trưng, lực tác động vào sẽ được chia đều nên dù cho đao kiếm chém vào cũng không đứt, hướng hòng là ngọn cửu tiết tiên của chàng.

Đám đại hán phối hợp thuần thục lắm, hai vòng tròn lưới chạy ngược chiều nhau càng lúc càng nhanh khiến chàng hoa cả mắt. Nguyễn Đăng Bảo phi thân lên cao, định vượt vòng vây ra ngoài thì sáu gã đại hán vòng tròn bên trong cũng phóng lên cao. Rõ ràng là phương pháp dùng lưới này chúng rất thần thực. Nguyễn Đăng Bảo đá liên hoàn cước vào tấm lưới tính mượn chấn lực vượt qua, nhưng tấm lưới chỉ bị hóp lại, hấp thu cước lực của chàng khiến ý định không thành.

Mấy tấm lưới phía sau liền chụp tới, khiến vòng tròn càng lúc càng nhỏ.

Nguyễn Đăng Bảo lại vung thanh cửu tiết tiên đánh vào mấy tấm lưới nhưng chúng vẫn không hề hấn gì. Hai vòng tròn lúc này đã chật đến mức không thể thi triển quyền cước gì được

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nữa.

Rốt cục chàng cũng đã bị sáu tám lưới chụp lấy, cuộn tròn như một cái bô cuốn. Lúc này nhìn gã không khác gì một con cá lớn bị mắc lưới.

Người thủ lĩnh nói:

– Phiền công tử chịu khó một lát.

Nguyễn Đăng Bảo nói:

– Dùng thủ đoạn bỉ ổi như các ngươi ta không có gì để nói nữa.

Người thủ lĩnh áo đen không quan tâm lời của Nguyễn Đăng Bảo, phát tay:

– Mang hắn đi!

Bọn thủ hạ bước tới, tính khiêng Nguyễn Đăng Bảo về Lục phủ thì đột nhiên nghe mấy tiếng “véo véo” rồi đèn lửa vụt tắt. Lại có mấy tiếng “phịch phịch” như tiếng người ngã xuống.

Lúc này, trong thủy miếu xuất hiện một giọng nói:

– Hượm đã!

Một cây đuốc được châm lên, cầm đuốc là một người áo đen chừng ba mươi tuổi, đứng lên cạnh là một người áo đen nữa nhưng già hơn, khoảng hơn sáu mươi tuổi. Gã thủ lĩnh đã phát hiện bọn thủ hạ của mình đều nằm mê man, cả Nguyễn Đăng Bảo cũng không còn biết gì. Thủ pháp ném ám khí điểm huyệt của hai người áo đen này thật quá cao siêu.

Nếu Nguyễn Đăng Bảo không bị ám phỉ phóng trúng huyệt đạo thì có lẽ chàng sẽ nhận ra thanh âm rất quen thuộc của

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

người áo đen này.

Người áo đen trẻ tuổi nói:

– Có thể né được ám khí của ta, ngươi cũng có chút bản lĩnh.

Thủ lĩnh bọn đại hán không nhận ra được lai lịch đối phương, nói:

– Hừ, các ngươi là ai mà dám xía vào chuyện của Lục phủ?

Thanh âm của người áo đen lớn tuổi:

– Thủ pháp bắt người bằng lưới là của Thần Ngư Đường. Chưởng pháp mà ngươi sử dụng lúc nãy lại là Bát Phong Chưởng. Nếu ta đoán không lầm thì ngươi chính là Diệp Vô Tâm – đường chủ Thần Ngư Đường của Y Tâm Giáo.

Tên thủ lĩnh nghe hai người áo đen nói toạc lai lịch của mình thì tái mặt.

Thì ra thủ lĩnh của đám đại hán này chính là Diệp Vô Tâm, một trong những đường chủ của Y Tâm Giáo. Diệp Vô Tâm thành danh trên giang hồ với Bát Phong Chưởng uy mãnh, trong đó có tuyệt chiêu song chưởng lưới kéo mà lúc nãy Nguyễn Đăng Bảo đã giao thủ. Diệp Vô Tâm mười năm nay phụ trách Thần Ngư Đường, phụ trách lực lượng tấn công đường thủy của Y Tâm Giáo, thường gây ra những vụ cướp biển khét tiếng trên Đông Hải, khiến những thương thuyền của người Tây Dương đi ngang Đông Hải đều khiếp sợ.

Diệp Vô Tâm nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Thật ra các ngươi là ai?

Người áo đen lớn tuổi nói:

– Việc làm của Thần Ngư Đường xưa nay đã không tốt, của Hắc Phiêu lại càng xấu xa hơn. Hôm nay ngươi đừng trách chúng ta độc ác.

Diệp Vô Tâm vừa nãy đã biết thủ pháp phóng ám khí của đối phương, nhưng gã cũng tự tin ở song chưởng lưỡi kéo của mình. Mười năm nay, không biết bao nhiêu người đã chết dưới quái chưởng ấy.

- Các ngươi muốn gì?

Người áo đen trẻ tuổi cười gằn:

- Muốn mượn cái mạng ngươi.

Diệp Vô Tâm nghe đến đây thì nổi giận:

- Ngươi tài năng bao nhiêu mà dám ngông cuồng đến vậy!

Người áo đen lớn tuổi nói với người trẻ tuổi:

– Ngươi hãy điếm ngã hấn, nhưng nhớ khi động thủ đừng để lại vết thương nào trên người.

Diệp Vô Tâm nghe đến đây thì nổi giận:

- Các ngươi xem thường ta quá!

Gã vừa dứt tiếng thì đã phóng người lên, nhằm người áo đen trẻ tuổi xuất ra Bát Phong Chưởng.

Chưởng lực của hắn rất mạnh bạo, người chưa tới chưởng phong đã quét rất mặt đối thủ, thật không hổ là truyền nhân của Bát Phong Lão Yêu.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Diệp Vô Tâm đánh một hữu chưởng vào huyệt Cự Khuyết của thanh niên áo đen. Chỉ thấy thanh niên áo đen múa tròn đôi chưởng. Chưởng phong của Diệp Vô Tâm đang ào ạt như sóng bể nhưng gặp song chưởng của người áo đen liền bị chặn lại.

Diệp Vô Tâm kinh ngạc, liền biến thế, tả chưởng đánh vào huyệt Thiên Đột trên cổ của đối phương. Tuy nhiên, người áo đen như biết trước chiêu thức của đối phương, hữu chưởng đã đánh xéo lên, kinh phong rất rệt. Tả chưởng của Diệp Vô Tâm chạm vào hữu chưởng của người thanh niên áo đen liền cảm thấy đau nhức như muốn rụng rời tay chân. Diệp Vô Tâm hạ người xuống đất. Sau khi giao thủ hai chưởng, Diệp Vô Tâm biết đối phương võ công rất cao, nhuệ khí lúc này lập tức tiêu tan. Lúc này, gã đã không còn dám xem thường đối phương nữa.

Lúc này, thanh niên áo đen đã phát chưởng tới, hữu chưởng của gã nhắm vào huyệt Nhon Nghinh của đối phương. Diệp Vô Tâm hừ lạnh, hơi lách người qua. Tay trái của Diệp Vô Tâm đã đánh ra một chiêu Cương Đao Trảm Thạch nhắm hữu chưởng của thanh niên áo đen. Chính vì vậy mà huyệt Cưu Vĩ của hắn lộ ra. Thanh niên áo đen hô một tiếng “trúng”, tả thủ của liền biến thành chỉ điểm vào huyệt Cưu Vĩ của Diệp Vô Tâm.

Chỉ lực của thanh niên áo đen rất mạnh, hữu chưởng vừa rồi của hắn đánh vào huyệt Nhon Nghinh xem ra chỉ là dụ địch. Diệp Vô Tâm lúc này mới hiểu ra ý đồ của thanh niên áo đen thì đã muộn. Huyệt Cưu Vĩ của hắn bị một luồng chỉ lực mạnh mẽ điểm vào khiến nội lực bị tản mát ra ngoài ồ ạt.

Thanh niên áo đen không dừng lại ở đó, tả thủ đã điểm về

## THÍCH QUẢNG CHÂU

huyệt Trung Phủ của đối phương. Diệp Vô Tâm la hoảng trong lòng, gã biết nếu để hắc điểm trúng thì với thủ pháp điểm huyệt quái dị của người này, khí lực của mình sẽ bị tổn hao thêm không ít. Ý nghĩ còn đang ở trong đầu thì Diệp Vô Tâm đã cuộn người lăn mấy vòng ra xa.

Mười năm nay, Diệp Vô Tâm hồng hách khắp vùng Đông Hải, đêm nay lại phải lăn tròn như con lợn dưới đất khiến hắc thẹn lắm. Nhưng gã biết thanh niên áo đen này võ công cao hơn hẳn mình nên chỉ đành nuốt hận. Diệp Vô Tâm liếc mắt về phía cửa.

Tuy nhiên, đứng sẵn ở đó là người áo đen lớn tuổi. Người áo đen lớn tuổi cười nói:

– Diệp đường chủ định tẩu thoát à?

Lão chưa dứt lời thì thanh niên áo đen cũng đã đánh tới, chưởng phong ào ạt. Diệp Vô Tâm dù sao vẫn là đường chủ của Thần Ngư Đường, kinh nghiệm ứng phó không dở, đã kịp cong người tránh luồng chưởng phong.

Thanh niên áo đen lại như đoán biết được chiêu thức của đối phương nên thể chưởng vừa quét tới, đã biến thành trào chụp xuống.

Diệp Vô Tâm la hoảng trong lòng, lúc này hai tay của hắc đã chạm đất liền bật người ra như cánh cung, tung ra song phi cước. Song cước chạm vào song trào của thanh niên áo đen “bùng” một tiếng lớn. Diệp đường chủ cảm thấy như chạm vào hai khối sắt, mũi bàn chân liền tê dại.

Gã nhin đau, tung ra song chưởng lưỡi kéo thành danh của mình. Lúc này Diệp Vô Tâm đã phóng người tới, song chưởng lưỡi kéo cắt tới liên tục nhằm vào trung thân của thanh niên áo

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

đen. Thanh niên áo đen chỉ cười nụ, liền di chuyển bộ pháp, trái ba bước, phải bảy bước, người lại thụp xuống, rồi tiến thêm ba bước nữa. Bộ pháp quái dị của thanh niên áo đen làm Diệp Vô Tâm hoa cả mắt.

Song chương lưỡi kéo của Diệp Vô Tâm đều bị bộ pháp của đối phương hóa giải, kinh lực đều đánh vào khoảng không.

Lúc này, song chương lưỡi kéo của hắn đã hết đà, lực phát cũng đã tiêu tan. Thanh niên áo đen liền hô “trúng”.

Tả thủ lẫn hữu thủ của thanh niên áo đen lúc này nhằm mấy đại huyệt trên người của Diệp Vô Tâm điểm tới. Diệp Vô Tâm cũng phát hiện điều này nhưng đã quá muộn, vì đà chương đã đi hết, không thể nào biến chiêu kịp.

Diệp Vô Tâm chỉ kịp nghĩ “không xong” thì mấy đại huyệt trên người đã bị thanh niên áo đen điểm trúng. Khí lực trên người lập tức tuôn ra ào ạt khiến gã cảm thấy lạnh lẽo toàn thân, liền rớt phịch xuống đất, người mê man bất tỉnh.

Người áo đen lớn tuổi nói với giọng hài lòng:

– Chưa tới mười chiêu mà đã hạ được Diệp Vô Tâm. Vô công của con đạo này đã tăng tiến không ít.

Gã thanh niên áo đen:

– Cha đã quá khen. Tuy nhiên kẻ thù của chúng ta còn ghê gớm hơn hắn gấp trăm lần.

Người áo đen lớn tuổi chỉ “ừ” trong miệng rồi tiến lại Diệp Vô Tâm.

Thanh niên áo đen liền kéo mấy cái xác kia sắp thành một

## THÍCH QUẢNG CHÂU

hàng dài. Thật ra chúng chưa chết, chỉ là bị điểm trúng những huyệt gây ngủ nên lúc này không biết gì, mặc cho người thanh niên di chuyển. Mấy cây đuốc cũng đã châm lên soi rõ từng khuôn mặt.

Lão già áo đen lấy trong người ra một tấm da dê được cuộn tròn rồi trải ra trên nền đất. Dưới ánh sáng của mấy ngọn đuốc, lộ ra bảy mươi hai cây kim dài chừng một tấc lấp lánh.

Thanh niên áo đen cầm một cây kim đuốc soi cận mặt một gã đại hán. Lão già áo đen liền dùng tả thủ điểm vào mấy đại huyệt trên thân gã đại hán. Đại hán vẫn không một chút phản ứng trước động tác trên.

Chờ một lát, lão già rút hai cây kim từ trong tấm da dê, rồi mỗi tay cầm một cây kim từ từ châm vào hai huyệt thái dương của tên đại hán. Hai cây kim dài gần một tấc được chậm chậm đưa vào trong đầu của hắn.

Thủ pháp của lão già vừa chậm rãi vừa khéo léo, đôi mắt của lão cũng hết sức tập trung vào khuôn mặt của tên đại hán như để chờ xem phản ứng.

Mọi việc diễn ra hết sức chậm rãi và cẩn thận. Cho đến khi cây kim đưa vào được hai phần ba thì người của tên đại hán hơi động đậy một chút rồi nằm im. Lúc này lão già mới thở phào:

– Thành công rồi!

Thanh niên áo đen cẩn thận quan sát và ghi nhớ từng động tác của lão già.

Lão lại tiếp tục đưa hai cây kim châm lút vào bên trong thái dương huyệt. Tại hai điểm thái dương huyệt bị hai cây kim đâm vào có chút máu rịn ra. Lão già liền lấy một miếng khăn lau

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

sạch rồi lôi ra một lọ thuốc cao xoa vào hai điểm nói trên. Đây có lẽ là một loại thuốc sát trùng.

Hai cây kim hiện giờ đã nằm trong phần thịt, nếu giữ cho chúng không nhiễm trùng chừng bảy ngày thì lớp da sẽ liền lại, không ai còn nhận biết dấu vết gì.

Lão già áo đen lại tiếp tục làm như vậy với mười hai tên đại hán còn lại.

Tới người cuối cùng là Diệp Vô Tâm, lão già định châm hai cây kim vào Thái Dương huyết thì đột nhiên ngừng lại. Lão già bỏ hai cây kim xuống tám da dê rồi đột nhiên vỗ một chưởng vào huyết Bách Hội của Diệp Vô Tâm.

Thanh niên áo đen thấy vậy thì hơi bất ngờ, chưa kịp nói gì thì đã thấy máu trào ra từ mắt mũi miệng của hắn. Rõ ràng là hắn đã bị tử thương dưới chưởng lực của lão già.

Thanh niên áo đen nói:

– Cha không định điều khiển hắn sao?

Lão già áo đen nói:

– Kẻ thù của chúng ta bản lĩnh cao cường, thế lực lại lớn, nếu hắn thường ra ngoài liên lạc với chúng ta thì sớm muộn cũng sẽ lộ. Chi bằng ta sẽ hóa trang thành hắn sẽ chắc chắn hơn.

Người trẻ tuổi cũng gật đầu đồng ý với ý kiến cha mình.

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Hơn nữa một người thân cận ngày đêm đột nhiên xuất kỳ bất ý ra tay ám toán thì rất dễ thành công.

Lão già lấy một cái túi trong người ra, bày ra rất nhiều đồ

## THÍCH QUẢNG CHÂU

vật tinh xảo, trong đó có không ít dao kéo và dụng cụ chăm sóc sắc đẹp của phụ nữ. Còn có một cái lọ lớn.

Lão già trải một tấm da dê lớn ra nền đất. Rồi lão mở cái lọ lớn ra, dốc ngược vào tấm da dê. Bên trong rót ra một thứ bột mịn màu trắng nhạt.

Thanh niên áo đen lúc này đã mang vào một ít nước. Lão đổ một ít nước vào lớp bột rồi lấy tay trộn lại. Lão nhào thứ bột thấm nước được một lúc thì nó đã thành một chất dẻo quánh, có thể co giãn tùy ý.

Lão già gật đầu vừa ý rồi lấy thứ chất dẻo ấy bôi lên mặt mình. Lão bôi làm nhiều lớp, vừa bôi vừa soi mặt vào chiếc gương bằng đồng.

Thỉnh thoảng lão nhìn xuống khuôn mặt của Diệp Vô Tâm. Loại phấn lão đang sử dụng chỉ dùng được một lần, nó vốn là một thứ nhựa cây được phơi khô rồi nghiền thành bột mịn. Khi muốn dùng thì chỉ cần trộn với nước sẽ hóa thành một chất dẻo giống da người.

Loại chất dẻo này rất kì diệu, muốn nặn thành hình gì đều tùy ý người sử dụng. Sau nửa giờ sẽ khô lại, tuy khô nhưng có tính đàn hồi, có thể co giãn tùy ý. Lão già này chính là đang sử dụng nó để làm thành một lớp da giả trên mặt.

Sau khi thứ bột này được khô đi, thì dầu có ngâm vào nước nó cũng không hề rã. Nhưng rất tiếc loại da giả làm từ thứ nhựa cây này không thể tái sử dụng, và hiện nay trong thiên hạ thứ nhựa cây này rất hiếm.

Lão già này là người duy nhất biết sử dụng nó trên giang hồ. Lão lại dùng một cây kim châm vào lớp da giả trên, từng lỗ nhỏ được xâm vào lớp da giả, có lẽ lão dùng nó để thông hơi và

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

thoát mồ hôi từ da mặt.

Xong đâu đấy lão quay sang hỏi người trẻ tuổi:

– Con xem ta có giống hán không?

Thanh âm của lão già lúc này cũng được nhái giống hệt như Diệp Vô Tâm. Có lẽ ngay cả người thân của Diệp Vô Tâm cũng không nhận ra chứ nói chi người ngoài.

Người trẻ tuổi nói:

– Không khác chút nào. Trình độ dịch dung và nhái giọng của cha quả là bậc nhất trên giang hồ.

Lão già cười mãn nguyện. Rồi lão đứng lên, lột bộ quần áo Diệp Vô Tâm mặc vào cho mình. Xong đâu đấy, lão đi lại một vòng. Cả cử chỉ lẫn thái độ lúc này cũng giống hệt Diệp Vô Tâm.

Người trẻ tuổi lúc này đã mang cái xác Diệp Vô Tâm ra sau thủy miếu đào một cái hố sâu chôn đi.

Nửa giờ sau, đám thủ hạ Diệp Vô Tâm cũng đã tỉnh dậy, như chưa từng bị đả thương. Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ đôi mắt của chúng có phần thất thần, rất lạ.

Diệp Vô Tâm giả nhìn chúng nói:

– Từ nay các ngươi phải nhất nhất nghe theo lời ta sai khiến. Tất cả mọi việc đều phải báo cáo cho ta biết. Rõ chưa!

Đám đại hán gật đầu dạ ran.

Diệp Vô Tâm nói nhỏ với thanh niên áo đen điều gì đó. Chỉ thấy gã gật đầu rồi phi thân ra bên ngoài, nhanh chóng biến

## THÍCH QUẢNG CHÂU

mất vào bóng đêm.

Diệp Vô Tâm chỉ về Nguyễn Đăng Bảo, lúc này Nguyễn Đăng Bảo vẫn còn mê man không hay biết gì:

– Mang hán về!

Thoáng chốc, Diệp Vô Tâm cùng đám đại hán đã bước ra ngoài biến mất vào bóng đêm.

Ấy chính là:

*Trong họa có phúc,*

*Trong phúc há chẳng có họa ư?*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 7

### LÒNG NGƯỜI

---

*Thứ khó lường nhất trên đời chính là lòng người!*

---

Người đời thường hay tự phụ vào khả năng của mình. Nhất là những người còn trẻ tuổi. Lại cũng có người tuy hai thứ tóc nhưng vẫn mắc phải sai lầm trên. Đơn giản là vì trước nay họ chưa bao giờ thất bại.

Nhưng xã hội là một màn lưới với nhiều mắt gút. Mọi hành động, tương tác của người này dù là vô tình hay hữu ý đều có thể tác động tới kết quả của người khác. Cho nên mỗi một hành động đều cần phải tính toán chi ly và dự phòng nhiều phương án. Tất cả đều phục vụ một mục đích duy nhất: thành công.

Tháng hai, mưa xuân lất phất, là thời điểm cỏ cây còn trũng phát triển sau một mùa đông dài giá lạnh.

Mưa xuân tuy lất phất, lại đủ thấm ướt vành nón trúc.

Nước thấm nan nón, thành giọt, tiếp tục nhỏ xuống nền đất dưới chân. Mặt đất um tùm cỏ dại, mọc chen chúc trên nền lá dày. Dù không tinh ý vẫn dễ dàng nhận ra đây là một con đường mòn. Một đường mòn lọt thỏm giữa khu rừng tua tủa chồi non. Chẳng qua đã quá lâu không có người đi lại nên mới khó coi như vậy.

Đường mòn tuy không được gọn gàng nhưng lại thông thả để một cỗ xe song mã đi qua.

Trên đường mòn có một hán tử. Hán tử đứng dưới mưa.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Đầu đội nón trúc, là một hán tử vận hắc y.

Đêm trường thường khiến người ta cảm thấy cô lãnh, huống hồ hán tử đứng dưới mưa đã lâu. Ngọn đèn trên tay y lại chỉ đủ để soi rõ hai trượng chung quanh, càng khiến cho cảnh đêm thêm phần ảo não.

Là một lồng đèn đỏ!

Lồng đèn được phủ giấy đỏ, bôi sáp, thảo nào tia sáng không đi được xa.

Một trần đèn lồng giữa rừng mưa.

Rừng đêm, không trăng, chỉ có ánh đèn màu đỏ.

Hắn làm gì ở đây? Đã tới canh hai mà hắc y nhân vẫn thủy chung đứng đấy. Chỉ có thể là hắn đang chờ ai đó. Nhưng chờ ai?

Lộp cộp... lộp cộp, một tràng thanh âm vang lên, kèm theo là những tiếng lạch cạch lẫn ken két.

Là tiếng xe ngựa từ đằng trước tiến tới. Chưa cạn chén trà, xe ngựa đã lọt vào tầm mắt hắc y nhân. Là một cỗ xe song mã, vừa vọt qua khúc cua đằng trước.

Rõ ràng là xe ngựa chạy rất nhanh, mới thường xuyên dùng đến phanh, gây ra những tiếng động chói tai như vậy.

Cỗ xe được điều khiển bởi một đại hán. Đại hán tuy đội nón rộng vành nhưng vẫn bị nước mưa che mất đi một tầm nhìn đáng kể. Cũng nhờ hai trần đèn lồng lớn treo hai bên thành xe, gã mới miễn cưỡng thấy lờ mờ ba trượng phía trước.

Lúc cỗ xe vượt qua khúc cua, đại hán liền vọt mạnh roi vào mông ngựa. Đôi ngựa lồng lên. Tuy nhiên, chỉ chạy thêm

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

mười trượng nữa thì vó ngựa đã chậm lại. Đại hán bực mình, vọt mạnh roi lần nữa. Đôi ngựa bị bức bách chỉ đành miến cưỡng bước tới.

Lúc ấy từ bên trong xe phát ra tiếng nói:

– Không cần đánh nữa. Người không thấy đằng trước có người sao?

– Hà!

Đại hán giật mình. Tới lúc này, gã mới buông dây cương, nheo mắt nhìn về đằng trước. Nhờ vậy gã mới phát hiện đằng trước có một bóng đen, là một hắc y nhân, tay cầm đèn lồng. Hắc y nhân đứng giữa đường, đường lại chỉ đủ cho một cỗ xe chạy qua. Có lẽ vì đánh xe trên một quãng đường dài đã thấm mệt, lại thêm mưa đêm che phủ tầm mắt nên gã không phát hiện trên đường mòn đằng trước có người. Chỉ có đôi ngựa là linh mẫn, vừa vọt qua khúc cua đã phát hiện một tràng sát khí băng lãnh đằng trước, nên đã sớm chậm bước.

Mưa đêm, mưa xuân, lất phất.

Tràng sát khí là từ người hắc y nhân toát ra. Đôi ngựa còn cách hắc y nhân mười trượng thì dừng hẳn, không dám tiến tới.

Người trên xe ngựa cũng đã vén rèm lên. Dưới ánh sáng đèn lồng là một nho sĩ mặc cẩm y, khuôn mặt dễ nhìn.

Mã phu nói:

– Vương quân sư, ngài không cần quan tâm. Tôi có thể xử lý được.

Cẩm y nhân lắc đầu nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Không đơn giản vậy đâu.

Mã phu lại một mực xua tay:

– Vương quân sư, ngài cứ yên tâm.

Rồi gã nhìn hắc y nhân nói:

– Người phía trước là ai? Sao lại cản đường bọn ta?

Hắc y nhân lại như không quan tâm đến gã:

– Mời người ngồi trong xe ra nói chuyện.

Tên mã phu thấy hắc y nhân cản đường đã bức, hướng hồ hắc y nhân không lý gì tới mình, liền hùng hổ bước xuống.

– Ngươi biết bọn ta là ai không mà lại dám cản đường?

Hắc y nhân đáp lời:

– Biết thì sao, không biết thì sao?

Mã phu nói:

– Hừ...nếu biết thì ngươi sẽ không còn ăn nói ngênh ngang như vậy nữa đâu. Chúng ta là người của Y Tâm Giáo.

Hắc y nhân nhếch mép:

– Y Tâm Giáo thì sao? Cẩm y nhân trên xe chắc hẳn là Giám sát sứ Vương Thiên Tường?

Mã phu nói:

– Ngươi đã biết lai lịch chúng ta. Xem ra ngươi chờ sẵn bọn ta để gây sự rồi.

Hắc y nhân không phản đối:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Đúng vậy!

Mã phu nghe đến câu này thì nộ khí xung thiên, quát lớn:

– Để xem ngươi bản lĩnh bao nhiêu mà muốn gây sự với Y Tâm Giáo!

Vương Thiên Tường từ lúc nào đã có mặt bên cạnh đại hán.

– Gã này không phải loại người mà ngươi có thể đối phó.

Mã phu vẫn chưa chịu:

– Vương quân sư yên tâm. Để xem miệng hăn cứng hay song giản của tôi cứng.

Gã vừa nói xong thì thân người đã bắn lên không, hay tai thò ra sau lưng rút luôn một cặp giản.

Mã phu đang trên không, như đại bàng vỗ cánh, vũ lộng song giản nhắm đầu hắc y nhân đập tới.

Thế giản vù vù, màn mưa bị song giản tạt ngang, hoa nước bắn tung tóe. Không biết hắc y nhân phải đối phó với thế công vũ bão này như thế nào?

Trong sát na ấy, cảm y nhân la hoảng “không xong”.

Tiếng la chưa kịp thốt ra thì song giản đã đập xuống sát đỉnh đầu của hắc y nhân. Trong màn mưa phiêu phưởng, chỉ thấy một ngân ảnh lóa lên. Rồi hự một tiếng, mã phu đã rớt xuống đất như một đồng thệ. Hắc y nhân bồi thêm một cước, cả thân người tên mã phu bay vô lùm cây bên đường. Đám quạ trên mấy lùm cây chung quanh bắt giắc bị đánh thức, quác quác bay lên làm náo động cả khoảnh rừng.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Hắc y nhân thu kiếm lại, trên thân kiếm còn vết máu.

Chính là ngân ảnh lúc này!

Gã rút kiếm thật nhanh, kết thúc thật gọn!

Lúc mã phu như chim ưng bỏ song giản xuống sát đỉnh đầu, hắc y nhân đã nghiêng mình một cái, song giản trượt qua vai trái hai tấc. Trong sát na ấy, kiếm quang lóa lên, là kiếm của hắc y nhân. Thân kiếm cong cong. Trong sát na ấy, mũi kiếm đã đâm giữa tim của đại hán. Với thân thủ ấy nhanh chừng ấy, kiếm chiêu ấy nhanh chừng ấy, đại hán không chết mới lạ!

Nước mưa đã rửa sạch vết máu trên thân kiếm, kiếm cũng đã tra vào vỏ. Đèn lồng vẫn trên tay hắc y nhân, gã vẫn âm trầm nhìn cầm y nhân phía trước.

– Hảo kiếm pháp!

– Quá khen!

Vương Thiên Tường nói:

– Từ thân thủ đến kiếm thuật đều tinh thực. Giữa màn mưa gió tối tăm mà các hạ chỉ ra một chiêu đã đâm ngay tim của hán. Thật khâm phục!

Hắc y nhân nói:

– Ta vốn không thích những kẻ ra mặt anh hùng trước mặt ta.

Vương Thiên Tường nói:

– Ta cũng không thích. Rất tiếc ta không nhìn rõ mặt người.

Hắc y nhân nói:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Rồi ngươi sẽ sớm biết thôi.

Vương Thiên Tường nói:

– Nhìn thấy người của mình bị giết trước mặt thật không thú vị gì.

Hắc y nhân nói:

– Với người khác thì đúng vậy. Nhưng ta xem từ mấy ngày nay ngươi cũng đã không còn coi hấn là người thân cận rồi.

Hắc y nhân nói tiếp:

– Bảy ngày trước ngươi đã phát hiện hấn theo dõi những việc ngươi làm. Bỏ câu đưa thư của hấn ngươi cũng bắt được.

Vương Thiên Tường chùng như hốt hoảng.

– Ngươi đã theo dõi ta từ trước, vậy mà lâu nay ta không biết gì?

Hắc y nhân nói:

– Bọ ngựa bắt ve, nào biết chim sẻ rình sau lưng. Tuy bỏ câu đưa thư ngươi đã bắt được nhưng nội dung trong thư cũng chỉ ghi lại những công việc người làm hàng ngày nên mấy ngày nay ngươi vẫn âm thầm điều tra hấn. Nhưng rất tiếc vẫn chưa có kết quả.

Vương Thiên Tường gật đầu nói:

– Đúng vậy! Nếu biết được ai đã sai hấn giám sát thì ta đã sớm giết hấn rồi.

Hắc y nhân nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Người không cần điều tra nữa, bởi ta sẽ nói cho người biết.

Vương Thiên Tường nói:

– Hắn đã chết, có muốn điều tra nữa cũng không còn manh mối gì. Thôi thì đành nhờ các hạ nhọc sức một phen.

Hắc y nhân nói:

– Hắn là người do Y Tâm giáo chủ phái đến, việc này dĩ nhiên liên quan đến lão rồi.

Vương Thiên Tường trầm ngâm:

– Ta cũng có chút nghi ngờ... Nhưng rốt cục giữa ta và giáo chủ có gì khuất tất mà lão phải cho người theo dõi ta?

Hắc y nhân cười:

– Người một đời mưu kế, nhưng là mưu kế đối với kẻ thù bên ngoài, còn bên trong thì....

Vương Thiên Tường nói:

– Người nói vậy là ý gì?

Hắc y nhân nói:

– Ta hỏi người một câu, giữa người và Y Tâm giáo chủ rốt cục là quan hệ gì?

Vương Thiên Tường nói:

– Giữa ta và hắn quan hệ khăng khít, ta không chỉ làm việc cho hắn, mà thân tử của ta còn là biểu muội của hắn.

Hắc y nhân:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Biểu huynh biểu muội...haha...

Vương Thiên Tường:

- Người nói vậy là có ý gì?

Hắc y nhân vẫn thùng thảng:

- Điểm mấu chốt là ở điều ấy. Người và thê tử kết hôn trong hoàn cảnh nào người có nhớ không?

Vương Thiên Tường lim dim mắt tưởng nhớ về thời quá khứ:

– Là mười năm trước, khi hắn mời ta về tông đàn Y Tâm Giáo. Trong buổi tiệc hôm đó, người mời rượu chính là Trần Tiểu Vân, biểu muội của hắn... Nàng tinh khiết như một đóa hoa mới nở. Lúc đó ta thật sự ngất ngây trước vẻ đẹp của nàng.

Hắc y nhân nói:

– Một kí ức đẹp. Xưa nay anh hùng khó qua khỏi ải mỹ nhân cũng không chỉ mình người.

Vương Thiên Tường nói:

– Ta cũng chỉ là một nam nhân bình thường.

Hắc y nhân nói:

– Mười năm nay vợ chồng người hạnh phúc chứ?

Vương Thiên Tường nói:

– Rất hạnh phúc!

Khóe miệng hắc y nhân như chế giễu:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Hy vọng vậy!

Vương Thiên Tường nói:

– Sau khi cưới, nàng sinh cho ta một đứa con trai khôi ngô tuấn tú. Trong giáo phái, ta lại được giáo chủ hết lòng cất nhắc, cho làm quân sư kiêm giám sát sứ, có quyền sinh sát trong tay.

Hắc y nhân nói:

– Dưới một người lại trên vạn người. Ta hiểu cảm giác đó. Tuy nhiên trước khi đầu nhập Y Tâm Giáo, ngươi cũng có uy phong ấy.

Vương Thiên Tường cảm thấy ghen trong cổ họng, hai bàn tay xoa lại bồi hồi nhớ về thời quá khứ.

– Ngày trước ta là thiếu chủ của Chính Vân tiêu cục, làm ăn phát tài, lực lượng của tiêu cục ta cũng không hề nhỏ.

Hắc y nhân mỉm mai:

– Chỉ tiếc một khi ngươi đã đầu nhập Y Tâm Giáo thì tất cả những gì của Chính Vân tiêu cục đều thuộc về Y Tâm Giáo.

Vương Thiên Tường nói:

– Cái đó là do ta tự nguyện. Vốn dĩ ta cũng muốn góp chút công sức cho giáo phái.

Hắc y nhân nói:

– Sắc đẹp của nữ nhân làm mờ mắt nam nhân. Tài lực của Chính Vân tiêu cục ngày trước bây giờ đều thuộc của Y Tâm Giáo. Cái chức giám sát sứ của ngươi bây giờ tuy lớn nhưng rốt cục ngươi vẫn không phải là chủ nhân của Y Tâm Giáo.

Vương Thiên Tường hừ lạnh:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Người muốn dùng ba tác lược để chia rẽ chúng ta sao?

Hắc y nhân nói:

– Ta không cần làm việc đó, vốn dĩ các người đã chia rẽ rồi.

Vương Thiên Tường biết hắc y nhân không phải là kẻ tầm thường, nuốt giận nói:

– Ta đang kiên nhẫn nghe người nói đây.

Hắc y nhân nói:

– Người hẳn rất thương con trai người...

Hắc y nhân nói đến đó thì bỏ lửng, chỉ nhìn Vương Thiên Tường đầy ẩn ý.

Vương Thiên Tường nói:

– Ta không thương nó thì thương ai. Huống hồ ta chỉ có một đứa con ấy.

Hắc y nhân nói:

– Tình phụ tử rất thiêng liêng. Nhưng giả dụ một ngày kia người phát hiện nó không phải là con của người thì sao?

Vương Thiên Tường giật nảy mình.

– Ý người nó không phải là con trai ta?

Hắc y nhân:

– Người thông minh lắm. Người thử nghĩ xem một đứa con mới bảy tháng đã được sanh ra thì rất khả nghi lắm chứ?

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Vương Thiên Tường nghe đến câu này thì râu tóc chùng như dựng ngược, tả chưởng đập mạnh lên thành xe. Thành xe dưới chưởng lực của hắn vỡ nát, mảnh gỗ bay tứ tán. Con ngựa hí lên một tràng dài, hoảng loạn lồng lên.

Hắc y nhân khen ngợi:

– Chưởng lực thật giỏi!

Vương Thiên Tường nói:

– Thông tin của ngươi lấy gì chính xác?

Hắc y nhân nói:

– Ta còn biết lúc đó đại phu nói rằng thể trạng cô ấy ốm yếu, cộng thêm hàn khí xâm nhập nên đã sanh non.

Vương Thiên Tường cơ hồ trong lòng đã có máu.

– Lúc nay ta vốn tin là vậy.

Hắc y nhân biết Vương Thiên Tường đã tin đến tám phần.

– Ta là Mạc Thiên, chắc tên của ta ngươi cũng từng nghe. Thông tin trong giang hồ ta lượm lặt cũng không ít, hơn nữa đa phần đều chính xác.

Vương Thiên Tường nói:

– Ngươi chính là người đã giết chết Tinh Đầu Kiếm Mã Toàn?

Mạc Thiên nói:

– Hắn vốn là người đáng chết.

Vương Thiên Tường:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Ta nghe hắc bạch hai đạo nói quyền cước lẫn kiếm pháp ngươi rất cao minh. Tuy mới chỉ xuất hiện mấy năm gần đây nhưng ngươi rất hay bao đồng những chuyện trên giang hồ. Bản lĩnh của ngươi xem ra cũng không nhỏ. Thảo nào việc ta âm thầm đi con đường này về Thần Ngư Đường ngươi cũng biết được.

Mạc Thiên nói:

– Ta chỉ xen vào những việc có liên quan tới ta hoặc giả những việc ta thấy trái tai gai mắt.

Vương Thiên Tường nói:

– Nếu vậy ngươi không quá dài tay ư? Nhưng ta cũng nhắc cho ngươi nhớ rằng những người dài tay thường không sống thọ.

Mạc Thiên nói:

– Ta cũng không mong mình sống thọ. Vốn dĩ sống chết đều ở duyên nghiệp, vậy thì chi bằng chúng ta cứ sống vì lý tưởng của chính mình trước đã. Há chi tiếc thương cho thân xác mà ngay cả sinh ra và chết đi chính chúng ta cũng không thể làm chủ được?

Vương Thiên Tường cắt ngang:

– Ngươi nói con trai ta không phải là con ta, vậy rốt cục là con ai?

Mạc Thiên nói thật nhỏ, chỉ đủ để Vương Thiên Tường nghe:

– Là con của biểu huynh nương tử ngươi.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Tuy chỉ đủ nghe nhưng Vương Thiên Tường lại cảm giác như sét đánh ngang tai. Đầu óc hắn trở nên lùnh bùng, hai chân chùng như mất lực, lão đảo dựa vào cổ xe ngựa. Hồi lâu hắn mới mở miệng được, chậm rãi từng lời:

– Ngươi nói đó là con của giáo chủ?

Mạc Thiên nói:

– Đích thị là con của hắn!

Vương Thiên Tường:

– Bằng có gì? Họ vốn dĩ là biểu huynh biểu muội.

Mạc Thiên nói:

– Danh nghĩa là vậy, thực ra từ lâu họ đã không còn là biểu huynh biểu muội. Ngày ngươi gặp mặt nương tử ngươi cũng chẳng phải là xảo hợp.

Vương Thiên Tường nói:

– Ý ngươi nói chuyện đó được sắp xếp sẵn?

Mạc Thiên nói:

– Vốn là như vậy. Chính Vân tiêu cục của ngươi người đông thế mạnh, tài lực lại dồi dào. Trong quá trình mở rộng Y Tâm Giáo, những thứ ấy là rất cần thiết.

Vương Thiên Tường nói:

– Về điểm này thì ngươi nói đúng. Thế gia trong võ lâm mười năm trước thì chúng ta là giàu có bậc nhất, số lượng cao thủ dưới trướng nếu không nhất cũng là nhì trong giang hồ.

Mạc Thiên nói:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Chẳng trách chỉ trong vòng mười năm, thế lực của Y Tâm Giáo lại lớn mạnh như vậy.

Mạc Thiên nói tiếp:

– Nghe nói nương tử của ngươi là một nữ nhân sắc nước hương trời. Gả cho một công tử thế gia như ngươi xem ra cũng là một cặp xứng đôi vừa lứa. Chỉ tiếc đó vốn dĩ là một sự dối trá được sắp đặt khéo léo. Ngươi có thấy rằng thời gian ngươi quen biết với nương tử ngươi rất ngắn mà đã vội thành hôn không?

Vương Thiên Tường nói:

– Nếu ngươi không nói thì ta cũng không nhớ. Quả thật là quá nhanh, chỉ một tháng sau khi quen nhau, chúng ta đã thành thân. Xưa nay, ta luôn nghĩ rằng giáo chủ rất yêu mến ta nên muốn tác thành sớm.

Mạc Thiên nói:

– Ngươi quả thật rất ngây thơ. Hẳn đốc thúc ngươi cưới sớm như vậy chỉ vì... nương tử ngươi đã có thai từ hai tháng trước. Hẳn đã có vợ, cô ta lại là biểu muội của hắc, việc bí ối như vậy đến ta cũng không muốn mọi người biết.

Vương Thiên Tường gằn giọng hỏi:

– Nếu đã là chuyện không ai biết tại sao ngươi lại biết?

Mạc Thiên nói:

– Chuyện động trời như vậy tất nhiên ta phải thu thập đủ bằng cứ sắc bén.

Vương Thiên Tường nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Bằng có gì?

Mạc Thiên nói:

– Người còn nhớ Thảm lão bà, người đã làm bà mẹ cho nương tử người?

Vương Thiên Tường nói:

– Nhớ chứ, bà ta vốn là người hầu cận của Trần Tiểu Vân từ lúc nàng còn chưa xuất giá.

Mạc Thiên khịt khịt mũi:

– Người có thấy lạ là sau khi vợ người sanh một tháng, bà ấy đã được đổi đi, sau này lại hoàn toàn mất tăm mất tích?

Vương Thiên Tường nói:

– Đến bây giờ ta mới để ý đến điều này.

Mạc Thiên nói:

– Vốn dĩ lão cáo già định giết bà ta để bịt miệng. Chỉ là Trần Tiểu Vân vì ân tình nuôi dưỡng bao nhiêu năm đã không nỡ, âm thầm đưa bà ta trốn đi thật xa. Còn gã đại phu kia, không quan hệ thân thiết gì nên đã sớm về cứu tuyền.

Vương Thiên Tường nói:

– Người đã tìm được bà ta?

Mạc Thiên nói:

– Đúng vậy!

Vương Thiên Tường nói:

– Bà ta hiện đang ở đâu?

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Ở chỗ của ta.

– Là nơi nào?

– Một chỗ bí mật. Người yên tâm, ta sẽ đưa người đi, vì cha ta cũng muốn mời người ghé qua một chuyến.

Vương Thiên Tường nói:

– Người moi ra bao nhiêu thông tin, quả nhiên bản lãnh của người cũng không kém.

Mạc Thiên nói:

– Quá khen! Chỉ riêng thông tin về Thâm lão bà ta đã phải bỏ một ngàn lượng vàng để mua rồi.

Vương Thiên Tường nói:

– Người cũng tổn hao không ít vì ta. Đa tạ!

Mạc Thiên nói:

– Không cần đa tạ. Ta cho người biết cũng vì mục đích của chúng ta, lời kéo được thêm một người từ Y Tâm Giáo thì càng có lợi cho chúng ta.

Vương Thiên Tường nói:

– Người mua thông tin ấy từ ai?

Mạc Thiên:

– Kẻ ấy cũng là người của Y Tâm Giáo, đến lúc cần thiết ta sẽ cho người biết.

Vương Thiên Tường:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Giỏi lắm! Người của Y Tâm Giáo có lẽ các người đã mua chuộc không ít. Nghe nói kiếm thuật của người rất cao, hôm nay trước khi theo người đi ta cũng muốn thử.

Trời đã dứt mưa, ánh trăng cũng đã xé mây chiếu rọi khu rừng. Là khu rừng tua tủa chồi non trong tiết xuân.

Một cỗ xe song mã, hai hán tử, một hắc y một cẩm y. Hai người đó không ai khác, chính là Mạc Thiên và Vương Thiên Tường.

Vương Thiên Tường chậm rãi di chuyển.

– Người ta nói rằng trong một đêm người đã hạ sát cùng lúc hai đại đạo hái hoa Bạch Mi Lăng và Trương Úc?

Mạc Thiên chậm rãi treo ngọn đèn lồng lên một cành cây ven đường.

– Là bọn họ liên thủ đánh ta. Hơn nữa, ta vốn rất ghét bọn đại đạo hái hoa.

Vương Thiên Tường nói:

– Nếu là ta, ta cũng giết bọn chúng. Nhưng cùng lúc giết chết hai cao thủ của Ung trào môn và Hắc Thạch Bang, bản lãnh của người cũng không nhỏ.

Mạc Thiên bĩu môi:

– Bạch Mi Lăng nhìn rất nho nhã nhưng lại luyện ung trào, ta thấy không hợp với hần lắm. Hơn nữa, ung trào công của hần vẫn chưa luyện tới chỗ đỉnh cao. Còn Trương Úc thì quyền pháp hần rất uy lực, tuy nhiên hần lại là một kẻ ít sử dụng

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

đầu óc. Loại người ít sử dụng đầu óc lại rất dễ đối phó. Tuy nhiên, đêm đó ta không cần sử dụng tới kiếm cũng đủ để giết bọn chúng.

Vương Thiên Tường:

– Là trường pháp hay quyền pháp?

Mạc Thiên:

– Là quyền!

Vương Thiên Tường nói:

– Có vẻ như ngươi nghiên cứu về đối phương rất kỹ. Vậy ngươi biết gì về ta?

Mạc Thiên nói:

– Chính Vân tiêu cục được lập ra bởi Vương Chính Vân lão tiên bối, tinh thông cả nội ngoại gia. Cha ngươi thành danh bởi Du Miên Chưởng, tin rằng hồ phụ không sanh khuyến tử.

Vương Thiên Tường nói:

– Chuyện đó thì ai cũng biết.

Mạc Thiên nói:

– Mấy năm trước, ngươi có xảy ra xung đột với Hắc Phiêu. Du Miên Chưởng của ngươi đánh ngang tay với Song Long Kim Cang Chưởng của hắn, nhưng nội công của hắn hơn ngươi nên ngươi có phần bị thua thiệt. Lúc đó nếu không phải lão cáo già đứng ra giảng hòa, thì tin chắc cả hai ngươi đều lưỡng bại câu thương.

Vương Thiên Tường nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Chuyện này người cũng biết, thật giỏi.

Vương Thiên Tường nói đến câu này thì tả chương đã thu sẵn, âm trầm quan sát đối phương.

Mạc Thiên nói:

– Được, để ta dùng Đại Lực Quyền trao đổi với Du Miên Chương một phen.

Vương Thiên Tường nghe đến ba chữ Đại Lực Quyền thì chân động. Đại Lực Quyền là một môn quyền pháp mà mấy mươi năm trước gắn liền với tên tuổi của Thiết Chính Minh đại sư. Trong một đêm mưa gió, năm trăm cao thủ Cẩm Vệ quân triều đình cùng đám người bịt mặt đã bất ngờ tấn công Lôi Âm Tự. Sư tăng trong Lôi Âm Tự vốn là những nhà sư không biết võ công nên đã bị giết sạch, chỉ có Thiết Chính Minh một thân chống chọi. Đêm đó, Thiết Chính Minh đại khai sát giới, giết hết năm trăm người kia, nhưng cũng đã thụ thương không nhẹ. Nghe nói lão đã nhảy xuống vực sâu sau Lôi Âm Tự tự vẫn. Cũng có lời đồn rằng lão từ bỏ giang hồ làm một người bình thường, thành tâm sám hối, khát thực sống qua ngày. Đó là chuyện của quá khứ, đã hơn hai mươi năm cũng không còn ai nhắc lại nữa.

Vương Thiên Tường phóng lên cao như chim nhận, động tác lẹ làng không tưởng, chớp mắt đã vô tung vô ảnh. Đây là thế thứ nhất trong Du Miên Chương.

Vương Chính Vân tổng tiêu đầu sở học cả nội gia lẫn ngoại gia, một đời dồn hết tinh hoa võ học vào cả bộ Du Miên Chương, không trách nội một chiêu đầu tiên đã uy lực như vậy.

Chớp mắt đã thấy một bóng cầm y trên cao bổ xuống, tả chương thủ ngang ngực, hữu chương xuất thế Tiểu Đồng Bái

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Son, nhắm đỉnh đầu của đối phương vô tới.

Mạc Thiên không dám coi thường, gã cũng lẹ làng không kém, thoát cái người đã ở trên cao, như thiên mã hành không lướt tới, dùng ngay một chiêu Dạ Xoa Nghênh Khách. Đại Lực Dạ Xoa là một bộ quỹ thần trong Phật giáo, sức lực vô hạn, chính vì vậy mới làm hộ pháp dưới liên tòa thánh giáo.

Một chiêu Dạ Xoa Nghênh Khách cũng không ngoài ý nghĩa trên, lực đạo cuộn cuộn tràn ra tả quyền. Bình một tiếng, hai tả thủ gặp nhau, một quyền một chưởng.

Du Miên Chương tuy nhẹ nhàng phiêu hốt nhưng lực đạo phát ra ở ức bàn tay, sức công cũng chẳng kém quyền thuật. Dưới chân lực, hai bóng người đối ngược ra. Vương Thiên Tường la hoảng trong lòng “lực đạo ghê gớm thật”, cánh tay cảm thấy tê rần.

Cao thủ thử nhau chỉ cần một chiêu cũng đủ để xác định thực lực đối phương. Về tuổi tác, Vương Thiên Tường có nình hơn Mạc Thiên đôi chút. Nhưng về nội lực, sau một quyền chưởng đối đầu vừa rồi, Vương Thiên Tường đã xác nhận rằng nội lực của đối phương không hề kém mình.

Hai người vừa rời xa nhau thì Vương Thiên Tường đã đạp song cước vào một thân cây, nhún người phóng ngược trở lại. Đây chính à chiêu Tiên Ông Hồi Khách, chiêu thứ hai trong Du Miên Chương.

Mạc Thiên sử liền một quyền trong Đại Lực Quyền, dùng tay phải đánh bạt tả chưởng. Chớp mắt hai bên đã trao đổi liên tục sáu chiêu. Sát khí từ trong trận đấu lan tràn khắp khu rừng, cơ hồ như muốn đè nát mọi vật.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lại một chiêu Tiên Ông Hồi Khách nữa. Lần này chuông phong càng dữ dội hơn, tàng lá hai bên đường bị chấn động, cả chồi non cũng bị bức ép, dưới chuông phong đã nát bét. Bình một tiếng, quyền chuông chạm nhau, kinh lực phản kích dữ dội. Vương Thiên Tường cơ hồ ngộp thở.

Rắc một tiếng, cành cây dưới chân Vương Thiên Tường bị kinh lực chấn gãy. Gã chới với trong khoảng không.

Trường cước của Mạc Thiên lập tức tạt ngang. Tay phải Vương Thiên Tường ra tám thành công lực cho đòn Tiên Ông Hồi Khách, lại đột ngột mất chỗ dựa dưới chân, khiến cho gã mất đi mấy phần tiện nghi. Thành ra khi phát hiện trường cước của đối phương đã tới thì phản ứng đã chậm lại. Tay phải gã liền biến thành hồ trao đón đỡ trực tiếp ngọn cước.

Trường cước vượt qua hồ trao đá vào hông của Vương Thiên Tường một đòn thật mạnh. Vương Thiên Tường cảm thấy khó thở, khí lực nhộn nhạo như muốn trào ra.

Nhưng Vương Thiên Tường vốn chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ, liền dùng chân khí Du Miên dẫn luồng cước lực của đối phương tản mát ra các huyết đạo, hóa giải áp lực.

Vương Thiên Tường hét lớn một tiếng, hai chân lại đạp vào một cành cây mượn lực, người xoay như con vù, tàng lá rung lên xào xạc. Là chiêu Bài Sơn Đảo Hải uy lực mạnh mẽ nhất trong Du Miên Chương. Hai tay Vương Thiên Tường tung ra song chuông liên miên bất tuyệt. Khi là chiêu thứ nhất, khi là chiêu thứ nhì... Một chiêu Bài Sơn Đảo Hải này gom hết tinh hoa của Du Miên Chương.

Bộ Du Miên Chương này nếu không thành thực hết các

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

chiêu khác thì không không thể nào luyện được chiêu Bài Sơn Đảo Hải, bởi vì nó là tổng hòa của các chiêu thức khác. Do đó, chỉ cần dùng một chiêu Bài Sơn Đảo Hải tức là đã thi triển hết những chiêu thức còn lại.

Đám lá khô dưới đường mòn bị chương phong của Vương Thiên Tường cuốn lên như một trận xoáy lốc, ào ào như một con mãnh long đang tung mình chụp tới.

Mạc Thiên không dám coi thường, gã biết đây là tinh hoa của Du Miên Chương nên vận đủ mười hai thành công lực, người nhô lên hụp xuống, thoát cái đã từ thân cây này bắn qua thân cây kia, phóng về phía Vương Thiên Tường, song quyền đồng thời phát lực, sử dụng một chiêu tối hậu trong Đại Lực Quyền. Chiêu Đại Lực Vương Cuồng Nộ đâm ra, quyền phong cuốn lấy tàng lá, cả lá cây dưới đất cũng bị cuốn lên.

Dưới ánh trắng vằng vặc, hai người như rồng điều lao vào nhau.

Sát na... khoảng khắc... cơ hồ ngộp thở.

Ầm..., thân cây dưới chân hai người bị chấn động của quyền chương đổ ầm xuống đất, cuốn theo đám lá khô thốc lên. Hai người cũng đã rời ra, dùng Thiên Cân Trụ hạ xuống nền cỏ. Dưới ánh trắng, lá vàng lũ lượt rơi. Mạc Thiên đưa tay bắt một chiếc lá, là một chiếc lá đã rách nát, rách đến độ không thể nào rách hơn.

Không ngờ Mạc Thiên còn nắm được một chiếc lá. Xem ra gã vẫn còn thư thái lắm.

Còn Vương Thiên Tường, sau một song chương gồm hết tinh hoa thì nội lực đã suy kiệt. Chỉ là gã vẫn còn cố gắng đứng

## THÍCH QUẢNG CHÂU

vững được, nhưng đến cả một chiếc lá bây giờ gã cũng không bắt giữ nổi.

– Đại Lực Quyền giỏi lắm!

Gã chậm rãi từng lời thốt ra, không ngờ gã còn cố gắng khen được đối phương. Phải lắm! Người trong giang hồ mến nhau ở nghĩa khí, Vương Thiên Tường vốn là một kẻ dám nghĩ dám nói.

Vương Thiên Tường từ từ ngồi xuống đất. Gã tọa công, điều tức để phục hồi sức lực.

Mạc Thiên vẫn đứng đấy, gã nhìn trắng. Chừng nửa giờ sau, Vương Thiên Tường đứng dậy.

– Ta đồng ý theo ngươi đi một chuyến.

Mạc Thiên:

– Được, chúng ta đi!

Vương Thiên Tường nói:

– Nhưng ta vẫn còn hai việc cần làm tại Hắc Băng Thành.

Mạc Thiên nói:

– Thứ nhất ngươi cần giết Trần Tiểu Vân, thứ nhì ngươi muốn mang ngoại tổ mẫu ngươi ra khỏi Y Tâm Giáo phải chăng?

Vương Thiên Tường:

– Đúng vậy!

Mạc Thiên nói:

– Vậy thì ngươi yên tâm. Việc thứ nhất ngươi không cần

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

nóng vội. Nếu người giết ả bây giờ thì sẽ đánh rần động cỏ. Lão cáo già sẽ nghi ngờ người, hơn nữa người chưa chắc hẳn tâm giết ả.

Vương Thiên Tường nắm chặt bàn tay, nói từng tiếng như chém đinh chặt sắt:

– Ta nhất định sẽ giết ả, còn giết luôn hần.

Mạc Thiên nói:

– Người là một kẻ độc sách, phải nên biết rằng dục tốc bất đạt. Việc đó để chậm lại cũng không sao. Còn giết hần thì yên tâm, người không làm thì ta cũng làm việc ấy. Vì hần cũng là kẻ thù của ta.

Vương Thiên Tường nói:

– Được, việc thứ nhất ta theo ý người. Nhưng việc thứ hai, ta không thể chậm trễ. Vì một khi y phát giác người của y phải đi theo dõi ta đã bị giết thì ngoại tổ mẫu của ta sẽ không còn an toàn nữa.

Mạc Thiên nói:

– Ta đã liệu được điều đó. Cách đây ba ngày, ta đã sắp xếp một cái chết cho ngoại tổ mẫu của người.

– Cái gì? Người giết ngoại tổ mẫu ta?

Vương Thiên Tường sấn tới. Tuy đã thua dưới tay của Mạc Thiên nhưng với kẻ thù giết ngoại tổ mẫu thì hần quyết liều mạng.

Mẹ của Vương Thiên Tường mất sớm. Một tay ngoại tổ mẫu nuôi hần khôn lớn. Sau khi hần đầu nhập Y Tâm Giáo được

## THÍCH QUẢNG CHÂU

hai năm thì cha hẩn cũng qua đời vì một căn bệnh kì lạ.

Từ đó, hẩn đưa ngoại tổ mẫu về ở tại Hắc Băng Thành để tiện bề phụng dưỡng. Đối với hẩn ngoại tổ mẫu cũng là cha mẹ nên bất kì kẻ nào làm hại bà ấy thì hẩn nhất định sẽ liều mạng.

Mạc Thiên nói:

– Hưộm đã, chỉ là giả chết mà thôi.

Vương Thiên Tường:

– Giả chết?

Mạc Thiên nói:

– Đúng vậy! Chỉ có cách ấy mới qua mắt được đám người Y Tâm Giáo. Hẩn giữ ngoại tổ mẫu người, nói để người yên tâm làm việc cho giáo phái nhưng thực ra là để kiểm chế người. Cũng bởi vì người biết quá nhiều.

Vương Thiên Tường gật đầu:

– Đúng là ta đã biết quá nhiều.

Mạc Thiên:

– Ngoại tổ mẫu của người đã được ta cho uống Quy Tứ Phấn. Người nào uống Quy Tứ Phấn sẽ tạm thời chết đi hai ngày. Sau đó nếu được đả thông kinh mạch kịp thời thì sẽ tỉnh dậy. Vương Thiên Tường:

– Ta nghe nói rằng chỉ có những pháp sư Cao Miên mới có khả năng chế ra loại thuốc này. Không lẽ người cũng có khả năng này?

Mạc Thiên:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Từ bây giờ chúng ta là người cùng hội cùng thuyền, người sẽ biết nhiều điều về ta hơn.

Vương Thiên Tường nói:

– Vậy ngoại tổ mẫu của ta hiện giờ ở đâu?

Mạc Thiên:

– Đang trên đường về căn cứ của chúng ta, có lẽ bây giờ cũng đã đến nơi, Thảm bà cũng đang ở đó. Người yên tâm, họ sẽ được an toàn.

Vương Thiên Tường:

– Vậy ta an tâm rồi. Nhưng ta đang có một số việc tại Thần Ngư Đường mà hần giao phó.

Mạc Thiên:

– Người yên tâm, Thần Ngư Đường bây giờ đã bị chúng ta khống chế. Hãy về căn cứ của chúng ta rồi tính tiếp.

Vương Thiên Tường ồ lên một tiếng kinh ngạc:

– Ra vậy. Được, chúng ta đi!

Ấy chính là:

*Ái dục là cửa luân hồi*

*Tranh đua oán hận biết ngày nào thôi!*

Muôn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 8

### MỐI TÌNH OAN NGHIỆT

---

*Thế gian có mấy kẻ không lụy tình?*

---

Trong một gian phòng kín vang lên mấy tiếng “chát chát” khô khốc. Cứ mỗi lần “chát chát” vang lên, máu trên người chàng thanh niên đang bị treo trên tường lại bắn ra, ướt cả mặt người cầm roi. Người cầm roi quát:

- Ai đứng đằng sau nhà ngươi?

Người thanh niên hai tay bị trói ngược lên xà nhà bằng một sợi xích sắt lớn nhìn thẳng mặt người đối diện đầy căm phẫn rồi nhỏ toẹt một bãi nước bọt vào mặt hắn:

- Giết ta đi!

Tên cầm roi không kịp tránh, đã dính trọn bãi nước bọt vào mặt, liền tức lồng lộn:

- Được lắm, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Đồng bọn của tên cầm roi đưa tay chặn lại:

- Khoan đã! Chúng ta đã tra khảo hắn suốt hai ngày rồi nhưng vẫn không có kết quả. Đánh nữa chỉ e hắn chết mất, khó ăn nói với đường chủ.

Tên cầm roi nghe vậy thì ngừng tay:

- Ngươi nói rất có lý. Có lẽ chúng ta nên đi thỉnh ý đường chủ nên xử lý tiếp như thế nào cho phải.

Bọn họ bỏ mặc chàng thanh niên, bước ra ngoài. Cánh cửa bằng thép sập lại một tiếng lạnh lẽo.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Vừa bước ra ngoài đã chạm mặt Diệp Vô Tâm:

- Diệp đường chủ!

Diệp Vô Tâm:

- Đã khai thác được gì chưa?

Hai tên kia đồng loạt lắc đầu, tên có chòm râu dê nói:

- Chúng tôi sẽ đi hỏi ý kiến của Hắc Phiêu đường chủ rồi tính tiếp.

Diệp Vô Tâm gật đầu:

- Có lẽ nên vậy. Còn bây giờ, ta sẽ vào để xem thử có thể khai thác được gì từ hắn không.

Một tên nói:

- Diệp đường chủ cứ tùy tiện!

Diệp Vô Tâm bước vào phòng, một mùi máu nồng nặc xông lên. Lão nhìn người thanh niên kia ái ngại:

- Bọn chúng thật lỗ mãng, đã để công tử chịu khổ rồi.

Người bị treo trên tường kia không ai khác chính là Nguyễn Đăng Bảo, di cô của Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn.

Nguyễn Đăng Bảo hừ lạnh:

- Thật khéo giả nhân giả nghĩa. Diệp đường chủ, ngài quên chính ngài đã bắt tôi về đây sao?

Diệp Vô Tâm:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Chuyện đòi thật rối rắm, rồi một lúc nào đó công tử sẽ minh bạch cả thôi. Coi nào, bọn họ đã quá nặng tay với công tử. Tôi có một ít thuốc trị thương ngoài da, để tôi xoa cho công tử.

Nguyễn Đăng Bảo gất giọng:

- Ta không muốn mang ơn kẻ thù mình!

Diệp Vô Tâm đột nhiên thay đổi thái độ, ghé sát vào tai Nguyễn Đăng Bảo nói nhỏ:

- Nên nhớ rằng công tử vẫn cần cái mạng này để báo thù.

Nguyễn Đăng Bảo như người mê được điễm hóa kịp lúc. Rốt cục chàng không hiểu Diệp Vô Tâm tại sao vừa mới là kẻ thù của mình lại biến thành một kẻ muốn giúp mình. Nguyễn Đăng Bảo lúc này đau nhức khắp người, không muốn hỏi nhiều, để mặc Diệp Vô Tâm tùy ý làm gì thì làm.

Xong đâu đó, Diệp Vô Tâm bước ra ngoài.

—

Lại nói đến chuyện Lữ Toàn Long và Cao Quyên Quyên ở trong tiểu đình.

Huỳnh Công Lý nhìn Cao Quyên Quyên nói:

- Phu nhân, nàng nữ bỏ ta đi thật sao?

Cao Quyên Quyên:

- Đại nhân...

Huỳnh Công Lý chưa xót:

- Mười năm là vợ chồng sao nàng vẫn cứ xa cách với ta như thế?

Cao Quyên Quyên nhỏ giọng:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Gia đình thiếp nợ đại nhân ân tình...

Huỳnh Công Lý:

- Người xưa có nói “Tu trăm năm mới đi chung thuyền, tu nghìn năm mới nên duyên vợ chồng”. Chẳng phải ta với nàng đã gắn bó mười năm rồi sao?

Cao Quyên Quyên:

- Thiếp biết gả cho đại nhân là phúc phận lớn của đời thiếp. Mười năm qua, đại nhân cũng coi thiếp như cành vàng lá ngọc. Tình nghĩa này suốt đời thiếp nguyện khắc cốt ghi tâm.

Nàng nói tới đây thì hơi ngập ngừng:

- Nhưng... có lẽ đó không phải là tình yêu.

Huỳnh Công Lý:

- Vậy có nghĩa là ngày xưa phu nhân chịu gả cho ta chỉ vì hàm ơn thôi sao? Chẳng lẽ mười năm qua giữa chúng ta chẳng hề nảy sinh một chút yêu thương nào sao?

Cao Quyên Quyên:

- Lữ ca với thiếp vốn là thanh mai trúc mã. Mười năm qua thiếp phải sống trong dằn vặt đau khổ. Món nợ ân tình với đại nhân kiếp sau thiếp nguyện làm trâu ngựa đáp đền.

Lữ Toàn Long xen vào:

- Huỳnh đại nhân, tại hạ chẳng biết giữa ngài với Cao gia có quan hệ như thế nào nhưng tình cảm vốn là thứ không thể cưỡng ép. Mười năm qua, cả ba chúng ta đều sống trong đau khổ. Ngài có thân xác của nàng còn ta thì ngược lại. Có lẽ đây là lúc chúng ta

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nên kết thúc đoạn tình duyên này.

Huỳnh Công Lý hừ lạnh:

- Vốn dĩ ta cũng đang muốn tìm người để thanh toán. Tốt lắm, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người.

Huỳnh Công Lý vừa nói xong thì lập tức rút phát cây kiếm đang sau đấm nhanh tới. Lữ Toàn Long ứng biến tịnh không chậm, thanh Hỏa Vân Kiếm đã bay ra khỏi vỏ tự lúc nào.

Keng keng, hai người lập tức trao đổi năm chiêu kiếm. Mỗi lần kiếm Lữ Toàn Long chạm phải kiếm Huỳnh Công Lý, hồ khẩu lại chấn động. Lữ nhị gia giật mình, chàng không ngờ một vị quan triều đình lại có bản lĩnh đến cỡ này.

Kiểm pháp của Huỳnh đại nhân vừa nhanh vừa mạnh, càng đánh kiếm chiêu càng trầm hùng dị thường, đã mấy lần sắp đâm vào yếu huyệt của Lữ Toàn Long.

Lữ Toàn Long lại không vừa, chàng vốn là nhị gia nhà họ Lữ. Tích Kiếm Trang lại được xưng tụng là đệ nhất kiếm trang trong thiên hạ. Lữ Toàn Long chợt hú lên một tiếng dài, sử liền ba chiêu trong Huyết Võ Kiếm Pháp, thế kiếm lúc ẩn lúc hiện như rồng giỡn trong mây, lúc công vào thượng bộ, lúc lại vào hạ bộ khiến Huỳnh Công Lý phải chuyển từ công sang thủ.

Đánh được một lát, Huỳnh Công Lý đột nhiên cười to:

- Huyết Võ Kiếm Pháp cũng chỉ có thế!

Tiếng nói vừa dứt, Huỳnh Công Lý liền đổi thế, kiếm chiêu chậm hẳn lại. Mỗi một kiếm chiêu đều ẩn chứa một sức nặng ngàn cân. Mỗi khi Hỏa Vân Kiếm chạm phải liền bị hút chặt lấy.

Huỳnh Công Lý chỉ chờ có thế, liền khua kiếm một vòng tròn

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

qua đỉnh đầu, tính dùng lực hút ly tâm cướp lấy Hỏa Vân Kiếm.

Lúc này hai người đang ở trên không, kiếm Lữ Toàn Long bị luồng nội lực từ kiếm Huỳnh Công Lý hút lấy thì kinh hãi lắm. Nhưng trong biến không hề loạn, chàng lập tức vận lực ra đầu ngón tay búng vào thân kiếm của đối phương. Cứ mỗi chỉ lực búng vào thân kiếm đều khiến hổ khẩu Huỳnh Công Lý tê chòn.

Huỳnh đại nhân bất ngờ trước ứng biến của đối thủ, liền thu thanh kiếm lại, trùng người xuống quét một chiêu vào hạ bàn đối thủ. Lữ Toàn Long úy một tiếng trong đầu, liền phóng người lên cao. Nào ngờ giữa chừng, Huỳnh Công Lý biến chiêu, đâm mạnh một kiếm vào thượng bộ hạ Lữ. Tới khi Lữ Toàn Long phát hiện ra thì đã muộn, Huỳnh Công Lý rút kiếm, máu từ ngực phải Lữ Toàn Long tuôn ra xối xả.

Huỳnh Công Lý vung kiếm lên tính kết liễu nhưng Lữ Toàn Long đã kịp vũ lộng một đường kiếm bao lấy những yếu huyệt trên người. Choang một tiếng lớn, kiếm Huỳnh Công Lý bị chững lại, còn hổ khẩu Lữ Toàn Long tê rần, cánh tay cầm kiếm bị chấn lực liên tê dại, khí lực trong người trở nên nhộn nhạo. Chàng phun ra một búng máu tươi.

Huỳnh phu nhân lập tức tiến đến chắn trước mặt Huỳnh Công Lý. Huỳnh đại nhân hơi khựng người lại:

- Phu nhân muốn bảo vệ hấn?

Cao Quyên Quyên đáp:

- Đại nhân hãy để chàng ấy đi đi. Bao tội nghiệt thiếp đều gánh chịu hết.

Lữ Toàn Long nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Quyên mọi, có đi thì chúng ta cùng đi. Bằng không tiểu huynh nguyện chết nơi đây.

Cao Quyên Quyên nhìn Lữ Toàn Long, đôi mắt sa lệ:

- Lữ lang, huynh nói vậy là muội đã mãn nguyện lắm rồi.

Rồi bà nhìn qua Huỳnh Công Lý:

- Mười năm qua, đại nhân đối xử với thiếp rất tốt. Nhưng trong lòng thiếp chưa hề có đại nhân. Đêm nay phải nói ra những lời như vậy, thiếp cảm thấy rất có lỗi. Xin đại nhân hãy để chàng ấy đi đi!

Huỳnh Công Lý nghe vợ mình nói những lời yêu thương với Lữ Toàn Long thì lòng nổi lên một cảm giác ghen tuông, lão gầm lên:

- Không được, hắn phải chết!

Cao Quyên Quyên nở một nụ cười kỳ dị rồi đột nhiên rút phất cây trâm cài đầu đâm mạnh vào ngực trái. Lúc cán trâm vừa lút vào tim, nàng “ôi chao” một tiếng, người run lên lẩy bẩy. Lữ Toàn Long vội đưa tay đỡ lấy nàng:

- Trời ơi!

Huỳnh Công Lý cũng chấn động, vội bước tới nhưng Cao Quyên Quyên đã đưa tay cản lại:

- Đại nhân, xin đừng lại gần thiếp!

Huỳnh Công Lý hốt hoảng:

- Phu nhân...!

Cao Quyên Quyên:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Thiếp sắp phải đi rồi. Mong...đại nhân thành toàn tâm nguyện cuối cùng...!

Bà nói tới đây thì giọng nhỏ lại, hơi thở trở nên yếu ớt. Huỳnh Công Lý cười khò:

- Xưa nay phu nhân muốn gì ta cũng đồng ý hết.

Cao Quyên Quyên đưa mắt nhìn Lữ Toàn Long, trên môi nở một nụ cười:

- Thiếp chỉ muốn được ở bên Lữ lang...

Giọng nàng run lên, người co giật, máu từ vết đâm đã rịn ra khắp quần áo.

Huỳnh Công Lý thấy nhói trong tim, một cảm giác ghen tuông bất chợt trào lên. Rốt cuộc tình yêu là gì, những gì lão hy sinh cho nàng mười năm nay chẳng qua cũng chỉ đổi lại như vậy sao?

Huỳnh Công Lý quay mặt đi:

- Chỉ cần nàng muốn gì ta đều đồng ý cả!

Cao Quyên Quyên:

- Đại nhân...

Cao Quyên Quyên gượng người lên nhìn Huỳnh Công Lý nói:

- Sau khi thiếp chết, hãy để huynh ấy đi...!

Nàng nói tới đây thì khí huyết nhộn nhạo, thổ ra một ngụm máu tươi. Lữ Toàn Long đau thương quá độ:

- Muội ngốc, tại sao phải làm như vậy chứ? Rồi đây huynh sẽ đưa

## THÍCH QUẢNG CHÂU

muội đi đến chân trời góc bể. Thiên nhai hải giác rộng lớn như vậy há chẳng có chỗ cho chúng ta dung thân sao?

Huỳnh Công Lý cười lên một tràng thống khổ:

- Phu nhân, mười năm qua nàng sống với ta không có hạnh phúc. Thôi thì kể từ giờ nàng không còn là vợ ta nữa, ta cũng không làm khó hấn nữa. Để ta...để ta trị thương cho nàng.

Cao Quyên Quyên lắc đầu, miệng lại thổ một ngụm máu tươi, ngực phập phồng như sắp trút hơi thở cuối cùng.

- Lữ lang, năm xưa chàng từng muốn đưa muội ra ngoài hải đảo, dựng một túp lều, sáng câu cá tối đọc sách... Chàng còn nhớ không?

Lữ Toàn Long thấy cặp mắt mình nóng hổi, lắp bắp:

- Tiểu huynh... đã chẳng thể thực hiện được ước mơ ấy.

Cao Quyên Quyên nắm gọn trong vòng tay Lữ Toàn Long.

- Giờ đây muội lại được ở bên huynh. Nhớ, phải đưa muội đi...thật xa!

Nàng nói tới đây thì người co giật một cái, bàn tay đưa lên nắm lấy cán trâm, ngoái đầu nhìn Huỳnh Công Lý.

- Đại nhân, kiếp sau xin được làm trâu ngựa đáp đền!

Nàng vừa nói xong thì bàn tay phải đã rút mạnh cán trâm, máu từ trong tim phun ra xối xả... rồi trút hơi thở cuối cùng.

Lữ Toàn Long ôm nàng khóc lớn:

- Muội muội ngốc, ta sẽ đưa nàng ra ngoài hải đảo, mãi mãi cách biệt chốn giang hồ hiểm ác này...

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Chừng nửa tuần hương trôi qua, Lữ Toàn Long ôm xác Cao Quyên Quyên đứng dậy, lão đảo bước đi.

Lê Bá Điền bước tới định chặn Lữ Toàn Long lại nhưng Huỳnh Công Lý đã đưa tay cản lại.

Cánh cửa thép mở “kẹt” ra, một bóng người bước vào.

Nguyễn Đăng Bảo hai mắt nhắm nghiền, tay vẫn bị trói ngược lên cao. Người chàng đã quá đau nhức sau mấy ngày bị tra tấn. Người mới vào kia có lẽ lại muốn khảo cung chàng tiếp. Đối với chàng chết cũng chẳng hề gì nhưng những lời nói của Diệp Vô Tâm vừa rồi bỗng kích thích chàng. Bao nhiêu dự định chưa thành, thù nhà còn nặng trên vai... Chàng vẫn đang miên man trong luồng suy nghĩ thì người đã bị lay động:

- Ông... chết rồi à?

Nguyễn Đăng Bảo bị kéo ra khỏi luồng suy nghĩ, chợt mở mắt thì phát hiện người đang nói là một thiếu nữ nhỏ nhắn. Chàng chớp mắt mấy lần để nhìn kỹ rồi bất ngờ thốt lên:

- Là cô à? Sao cô tới đây?

Thiếu nữ nhỏ nhắn trước mắt chàng không ai khác chính là Lục Linh Đan – con gái Lục Nhất Phong.

Lục Linh Đan nói:

- Tôi đến để cứu ông!

Nguyễn Đăng Bảo hừ lạnh:

- Không cần!

Lục Linh Đan:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Tôi không biết ông có cần hay không nhưng đây là việc tôi phải làm. Cha tôi đã làm nhiều điều có lỗi với gia đình ông.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Có nghĩa là cô thả tôi để chuộc lại những lỗi lầm ấy?

Lục Linh Đan dùng chìa khóa mở khóa cho chàng. Nguyễn Đăng Bảo nhớ tới những lời Diệp Vô Tâm, ý nghĩ cũng dịu đi.

- Đa tạ cô nương! Nhưng thù nhà tôi vẫn phải báo!

Lục Linh Đan nói:

- Bây giờ ông hãy theo tôi, chỉ có tôi mới biết đường ra.

Nguyễn Đăng Bảo bèn đi theo Lục Linh Đan.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, đường xá trong Lục phủ quanh co. Đi mãi một hồi cũng tới cổng sau. Nguyễn Đăng Bảo nói:

- Đa tạ cô nương! Tôi đi đây!

Chàng vừa thốt ra câu ấy thì bỗng có tiếng quát lớn:

- Chặn hẳn lại!

Hai người vừa tới chính là những kẻ đã tra tấn chàng trong ngục thất.

Tên vừa nói liền vươn trảo ra chụp vào vai chàng. Nguyễn Đăng Bảo liền xoay người tránh đi, rồi xuất một quyền đánh trả. Tên kia tránh không kịp, đã ăn một quyền vào vai trái.

- Hừ, sức lực gớm thiệt!

Gã không ngờ chàng bị tra tấn mấy ngày mà vẫn còn sức lực đánh trả. Chúng nào biết chàng vừa được Diệp Vô Tâm trị thương, lại uống thêm mấy viên đan dược phục hồi công lực.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Tên kia liền nhảy vào tiếp sức. Hai người vừa đánh vừa gọi cứu viện.

Nguyễn Đăng Bảo vừa đánh vừa lùi dần ra ngoài nhưng bọn chúng đã nhanh chóng chặn đường cửa. Tuy quyền pháp bọn chúng không thể bằng chàng nhưng chàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, cũng chỉ có thể gắng gượng đối phó.

Lúc ấy từ phía xa, đèn lửa sáng trưng, bọn gia nhân trong phủ đang rầm rập chạy tới.

Lục Linh Đan lúc này bèn bước tới ngăn cản hai tên đại hán.

Một tên nói:

- Tiểu thư hãy mau tránh ra, tên này là vừa thoát khỏi nhà giam, hắn sẽ làm hại tiểu thư đó.

Việc Lục Linh Đan và Nguyễn Đăng Bảo có mặt tại cổng sau Lục phủ bọn chúng đều thấy, nhưng chúng vẫn tưởng rằng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, hoặc Nguyễn Đăng Bảo thoát ra ngoài rồi bắt Lục Linh Đan làm con tin.

Lục Linh Đan nói:

- Các ngươi lui đi. Chính ta thả hắn ra đây.

Cả hai tên ồ lên kinh ngạc:

- Tiểu thư thả hắn?

Lục Linh Đan:

- Đúng vậy!

Một tên nói:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Tiểu thư có biết hấn là kẻ thù của lão gia không?

Lục Linh Đan gằn giọng:

- Chuyện này không cần các người quản!

Hai tên đại hán không biết đáp làm sao, đành im lặng.

Lúc ấy thì đám người trong phủ cũng đã đuổi tới, vây lấy hai người bọn họ.

Lục Linh Đan nhìn Nguyễn Đăng Bảo, la hoảng trong lòng “Không xong rồi”.

Rồi đột nhiên hai bóng đen lướt tới, chính là hai cha con Lục Nhất Phong và Lục Nhất Tài.

Lục Nhất Tài quát lớn:

- Bắt hấn lại!

Lục Linh Đan giơ hai tay chặn trước người Nguyễn Đăng Bảo.

- Không được!

Cả Lục Nhất Phong và Lục Nhất Tài đều bất ngờ trước hành động của nàng. Lục Nhất Tài nói:

- Muội làm gì vậy?

Một trong hai tên đại hán chen vào:

- Chính tiểu thư thả hấn ra.

Lục Nhất Phong nhìn Lục Linh Đan:

- Hấn là kẻ thù của nhà chúng ta. Con hãy tránh sang một bên.

Lục Linh Đan:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Cha, xin đừng nói tiếp sai lầm. Chuyện của những người lớn tuổi có lẽ con không nên chen vào, nhưng chàng là kẻ vô tội.

Lục Nhất Phong nhìn con gái mình ngạc nhiên:

- Con đã biết được những chuyện gì?

Lục Linh Đan:

- Con không biết gì hết. Con chỉ biết chàng ta là di cô của Võ Thánh. Cha có thể nào đừng đuổi tận giết tuyệt được không?

Lục Nhất Phong xưa nay là một hình tượng chính nhân quân tử dưới mắt con gái mình. Giết người, cướp của dĩ nhiên là chuyện bí mật. Nhưng trước mặt là đứa con cô của Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn. Nhỏ cò phải nhỏ tận gốc, Lục Nhất Phong nào không hiểu điều đó.

Lục Nhất Phong nói:

- Con gái hãy tránh qua một bên. Ta không muốn hấn làm con bị thương.

Lục Linh Đan:

- Nếu chàng ta muốn hại con thì cũng không chờ đến lúc này.

Lục Nhất Phong ôm tằm:

- Được rồi. Ta muốn nói chuyện với hấn một lát.

Lục Linh Đan:

- Được, con tin cha.

Lúc Lục Linh Đan vừa bước tới thì Lục Nhất Phong đã nháy mắt một cái. Lục Nhất Tài liền bắn người tới, Bát Cực Quyền

## THÍCH QUẢNG CHÂU

một thủ một công nhắm Nguyễn Đăng Bảo đánh tới.

Nguyễn Đăng Bảo nào không thấy, lập tức thối lui hai bước, người hơi nghiêng qua phải, hai tay biến thành trào vô lấy.

Hữu quyền Lục Nhất Tài chưa kịp chạm tới liền biến thành cầm nã thủ bắt lấy tay đối phương.

Nguyễn Đăng Bảo lập tức rút tay lại, đổi thành chưởng quét tới. Lục Nhất Tài quát lớn, đổi cầm nã thủ thành quyền đánh trực diện.

Quyền phong nặng như búa bổ. Lục Nhất Tài không ngại đấu trực diện bởi hấn ý lại đối phương đã bị tra tấn mấy ngày trong ngục, hơn nữa chỉ có chiến đấu trực diện mới có thể nhanh chóng kết thúc được.

Ầm, quyền chưởng chạm nhau. Nguyễn Đăng Bảo cảm thấy một cỗ lực lạnh lẽo tràn sang, hai cánh tay bị phản lực đau nhói tận tâm can. Rốt cục chàng chịu không nổi, miệng thổ ra một ngụm máu tươi.

Lục Linh Đan than thầm “Thương thế chàng chưa khỏi, làm sao có thể đấu với đại ca được”.

Nhìn thấy Nguyễn Đăng Bảo ôm ngực lão đảo, nàng không kịp nghĩ nhiều, liền phóng người qua ôm lấy. Nguyễn Đăng Bảo ngã tựa vào lòng nàng, chàng ngược nhìn nàng bằng một tia oán độc:

- Không cần sự thương hại của cô!

Vừa nói, chàng vừa dùng sức lực yếu ớt đẩy nàng ra.

Chàng nhìn cha con Lục Nhất Phong:

- Hôm nay các người cứ giết ta đi. Nếu không mỗi thù này dẫu

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

núi đao biển lửa ta cũng phải đòi.

Lục Nhất Phong cười gằn:

- Vậy để lão phu thành toàn cho ngươi!

Lục Nhất Phong vừa dứt lời, người đã ở trên cao bổ xuống. Một luồng kinh khí xô ra, lãnh lẽo như từ âm ti chớp mắt đã chụp tới.

Sầm một tiếng rùng rợn, Nguyễn Đăng Bảo bị một luồng cương kinh cách không đánh tới, người bị bắn ra mấy chục bước. Lục Nhất Phong cười hắc hắc “Hừ, tên nhãi nhà ngươi sao chịu nổi một chiêu của ta”. Nhưng Lục Nhất Phong cảm thấy có điều gì đó không ổn, tên nhãi kia vẫn còn đây, còn bóng người bị bắn ra xa kia rõ ràng là một nữ lang áo lục.

Lục Nhất Phong phóng người lại, ôm nữ lang áo lục lên:

- Trời ơi, ta giết con rồi!

Tất cả mọi người lập tức chấn động trước biến cố trên.

Lúc Lục Nhất Phong phóng chiêu tới thì Lục Linh Đan cũng kịp nhào tới, dùng hai tay đẩy Nguyễn Đăng Bảo qua một bên. Nguyễn Đăng Bảo đã trọng thương nào còn lực chống đỡ, liền ngã xuống đất. Lục Linh Đan thân gái mỏng manh, lại không có võ công, liền như diều đứt dây bắn đi.

Ôm con gái trên tay, Lục Nhất Phong cảm thấy nghẹn ở cổ họng:

- Con gái, sao con ngốc như thế?

Lục Nhất Tài cũng kêu lên:

- Muội muội...!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Khóe miệng trào ra một dòng máu tươi, Lục Linh Đan cố nở nụ cười:

- Cha, coi như con hóa giải mối thù của hai nhà. Hãy để chàng đi...!

Lời nói nàng trở nên dứt quăng. Lục Linh Đan nhìn sang Lục Nhất Tài.

- Đại ca, hứa với muội đừng hại chàng ấy!

Lục Nhất Tài cầm tay em gái mình, mắt đầm lệ.

- Ta hứa, ta hứa...!

Lục Nhất Phong là một đại hành gia, trong biến cố không loạn, lập tức trấn tĩnh, vội lấy một viên Phục hoàn đan bóp nhỏ cho vào miệng con gái mình.

- Con uống đi, sẽ sớm khỏe lại thôi.

Bột thuốc theo nước miếng tan ra, nàng cố gắng nuốt xuống cổ họng. Nhưng dòng máu nóng trong miệng lại trào ra. Nàng chớp đôi mắt nhỏ bé nhìn cha mình:

- Cha cũng hứa với con nhé...!

Lục Nhất Phong nhìn Nguyễn Đăng Bảo bằng một tia lạnh lẽo:

- Ta hứa với con!

Lục Linh Đan nghe đến đây thì nở một nụ cười, ngực phập phồng mấy cái rồi nhắm nghiền đôi mắt.

Lục Nhất Tài thét lớn:

- Muội muội!

Lục Nhất Phong ôm con gái mình đứng lên, quay người nói với

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Lục Nhất Tài:

- Tới cổng thành bắc, tìm Từ đại phu. Mau lên!

Ấy chính là:

*Con tằm đến thác tơ còn vương*

*Chiếc nến chưa tàn lệ vẫn sa<sup>2</sup>*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

### HỒI 9

#### Nơi đây cốc anh hùng bỏ mạng

---

*Bồn giáo có quy tắc hễ bất kỳ ai tiến vào cấm địa đều phải chết!*

---

Lữ Toàn Long ôm xác Cao Quyên Quyên lững thững đi về phía trước. Thần trí chàng bây giờ không còn tỉnh táo nữa, ngay cả phương hướng cũng không còn xác định. Lúc này đây, chàng chỉ muốn đi khỏi thế giới đau khổ này.

Đi được mấy chục dặm, đường xá trở nên khúc khuỷu, cao dần lên. Lúc này, tâm trí chàng mới tỉnh táo đôi chút. Chàng ngẩng mặt lên thì thấy đằng trước là một ngọn đồi lớn, sau ngọn đồi là rừng núi trùng điệp. Chàng đi thêm một đoạn nữa thì thấy mấy trăm thước đằng trước là một cụm những ngôi nhà tranh, bên trong ánh đèn chiếu ra leo lắt.

“Có lẽ là những hộ săn bắn ven rừng” – Lữ Toàn Long thầm nghĩ.

“Rừng núi cũng tốt, sẽ có chỗ yên tĩnh để hai ta yên nghỉ” – Lữ

---

<sup>2</sup> Lý Thương Ẩn

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Toàn Long nhìn Cao Quyên Quyên cười thật hòa ái.

Tuy nhiên, mấy căn nhà phía trước lại có vẻ không phải là những hộ săn bắn. Ngay lúc Lữ Toàn Long bước vào phạm vi hai trăm thước thì cũng là lúc mấy ngọn đuốc lồ nhố di chuyển về phía chàng.

Chàng vận nhãn lực lên nhìn cho rõ. Ba đại hán cường tráng ngồi trên ba con ngựa tốt cầm đuốc thúc ngựa chặn ngay trước mặt chàng.

- Người phía trước xin dừng bước!

Lữ Toàn Long:

- Đêm khuya mạo muội tiến vào thôn trang, xin thứ lỗi!

Đại hán:

- Đây không phải thôn trang. Chắc các hạ nhầm đường.

Lữ Toàn Long ngạc nhiên:

- Không phải thôn trang?

Đại hán:

- Đúng vậy!

Có lẽ đây là một địa điểm bí mật của một bang phái nào đó, những ngôi nhà tranh kia hẳn là nơi cảnh giới. Giang hồ thường có những địa điểm như vậy, Lữ Toàn Long cũng không hỏi nhiều nữa.

- Xin thứ lỗi. Tại hạ chỉ muốn tìm một nơi thanh vắng, không ngờ đã làm phiền các vị. Xin cáo từ!

Đại hán giọng ồm ồm:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Không có gì! Các hạ đi thông thả!

Lúc Lữ Toàn Long định lui gót thì phía sau ba đại hán, một gã trung niên phóng ngựa tới.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Một tên đại hán quay lại nói:

- Thừa tả tổng quản, có người đi nhầm đường thôi.

Gã “tả tổng quản” ừ hử một tiếng.

Đột nhiên gã quát:

- Người kia, quay mặt lại!

Lữ Toàn Long nghe hơi khó chịu nhưng đang đêm làm phiền nhà người khác, bèn quay đầu lại.

- Ô, ra là Lữ nhị gia!

Tả tổng quản ngạc nhiên thốt lên:

- Không ngờ lại gặp được Lữ nhị gia ở đây.

Lữ Toàn Long hơi ngạc nhiên:

- Các hạ biết ta?

Tả tổng quản:

- Lữ nhị gia đỉnh đỉnh đại danh của Tích Kiếm Trang, trong thiên hạ mấy người không biết chứ.

Lữ Toàn Long:

- Xin cho biết tôn tính đại danh!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Tả tổng quản trong mắt hiện lên một tia xảo quyết rồi nói:

- Mười năm trước tại hạ có dịp cùng Chính Vân tiêu cục ghé thăm quý trang một lần. Tuy đã lâu nhưng khuôn mặt của Lữ nhị gia tại hạ vẫn nhận ra.

Lữ Toàn Long:

- Ô, ra là cố nhân. Đêm khuya tại hạ không phiền nữa, xin được phép cáo từ.

Tả tổng quản:

- Xin nhị gia đừng bước!

Lữ Toàn Long vừa xoay người bước đi thì người kia đã nhảy xuống ngựa, lạng một cái đứng chắn trước mặt chàng:

- Ngoài trời sương đã nhiều, chi bằng Lữ nhị gia ghé vào bên trong uống ít rượu nóng rồi mai đi cũng không muộn. Hơn nữa, bằng hữu của ngài dường như đang bị thương rất nặng.

Lữ Toàn Long suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

- Cũng được, phiền huynh đài vậy.

Tả tổng quản:

- Không dám! Chúng ta đều là cố nhân cả.

Lữ Toàn Long gạn hỏi:

- Xin huynh đài cho biết danh tánh để tiện gọi.

Tả tổng quản:

- Tại hạ Trần Lượng.

Cái tên Trần Lượng thật không gây chút ấn tượng gì với Lữ

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Toàn Long. Chàng có trí nhớ rất tốt, chỉ cần gặp qua một lần chắc chắn sẽ nhớ. Hơn nữa mười năm trôi qua, cũng có thể chàng đã quên đi nhiều thứ.

“Dẫu sao thì ta cũng chẳng có gì phải sợ. Chỉ vài khắc nữa thôi, ta cùng nàng sẽ được đoàn tụ dưới tuổi vàng rồi. Nếu nơi đây là đầm rồng hang hổ thì cũng chẳng xá gì.”

Lữ Toàn Long nhìn Trần Lượng nói:

- Nương tử tại hạ hiện đang hôn mê sâu. Nếu được xin sắp xếp cho một căn phòng yên tĩnh.

Trần Lượng kêu một tên đại hán phân phó:

- Người mau đưa Lữ nhị gia cùng phu nhân vào gian nhà dành cho khách, sắp xếp cho chu đáo vào.

Gã đại hán dạ một tiếng rồi đi trước dẫn đường.

Chờ cho bóng dáng Lữ Toàn Long vừa khuất, Trần Lượng liền dặn nhỏ một tên đại hán khác rồi nhanh chóng đuổi theo Lữ Toàn Long.

Một kỵ mã từ sơn trại lập tức phóng vọt ra, xé màn đêm lạnh lẽo mà đi. Kỵ mã không ai khác chính là tên đại hán vừa được Trần Lượng phân phó.

Đường đi lên sơn trại phải qua mấy căn nhà tranh đầu tiên. Không ngoài dự đoán, đó chính là những chót gác. Lữ Toàn Long cũng không nhiều chuyện, chỉ im lặng đi theo gã đại hán. Trần Lượng phía sau cũng đã đuổi theo kịp.

Qua chót gác là những bậc đá xanh đi lên cao, hai bên là những đường nhỏ rẽ ngang dọc. Phía xa cuối những con đường nhỏ là

## THÍCH QUẢNG CHÂU

những gian nhà ẩn dưới những tán cây cổ thụ. Trong nhà leo lét ánh đèn dầu.

Đi hết bậc đá, cuối cùng lộ ra một bãi đất trống ước chừng mấy mẫu.

Trăng thượng thuyền đã phá chòm mây dày đặc chiếu rọi xuống nhân gian. Dọc đường đi, Trần Lượng huyền thuyên bắt chuyện nhưng vẫn ngằm liếc nhìn Lữ Toàn Long. Lữ Toàn Long lại tuyệt nhiên không lộ chút hiếu kỳ.

Phía trước bãi đất trống là một công trình đồ sộ, không phải nhà, có lẽ là một ngôi thành thì đúng hơn. Tuy mức độ không thể so với thành Gia Định nhưng không nghi ngờ gì nữa là một ngôi thành bằng đá hoàn chỉnh. Có mấy tháp canh nhỏ bên trên tường thành, không ngờ đêm khuya rồi mà vẫn còn người canh gác.

Đại hán dẫn Lữ Toàn Long đi về mé trái, tiến vào một gian nhà lợp ngói dài.

“Không lẽ là dịch quán” – Lữ Toàn Long cười thâm nghĩ.

Đại hán đẩy cửa vào:

- Lữ gia, ngài và phu nhân hãy nghỉ ở đây.

Lữ Toàn Long cảm ơn một tiếng rồi bước vào. Nhưng chưa kịp bước vào, chàng đã ngẩng đầu nhìn lên trên. Không ngờ tấm bảng phía trên viết hai chữ lớn “Dịch quán”.

Dịch quán vốn là nơi để cho sứ giả nước ngoài tạm trú. Chỉ có quy mô quốc gia mới sử dụng danh tự ấy. Chủ nhân sơn trang này là ai mà dám tự so sánh mình với đế vương? Một vài suy nghĩ thoáng qua trong đầu Lữ Toàn Long.

Gã đại hán dặn:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Lữ nhị gia, tả tổng quản dặn khi nào xong thì mời ngài qua gian nhà mé tả uống chút rượu nóng.

Lữ Toàn Long ừ hử một tiếng rồi bước vào. Gã đại hán cũng quay mình biến mất vào bóng tối.

Vừa đóng cửa phòng xong, Lữ Toàn Long đã trở ngóai chui lên mái nhà. Linh cảm cho chàng biết đây chẳng phải là nơi lành. Người trong giang hồ thân bất do kỷ, nếu không đánh hơi được nguy hiểm thì chẳng nên bước chân vào giang hồ.

Thực ra loại người như thế căn bản không tồn tại, bởi sớm muộn gì họ cũng vong mạng. Giang hồ xưa nay vốn chẳng phải là nơi để giết người lập danh đấy ư?

Trong ánh sáng vàng vọt của trăng thượng huyền, mấy tốp người lồ nhố di chuyển qua phía nhà đối diện. Đó chẳng phải là nơi mà Trần Lượng lát nữa đây sẽ tiếp Lữ Toàn Long sao? Lữ Toàn Long khóe miệng nở một nụ cười.

Chàng nhẹ nhàng di chuyển trên mái ngói, đến một chỗ khuất nơi hai dãy nhà giao nhau, rồi cẩn thận đặt Cao Quyên Quyên xuống đường nước chảy.

- Nương tử, nàng hãy tạm chờ ta trong giây lát.

Gã đại hán bước vội về căn phòng của Lữ Toàn Long.

Bộp bộp, tiếng gõ cửa vang lên.

- Lữ nhị gia!

Gã đại hán kêu lớn. Không có tiếng hồi đáp, gã gõ thêm một lần nữa.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Lữ nhị gia!

Tên đại hán lần này kêu lớn, vẫn không thấy tiếng trả lời. Vừa lúc định đẩy cửa vào thì cánh bước bỗng bật ra. Tên đại hán giật nảy mình lùi lại.

Lữ Toàn Long:

- Có việc gì?

Tên đại hán lúc này mới hoàn hồn nói:

- Nhị gia, tả tổng quản mời ngài qua gian nhà bên uống ly rượu nhạt.

Lữ Toàn Long cười:

- Được rồi, phiền người dẫn đường.

Hai người băng qua một sân rộng rồi bước vào gian nhà phía phải. Ở đó Trần Lượng đã ngồi sẵn.

Thấy Lữ Toàn Long, Trần Lượng liền đứng dậy, chỉ vào một chiếc ghế trống:

- Mời Lữ nhị gia an tọa!

Lữ Toàn Long không khách sáo, liền ngồi vào.

Trên bàn là một mâm rượu thịt thịnh soạn, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

- Ở đây chón sơn dã, không có gì nhiều. Mời nhị gia dùng.

Lữ Toàn Long:

- Mời Trần huynh!

Lữ Toàn Long cầm đôi đĩa lên đưa tới đĩa thịt bò xào, tốc độ

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

không nhanh cũng không chậm. Đôi mắt chàng lúc ấy cũng trầm xuống, phóng một tia kín đáo qua đôi đũa của Trần Lượng. Lúc ấy Trần Lượng đã gấp xong miếng thịt bò nóng bỏ vào miệng nhai ngon lành.

Miếng thịt lúc này mới được Lữ Toàn Long bỏ vào miệng.

- Thịt ngon!

Chàng và Trần Lượng làm liền mấy miếng.

- Đa tạ Trần huynh đã tiếp đãi chu đáo!

Trần Lượng bỏ đũa cười:

- Thật khiến nhị gia chê cười. Nào, ở đây còn có rượu nóng. Chẳng mấy khi Lữ huynh ghé tới sơn trang, chúng ta cùng cạn nào.

Trần Lượng cầm bình rượu rót ra hai chén rượu nóng hổi.

- Xin mời!

Lữ Toàn Long cầm chén rượu đưa lên gần tới miệng. Lúc ấy rất nhanh, tay phải chàng choàng ra ngoài, bàn tay phải liền xòe ra che lấy chén rượu. Lúc ấy, chén rượu cũng chạm miệng. Lữ Toàn Long khà lên một tiếng:

- Sảng khoái!

Trần Lượng liền rót tiếp hai chén rượu. Lúc gã chăm chú rót rượu thì bàn tay trái Lữ Toàn Long đã thông xuống ghế, từ trong lòng bàn tay chảy ra một dòng rượu.

Liếc nhìn sàn gỗ sủi những bọt nhỏ li ti, Lữ Toàn Long khẽ cười.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Uống chừng vài chén, Trần Lượng nói:

- Lữ huynh, thứ cho lúc này tại hạ chưa giới thiệu qua nơi này.

Lữ Toàn Long:

- Không hỏi việc không liên quan mình vốn là nguyên tắc của tại hạ. Trần huynh cứ thông thả.

Trần Lượng đưa mắt nhìn Lữ Toàn Long:

- Không biết huynh đã từng nghe tới Hắc Băng Thành chưa?

Lữ Toàn Long khẽ giật mình:

- Nghe giang hồ đồn là tổng đàn của Y Tâm Giáo?

Trần Lượng cười một cái, nói:

- Lữ huynh kiến thức thật rộng.

Lữ Toàn Long cũng cười:

- Ý Trần huynh nói nơi chúng ta đang ngồi đây là...

Trần Lượng bỏ chén rượu xuống bàn, nghiêm túc nói:

- Chính xác! Đây chính là Hắc Băng Thành.

Lữ Toàn Long ồ lên một tiếng:

- Ồ, thật bất ngờ. Có lẽ tại hạ không nên đến nơi này.

Trần Lượng xua tay:

- Tại hạ không có ý đó. Tuy sự việc đêm này thật là bất ngờ nhưng giáo chủ của ta từ lâu đã coi trọng Lữ huynh.

Lữ Toàn Long:

- Hóa ra Trần huynh đây là người của Y Tâm Giáo.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Rốt cục đã đi vào vấn đề, Trần Lượng cũng không giấu diếm nữa.

- Tại hạ là Thiên Can, tả tổng quản của Y Tâm Giáo, cái tên Trần Lượng chỉ để che mắt thiên hạ.

Lữ Toàn Long cười:

- Tại hạ cũng đoán là giả.

Trần Lượng nói tiếp:

- Bồn giáo từ ngày dựng cờ lập giáo đến nay đã được mấy mươi năm, lấy bí mật làm tiêu chí. Nhưng trong thiên hạ vốn không có gì bí mật mãi. Vạn vật có lên có xuống, có lúc bí mật, có lúc phải công khai.

Nói tới đây, Thiên Can nhìn qua Lữ Toàn Long. Lữ Toàn Long cười:

- Tả tổng quản cứ nói tiếp.

Thiên Can cẩn trọng nói:

- Bồn giáo có quy tắc hễ bất kỳ ai tiến vào cấm địa đều phải chết!

Lữ Toàn Long nói:

- Hắc Băng Thành chính là cấm địa?

Thiên Can nghiêm trọng:

- Đúng!

Lữ Toàn Long:

- Vậy tạ hạ phải chết?

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Thiên Can lúc này cơ mặt giãn ra, cười cười:

- Cái đó thì không hẳn.

Lữ Toàn Long ồ lên một tiếng:

- Vậy ý tả tổng quản thế nào, xin nói cho tại hạ được rõ.

Thiên Can nói:

- Nơi này không chính thức là Hắc Băng Thành, chỉ là một cổng vào mà thôi.

Lữ Toàn Long:

- Trước mặt có phải là cổng thành không?

Thiên Can:

- Đúng vậy! Trước mặt chính là một tòa thành nhỏ, gọi là cổng Bạch Hồ. Vượt qua được cổng Bạch Hồ mới tiến vào Hắc Băng Thành được.

Lữ Toàn Long cười cười:

- Chỉ e cổng thành cũng là cấm địa của quý giáo.

Thiên Can đứng dậy, hai tay xoa vào nhau:

- Tuy Lữ huynh đã vào cấm địa của bốn giáo. Nhưng bốn giáo cũng có một số quy tắc ngoại lệ.

Lữ Toàn Long gật gù:

- Tả tổng quản cứ nói!

Thiên Can:

- Gia nhập bốn giáo, đó chính là ngoại lệ!

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lữ Toàn Long ồ lên một tiếng:

- Ô, gia nhập quý giáo. Theo như tại hạ được biết, quý giáo cao thủ nhiều như mây. Tả tổng quản có quá coi trọng tại hạ không?

Thiên Can:

- Lữ huynh quá khiêm tốn rồi. Trong thiên hạ có thể so tài cùng huynh không quá mấy người.

Lúc này, một gã đại hán bước vào nói nhỏ với Thiên Can mấy câu gì đó. Khuôn mặt Thiên Can đang vui vẻ đột nhiên đổi sắc, tên đại hán liền bước ra ngoài.

- Lữ huynh, thứ cho tại hạ hỏi thẳng một câu.

Lữ Toàn Long:

- Tả tổng quản cứ hỏi.

Thiên Can:

- Tại hạ muốn biết lai lịch của phu nhân!

Lữ Toàn Long chậm chậm đứng dậy, ánh mắt đã giám sát chặt mọi hành động của Thiên Can từ lúc nào.

- Chính là nương tử của tại hạ!

Thiên Can lắc đầu:

- Chỉ e là không phải!

Lữ Toàn Long:

- Tại hạ đã bước chân vào cấm địa của quý giáo. Tả tổng quản không cần phải úp mở.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Thiên Can:

- Có phải người mà Lữ huynh mang theo đã chết?

Lữ Toàn Long:

- Đúng vậy!

Thiên Can lắc đầu:

- Nếu như vậy thì không hay rồi.

Lữ Toàn Long không nói. Thiên Can nói tiếp:

- Nếu người mà Lữ huynh mang theo chính là Huỳnh phu nhân thì chúng ta không thể hợp tác được rồi.

Lữ Toàn Long ngắt lời:

- Huỳnh Công Lý có quan hệ như thế nào với các hạ?

Thiên Can cười khỏ:

- Không nói được. Vốn dĩ tại hạ muốn Lữ huynh đầu nhập bản giáo nhưng hồi ôi...

Lữ Toàn Long:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì Huỳnh Công Lý là một thành phần của quý giáo. Hơn nữa lai lịch còn rất lớn.

Thiên Can lại cười khỏ:

- Cái này không nói được.

Lữ Toàn Long phát tay:

- Nếu đã như vậy thì tả tổng quản cứ ra tay đi. Sát thủ bên ngoài cũng không cần chờ đợi làm gì.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Thiên Can hừ một tiếng, người liền lùi lại góc tường. Ba nhóm sát thủ cũng từ hai cửa trước sau lộ diện.

Thiên Can:

- Thật không gì qua mắt được các hạ.

Lữ Toàn Long:

- Chút trò mèo này nếu không phát hiện được thì tại hạ đã chết từ lâu rồi.

Thiên Can nói:

- Các hạ cũng tự phụ quá đấy!

Lữ Toàn Long nhìn một lượt, nói:

- Nếu còn trò gì vui, ta tổng quản cứ bày ra luôn một thể.

Thiên Can hừ một tiếng:

- Nãy giờ cũng đã nửa giờ trôi qua. Lữ huynh vận công thử xem sao.

Lữ Toàn Long:

- Vậy xin thứ lỗi tại hạ không khách khí.

Chàng vừa dứt lời đã phóng hữu thủ, thân ảnh lập tức như quỷ mị xẹt tới một đại hán đứng góc trái. Gã đại hán thấy hoa mắt một cái liền biết có biến, lập tức lùi lại. Nhưng rốt cục chỉ là dự định, gã chưa kịp di động thì cổ họng đã bị chộp trúng. Một luồng lãnh khí xâm nhập vào cổ họng, tên đại hán như bị đóng đinh xuống đất. Rắc một tiếng, tên đại hán không kịp rên lên, cổ họng đã gãy lìa.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Biến cố trước mắt khiến bọn người Thiên Can trở tay không kịp.

Thiên Can ngạc nhiên nói:

- Các hạ không trúng độc?

Lữ Toàn Long nhìn về phía góc bàn cười:

- Rượu độc không hề ngon chút nào!

Thiên Can hừ lạnh:

- Tại hạ đã đánh giá thấp các hạ rồi.

Lão liên phát tay một cái, ba tốp người liền tiến lên. Một gã đại hán chém mạnh giới đao xuống đầu Lữ Toàn Long. Hai tên bên cạnh cũng lập tức phối hợp, đâm lẹ vào hai bên sườn chàng.

Lữ Toàn Long hé một nụ cười. Lúc gã đại hán đầu tiên vừa mới xuất chiêu thì người Lữ Toàn Long đã ở trên cao, song chỉ từ hữu thủ phóng ra điểm về cặp mắt của hắn.

Tên đại hán định thu đao đỡ lấy thì đã “ôi chao” một tiếng, ôm cặp mắt lẫn lộn. Từ trong cặp mắt hắn, máu bắn ra ngoài. Lúc gã đại hán vừa ngã xuống thì Lữ Toàn Long đã xoay người trên không, song phi cước đá vào ngực của hai tên còn lại.

Đao của chúng chưa kịp tiếp cận Lữ Toàn Long liền trúng phải cước của chàng. Hự hự hai tiếng lớn, hai tên đã bị vỡ lồng ngực văng ra ngoài.

Bảy tên còn lại thấy vậy thì ngăn người ra. Lữ Toàn Long ngay lúc đầu đã ra sát chiêu bởi chàng đang ở trong đầm rỗng hang hổ, chỉ có đánh nhanh mới có hy vọng thoát ra ngoài. Hơn nữa kẻ địch đâu chỉ có bao nhiêu người đây, giằng co càng lâu càng gặp bất lợi.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Tả tổng quản Thiên Can quát lớn:

- Giữ hán lại cho ta!

Lập tức, đám đại hán kia như sói lang điên cuồng vung đao chém tới.

Tên nào tên nấy cũng hùng hổ dữ tợn, đao phong ào ạt, nhằm Lữ Toàn Long đâm chém phạt cắt.

Nhưng Lữ Toàn Long căn bản không coi đám sói lang này ra gì, bởi chàng là rồng.

Chưa tới nửa tuần trà, bọn đại hán đã ngã gục trên vũng máu. Tên cuối cùng ôm lấy vết thương trên ngực, dồn hết tàn lực đâm về Lữ Toàn Long. Chàng thuận tay cướp lấy thanh đao rồi tổng một quyền vào gã. Bình một tiếng, gã đại hán đã bị bắn thẳng vào tường.

Gã đại hán vẫn chưa chết, cố ngẩng đầu nhìn ra cửa thềm thảo:

- Thuộc hạ đã cố gắng hết sức...

Gã nói đến đây thì đứt hơi. Lúc ấy ngoài cửa, Thiên Can cùng ba lão già lạ mặt cũng vừa tới.

Chàng bước ra ngoài. Thiên Can cùng ba lão già lập tức lùi ra ngoài sân.

Một gã đại hán từ gian nhà phía trái chạy tới nói với Thiên Can:

- Không tìm thấy xác Huỳnh phu nhân.

Thiên Can:

- Lữ Toàn Long giỏi lắm, không hổ là cao thủ Tích Kiếm Trang.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Hiển nhiên là bọn này tính cướp xác Cao Quyên Quyên.

Lữ Toàn Long nhìn ba lão già vừa tới nói:

- Đây có phải là cứu binh của các hạ?

Ngay từ lúc Lữ Toàn Long đồng ý vào sơn trại nghỉ ngơi, một kỵ mã đã phi như bay khỏi sơn trại, chính là thông báo cho ba lão già này đây.

Kỳ thật ba người vừa tới chỉ có hai lão già, người còn lại là một trung niên. Trung niên này không phải ai xa lạ. Lữ Toàn Long nhìn gã trung niên:

- Lê Bá Điền, tối nay có lẽ chúng ta phải kết thúc thôi.

Trung niên kia không ai khác chính là Lê Bá Điền.

- Lữ Toàn Long, thiên đường hữu lối người không đi, địa ngục vô môn người cứ muốn vào. Huỳnh đại nhân đã tha mạng cho người nhưng đây là tự người mò vào cấm địa của bổn giáo. Vậy đừng có trách ta!
- Nói nhiều!

Lữ Toàn Long quát lớn, song thủ liền xuất chưởng đánh tới. Lê Bá Điền ứng biến tinh không chậm, hai chân đã đạp nhẹ xuống đất, lướt ra sau mấy trượng.

Chát chát, hai người đã đối liên mấy chưởng.

Lê Bá Điền sở trường dương chưởng, liền vận tới mười thành công lực đánh ra. Mười năm trước, Lữ Toàn Long đã từng giao đấu với Lê Bá Điền. Hiện tại, võ công của hắn đã tiến bộ không ít.

Chưởng phong Lê Bá Điền ào ạt như dòng dung nham nóng

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

bỗng từ địa ngục. Lữ Toàn Long rung mình một cái, vận liền âm chương, người lập tức lạnh lẽo như một khối băng.

Chương phong của Lê Bá Điền vừa chạm vào Lữ Toàn Long liền như chạm phải một khối băng lạnh giá, bao nhiêu kinh lực đánh ra đều bị đối phương thu lấy hết.

Kỳ thật, Lữ Toàn Long không có năng lực hấp thụ chương lực của đối phương. Lúc này chàng như cây tùng trước gió dữ, cả thân người không ngừng xoay chuyển. Toàn bộ chân khí trong người cũng xoay theo. Âm chương chàng đang cuốn lấy dương chương của đối phương nhảy múa trong màn đêm lạnh lẽo.

“Con mẹ nó”, Lê Bá Điền chửi thề trong bụng. Dương chương của gã không có cách nào thoát khỏi luồng cuồng phong kia. Hơn nữa hàn khí từ âm chương của đối phương càng lúc càng xâm nhập vào song thủ của hắn.

Lúc ấy, Lữ Toàn Long phát huy luồng hàn phong, dẫn dụ Lê Bá Điền đi về phía trái.

- Hồng rồi!

Lê Bá Điền than khổ, rốt cục gã cũng biết ý đồ của đối phương. Nhưng đã muộn!

Lữ Toàn Long cười khan một tiếng “Đi”, lập tức chương lực của Lê Bá Điền bị phóng thích ra ngoài. Chương phong Lê Bá Điền chứa tới mười thành công lực, kinh phong phát ra dữ dội, nào dễ thu lại.

Lúc gã la “hồng rồi” thì song chương của chính hắn đã đánh vào một lão già đứng gần đấy.

Lão già cũng phát hiện ra kịp lúc, nhưng dương chương của Lê

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Bá Điền bị âm chương của Lữ Toàn Long cuốn lấy, sớm đã làm uy lực tăng lên gấp bội. Lão già chỉ kịp giờ đôi tay lên, phát ra mười hai thành công lực. Âm một tiếng lớn, người đã bắn ra ngoài, đôi tay nát bấy.

Lê Bá Điền lúc này cũng bị chân lực dội ngược lại, thổ ra một búng máu lớn.

Lão già còn lại cùng Thiên Can lập tức biến sắc.

- Giỏi lắm!

Nói rồi hai lão lập tức nhảy vào tham chiến.

Lữ Toàn Long từ lúc đánh với Huỳnh Công Lý đã tổn hao chân khí khá nhiều. Lúc này nhờ dùng chiêu thức ảo diệu, hơn nữa Lê Bá Điền cũng khinh địch nên mới tạm thắng được. Giờ đây phải đối diện với hai cao thủ như Thiên Can, Lữ Toàn Long đánh một lát, hơi thở đã trở nên nặng nề gấp gáp.

Hự, lưng vai phải Lữ Toàn Long trúng một quyền của Thiên Can, lập tức ngã chúi về phía trước.

Lữ Toàn Long lập tức búng người ra xa rồi dùng Thiên Cân Truy hạ xuống.

Lão già kia cũng hiểm độc không kém, đã kịp quét một trảo vào be sườn Lữ Toàn Long.

Chàng rên lên một tiếng, rõ ràng be sườn đã bị đối phương chụp trúng. Nhưng lão già kia cũng không thoát khỏi đau đớn, đã bị Lữ Toàn Long dùng một chiêu Cương Dao Trảm Thạch chém trúng tả thủ.

Vừa lúc ấy, mấy chục cây đuốc cũng đã âm âm di động tới đương trường.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lữ Toàn Long biết bốn người trong sơn trang càng lúc càng tới đông, liền vung tay phải bắn ra mấy mảnh kim loại về phía trước.

Bốn người bọn Thiên Can thấy ám khí bắn về phía mình, sợ có độc liền vận kinh cách không đánh ra.

Chớp cơ hội ấy, Lữ Toàn Long liền dùng khinh công phóng lên lên mái nhà. Đám đại hán vừa tới lập tức chuyển hướng về phía mái nhà.

Chỉ thấy Lữ Toàn Long cắp một xác người, nhún người mấy cái trên mái nhà rồi chạy ra phía sau sơn trại.

Thiên Can nhìn thấy mảnh kim loại rớt đất thì không khỏi chau mày, vội phân phó cho bọn đại hán:

- Tăng cường người bảo vệ cổng trại, số còn lại theo ta truy đuổi hắn.

Lữ Toàn Long định phóng người về hướng cổng sơn trại, nhưng khoảng cách từ chỗ chàng đứng đến đó quá xa. Hơn nữa hàng trăm ngọn đuốc đã chiếu sáng cổng sơn trại, chắc chắn bọn họ đang tập trung tại đó. Nếu chàng liều mình tiến ra hẳn không tránh khỏi một trường ác chiến, hơn nữa lúc này đây chàng đã sức cùng lực cạn.

Một thoáng suy tính hiện ra trong đầu, Lữ Toàn Long lập tức vọt người phóng ra phía sau sơn trại.

Thiên Can hừ lạnh:

- Càng đi vào sâu bên trong chỉ càng chết sớm mà thôi.

Nói rồi bốn người lão cùng bọn đại hán đã nhanh chóng đuổi

## THÍCH QUẢNG CHÂU

theo, hàng trăm cây đuốc theo sau chiếu sáng cả một vùng.

Trên mặt thành Bạch Hổ cũng lộ nhỏ xuất hiện hàng trăm cây đuốc. Hiển nhiên, bọn chúng đã nhận được báo động có người xâm nhập sơn trại nên cẩn thận phòng bị.

Lữ Toàn Long không chạy vào thành, liền theo một khúc ngoặc rẽ phải. Lên hết một đoạn cao, đã đi vào một vùng cỏ lau bằng phẳng.

Lữ Toàn Long cứ nhằm đường nhỏ mà chạy, phía sau tiếng người đuổi theo rất gấp.

Dọc đường, chuồng ngựa được dựng hai bên la liệt. Nghe tiếng người, lũ ngựa hí vang, Lữ Toàn Long lập tức rẽ một ngã khác. Chạy được mấy dặm, ánh trăng đã soi rõ đường đi. Lúc này chàng rất mệt mỏi, liền dừng lại nghỉ ngơi một lát. Chàng quay đầu nhìn lại phía sau:

- Thật không ngờ sơn trang này lại là một trại ngựa khổng lồ.

Cỏ dưới chân Lữ Toàn Long cũng không cao nữa, dưới nền đất lại đầy dấu chân ngựa.

- Hẳn phía kia!

Có tiếng hò hét rồi bóng người rầm rập đuổi tới. Lữ Toàn Long liền đứng dậy chạy tiếp.

Chạy thêm mấy trăm thước đã lộ ra một vực thẳm phía trước. Chàng ngừng bước, nhìn xuống thì thấy phía dưới là vực thẳm sâu vạn trượng, sương khói mờ mịt. Một luồng gió tà lạnh lẽo thổi lên khiến chàng rùng mình một cái.

Phía sau, địch nhân đã đuổi tới sát nút. Lữ Toàn Long nhìn xuống đáy cốc âm u, rồi lại nhìn Cao Quyên Quyên:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Nương tử, từ bây giờ chúng ta mãi mãi không rời xa nhau rồi!

Nói rồi chàng xóc Cao Quyên Quyên lên, gieo người xuống vực thăm.

- Aaaaaaaa.....

Lúc bọn người Thiên Can đuổi tới thì Lữ Toàn Long đã phóng xuống vực. Thiên Can lắc đầu:

- Thật tiếc cho một đời anh hùng!

Lê Bá Điền cười gằn:

- Tả tổng quản, ngài có vẻ mến mộ hấn?

Thiên Can ừm trong miệng:

- Chỉ là có chút cảm khái!

Một trong hai lão già nhìn xuống vực sâu nói:

- Có nên cho người leo xuống tìm xác hấn không?

Thiên Can khoát tay:

- Không cần! Từ Vực này sâu vạn trượng, vách đá trơn trượt, hàn khí bên dưới lại âm độc khôn cùng, chỉ e hấn chưa kịp chạm đáy cốc đã nhiễm độc khí mà bỏ mạng.

Dừng một chút, Thiên Can nói tiếp:

- Hơn nữa, sài lang trùng độc bên dưới nhiều vô kể. Cho dù hấn có tránh được cũng không có cách nào leo lên hai vách đá trơn trượt này được.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Ấy chính là:

*Nơi đáy cốc anh hùng gặp nạn*

*Chuyện giang hồ ân oán khó phân*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 10

### Trong họa có phúc

---

*Tái ông mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc.*

---

Nguyễn Đăng Bảo điểm mấy huyết cầm máu rồi xé vạt áo bịt chặt vết thương, trong đêm tối nhắm hướng nam chạy khỏi thành Gia Định. Được chừng hai giờ, cuối cùng cũng tới một vùng hoang vu trống trải.

Phía trước là một con sông lớn, bãi cỏ lau trải rộng ven bờ, Nguyễn Đăng Bảo dừng lại nghỉ ngơi đôi chút. Vết thương buộc vải đã rịn máu ra ngoài, nếu không tìm nơi tịnh dưỡng thì nguy cơ nhiễm trùng không nhỏ.

Chàng vừa ngả người tính làm một giấc mộng trước khi trời sáng thì đột nhiên có tiếng vó ngựa vọng tới.

Một đám kỵ mã cầm đuốc nhắm hướng bờ sông phóng tới. Nguyễn Đăng Bảo chợt dạ “Không lẽ người Lục phủ đuổi theo ta?”.

Chàng không cần biết có phải người Lục phủ hay không, lúc này lánh mặt đi là hay hơn hết, liền chui vào một bụi lau lớn.

Một tên kỵ mã nhảy xuống nhìn kỹ dưới đất nói:

- Đội trưởng, có vết giày còn mới.

Tên đội trưởng nói lớn:

- Tất cả chia ra, lập tức phải tìm được gian tế.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Hơn mười người liền xuống ngựa, tuốt đao sục sạo xung quanh.

Tìm một lát vẫn không thấy gì, một tên quay lại bẩm báo:

- Đội trưởng, không tìm thấy người nào cả.

Tên đội trưởng gắt giọng:

- Tiếp tục tìm!

Gã kia nói:

- Gian tể đã trọng thương, chỉ e là không qua khỏi đêm nay, đội trưởng cũng không nên quá lo lắng.

Tên đội trưởng:

- Người chết phải thấy xác, hữu tông quản đã dặn dò cẩn thận như vậy.

Gã kia:

- Đội trưởng, phát hiện gian tể lần này ngài đã lập đại công, có lẽ sẽ sớm được thăng chức phó đường chủ thôi. Nếu có ngày đó, xin đội trưởng đừng quên tiểu nhân nhé.

Tên đội trưởng trong mắt ánh lên một tia hy vọng, nở một nụ cười khoái trá. Nhưng rất nhanh chóng, gã đã lấy lại sự lạnh lùng vốn có:

- Chuyện sắp xếp chức vị trong bản giáo có phần người xem vào sao? Khẽ cái mồm lại kéo có ngày mang họa.
- Tiểu nhân biết rồi.

Một luồng gió lạnh đột ngột thốc lên làm đàn ngựa chồn chân, liền giẫm móng xuống đất lộp bộp hí vang.

Gã đại hán lâu bầu:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Máy con ngựa khó bảo này!

Máy con ngựa động liền khiến tên đội trưởng chú ý lùm cỏ lau rạp rạp phía trước. Gã liền nhảy xuống ngựa, rút thanh đao ở thắt lưng ra cẩn thận tiến tới.

Những tên còn lại thấy vậy đều tuốt đao theo sau. Tên đội trưởng phát tay một cái, chín tên đã tản ra thành một vòng cung bao lấy.

Nguyễn Đăng Bảo nãy giờ phong bế hơi thở liền than thầm “Hồng rồi”. Luồng gió xoáy lúc này đã khiến lũ ngựa ngửi thấy hơi người.

Một gã đại hán quát lớn:

- Ra đi!

Rốt cục thì người trong bụi cỏ cũng lồm cồm đứng dậy.

Tên đội phó lập tức chia cây đuốc về phía trước, cẩn thận quan sát, rồi quay đầu nhìn tên đội trưởng:

- Không phải hấn!

Tên đội trưởng thở phào một cái, hướng về Nguyễn Đăng Bảo hỏi:

- Tại sao ngươi trốn ở đây?

Nguyễn Đăng Bảo nói:

- Tại hạ là một nho sinh lỡ đường, không có tiền nên tạm ngủ ngoài trời, chờ sáng mai lên đường tiếp.

Tên đội phó giọng chán nản:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Ra là một tú tài gàn!

Đột nhiên tên đội trưởng phát hiện gì đó, cười gằn:

- Nói láo! Nếu chỉ là một nho sinh thì sao đuôi người lại bị thương. Oắt con, dám lừa lão tử sao?

Nguyễn Đăng Bảo nhìn vết máu trên đuôi đang không ngừng rịn ra, cười khò:

- Trên đường tại hạ gặp phải đạo tặc nên bị cướp không còn chút tiền nào. Hơn nữa lại bị bọn chúng đâm trọng thương.

Tên đội trưởng:

- Hừ, đạo tặc xung quanh đây rất mạnh động, đã cướp của là giết người. Trừ phi người cũng là người trong giang hồ nên mới có thể giữ được mạng.

Nguyễn Đăng Bảo đột nhiên đổi thái độ:

- Nếu tại hạ là người trong giang hồ thì mấy ông bạn định tính thế nào đây?

Tên đội phó nói nhỏ vào tai tên đội trưởng:

- Hay là bỏ đi, dù sao hắn cũng không phải là người chúng ta tìm.

Tên đội trưởng nói lớn:

- Không được, hành tung bản giáo là chuyện cơ mật. Nãy giờ hắn nằm ở đây chắc hắn đã nghe hết. Giết!

Tám tên đại hán lập tức giãn ra, tuốt đao vây lấy Nguyễn Đăng Bảo.

Ỗ phe mình đông, hai tên đội trưởng, đội phó yên tâm đứng ngoài quan sát.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Nguyễn Đăng Bảo hít một luồng hơi, lập tức xuất thủ. Chớp mắt, chàng đã cướp lấy một thanh đao, đâm liền hai tên đại hán.

Thoáng chốc đã có ba tên bỏ mạng. Tên thứ tư bị Nguyễn Đăng Bảo đâm mạnh một nhát vào bụng nhưng tính khí quật cường, hai tay liền giữ chặt thanh đao, dường như muốn giữ lấy chàng lại để cho đồng bọn thừa cơ tập kích.

Nguyễn Đăng Bảo quát lớn:

- Muốn chết!

Chàng liền đập mạnh tên kia bay ra ngoài. Lúc ấy, hai thanh đao đã từ sau lưng ập tới, một chém vào cổ, một bổ từ trên đầu xuống. Nguyễn Đăng Bảo ứng biến tịnh không chậm, liền khụy hai chân xuống, cong người lướt ra sau. Hai thanh đao chém hụt vào khoảng không.

Lúc vừa lướt vào khe hở giữa hai gã đại hán, Nguyễn Đăng Bảo đã khua đao thành một vòng tròn. Hai tên đại hán vừa chém hụt đối phương liền cảm thấy dưới bụng mát lạnh. Một tên trợn mắt nhìn xuống thì thấy ổ bụng đã bị cắt thành một đường lớn, ruột gan bên trong trào hết ra ngoài.

Hàn khí bên ngoài lập tức xâm nhập vào cơ thể, hai tên đại hán rên lên một tiếng đau đớn rồi đổ vật xuống.

Tên đội trưởng thấy vậy lập tức trợn ngược mắt lên quát:

- Các người tránh ra, để ta thu thập hân!

Gã lập tức rút đao, một luồng đao khí lạnh lẽo ập xuống đầu Nguyễn Đăng Bảo. Đao phong cực kỳ uy mãnh, quả thực có chút bản lĩnh.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lúc này chàng đã mồ hôi như tắm, thở không ra hơi. Nhưng vết thương trên người đang bộc phát mãnh liệt. Nãy giờ chàng cố gắng dùng chiêu thức xảo diệu để chống đỡ, thật ra lúc này đã sức tàn lực kiệt.

Thấy tên đội trưởng đang dũng mãnh chém tới, Nguyễn Đăng Bảo liền cắn răng nhặt thanh đao, vung lên đỡ lấy.

Nguyễn Đăng Bảo bị đao lực mạnh mẽ của đối phương đẩy lùi ra sau mấy bước. Chàng hự lên một tiếng, ói ra một ngụm máu đỏ tươi.

Mấy tên đại hán còn lại thấy thế lập tức phân chấn:

- Đội trưởng uy mãnh!

Nguyễn Đăng Bảo biết lúc này mình không phải là đối thủ của tên đội trưởng, hơn nữa chúng lại đông người.

Nhìn lại sau lưng thì nước sông Lòng Tàu chảy xiết, chàng thở dài thất vọng.

Tên đội trưởng liền khua đao lên chém tới. Chàng lúc này đã lùi tới gần bờ sông.

Một luồng đao quang chém tới, Nguyễn Đăng Bảo “hự” lớn một tiếng, người đã bị bắn thẳng vào dòng nước đang chảy xiết.

Tên đội phó lớn tiếng khen ngợi:

- Bản lĩnh đội trưởng quả thật cao cường, hắn đã bị ngài chém bay đi.

Ba tên đại hán cũng họa theo hô vang.

Gã đội trưởng trầm ngâm:

- Không hắn vậy. Tuy hắn đã trọng thương nhưng không thể nào

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

không tiếp nổi ta mười chiêu.

Đánh nhau vài chiêu, gã đội trưởng biết võ công của đối phương không hề tệ. Đây là đối phương đang trọng thương nên chiêu thức phát ra bị thiếu lực. Nếu không, gã cũng không chắc mình có thể thắng được tay tú tài gàn này.

Tên đội phó ngơ ngác:

- Vậy....?

Tên đội trưởng:

- Hắn mượn lực bắn vào dòng nước nhằm thoát khỏi chúng ta thôi.

Tên đội phó:

- Vậy để tiêu nhân cho người đuổi theo.

Tên đội trưởng khoát tay:

- Không cần, đoạn sông này nước chảy xiết, hung dữ khôn lường. Hắn đã bị thương nặng, chỉ chừng nửa giờ thôi hắn sẽ chảy hết máu mà chết. Hơn nữa phía trước còn có thác dữ, nếu may mắn không chết thì tới đó hắn cũng bị dòng thác xé thành trăm mảnh.

Ấy chính là:

*Cuộc đời chìm nổi ai ơi*

*Đến như sống chết đã coi ra gì<sup>3</sup>*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

---

<sup>3</sup> Thích Thiền Tâm

## HÒI 11

### Giải cứu tổng trấn

---

*Âm mưu của Y Tâm Giáo thật lớn!*

---

Phía đông nam thành Gia Định chừng năm mươi dặm là Hạnh Hoa thôn – một thôn nhỏ thuộc địa phận trấn Chân Bờ<sup>4</sup>, số người trong thôn ước chừng hơn hai ngàn.

Kể từ Sãi vương Nguyễn Phúc Nguyên, chính sách nông nghiệp của xứ Đàng Trong rất cởi mở. Các chúa Nguyễn khuyến khích giới địa chủ mộ dân phiêu tán ở bắc Bộ Chính vào vùng cực nam để khẩn hoang ruộng nương, thiết lập thôn xã. Mặc khác, các chúa Nguyễn còn cho phép bọn họ nuôi nô tì.

Tích Kiếm Trang là một thế gia xứ Đàng Trong. Kể từ khi tiên đế Gia Long hoàn thành đại nghiệp phục quốc, chính trị ổn định, việc giao thương với người nước ngoài cũng dễ dàng hơn, số lợi tức thu về càng lớn. Chính vì vậy, Tích Kiếm Trang đã bỏ ra một số tiền không nhỏ để mua nô tì, chiêu mộ dân lưu tán tập trung về trấn Chân Bờ khẩn hoang, lập điền. Con số điền nô của họ ở đây hiện không dưới ngàn người, chiếm hết một nửa số dân Hạnh Hoa thôn. Bọn điền nô này ban ngày cày cấy, ban đêm âm thầm luyện tập võ nghệ. Ấy là các đời tiền nhân Tích Kiếm Trang có tầm nhìn xa, phòng khi đất nước rơi vào chiến loạn, vẫn có thể tự bảo vệ mình vậy.

Mười năm nay tổng quản Trịnh Phích Tinh quả thực đã phải vất

---

<sup>4</sup> nay là Vũng Tàu

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

vả điều hành cơ sở bí mật này.

Lữ Toàn Trung ghì cương ngựa trên một gò đất phía bắc thôn. Từ gò đất nhỏ có thể quan sát rõ con đường cái quan từ phía bắc dẫn vào thôn trang.

- Tổng quản, đã tập hợp lực lượng đủ chưa?

Trịnh Phích Tinh cũng đang ngồi trên lưng ngựa nói:

- Nuôi quân ba năm dùng một giờ. Tất cả đều đang chờ lệnh trang chủ.

Lữ Toàn Trung:

- Tốt, có lẽ cũng đã tới giờ.

Lúc ấy từ phía bắc thôn trang, hai bóng đen nhăm gò đất chạy như bay tới. Hai người ấy một trước một sau, giống như hai bóng ma du hành trong đêm, không phát ra chút tiếng động nào. Đêm nay trăng thượng huyền treo cao, nếu không có lẽ cũng khó phát hiện ra hai bóng người ấy.

Chưa đầy nửa tuần tuần trà, hai bóng người đã lên tới gò đất. Lữ Toàn Trung cùng Trịnh Phích Tinh lập tức xuống ngựa. Nhìn lão già vừa tới, Lữ Toàn Trung nói:

- Phong hộ pháp, cuối cùng đệ cũng gặp được huynh.

Lão già được gọi là “Phong hộ pháp” kia lại chẳng xa lạ gì. Lão chính là Mạc Vân, người đi bên cạnh là Mạc Thiên. Phong hộ pháp nói:

- Ba chữ Phong hộ pháp bỏ đi, bốn giáo đã tan rã từ mấy chục năm trước. Ta thân là một trong tứ đại hộ pháp mà chẳng làm được gì, thật hổ thẹn với cổ giáo chủ.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lữ Toàn Trung nghe tới đó thì hơi nhú mào, lập tức đổi cách xưng hô:

- Võ đại ca, chúng ta hãy vào trong thôn rồi nói chuyện tiếp.

Võ Đại Mạc chỉ qua người bên cạnh giới thiệu:

- Đây là con trai của ta!

Cha con Võ Đại Mạc vốn dùng hai cái tên giả Mạc Vân, Mạc Thiên để xâm nhập Gia Định thành. Kỳ thực cha con họ chính là Võ Đại Mạc, Võ Đại Hưng. Võ Đại Mạc chính là Phong, người đứng đầu trong tứ đại hộ pháp Phong Vũ Lôi Điện của Bạch Liên Giáo năm xưa.

Võ Đại Hưng chấp tay cung kính:

- Tiểu đệ bái kiến nhị vị thúc thúc!

Lữ Toàn Trung quay ngựa:

- Đi thôi.

Hai cha con Võ Đại Mạc, Võ Đại Hưng liền nhảy lên lưng hai con ngựa được chuẩn bị sẵn rồi phóng theo Lữ Toàn Trung.

Bên trong trang viện, đèn đuốc sáng như ban ngày, trang đình từng tốp canh phòng nghiêm ngặt. Trong khách sảnh, Trịnh Phích Tinh lấy tấm bản đồ bằng da dê trải ra.

Lữ Toàn Trung chỉ vào tấm bản đồ nói:

- Võ đại ca, Lục phủ phía trước có hàng trăm ngôi nhà che chắn, chỉ e là gia binh của hắn đã phục sẵn tất cả các lối vào. Phía sau lại là sông lớn. Tuy bên ta có thủy binh giỏi nhưng từ mấy ngày trước, thám tử báo về là bãi sông phía sau hắn đã cho đóng cọc ngầm chi chít, hơn nữa lại để một đội chừng năm trăm cung thủ

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

trông coi, nếu liều lĩnh dùng thuyền xâm nhập, chỉ e thương vong lớn.

Võ Đại Mạc nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ, nói:

- Lữ đệ, Lục phủ to lớn nhưng chứa không quá hai ngàn người. Nơi này tuy hiểm yếu nhưng cường công vẫn có thể phá được. Tuy nhiên, Hắc Phiêu lúc này chắc không có trong Lục phủ.

Lữ Toàn Trung:

- Không có trong Lục phủ?

Võ Đại Mạc:

- Ở đâu hiện ta vẫn âm thầm điều tra. Lục phủ dễ thủ khó công, nếu chúng ta tấn công trực diện chỉ e thương vong rất lớn. Hơn nữa, lực lượng chúng ta không quá ngàn người. Nếu lúc ấy từ phía sau có một đội viện binh đánh tới thì rất nguy hiểm.

Lữ Toàn Trung:

- Ý đại ca là Hắc Phiêu đang giấu một đội viện binh?

Võ Đại Mạc:

- Đúng vậy! Lục phủ chắc chắn là một con tốt nhằm tiêu hao sinh lực của chúng ta.

Trịnh Phích Tinh nói:

- Quân số chúng ta hiện không quá một ngàn người. Chúng ta có thể chia làm hai đội, một đội cường công Lục phủ, một đội khác âm thầm mai phục bên ngoài chờ đội viện binh của chúng.

Trần Hy vuốt râu khen:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Ý hay!

Võ Đại Mạc:

- Cách này về chiến thuật cũng được. Tuy nhiên một ngàn người chưa chắc đối đầu được với năm ngàn người.

Trịnh Phích Tinh kinh ngạc:

- Ý huynh là viện binh của đối phương có khoảng năm ngàn người?

Bọn Viên Thông, Viên Minh, Mộc Tinh Linh, Hồng Nương Tử.... lập tức la hoảng. Số người đóng trong Lục phủ hiện đã khoảng hai ngàn, nếu có năm ngàn viện binh nữa thì chẳng phải số lượng quân địch gấp mấy lần mình sao?

Lữ Toàn Trung trầm ngâm vuốt râu:

- Con số có chính xác không?

Võ Đại Mạc nhìn Võ Đại Hưng nói:

- Con nói đi!

Võ Đại Hưng chỉ vào một chấm trên bản đồ:

- Phía đông bắc Mãn Giang Lâu chừng sáu mươi dặm có một ngọn núi tên là Chứa Chan thuộc địa phận trấn Biên Hòa, cao hơn hai trăm trượng, địa thế hiểm trở, được bao phủ bởi rừng rậm dày đặc. Từ mấy ngày trước tiểu điệt phát hiện số lượng người tập trung về đây chắc chắn không dưới năm ngàn. Tuy nhiên vì đối phương phòng thủ quá cẩn mật, nên không thể nào xâm nhập được.

Lữ Toàn Trung thở dài:

- Đánh đường thủy không được, đánh đường bộ cũng không

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

xong.

Hoàng Giác lên tiếng:

- CỬ Long Trại chúng tôi lần này xuất hết lực lượng, nếu có gì cần Lữ trang chủ cứ tùy ý phân phó.

Võ Đại Mạc:

- Hiện tại số tráng đinh tập trung về núi Chứa Chan ngày một nhiều. Chỉ e một mình Nhất Phẩm Đường của Hắc Phiêu không đủ sức chiêu tập một lực lượng lớn như vậy?

Bọn quần hào cùng la hoảng:

- Ý huynh là... Y Tâm Giáo?

Võ Đại Mạc trầm ngâm:

- Chỉ e người đứng ra chiêu tập lực lượng lần này chính là giáo chủ Y Tâm Giáo.

Trịnh Phích Tinh:

- Nếu chỉ muốn tiêu diệt Tứ Đại Kiếm Trang cũng không nhất thiết phải chiêu tập một lực lượng đông đến như vậy?

Dương Thanh Hùng – chủ môn Túy Tiên Kiếm từ đằng sau lưng hăng nói:

- Cho dù là một vạn nhân mã cũng chỉ là một tấm bia thịt mà thôi.

Lữ Toàn Trung lắc đầu nói:

- Lực lượng bên họ tuy nhiều nhưng đa phần chỉ là bọn nhãi nhép trong giang hồ, căn bản không thể ngăn cản nếu chúng ta muốn rút lui. Nhưng nếu muốn công thành, cát cứ xưng vương thì

## THÍCH QUẢNG CHÂU

cũng không phải là quá khó.

Võ Đại Mạc nhìn Lữ Toàn Trung nói:

- Huynh cũng chính là có suy nghĩ này.

Lúc ấy từ bên ngoài doanh trại, một người áo đen bước nhanh vào.

- Thừa hộ pháp, thám tử chúng ta phát hiện binh mã trong thành Gia Định đang được điều ra cổng thành bắc.

Võ Đại Mạc nhìn hán tử áo đen nói:

- Có khoảng bao nhiêu?

Hán tử áo đen:

- Không dưới hai vạn.

Lữ Toàn Trung ngạc nhiên:

- Hai vạn? Nếu vậy không phải là trong thành chỉ còn không quá năm ngàn người sao?

Hán tử gật đầu:

- Thông tin chắc chắn không sai được.

Võ Đại Mạc đột nhiên vỗ bàn:

- Hông rồi!

Rồi lão nói tiếp:

- Con cùng Trịnh tổng quản vào ngay phủ tổng trấn.

Tất cả mọi người lập tức cùng chung một suy nghĩ, một hiểm họa đang hiển hiện trước mắt.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

---

Phủ tổng trấn Gia Định thành.

Lê Văn Duyệt nhìn Huỳnh Công Lý nói:

- Phó tổng trấn, đang đêm ngài điều hai vạn quân thường trực ra ngoài thành là có ý gì?

Trong căn phòng lớn, ngoài Lê Văn Duyệt và Huỳnh Công Lý còn có hai tên võ quan khác.

Huỳnh Công Lý:

- Hiện tại mã tặc hoành hoành ở núi Chứa Chan, ti chức gấp rút điều quân là nhằm che tai mắt bọn chúng. Ngày mai sẽ phát binh một mẻ quét sạch.

Lê Văn Duyệt hừ một tiếng:

- Mã tặc trên núi chẳng qua cũng chỉ là một lũ giặc cỏ, được bao nhiêu người mà ngài điều tới hai vạn đại quân. Hơn nữa, chưa có lệnh của bôn quan mà ngươi đã tự ý điều đại quân, có biết tội gì không?

Huỳnh Công Lý đột nhiên cười lạnh:

- Tuy ngài là tổng trấn nhưng binh phù vẫn đang nằm trong tay ti chức .

Đột tiểu hải tặc lần trước chỉ mới cách đây chưa tới một tháng, binh phù vẫn còn nằm trong tay Huỳnh Công Lý, chưa nộp về phủ tổng trấn.

Lê Văn Duyệt giận dữ:

- Ngươi!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Huỳnh Công Lý:

- Tổng trấn, ngài quyền uy bao trùm một cõi nhưng tầm nhìn hạn chế. Hiện nay, tổng trấn Gia Định thành này đất đai phù nhiêu, kinh tế trù phú, số tráng đinh đã vượt quá chín vạn<sup>5</sup>. Cứ ba suất đinh lấy một suất lính thì số binh lính chiêu tập được cũng không dưới ba vạn. Tổng trấn đại nhân có biết con số ba vạn lớn cỡ nào không?

Lê Văn Duyệt đập bàn quát lớn:

- Người muốn tạo phản?

Huỳnh Công Lý bước đi thông thả:

- Hiện tại thời cuộc đã thay đổi, giáo đồ Y Tâm Giáo ở khắp thiên hạ. Chưa nói ở Gia Định ngũ trấn này, chỉ riêng ở kinh đô số lượng giáo đồ đã không dưới mấy vạn.

Lê Văn Duyệt:

- Thì ra người cầu kết cùng tà giáo, mưu chuyện phản nghịch.

Huỳnh Công Lý lộ lên một tràng cười đanh ác:

- Hừ, phản loạn hay không cũng chỉ là cách nhìn. Thiên hạ vốn xưa nay nằm trong tay kẻ mạnh. Ngày tàn của Nguyễn triều sắp đến rồi. Tổng trấn ngài nếu biết thời thế thì hãy đầu quân cho bản giáo, lợi lộc sẽ không hề mất đi.

Lê Văn Duyệt vỗ bàn hét lớn:

- Người đâu, bắt tên phản tặc này lại cho ta!

---

<sup>5</sup> Số đinh năm 1819 tại năm trấn thuộc Gia Định thành: 97.100 (Chế Độ Công Điền Công Thổ Trong Lịch Sử Khẩn Hoang Lập Ấp Ở Nam Kỳ Lục Tỉnh – Nguyễn Đình Đầu)

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Huỳnh Công Lý nhìn ra ngoài cửa:

- Thị vệ đã chết cả rồi.

Lê Văn Duyệt tức đến nổ con mắt, rút kiếm ra:

- Vậy bốn quan sẽ giết người!

Đúng lúc Lê Văn Duyệt vừa rút kiếm, hai thanh kiếm sắc lạnh từ đằng sau đã kề cổ lão từ lúc nào.

Lê Văn Duyệt ngoái đầu lại:

- Các người... Phản rồi, phản hết rồi!

Hai tên võ tướng đằng sau nói:

- Tổng trấn, ngài thông cảm cho bọn ti chức. Chúng tôi cũng còn cha mẹ vợ con. Hơn nữa thế cục đã định. Huỳnh đại nhân quyền thế trong triều, lại nắm được mấy vạn giáo đồ Y Tâm Giáo, chúng ta cũng nên thức thời thôi.

Lê Văn Duyệt:

- Tiên đế Gia Long chinh chiến bao nhiêu năm, đương kim hoàng thượng cũng không phải là kẻ bất tài, nước Đại Nam ta mới được như ngày hôm nay. Các người đừng tưởng kiếm chế được bốn quan thì có thể làm được chuyện tày đình!

Vừa lúc ấy, hai cánh cửa kẹt một tiếng lớn bật ra, một luồng gió lạnh lẽo từ bên ngoài thổi vào. Hai bóng người nhanh như điện cũng bất ngờ xuất hiện.

Keng keng, hai thanh kiếm trên cổ Lê Văn Duyệt bị gạt ra.

Hai tên võ quan lập tức nhảy lùi lại:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Các người là ai?

Hai người vừa đến chính là Trịnh Phích Tinh và Võ Đại Hưng. Võ Đại Hưng nhìn tổng trấn Lê Văn Duyệt nói:

- Cũng may chúng tôi đến kịp.

Lê Văn Duyệt mừng rỡ:

- Đa tạ hai vị tráng sĩ!

Huỳnh Công Lý quát lớn:

- Người đâu!

Từ phía sau, trong bóng tối bước ra mười mấy người, ai nấy đều cầm liên nỏ.

Huỳnh Công Lý quát lớn:

- Giết bọn chúng cho ta!

Lê Văn Duyệt quát:

- Người dám giết bản quan?

Huỳnh Công Lý cười lạnh:

- Có gì mà không dám. Binh phù hiện đang ở trong tay ta. Ngày mai, toàn thành sẽ biết tin mã tặc đánh vào phủ, tổng trấn đại nhân chết trong loạn binh. Tên tiểu tử Minh Mạng ở xa như vậy, chỉ e muốn quân cũng không quân nổi.

Huỳnh Công Lý vừa nói xong lập tức phát tay. Mười mấy chiếc liên nỏ đồng loạt bật lẫy lách cách, mười mấy mũi tên liền xé gió nhắm ba người Lê Văn Duyệt bắn tới.

Trịnh Phích Tinh, Võ Đại Hưng rút kiếm múa một vòng đã gạt được đám tên. Một loạt mũi tên mới lập tức được phóng tới. Với

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

đám người như Trịnh Phích Tinh thì căn bản cung nỏ không thể đả thương họ, nhưng Lê Văn Duyệt thì không được như vậy. Hơn nữa thủ hạ Huỳnh Công Lý càng lúc càng đến đông hơn.

Trịnh Phích Tinh nhìn sang Võ Đại Hưng nói lớn:

- Ta bọc hậu, ngươi đưa tổng trấn đi nhanh.

Võ Đại Hưng gật đầu một cái rồi múa kiếm nhanh hơn gạt một lượt tên, tay trái cấp lấy Lê Văn Duyệt phóng vọt ra cửa sổ.

Trịnh Phích Tinh cố gắng chống đỡ. Chờ cho hai người Võ Đại Hưng đi khỏi mới rút lui theo một hướng khác.

Ấy chính là:

*Nam Hà cử địa Nguyễn triều*

*Hạnh Hoa phục hận quyết liều một phen*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 12

### Kỳ duyên nơi đáy cốc

---

*Khi sự việc đến cùng cực tất phát sinh biến hóa*

---

Lại nói đến chuyện Nguyễn Đăng Bảo tại bờ sông Lòng Tàu.

Lúc chàng rơi xuống sông, dòng nước xoáy lạnh lẽo nhanh chóng cuốn chàng ra xa. Chàng liền cố sức bơi vào bờ.

Nhưng dòng nước cuồn bạo hơn chàng tưởng. Vừa bơi được một đoạn thì dòng sông trở nên hung dữ gấp bội, có lẽ đang chảy qua một đoạn địa hình dốc, thỉnh thoảng lại gặp phải những vùng xoáy nước lớn.

Nguyễn Đăng Bảo uống phải mấy ngụm nước, ngoi đầu lên thở thì phát hiện phía trước, dòng sông uốn về mé tả. Phía trước âm thanh vọng lại âm âm như hàng ngàn cái trống lớn cùng lúc đánh lên.

Chàng la hoảng trong lòng, chắc chắn phía trước phải là một thác nước rất sâu mới có thể tạo ra những sóng âm dữ dội như vậy được. Nếu chàng không nhanh chóng bơi vào bờ thì không chừng sẽ bỏ mạng dưới dòng thác hung dữ ấy.

Nhìn qua mé tả thấy một bờ đá dựng đứng, Nguyễn Đăng Bảo nhắm tính trong đầu rồi hít mạnh một hơi, ra sức bơi về phía ấy.

Khoảng cách vào bờ càng lúc càng gần, một tia hy vọng vụt qua. Chàng vươn tay chụp lấy một cành cây xà xuống mặt nước. Đột nhiên lúc ấy, một khúc gỗ từ thượng nguồn trôi xuống đập

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

mạnh vào ngực chàng. Giữa cơn sóng dữ, Nguyễn Đăng Bảo chỉ kịp rú lên một tiếng “ôi chao”, miệng đã trào ra một búng máu tươi, người liền hôn mê bất tỉnh.

Phía trước dòng sông uốn lượn, từng đợt âm thanh “ầm ầm” càng lúc càng lớn. Lẽ nào chàng phải bỏ mạng như thế này sao?

---

Lúc Lữ Toàn Long ôm xác Cao Quyên Quyên nhảy xuống vực sâu, đầu óc chàng hoàn toàn chìm trong ký ức. Mười năm chìm nổi thế sự là mười năm chia cách cùng nàng.

Tô Thức nói:

*Người có buồn, vui, ly, hợp  
Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết  
Tự cổ vẹn toàn đâu  
Chỉ nguyện người trường cửu  
Ngàn dặm dưới trăng thâu.*

Rốt cục đôi uyên ương cũng về bên nhau. Dầu trải qua trăm đắng ngàn cay, nhưng cuối cùng được chết bên cạnh người mình yêu chẳng phải là một thứ hạnh phúc sao?

Gió từ đáy cốc lạnh lẽo thổi lên, hai bên tai Lữ Toàn Long ù ù như sấm dậy.

Chết không hẳn là hết. Lữ Toàn Long nhìn Cao Quyên Quyên đang nhu mì nằm trong vòng tay mình “Quyên muội, kiếp sau chúng ta sẽ như chim liền cánh, như cây liền cành”.

Sắp lìa xa nhân thế là thời khắc tốt nhất để hồi tưởng quá khứ!

Đang chìm trong dòng tư tưởng, đột nhiên nghe rắc một tiếng

## THÍCH QUẢNG CHÂU

lớn, Lữ Toàn Long cảm thấy đau nhức ở lưng. Thì ra chàng rơi lên một tàng cây từ vách đá mọc chìa ra ngoài. Cành cây chịu không nổi lực rơi của hai người liền gãy đi. Tuy vậy cũng giúp hạn chế tốc độ rơi khá nhiều.

Hai người tiếp tục rơi xuống, không ngờ lại rơi trên một tàng cây mềm khác. Lúc này Lữ Toàn Long đã lấy lại bình tĩnh, liền xoay người dùng lực điểm vào nhánh cây để không chế tốc độ. Trải qua mấy đợt như vậy, rốt cục chàng cũng hạ được xuống nền đất bên dưới.

Cũng may dưới đáy cốc lại có nhiều cây cỏ như vậy, những loại cây này cành nhánh lại dẻo dai. Nếu không chắc hẳn Lữ Toàn Long đã gãy lìa xương sống rồi.

Lữ Toàn Long nhin đau ngời vận khí một lát. Chùng một tuần trà trôi qua, đã giảm đau nhức nhiều. Vì tổn hao chân khí quá nhiều, lại trọng thương nên chàng ngã ra đất, nhanh chóng thiếp đi.

Cho tới khi ánh mặt trời chiếu xuống đáy cốc, rơi thẳng vào mặt, chàng mới tỉnh dậy. Lúc này, mặt trời đã lên mấy con sào nên mới có thể chiếu xuống đáy cốc sâu như vậy.

Lữ Toàn Long thức dậy, chàng tới một một dòng suối ven đáy cốc vốc một vốc nước rửa mặt cho tỉnh táo.

Chàng ôm xác Cao Quyên Quyên đi men theo dòng suối. Suối hẳn sẽ đổ về sông lớn. Mười mấy năm trước khi còn là thanh mai trúc mã, Cao Quyên Quyên luôn nhắc đến sông. Gia tộc họ Cao hành nghề buôn muối, vận hành một đội thương thuyền mấy trăm chiếc, nòng cũng được sinh ra trên thuyền.

Ngày đầu hai người gặp gỡ cũng là trên một chiếc cầu. Cao Quyên Quyên từng nói “Một ngày nào đó chết đi, thiếp muốn

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

được chôn bên cạnh một dòng sông”.

Giờ đây, Lữ Toàn Long muốn thực hiện di nguyện ấy. Đi được chừng hai dặm, cuối cùng cũng ra tới bờ sông. Ở đây đáy cốc được mở ra rộng rãi, hai bên bờ không ngờ là cỏ hoa tươi tốt, thỉnh thoảng có mấy chú chim hút mật cứ quần quanh những đóa hoa rú rít.

Chàng đặt nạng xuống rồi rút thanh Hỏa Vân Kiếm ra, bắt đầu đào bới.

Đào một lát cũng xong một cái hố vừa chôn một người. Chàng ngồi xuống nghỉ một lát rồi tiếp tục. Chàng tính đào đủ rộng để chàng và nạng cùng chôn một chỗ.

“Nương tử, chỉ một lát nữa thôi huynh sẽ mãi bên cạnh muội”.

Vừa lúc chàng ngẩng đầu lên thì phát hiện ngay mé nước có một xác người. Có lẽ là từ thượng nguồn trôi về.

- Quái, nơi tử cốc này còn có người khác?

Lữ Toàn Long rút thanh kiếm mang theo, bước tới chỗ cái xác.

Không thấy động đậy, chàng bèn lật cái xác lại. Chàng đặt một ngón tay lên cổ tay người kia thì thấy mạch vẫn còn đập, tuy rất yếu nhưng rõ ràng sinh cơ vẫn còn.

Lữ Toàn Long bèn bế thốc thanh niên ấy lên, dựng đầu xuống đất. Nước trong miệng người thanh niên ấy liền trào ra ngoài.

Chàng để người thanh niên nằm ngửa rồi dùng hai tay ép mạnh ngực, những ngụm nước còn sót lại trong bụng chàng trai tiếp tục trào ra.

Chừng một lát, chàng thanh niên khẽ rên lên một tiếng.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Sống rồi!

Lữ Toàn Long thốt nhẹ. Qua chừng một khắc sau, cuối cùng chàng thanh niên cũng tỉnh dậy.

Chàng nhìn quẩn quanh thì thấy Lữ Toàn Long đang nhìn mình chăm chăm. Chàng thanh niên ấy không ai khác chính Nguyễn Đăng Bảo.

Nguyễn Đăng Bảo nhìn Lữ Toàn Long nói:

- Đa tạ huynh đài đã cứu mạng!

Lữ Toàn Long:

- Tiểu ca không cần khách sáo.

Nguyễn Đăng Bảo ngồi dậy:

- Cho hỏi đây là nơi nào?

Lữ Toàn Long thở dài:

- Tại hạ với tiểu ca đây chỉ e là người cùng cảnh ngộ.

Nguyễn Đăng Bảo có chút không hiểu nhìn Lữ Toàn Long. Lữ Toàn Long nói:

- Tại hạ cùng nương tử rớt xuống vực sâu này từ đêm qua, may mà không chết. Còn tiểu ca?

Nguyễn Đăng Bảo nghe vậy thì vỡ lẽ:

- Tại hạ vì trốn tránh kẻ thù mà bị cuốn xuống dòng thác dữ.

Lữ Toàn Long ngạc nhiên:

- Ô, tiểu ca rơi xuống từ một dòng thác?

Nguyễn Đăng Bảo:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Tiểu đệ bị kẻ thù vây khốn bên bờ sông, đường cùng bèn nhảy xuống, không ngờ con sông này lại dẫn đến một ngọn thác sâu mấy trăm trượng. Lúc đó tiểu đệ cố bơi vào bờ thì bị một vật từ thượng nguồn trôi xuống đánh cho bất tỉnh.

Lữ Toàn Long chỉ tay về hướng ngược lại:

- Còn ta thì đêm qua bị kẻ thù đuổi giết, bèn ôm xác nương tử nhảy xuống vách đá đằng kia. Không ngờ đầu này lại có một dòng thác chảy xuống.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Vậy chúng ta đều là người chung cảnh ngộ. Xin huynh đài cho biết tôn tánh đại danh!

Lữ Toàn Long:

- Tại hạ Lữ Toàn Long.

Nguyễn Đăng Bảo giật mình ồ lên một tiếng:

- Có liên quan gì đến Tích Kiếm Trang không?

Lữ Toàn Long:

- Trang chủ Lữ Toàn Trung chính là gia huynh.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Ra đây chính là Lữ nhị gia.

Lữ Toàn Long:

- Không dám!

Nguyễn Đăng Bảo:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Tiểu đệ là cô nhi của Võ Lâm Đệ Nhất Bảo. Gia phụ chính là Nguyễn Thái Sơn.

Lữ Toàn Long:

- Té ra tiểu huynh đệ đây chính là di cô của Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn. Võ Thánh có mối quan hệ rất thân thiết với Tích Kiếm Trang chúng tôi.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Tiểu đệ đã gặp lệnh huynh rồi. Nếu xét về mối quan hệ của gia phụ, có lẽ tiểu đệ nên gọi huynh bằng một tiếng thúc thúc.

Lữ Toàn Long xua tay:

- Người giang hồ không câu nệ tiểu tiết. Hơn nữa ta cũng không lớn hơn tiểu ca bao nhiêu tuổi. Cứ gọi nhau bằng huynh đệ là được rồi.

Nguyễn Đăng Bảo chỉ tay về cái xác:

- Kia là ai?

Trong mắt Lữ Toàn Long hiện lên một tia thống khổ:

- Đó là chính nương tử của huynh. Tuy nhiên, nàng đã chết trước khi bọn ta nhảy xuống đây. Vốn dĩ huynh tính sẽ cùng nàng nằm dưới huyệt mộ này, nhưng giờ gặp được đệ thì quá tốt. Ta có một chuyện muốn giao phó cho đệ.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Lữ huynh cứ nói!

Lữ Toàn Long lấy trong người ra một miếng ngọc bội:

- Lần này lão đại triệu ta về gấp, có lẽ có chút liên quan đến vụ

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

huyết án của gia đình đệ. Tuy nhiên, ta sức cùng lực kiệt rồi. Sau khi đệ thoát khỏi nơi này, hãy đem tung tích ta và tín vật này giao lại cho gia huynh.

Nguyễn Đăng Bảo nói:

- Chúng ta sẽ cùng thoát khỏi nơi này.

Lữ Toàn Long lắc đầu:

- Thương thế của huynh tự huynh khắc biết. Hơn nữa ta còn có một lời hứa với nàng. Ta không thể cùng lão đại lo việc thiên hạ rồi. Nhưng trước khi đi, ta sẽ truyền lại cho đệ một pho võ công.

Nguyễn Đăng Bảo ồ lên ngạc nhiên. Lữ Toàn Long nói:

- Đệ từ thân thể đến tuổi tác đều rất phù hợp với luyện võ. Tuy nhiên, nếu ta đoán không lầm thì đệ đã luyện sai phương pháp. Có lẽ là từ người dạy võ cho đệ.

Lữ Toàn Long lúc này khi cứu sống Nguyễn Đăng Bảo đã cẩn thận quan sát, nắm bóp cơ gân nên phát hiện chàng có một cơ thể rất phù hợp việc luyện võ.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Võ công mà đệ học được vốn không phải là chính truyền từ gia phụ. Năm xưa, tiểu đệ may thoát huyết nạn, được thái quân gia đưa đi trốn. Chính thái quân gia cũng là người nuôi nấng và truyền thụ võ nghệ cho đệ.

Lữ Toàn Long:

- Ra vậy! Năm xưa Võ Thánh với huynh đệ chúng tôi là chỗ đồng môn nên cũng thường qua lại. Công phu của ông ấy đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nguyễn Đăng Bảo nghe đến đây thì cặp mắt đã đỏ mọng. Chàng đưa tay quệt nước mắt:

- Đệ nhất định sẽ trả mối thù này!

Lữ Toàn Long chỉ vào phía trong:

- Chúng ta vào trong hang đá kia rồi nói chuyện tiếp.

Ấy chính là:

*Kỳ duyên nơi đáy cốc*

*Anh hùng mến lẫn nhau*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 13

### Trong sơn cốc được truyền bí lục

---

*Rốt cục Bạch Liên Giáo và Y Tâm Giáo ẩn chứa bí mật kinh hồn gì?*

---

Lữ Toàn Long nhìn Nguyễn Đăng Bảo nói:

- Tiêu đệ, Tích Kiếm Trang chúng ta nổi danh bởi kiếm pháp. Bản lĩnh ta không bằng lão đại nhưng số cao thủ trên đời có thể luận kiếm với ta cũng không vượt quá năm đầu ngón tay.

Lữ Toàn Long ngồi xếp bằng, dựa vào vách đá nói tiếp:

- Tuy nhiên, Tích Kiếm Trang chúng ta mấy đời nay chú trọng kiếm thuật quá nhiều, nội công không phát triển tương xứng.

Nguyễn Đăng Bảo kinh ngạc:

- Ra vậy! Nhưng tiêu đệ có một thắc mắc, không biết huynh có thể giải đáp được không?

Lữ Toàn Long gật đầu. Nguyễn Đăng Bảo nói tiếp:

- Theo tiêu đệ thấy ngoài kiếm thuật thì công phu của Lữ trang chủ rất cao siêu.

Lữ Toàn Long:

- Võ công của đại ca ta tất nhiên là cao siêu. Mấy năm nay kiếm pháp của huynh ấy tiến bộ rất nhiều. Đối với võ học thông thường cố nhiên là tốt. Nhưng Huyết Võ Kiếm Pháp nhà chúng

## THÍCH QUẢNG CHÂU

ta vốn nằm ở chữ nhanh, lộ kiếm chiêu phát triển càng nhanh thì nội lực phải tăng tiến một mức độ tương ứng để hỗ trợ. Nếu gặp phải cao thủ chính tông thì khuyết điểm sẽ bị nắm bắt ngay.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Nội lực theo thời gian có thể tăng tiến được. Hơn nữa trên giang hồ hiện nay thì ngay đến Hắc Phiêu cũng chưa chắc thắng được lão trang chủ.

Lữ Toàn Long:

- Phải rồi. Gia huynh cấp tốc kêu ta về cũng vì chuyện này. Võ công của Hắc Phiêu tuy ghê gớm nhưng không chắc có thể thắng gia huynh. Người người mà lão đại sợ lại là một kẻ khác.

Nguyễn Đăng Bảo nghĩ tới lời nói của hai người áo đen thần bí, liền hỏi:

- Ý huynh...là giáo chủ Y Tâm Giáo?

Lữ Toàn Long chậm rãi gật đầu.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Nhưng tới giờ vẫn chưa biết được chân tướng của hắn?

Lữ Toàn Long hơi thở chậm rãi:

- Ta đã giao thủ với hắn!

Nguyễn Đăng Bảo kinh ngạc:

- Huynh chính là bị hắn đả thương? Hắn xưng danh giáo chủ Y Tâm Giáo?

Lữ Toàn Long lắc đầu:

- Tuy hắn không xưng danh, nhưng ta chắc chắn chính là hắn.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Nguyễn Đăng Bảo sốt ruột:

- Là ai?

Lữ Toàn Long chậm rãi từng tiếng:

- Huỳnh Công Lý.

Nguyễn Đăng Bảo như không tin nổi vào tai của mình. Không phải Huỳnh Công Lý chính là Phó tổng trấn thành Gia Định sao? Lẽ nào lại là Y Tâm giáo chủ?

Lữ Toàn Long:

- Ta biết đây là một việc khó tin nhưng đường lối võ công của Huỳnh Công Lý rất giống với căn bản võ thuật của gia huynh. Tuy nhiên, trình độ còn cao hơn gấp bội.

Nguyễn Đăng Bảo cẩn thận lắng nghe.

Lữ Toàn Long nói tiếp:

- Để ta kể cho đệ nghe một câu chuyện.

“Trên giang hồ hơn trăm năm trước xuất hiện một giáo phái thần bí lấy tên Bạch Liên Giáo. Bạch Liên Giáo nghe nói do một vô danh tăng từ Thiên Trúc vượt qua Tây Vực, truyền vào Trung Hoa. Sau một thời gian phát triển thì bành trướng sang Đại Nam chúng ta. Tuy nhiên, mỗi nước lại phát triển thành một hệ phái khác nhau, mỗi liên hệ cũng dần dần phai nhạt.

Bạch Liên Giáo sùng bái Vô Sanh lão mẫu và Di Lặc Phật, giáo nghĩa được cải biến cho gần gũi với dân đen nên thu hút được rất nhiều tín đồ.

Trải qua mấy đời, lực lượng giáo phái ngày càng lớn mạnh, số

## THÍCH QUẢNG CHÂU

tín đồ ở nước ta đã vượt quá con số mấy chục vạn.

Ban đầu Bạch Liên Giáo chỉ thuần là bang phái trên giang hồ nhưng khi số lượng tín đồ quá lớn thì những người lãnh đạo trở nên ham mê quyền lực. Người có biết con số mấy chục vạn lớn cỡ nào không? Chỉ cần lựa ra mười vạn tráng đinh, chăm chút luyện tập binh pháp. Hơn nữa nước Đại Nam ta từ khi Trịnh – Nguyễn phân tranh, giặc Tây Sơn thừa cơ nổi lên làm loạn, khiến quốc lực càng thêm suy yếu. Sau khi tiên đế Gia Long khởi binh từ đất Gia Định này, đất nước lại thêm một lần chia cắt, giặc cướp thừa cơ nổi lên chiếm núi xung vương, dân tình thêm phần đồ thán. Đây chính là cơ hội để giáo phái dựng cờ khởi nghĩa. Chỉ cần cất mấy vạn tinh binh bố phòng những nơi hiểm yếu thì chuyện xưng vương xưng bá cũng không phải là quá khó.

Việc phản nghịch này vốn do một vị phó giáo chủ tên A Lạp Bá Vương đề xuất. Sau đó trở thành một đề tài bàn tán sôi nổi trong giáo phái. Phe chủ chiến do vị phó giáo chủ ấy cầm đầu, phe còn lại do tứ đại hộ pháp Phong, Vũ, Lôi, Điện đứng đầu. Bạch Liên giáo chủ vẫn trầm tĩnh quan sát sự tranh chấp trong nội bộ. Sau một thời gian tranh cãi, cuối cùng A Lạp Bá Vương cũng lôi kéo được Lôi hộ pháp về phe mình.

Tuy nhiên, cuối cùng giáo chủ lại ủng hộ phe chống đối, bác bỏ đề nghị của A Lạp Bá Vương.

Việc thương nghị này vốn là chuyện bí mật trong giáo phái, không có người ngoài biết. Không ngờ vào dịp cuối năm, đúng kỳ đại hội năm năm một lần của giáo phái, Gia Long đột nhiên phái ba vạn quân tới đánh úp.

Tuy tinh anh của giáo phái đều một thân tuyệt kỹ nhưng vẫn không cách nào dẫn giáo chúng thoát khỏi vòng vây của địa lôi

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

và cung tên. Cuối cùng, các vị hộ pháp cùng đường chủ đánh thoát thân để lại gần một vạn giáo đồ chết trong loạn trận.

Sau trận chiến ấy, Bạch Liên giáo chủ Diệp Thiên Ân đổ bệnh rồi qua đời. Phó giáo chủ A Lạp Bá Vương cũng mất tích suốt một thời gian dài.

Nhiều năm sau, lần lượt các đường chủ của giáo phái cũng chết trong ám muội, kẻ trúng độc, người bị tập kích. Võ Lâm Đệ Nhất Bảo cũng là một trong số đó.”

Nguyễn Đăng Bảo kinh ngạc:

- Huynh nói cha đệ cũng là một thành phần của Bạch Liên Giáo?

Lữ Toàn Long gật đầu:

- Cha đệ chính là Vũ hộ pháp của Bạch Liên Giáo.

Nguyễn Đăng Bảo đầu óc lúc này mới sáng tỏ phần nào. Chắc hẳn thăm sát Võ Lâm Đệ Nhất Bảo năm xưa có liên quan đến câu chuyện Bạch Liên Giáo này.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Vậy vai trò của Huỳnh Công Lý là gì?

Lữ Toàn Long:

- Đây cũng chính là câu hỏi mà ta đã đi tìm suốt mười năm nay. Năm xưa, ta ly khai khỏi Tích Kiếm Trang, bề ngoài là vì chuyện tình ái, nhưng thật ra bên trong ta cũng ngẫm thay đại ca ra ngoài điều tra về một tổ chức gọi là Y Tâm Giáo. Thật không ngờ người mà ta muốn tìm lại chính là hấn!

Nguyễn Đăng Bảo:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Ý huynh là Huỳnh Công Lý?

Lữ Toàn Long trong tròng mắt hần lên sắc máu:

- Chính hần!

“Tiểu đệ, câu chuyện mà ta kể ra đây là một bí mật động trời của võ lâm mà ta đã phải tốn mười năm trời tâm huyết điều tra.

Kể từ sau cái chết của giáo chủ Diệp Thiên Ân, phó giáo chủ A Lạp Bá Vương cũng đột ngột mất tích. Giáo phái từ đó chịu sự đàn áp của triều đình, gặp nhiều tổn thất.

A Lạp Bá Vương là tên thường dùng của Huỳnh Công Lý. Cha của A Lạp Bá Vương vốn là một thương nhân giàu có ở một tiểu quốc thuộc bán đảo Ả Rập, theo đoàn tàu buôn đến Đại Nam buôn gia vị cho người Tây Dương. Ông lấy một phụ nữ Đại Nam rồi sinh ra hần.

Đương thời, cha của A Lạp Bá Vương có mối quan hệ thân tình với một phú hào họ Huỳnh. Lúc Gia Long phục quốc, thuyền buôn của A Lạp Bá Vương bị nhảm tàu của giặc Tây Sơn, trúng đại bác rồi chìm. Khi ấy, A Lạp Bá Vương chỉ mới 10 tuổi.

Trong thời buổi chiến tranh loạn lạc, tài sản nhiều dễ thành miếng mồi cho giặc cướp, mẹ góa con côi A Lạp Bá Vương bèn tới nương nhờ phú gia họ Huỳnh. Họ Huỳnh tuy giàu có nhưng đường con cái gặp trắc trở, người vợ cũng vừa mới mất. Sau khi hai bên bàn bạc, A Lạp phu nhân bèn tái giá cùng phú gia họ Huỳnh. Từ đó A Lạp Bá Vương cũng đổi sang họ Huỳnh, lấy tên Công Lý. Vợ chồng Huỳnh Công cũng không có thêm đứa con nào nữa nên Huỳnh Công Lý được cưng chiều hết sức.

A Lạp Bá Vương có năng khiếu võ thuật từ nhỏ. Huỳnh Công lại không tiếc tiền mời các sư gia, giáo đầu nổi tiếng khắp vùng

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Nam Hà để đào tạo hấn.

Chưa tới hai mươi tuổi, Huỳnh Công Lý đã theo phò Gia Long. Mới đầu chỉ là một chức võ quan nhỏ, nhưng nhờ biết quan hệ, lại tháo vát nhanh nhẹn nên nhanh chóng leo lên những vị trí cao hơn.

Đương lúc ấy, Bạch Liên Giáo hưng thịnh, Diệp Thiên Ân lại có dã tâm. Bạch Liên giáo chủ bèn tìm cách móc nối với người trong triều đình. Huỳnh Công Lý còn trẻ tuổi, văn võ đều giỏi, lại có chí cầu tiến, liền lọt vào mắt xanh của giáo chủ.

Sau khi đầu nhập giáo phái, Huỳnh Công Lý nhanh chóng trở thành tâm phúc của giáo chủ. Giáo chủ truyền một phần Duy Ngã huyền công cho hấn, cũng không tiếc tiền chi cho Huỳnh Công Lý mua chuộc hệ thống quan lại triều đình.

Huỳnh Công Lý lúc theo Gia Long phục quốc có công cứu giá nên khi Gia Long thiết lập triều đình, ổn định đất Nam Hà đã phong hấn tới tước Lý chính hầu, quyền uy rất lớn.

Võ công của Bạch Liên giáo chủ rất cao, dưới gầm trời này không có địch thủ. Nghe nói được đích thân Vô Sanh Lão Mẫu cùng Di Lặc Phật giảng phạm truyền dạy.

Các vị rường cột của giáo phái từ hàng đường chủ trở lên đều được giáo chủ chỉ điểm võ thuật, thậm chí còn truyền một phần huyền công. Trong đó, người được ưu ái nhất chính là Huỳnh Công Lý và Vũ hộ pháp Nguyễn Thái Sơn.

Bạch Liên giáo chủ vốn đã chọn Huỳnh Công Lý làm người kế thừa nên mới ban cho hấn chức phó giáo chủ. Hơn nữa từ khi được phong hầu, sức ảnh hưởng của Huỳnh Công Lý trong triều ngày càng lớn. Muốn hoàn thành đại nghiệp, giáo chủ không thể

## THÍCH QUẢNG CHÂU

không ưu ái một cánh tay trong đắc lực như Huỳnh Công Lý.

Thế nhưng từ khi Huỳnh Công Lý được lòng Gia Long, mối quan hệ của hắn và giáo chủ cũng dần dà lạnh nhạt.

Có lẽ là do tính ngạo mạn của Huỳnh Công Lý. Giáo chủ cũng phát hiện ra sự thay đổi trên, bí mật điều tra, cuối cùng phát hiện hắn âm thầm kết bè kết cánh.

Đó cũng là dịp gần tới đại hội 5 năm của giáo phái. A Lạp Bá Vương bất ngờ đề xuất chuẩn khởi nghĩa.

Rất may, giáo chủ đã kịp phát hiện âm mưu của Huỳnh Công Lý bèn mật lệnh cho các vị đường chủ không ủng hộ. Tuy nhiên, quyền lực của A Lạp Bá Vương lúc này chỉ e đã vượt quá quyền kiểm soát của giáo chủ. Cuối cùng, hắn cũng lôi kéo thành công Lôi hộ pháp và mấy vị đường chủ về phe mình. Với áp đảo số phiếu đồng ý khởi nghĩa, giáo chủ cảm thấy quyền lực mình bị uy hiếp, bèn dùng quyền phủ quyết, lấy lý do lực lượng chuẩn bị chưa đủ, chờ thời cơ chín muồi hơn.

A Lạp Bá Vương lại không phải con cừu, hắn đã phát hiện ra mùi vị nguy hiểm. A Lạp Bá Vương lúc này quyền cao chức trọng trong triều, lại gặp phải sự nghi ngờ từ giáo chủ, nếu không sớm có quyết định, một khi sự việc lộ ra thì không tránh khỏi họa tru di cử tộc.

Chính vì vậy, A Lạp Bá Vương một mặt định xúi giáo chủ nhanh chóng khởi nghĩa. Hắn sẽ xin Gia Long tự cầm binh đi dẹp loạn. Nếu quân khởi nghĩa chiếm ưu thế thì hắn sẽ hợp binh lật đổ lão hoàng đế cùng chia đôi thiên hạ. Nếu quân khởi nghĩa yếu thế thì hắn sẽ thừa cơ tiêu diệt lập công. Lúc ấy, quyền lực của hắn cũng không khác gì vương bá.

Hơn nữa, lực lượng trong giáo thần phục hắn khá nhiều, chỉ cần

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

không chế được đại cục thì từ từ sẽ thay người của mình vào. Lúc ấy xưng đế cũng được, chứ nói gì đến xưng vương.

Nhưng không ngờ kẻ hoạch đồ vớ. Cuối cùng, A Lạp Bá Vương quyết chơi một canh bạc cuối cùng, âm thầm báo lên triều đình âm mưu phản nghịch của Bạch Liên Giáo.

Gia Long lúc này chưa đánh tan được Tây Sơn, quyền lực chỉ gói gọn trong đất Nam Hà nên quyết tiêu diệt bằng được Bạch Liên Giáo. Có sự cấu kết của hãn, Bạch Liên giáo mới bị ba vạn quân triều đình đánh úp, kết cục thảm hại thế nào ai cũng biết. Hãn đứng đằng sau ngư ông đắc lợi, thu thập lại lực lượng ủng hộ mình lập ra Y Tâm Giáo.

Tuy nhiên, hai vị hộ pháp Phong, Vũ cùng những vị đường chủ khác nghi ngờ hãn đứng đằng sau vụ việc. Hơn nữa còn cho rằng cái chết của giáo chủ có liên quan trực tiếp đến hãn.

Số giáo đồ Bạch Liên Giáo tập trung dưới trướng A Lạp Bá Vương ngày càng nhiều. Thấy đại thế không xong, hai vị hộ pháp Phong, Vũ bèn bàn bạc phương hướng khác. Lúc ấy, một số vị đường chủ chống đối cũng chết một cách bất minh. Đó chẳng qua là chiêu giết gà dọa khỉ!

Phong, Vũ cùng sáu vị đường chủ liên thương nghị, lệnh giáo chúng bỏ giáo về làm dân thường. Còn chính mình thì mai danh ẩn tích chờ ngày phục giáo.

Nguyễn Thái Sơn cha đệ chính là Vũ – một trong tứ đại hộ pháp, huynh trưởng ta là đường chủ một đường. Huynh chỉ biết đến đây, còn lại có lẽ cũng không khó để suy luận.”

Nguyễn Đăng Bảo:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Vậy ra thăm án gia đình đệ là từ người mang tên A Lạp Bá Vương này?

Lữ Toàn Long gật đầu xác nhận. Ông nói đến đây thì đưa tay lặn vào trong người, lôi ra một cuốn sách mỏng dính đầy máu.

Lữ Toàn Long nghiêm nghị nhìn Nguyễn Đăng Bảo:

- Tiên đế Gia Long vừa mất không lâu, nếu ta đoán không lầm thì Huỳnh Công Lý đã hết nhịn nổi, trong một sớm một chiều sẽ khởi binh tạo phản. Lúc ấy, không chỉ người trong giang hồ bị cuốn vào chết chóc mà hàng vạn bá tánh dân thường sẽ chìm trong bể khổ. Hắn âm mưu đoạt lấy binh quyền thành Gia Định rồi cùng mấy vạn giáo đồ Y Tâm Giáo khởi binh đánh thẳng về kinh đô.

Nguyễn Đăng Bảo giật mình:

- Nếu thế thì thật là đại họa cho thiên hạ. Nhưng chúng ta chỉ như bèo trên nước, có thể làm được gì chứ?

Lữ Toàn Long:

- Trong tay tiểu huynh là một cuốn bí lục mang tên Duy Ngã huyền công và bản đồ nơi cất giữ thánh vật truyền giáo của Bạch Liên Giáo: Tuyệt Long Cung. Mười ngày trước tại Nhất Sơn<sup>6</sup> – tổng đàn cũ của Bạch Liên Giáo, ta được Pháp Châu hòa thượng tặng cho.

Nguyễn Đăng Bảo ồ lên kinh ngạc:

- Duy Ngã huyền công? Chẳng phải là môn võ công thượng thừa của Bạch Liên giáo chủ?

---

<sup>6</sup> nay là núi Bà Đen

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lữ Toàn Long:

- Đúng vậy! Lúc ta tìm về núi Nhất Sơn thì gặp được một vị cao tăng tên Pháp Châu. Sau khi biết lai lịch ta, ông ấy bèn tặng ta cuốn Duy Ngã huyền công, dẫn ta tìm người thiện lương mà trao truyền. Thật không ngờ một kỳ môn võ học ta lại có được dễ dàng như vậy.

Nguyễn Đăng Bảo trầm ngâm:

- Nghe nói Bạch Liên giáo chủ không truyền nó ra ngoài. Có khi nào bản trên tay huynh là giả?

Lữ Toàn Long lắc đầu:

- Ta có đọc qua, hai tầng cơ bản chính là võ công của gia huynh. Gia huynh và cha đệ vốn đều là những nhân vật quan trọng của Bạch Liên giáo, đều được cố giáo chủ truyền một phần võ công, nó chính là hai phần đầu trong bí lục này. Nhưng phần sau cùng ta không thể nào hiểu nổi. Đường như nó không có ý nghĩa gì cả.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Vậy còn vị đại sư kia?

Lữ Toàn Long:

- Vị đại sư kia võ công không hề kém gia huynh, thân thể lại rất bí hiểm, tuy nhiên chắc chắn không phải kẻ thù.

Lữ Toàn Long nói tiếp:

- Tiểu huynh còn được mấy thành công lực, để ta tặng cho đệ. Đệ là dòng dõi của Vũ hộ pháp, có liên quan mật thiết đến Bạch Liên Giáo nên cuốn bí lục này ta giao lại cho đệ. Sau khi ta qua

## THÍCH QUẢNG CHÂU

đòi, đệ hãy chôn phu thê ta cùng một chỗ rồi hãy mang tin tức báo cho đại ca ta một tiếng, sau đó theo bản đồ tìm lấy cây Tuyệt Long Cung, đừng để nó rơi vào tay Huỳnh Công Lý. Như vậy tiểu huynh có thể an tâm nhắm mắt rồi.

Nguyễn Đăng Bảo kinh hãi xua tay:

- Không được!

Chàng biết với một người đang trọng thương như Lữ Toàn Long, nếu truyền hết chân lực cho người khác thì sẽ không còn kết cục nào khác ngoài vong mạng. Chàng không hề muốn điều đó chút nào.

Lữ Toàn Long nghiêm nghị:

- Đây là con đường cuối cùng. Ta đã đến lúc hồi quang phản chiếu, không sống được bao lâu. Trước khi từ giã cõi đời, ta muốn truyền chút lực tàn cho đệ. Hơn nữa, từ nay trọng trách nằm trong tay đệ, việc ngăn cản Y Tâm Giáo nếu không kịp thời thì thiên hạ sẽ chìm trong biển lửa. Cũng coi như là thỉnh cầu cuối cùng của ta!

Nhìn cặp mắt nghiêm nghị của Lữ Toàn Long, Nguyễn Đăng Bảo biết không thể làm gì khác.

Lữ Toàn Long ngồi xếp bằng, bày ra một tấm da dê chứa mười mấy mũi kim dài. Lữ Toàn Long hai tay rút kim đâm mạnh vào mấy đại huyệt trên người. Đây là một cách kích thích chân lực lực, cách này chỉ có thể dùng một lần.

Chưa đến một tuần trà, toàn thân Lữ Toàn Long nóng ran, một luồng đại lực lưu chuyển từ đan điền chạy hết một vòng tiểu chu thiên rồi theo đôi bàn tay truyền qua người Nguyễn Đăng Bảo.

Chàng cảm thấy một luồng chân lực ôn nhu truyền qua, bèn theo

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

phương pháp tiên thiên dẫn động nó đi khắp cơ thể.

Luồng chân lực càng lúc càng nóng dần rồi ào ạt lưu chuyển.

Trên đầu Lữ Toàn Long lúc này bốc ra một sợi khói nhỏ, mảnh như tơ. Đây là thời khắc gã phát huy chân lực đến cực độ. Nội gia hơn bốn mươi năm tu luyện đều được kim châm kích thích đến cực độ. Hai luồng chân lực theo song chưởng truyền sang người Nguyễn Đăng Bảo.

Toàn bộ kỳ kinh bát mạch Nguyễn Đăng Bảo lúc này cũng căng đến cực độ, hai luồng chân lực được chàng khéo léo dẫn dụ xông thẳng đến huyệt Huyền quan.

Hai luồng chân khí xông mạnh tới huyệt Huyền quan giống như đập vào một bức tường thành kiên cố, lập tức bị dội ngược lại. Một cảm giác nóng ran, đau nhức bao phủ khắp toàn thân. Chàng rên lên một tiếng.

Hai luồng chân khí vẫn liên tục chảy qua, lúc này đã đạt đến cực điểm. Nguyễn Đăng Bảo tập trung tư tưởng đến cực độ, dồn hết chân lực của bản thân cùng hai luồng chân lực từ bên ngoài xông thẳng đến Huyền quan một lần nữa. Ba luồng chân khí quện vào nhau giống như một con rồng lửa đang nhe nanh múa vuốt. Hỏa long trong phúc chốc lảy lại được phong độ, đột nhiên trở nên cuồng nộ, vùng vẫy trong không trung. Phía trước là bảo châu rực sáng, hỏa long gào lên thềm thường, liền nộ khí xung thiên bay tới, nhe hàm răng đỏ ngòm hung bạo ngoạm lấy.

Lúc rồng lửa ngoạm được ngọc châu, một tiếng nổ lớn chiếm lấy toàn tâm trí Nguyễn Đăng Bảo. Ba luồng chân khí hợp một đã công phá được Huyền quan, toàn bộ hệ thống dây thần kinh trong người chàng bị chấn động mạnh, giống như đại địa bỗng

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nhiên sụp đổ. Người chàng liền mất cảm giác, lập tức rơi vào trạng thái mê man.

Một tiếng “ong ong” cứ vọng mãi trong đầu óc. Cơ thể chàng chìm dần vào một giấc mộng mị ảo huyền.

---

“Ta đã chết hay còn sống?” – Chừng một canh giờ trôi qua, chàng thức giấc, chống tay đứng dậy tự hỏi.

Mặt trời lúc này đã sắp khuất, dưới ánh sáng yếu ớt còn sót lại, Nguyễn Đăng Bảo thấy Lữ Toàn Long vẫn còn ngồi xếp bằng, hai tay đưa tới, nhưng người đã khô đét chỉ còn da với xương.

Chàng xúc động, quỳ xuống lạy:

- Xin cho tiểu đệ gọi một tiếng sư phụ!

Nguyễn Đăng Bảo lúc này đã nhận lấy mấy chục năm công lực Lữ Toàn Long, lại được trao truyền bí lực lần di nguyên, Hỏa Vân Kiếm, tự nhiên đã trở thành đệ tử của Lữ Toàn Long.

Chàng đốt một ngọn đuốc, rồi đào cái hố lúc chiều cho rộng ra, xong đầu đầy đặt hai phu thê Lữ Toàn Long bên cạnh rồi đắp thành nấm mộ.

Công lực của chàng lúc này đã khá cao, liền dùng chỉ lực khắc một tấm bài vị vào một phiến đá rồi cắm lên mộ.

“Mộ phu phụ Lữ Toàn Long – Đệ tử Nguyễn Đăng Bảo kính lập”.

Ấy chính là:

*Thà chẳng biết đến thành nghiêng nước đổ*

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

*Bối giai nhân thật khó trùng phùng<sup>7</sup>*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

### HỒI 14

#### Cơn ác mộng của Huỳnh Công Lý

---

*Người nào cũng có nỗi đau thầm kín, Huỳnh Công Lý cũng không ngoại lệ.*

---

Đêm đã khuya, gió lạnh phương Nam lùa vào một dải hàng lang dài hun hút, từng bóng đen nhanh chóng di chuyển về một ngôi lầu cao. Ánh trăng vàng vọt chiếu rõ một bóng người cô độc. Người cô độc nhìn trăng, cảnh đêm nay trong mắt cô nhân càng thê lương khôn tả!

Nghe tiếng động, cặp mắt người ấy hơi nhúu lại nhìn xuống, nhưng vẫn không dời bước. Phía dưới, mười ba người bận y phục đen tuyền đã tập trung dưới chân các.

Đăng Phong Các – nơi bí mật nhất giang hồ chính là đây. Tòa các cao năm tầng, được xây từ đá tổ ong nguyên khối chất lên nhau, kiến trúc vững chãi như cột chống trời, không gì có thể lay chuyển được.

Bên ngoài tường đá phủ một lớp rêu xanh, dày như một tấm thảm, mượt như nhung.

---

<sup>7</sup> Lý Diên Niên

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lão già dẫn theo sau mười hai sát thủ ngược lên cao một cái rồi biến mất vào bên trong tòa các.

Huỳnh Công Lý đứng trên tầng cao nhất của Đăng Phong Các, tâm tình vẫn chưa hết dậy sóng.

Ba mươi lăm năm trước gã mới chỉ là một đứa bé mười tuổi. Những năm ấy, gã theo cha mình là A Lạp Bá lênh đêngh trên thuyền buôn vượt eo biển Ma Lắc Ca, đi ngang tiêu lục địa Ấn Độ, ghé cố quốc trên bán đảo Ả Rập buôn bán gia vị cho người Tây Dương.

Thế nhưng tình hình Đại Nam những năm 1790 rơi vào hỗn loạn, Gia Long đích thân thủy quân từ Gia Định đánh như ra bắc như chẻ tre, giặc Tây Sơn phải vất vả đối phó.

Năm 1792 trên đường ra Bắc Hà, khi đi ngang Quy Nhơn, gặp lúc giặc Tây Sơn và Nguyễn vương đang đánh lớn ở Hải Hạc Đàm<sup>8</sup>, thuyền của A Lạp Bá bị nhằm viện binh của giặc bèn bị thủy quân Gia Long nã đại bác, hàng chục người chết, thuyền tan ra thành từng mảnh. Cuối cùng chỉ có mẹ góa con côi A Lạp Bá Vương được cứu sống, A Lạp Bá cùng đoàn thủy thủ chết thảm trong dòng nước lạnh.

Những cảnh tượng bi thảm năm ấy mãi mãi không thể nào vơi đi trong ký ức A Lạp Bá Vương.

A Lạp Bá Vương giờ đây đã trở thành Huỳnh Công Lý đỉnh đỉnh đại danh, đương kim phó tổng trấn thành Gia Định, lại là ngoại thích của Minh Mạng đế, sức ảnh hưởng trong triều đình cực kỳ lớn.

Đêm nay cũng chính là ngày của ba mươi mảy năm trước cha gã

---

<sup>8</sup> Đàm Thị Nại, Quy Nhơn.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

cùng đoàn thủy thủ bỏ xác trong dòng nước lạnh lẽo. Nỗi đau từng đêm vẫn bao trùm trong tâm trí hắn, đến trong từng giấc mơ, đau đớn quặn lấy.

A Lạp Bá Vương bị một luồng oán khí công lấy tâm can, chịu không nổi, hét lớn đánh ra hai hư quyền vào không trung. Đôi lồng đèn gần đó bị luồng kinh lực xé rách, bùng cháy trong đêm.

Nhìn ánh lửa bùng cháy trong đêm lạnh, ánh mắt A Lạp Bá Vương sáng rực.

- Giáo chủ!

A Lạp Bá Vương quay đầu lại:

- Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?

Lão già đứng đằng sau gật đầu:

- Chỉ còn đợi lệnh giáo chủ!

A Lạp Bá Vương phát tay. Lão già nhanh chóng lui vào bóng tối.

Một đoàn mười ba kỵ mã nhanh chóng phóng ra khỏi cổng lớn Đăng Phong Các, biến mất trong màn đêm.

---

Lại nói về tình hình Tổng trấn Lê Văn Duyệt. Sau khi được Võ Đại Hưng và Trịnh Phích Tinh cứu đi, liền được đưa về doanh trại ở Hạnh Hoa thôn.

Việc binh biến đã đến hồi nguy cấp, Huỳnh Công Lý lập tức điều ba ngàn quân vây đánh Tích Kiếm Trang, quyết không để một con gà con chó trốn thoát. Lữ Toàn Trung đau đớn chấp

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nhận hi sinh Tích Kiếm Trang, chỉ đánh nghi binh rồi âm thầm rút theo đường bí mật thoát về Hạnh Hoa thôn. Nhìn Tích Kiếm Trang năm đời gây dựng giờ chìm trong biển lửa, Lữ Toàn cảm thấy đau xót.

Tuy Hạnh Hoa thôn hiện vẫn bí mật nhưng sớm muộn cũng bị Huỳnh Công Lý phát hiện.

Trong một trang viện bí mật tại Hạnh Hoa thôn, Lê Văn Duyệt chỉ tay vào tấm bản đồ:

- Thành Gia Định hiện đã bị Huỳnh Công Lý chiếm lấy, binh phù lại nằm trong tay hắn. Vấn đề cấp thiết lúc này là cho người thông báo đến các trấn còn lại để hắn không kịp cướp lấy binh quyền.

Võ Đại Mạc nói:

- Quan trọng nhất là hai trấn Phiên An, Biên Hòa vì binh lực mạnh, lại nằm cận kề. Chúng ta phải nhanh hơn hắn một bước.

Lữ Toàn Long, Võ Đại Hưng, Trịnh Phích Tinh cùng các anh hùng hào kiệt đều gật đầu tán thành.

Võ Đại Hưng xen vào:

- Tuy nhiên, chúng ta cũng phải gấp rút đưa tin này về triều đình Huế. Chuyện phía trước chỉ e sẽ vượt quá tầm kiểm soát của chúng ta.

Lê Văn Duyệt lập tức thảo hai bức thư giao cho Võ Đại Hưng và Trịnh Phích Tinh. Hai người lập tức lên đường.

Lữ Toàn Trung nhìn Lê Văn Duyệt nói:

- Chúng tôi là người trong giang hồ, chỉ tập hợp được một ngàn nhân mã. Trường hợp xấu nhất vẫn có thể phá vòng vây, đưa

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

ngài về kinh đô cầu viện.

Võ Đại Mạc lắc đầu:

- Đó cũng chỉ là cách cuối cùng. Hay là chúng ta cùng hấn đánh một canh bạc?

Lê Văn Duyệt nhìn Võ Đại Mạc:

- Canh bạc như thế nào?

Võ Đại Mạc nói:

- Muốn đánh canh bạc này không thể không nhờ vào tổng trấn đại nhân được?

Lê Văn Duyệt:

- Võ đại hiệp cứ nói, bản quan nhất định sẽ tận sức.

Võ Đại Mạc:

- Trong cấu trúc quân đội Tổng trấn Gia Định thành, các chương vệ có vị trí rất quan trọng. Tuy Huỳnh Công Lý đã nắm binh quyền trong tay nhưng vẫn dưới danh nghĩa được sự ủy thác của ngài. Sớm muộn gì hắn sẽ tìm cách thủ tiêu hoặc mua chuộc các chương vệ. Điều này sẽ không thể diễn ra một sớm một chiều được. Nếu ngay thời điểm này, chúng ta ra tay chớp nhoáng thì không khó để lấy lại binh quyền.

Lê Văn Duyệt gật đầu đồng ý. Cách này cố nhiên không chắc thắng nhưng đã đến lúc ngàn cân treo sợi tóc, không thử sợ không còn cơ hội nào nữa.

Võ Đại Mạc:

- Chúng ta sẽ chia một ngàn binh mã thành hai cánh quân, một

## THÍCH QUẢNG CHÂU

cánh theo tổng trấn đến ngoại thành bắc tìm cách cướp lại binh quyền. Cánh thứ hai do Lữ trang chủ thống lãnh âm thầm tiếp cận núi Chứa Chan, quan sát động tĩnh địch quân. Nếu sau một ngày mà không có kết quả chúng ta sẽ rút lui về phía bắc trấn Biên Hòa, chờ đợi viện binh triều đình.

Lữ Toàn Long:

- Đệ sẽ lãnh cánh quân đi núi Chứa Chan.

Vô Đại Mạc:

- Chuyện ở núi Chứa Chan vốn liên quan mật thiết đến Bạch Liên Giáo chúng ta, đệ đi là phù hợp nhất. Còn ta sẽ tháp tùng tổng trấn đại nhân.

---

Nguyễn Đăng Bảo ở lại trong động thêm 3 ngày nữa. Chàng lật cuốn bí lục từng trang, xem xét cẩn thận. Ở trang đầu tiên, đập vào mắt chàng là tám chữ viết bằng mực vàng “Chân không gia hương, Vô Sanh lão mẫu”.

Trang đầu tóm tắt ngắn gọn về lịch sử truyền giáo từ Thiên Trúc sang, cũng như những triết lý, nguyên tắc hành đạo cơ bản của giáo đồ Bạch Liên Giáo.

Chàng lật trang thứ hai thì thấy mấy đồ hình cơ thể người, vẽ đủ kỳ kinh bát mạch, huyết đạo khắp cơ thể. Mười trang tiếp theo mỗi trang vẽ ba đồ hình có các mũi tên chỉ cách chuyển vận các luồng khí trong cơ thể.

Nguyễn Đăng Bảo bị cuốn hút bởi các đồ hình, chàng ngẫm lại thấy đường lối võ công của mình khá tương đồng với võ công trong bí lục. Tuy nhiên khiếm khuyết khá nhiều. Có lẽ năm xưa thái quân gia chỉ được cha chàng truyền thụ một phần, sau

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

chàng lại được thái quân gia truyền thụ lại khiến tinh tú võ học bị tam sao thất bản khá nhiều.

Sau khi học thuộc ba mươi sáu đồ hình, chàng liền tĩnh tọa, theo phương pháp thổ nạp trong đồ hình hướng dẫn mà thực hành. Cũng may chàng vừa được Lữ Toàn Long truyền hết công lực cho, lại đã thông được sinh tử huyền quan, kỳ kinh bát mạch thông suốt nên luồng khí chuyển vận rất linh hoạt.

Khi tinh thần chàng tập trung vào điểm tinh lực, một con vượn trắng liền xuất hiện, nhảy nhót khắp kỳ kinh bát mạch. Sau nhiều canh giờ nhiếp tâm dẫn khí, rốt cục chàng cũng dẫn nó đi theo ba mươi sáu đồ hình theo phép thiên can.

Hai ngày trôi qua, cứ mờ sáng quay về phía mặt trời, ban đêm quay về phía mặt trăng, tập theo phương pháp trong bí lục, công lực chàng tinh tiến nhanh chóng.

Sau khi tập luyện nhuần nhuyễn tam thập lục phép thiên can, chàng cảm thấy một luồng nội lực to lớn tiềm ẩn trong cơ thể như muốn tìm cơ hội thoát ra ngoài. Nhìn thấy cửa động nhỏ hẹp, chàng bèn dùng năm thành công lực đánh vào vách đá. Vách đá chịu không thấu chưởng lực, ầm ầm bắn ra ngoài, đá vỡ ngổn ngang.

Chàng kinh ngạc về sự tiến bộ của mình. Chỉ hai ngày ngắn ngủi thôi, chàng đã không còn là loại cao thủ hạng ba như ngày nào nữa.

Chàng tiếp tục lật cuốn sách đến những trang cuối cùng. Tuy nhiên ở tầng thứ ba cũng là cuối cùng này, yếu quyết chỉ vón vẹn tám chữ “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn”. Ngoài ra chỉ là vài đoạn kinh Phật chứ không có gì khác lạ. Chàng đọc đi

## THÍCH QUẢNG CHÂU

đọc lại vẫn không hiểu được huyền nghĩa bèn cất vào trong người.

Bỗng nhiên tấm bản đồ rơi ra, chàng nhớ tới lời dặn của Lữ Toàn Long, bèn xếp lại cẩn thận giấu vào trong cuốn bí lục.

Giang hồ đồn rằng võ công Bạch Liên giáo chủ rất cao cường, dưới gầm trời này không có địch thủ. Nghe nói được đích thân Vô Sanh lão mẫu cùng Di Lặc Phật giảng phạm truyền dạy. Đây có lẽ là bí ảo của Duy Ngã huyền công mà chỉ có các đời Bạch Liên giáo chủ mới thấu triệt được.

Nguyễn Đăng Bảo bước ra ngoài. Mặt trời cũng vừa nhô lên khỏi vách đá, chàng men ra dòng sông vốc lấy ngụm nước rửa mặt rồi uống cho đỡ khát. Bụng chàng sôi lên ùng ục vì đã hai ngày không có gì cho vào bụng.

Việc gấp rút bây giờ là phải thoát khỏi đày cốc này rồi tìm về Tích Kiếm Trang báo cho Lữ trang chủ biết tình hình.

Chàng xuôi theo dòng sông đến một vách đá rồi vận chân khí phóng mạnh một cái đá lên đến tảng đá nhô ra, phóng một cái nữa đá lên đến đỉnh. Bình thường võ công chàng chỉ ở mức hạng ba trên giang hồ, khinh công lại không có gì cao minh. Nhưng hôm nay, chỉ cần hai cái nhún chân đã lên tới đỉnh cao mấy trăm trượng, quả thực lời đồn về Duy Ngã huyền công không ngoa chút nào.

Nguyễn Đăng Bảo dùng khinh công vượt qua hơn một trăm dặm đường đã tiến vào thành nội. Chàng vào một tửu quán ăn vội bát mì rồi nhằm hướng Tích Kiếm Trang thẳng tiến. Trên người chàng đeo thanh Hỏa Vân Kiếm của Lữ Toàn Long nên người đi đường không khó nhận ra chàng là người trong giang hồ.

Chàng vốn không hề biết từ mấy ngày trước, đã có lệnh giới

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

nghiêm toàn thành.

Một tập kiếm thủ đã chú ý tới chàng, bám theo như hình với bóng, cẩn thận quan sát mọi động tĩnh.

Chừng một giờ sau, Nguyễn Đăng Bảo dừng chân trước Tích Kiếm Trang. Nhìn trang viện đồ nát, gạch ngói vương vãi khắp nơi, chàng không kìm nổi đau lòng thở dài:

- Ta đã đến chậm một bước!

Bỗng một tiếng nói the thé từ đằng sau vang lên:

- Không chậm đâu ông bạn!

Nguyễn Đăng Bảo quay đầu nhìn lại:

- Các vị theo tại hạ đã lâu, không biết có gì dạy bảo?

Một lão già có lẽ là thủ lĩnh trong nhóm nói:

- Dạy bảo thì không dám. Chỉ muốn mời thiếu hiệp ghé tẽ xá chơi một chuyến.

Lão vừa dứt lời thì bốn gã đại hán khác đã chia ra vây lấy Nguyễn Đăng Bảo, tên nào cũng nét mặt căng thẳng, tay đặt sẵn lên chuôi kiếm.

Nguyễn Đăng Bảo trái lại vẫn điềm nhiên:

- Cũng được thôi. Tại hạ cũng đang rảnh không có việc gì làm. Có điều trước khi đi, tại hạ muốn biết nơi đây đã xảy ra việc gì?

Lão già thủ lĩnh nheo mắt nhìn chàng:

- Thiếu hiệp có lẽ không nên hỏi thì hơn.

Nguyễn Đăng Bảo:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Ô, nếu vậy thì thứ cho tại hạ không thể theo các vị được.

Lão già ngắt lời:

- Bản lãnh của thiếu hiệp e chỉ đủ để tránh bọn cướp đường. Thiếu hiệp nên biết điều thì hơn.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Các hạ là gì trong Y Tâm Giáo?

Lão già giật mình:

- Té ra thân phận chúng ta đã bị thiếu hiệp khám phá ra.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Ta cũng đang muốn quét sạch hang ổ bọn người đây. May mà các người tự đến nạp mạng, khỏi phiền ta nhọc sức tìm đến.

Lão già hừ một tiếng:

- Ngạo mạn lắm! Vậy đừng trách phải uống rượu phạt.

Lão vừa dứt lời lập tức một tên đại hán tuốt kiếm chém bổ về phía chàng. Chàng lại không thèm để ý kiếm chiêu đối thủ, rút Hỏa Vân kiếm chém xéo từ bả vai trái sang phải một cái thật mạnh. Một chiêu thức hết sức tầm thường.

Bọn đại hán vừa hé miệng chưa kịp cười thì tên cầm kiếm chém tới kia bỗng đứt đoạn thành hai mảnh, ruột gan phèo phổi lòi hết ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh đồng bọn như vậy, một tên không chịu nổi ôm ngực nôn mửa.

Tất cả những người còn lại đều biến sắc. Bọn chúng có biết đâu lúc này chàng đã luyện thành thần công cái thế.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lão già liền ra hiệu, ba tên còn lại đồng loạt tuốt kiếm, chia làm ba đường chém tới thượng, trung, hạ bộ của đối phương.

Ba đường kiếm vừa nhanh vừa mạnh, chớp mắt đã lạnh lẽo lia tới da thịt.

Nếu là chàng của ba ngày trước hẳn sẽ phải vất vả đối phó. Còn bây giờ chỉ e những kẻ này lạnh ít dữ nhiều.

Mũi kiếm chéch lên, vẫn một thế cực kỳ đơn giản, ba gã đại hán lập tức bị phân làm sáu khúc. Không tên nào kịp thấy cách thức mình bị giết.

Lão già thủ lĩnh đứng ngoài vừa thấy biến cố, nhắm không ổn lập tức co giò phi thân tháo chạy. Nhưng lão chưa kịp ra ngoài năm trượng đã bị một lưỡi kiếm từ đằng sau hớt tới mát lạnh, liền đổ ọc xuống.

Chàng đứng đó, nhìn xác năm tên giáo đồ Y Tâm Giáo, mắt ánh lên một tia thù hận. Mũi kiếm nhỏ xuống nền đất từng giọt máu. Chàng còn phải giết nữa, giết nữa mới trả được mối thù diệt gia năm xưa.

- A Di Đà Phật! Nhân quả tuần hoàn, thật là đáng sợ!

Bỗng lúc ấy, một tiếng Phật hiệu vọng tới. Tiếng Phật hiệu vừa dứt, người tuyên Phật hiệu cũng xuất hiện.

Người vừa mới đến là một vị hòa thượng tuổi chừng sáu mươi, khuôn mặt dễ nhìn, đáp y theo lối đầu đà.

Nguyễn Đăng Bảo chỉ hơi gật đầu chào rồi lách người đi. Chàng còn một số việc quan trọng phải làm nên không muốn tốn thời gian với những người không quen biết.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lão hòa thượng lên tiếng:

- Thí chủ xin hãy dừng bước!

Nguyễn Đăng Bảo dừng chân, ngoái đầu lại.

- Lão hòa thượng gọi tại hạ?

Lão hòa thượng:

- Phải rồi!

Nguyễn Đăng Bảo:

- Đại sư và tại hạ có quen biết?

Lão hòa thượng cười lớn:

- Bình thủy tương phùng, chỉ là bè trên nước gặp nhau.

Lão hòa thượng cúi người xuống thu nhặt mấy cái xác lại.

Nguyễn Đăng Bảo ngạc nhiên:

- Đại sư quen những người này?

Lão hòa thượng vẫn nhặt mấy cái xác xếp lại gần nhau:

- Cũng giống như thí chủ, chỉ là bè trên nước gặp nhau.

Nguyễn Đăng Bảo không nói gì. Lão hòa thượng nói:

- Có vẻ thí chủ không tin điều đó?

Nguyễn Đăng Bảo:

- Điều gì?

Lão hòa thượng:

- Chuyện bản tạng không quen biết họ.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Nguyễn Đăng Bảo không phủ nhận. Lão hòa thượng nói:

- Thí chủ có thể nghe một lời khuyên từ bần tăng không?

Nguyễn Đăng Bảo:

- Đại sư cứ nói!

Lão hòa thượng:

- Vẫn một câu “Nhân quả tuần hoàn, thật đáng sợ!”

Nguyễn Đăng Bảo:

- Ô, nếu đã nói xong thì xin chào đại sư. Tại hạ đang có việc gấp, xin được phép đi trước.

Lão hòa thượng:

- Thí chủ xin dừng gấp rút. Đức Phật nói “Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ”.

Nguyễn Đăng Bảo cười khẩy:

- Nếu đã là bể khổ, vậy xin đại sư đừng nhúng tay vào.

Lão hòa thượng:

- Bần tăng chuyên giải trừ kiếp nạn, mà kiếp nạn vốn nằm trong bể khổ.

Nguyễn Đăng Bảo gắt giọng:

- Đại sư đã là người chốn Phật môn, đừng nhúng tay vào là hơn. Đạo kiếm vốn không có mắt, chỉ e sẽ làm hại đến thân thể đại sư.

Lão hòa thượng:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Dao kiếm không có mắt, nhưng người sử dụng có mắt. Cầm đao cũng là người, hạ đao cũng là người.

Nguyễn Đăng Bảo không lý tới lão hòa thượng gàn dở này nữa, lách người bước đi thẳng.

Lão hòa thượng vẫn chưa chịu thôi, nói với theo:

- Bể khổ vô biên, oán nghiệp chất chồng, thật đáng sợ. Xin thí chủ nhớ lời lão tăng!

Ấy chính là:

*Đời dâu bể bể dâu lắm độ*

*Cảnh khổ đau đau khổ thêm thương<sup>9</sup>*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

---

<sup>9</sup> Thích Thiên Tâm

## HỒI 15

### Mãn Giang Lâu thất thủ

---

*Mấy ngọn đèn trong phòng trở nên leo lét, leo lét như sinh cơ của nữ tử đáng thương kia, tưởng chừng một cơn gió nhẹ cũng có thể làm tắt ngóm.*

---

Thùng...thùng...thùng...

Tiếng trống trận từng hồi giục giã.

Trong gió đêm lạnh lẽo, tiếng rầm rập vang lên đều đặn. Từ trên cao nhìn xuống, từng tốp binh lính năm sáu trăm người làm thành một cơ khôi giáp sáng loáng đang tiến về phía Lục phủ.

Mãn Giang Lâu đêm nay được canh gác sâm nghiêm, tầng tầng lớp lớp cung thủ bố phòng. Ngồi trên chiếc ghế lớn, Lục Nhất Phong phóng tầm mắt xuống. Phía dưới, hai vạn tinh binh trong thành Gia Định đã tập hợp bên ngoài Mãn Giang Lâu.

Mấy mẫu đất phía trước Lục phủ đã được dựng lên hàng ngàn trại tạm để đóng binh, lều bạt kín cẩn. Nhìn từng cơ lính giáo mác sáng ngời, đội ngũ tề chỉnh, cặp mắt Lục Nhất Phong ánh lên:

- Cuối cùng thời cơ của bọn giáo cũng tới.

Đứng bên cạnh Lục Nhất Phong là sáu vị Chương vệ, mỗi vị quản một doanh hơn ba ngàn người. Tất cả sáu doanh hợp thành đội quân hai vạn người phía dưới kia. Bỗng lúc ấy từ phía sau, Lục Nhất Tài tiến lên ghé tai Lục Nhất Phong nói nhỏ một tiếng. Sắc mặt Lục Nhất Phong lập tức đại biến rồi hai người nhanh

## THÍCH QUẢNG CHÂU

chống lui vào trong.

Sâu bên trong Lục phủ, đèn đuốc sáng ngời, từng tốp vệ binh tuần tra nghiêm ngặt, đến nỗi một con ruồi cũng đừng hòng thoát khỏi tai mắt bọn họ. Hai cha con Lục Nhất Phong bước nhanh về phía trái, rẽ hai lần thì tới một gian nhà phủ ngói lưu ly. Hai tên gia nhân thấy lão gia cùng thiếu chủ thì cúi đầu chào rồi đẩy cửa vào. Bên trong phòng, mấy tiểu a hoàn tất bật đi lại, kẻ mang nước, người ôm quần áo, số còn lại thì túc trực bên một chiếc giường lớn. Lục Nhất Phong tiến tới chiếc giường, cuối người xuống cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái đang nằm trên giường. Nữ lang áo lục ấy không ai khác chính là Lục Linh Đan. Nàng đã vì cứu Nguyễn Đăng Bảo mà hứng lấy một chưởng oan nghiệt của cha mình. Cầm bàn tay lạnh lẽo của con gái mình, Lục Nhất Phong không nói nên lời:

- Con gái...!

Chừng một lát sau, lão quay sang nhìn người bên cạnh:

- Từ đại phu, còn cứu chữa được không?

Từ đại phu chậm rãi chép miệng:

- Nếu nói không thì cũng không đúng. Sinh cơ của tiểu thư bây giờ rất yếu, kinh mạch gần như đã đứt hết. Cũng may các bộ phận trọng yếu như tim, hệ thống thần kinh trung ương không bị tổn thương quá nặng.

Lục Nhất Phong đôi mắt ánh lên sự cầu khẩn:

- Từ đại phu, ngài là đại danh y của bốn giáo, chắc chắn sẽ có cách mà. Phải không?

Từ đại phu thở dài:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Tạm thời tiểu thư vẫn chưa chết nhưng để cứu sống thì tại hạ không chắc sẽ làm được.

Lục Nhất Phong:

- Ý ngài là sao?

Từ đại phu:

- Sinh cơ của tiểu thư hiện giống như một cỗ máy đã đến lúc cùng cạn năng lượng. Nhưng mức năng lượng còn sót lại không đủ để tiếp nhận năng lượng từ bên ngoài truyền vào.

Từ đại phu nói tới đây thì đứng dậy bước tới bước lui, vò đầu suy nghĩ.

- Cũng không chừng sẽ có giải pháp.

Lục Nhất Phong:

- Giải pháp nào ngài cứ nói. Bồn nhân xưa nay chưa từng bạc đãi ngài. Mong ngài vì đứa con cơ khổ này mà ra sức chữa trị.

Từ đại phu chấp tay đáp lễ:

- Chuyện của đường chủ, tại hạ dĩ nhiên sẽ hết lòng. Chỉ là trường hợp này tại hạ chưa từng gặp phải. Tuy nhiên, nếu tiểu thư gặp phải một kích động rất mãnh liệt thì không chừng có thể kích động được sinh cơ. Lúc ấy thì kinh mạch mới có thể tiếp nhận được chân khí từ bên ngoài truyền vào.

Lục Nhất Phong:

- Mong ngài nói rõ hơn!

Từ đại phu:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Tiểu thư hiện đang chìm vào hôn mê sâu, thần thức đang bị kéo vào những luồng hồi ức mãnh liệt. Đó là những thứ khi còn sống, tiểu thư bị nó tác động mạnh nhất. Luồng hồi ức này khiến thần thức tiểu thư cứ mãi bị cuốn lấy, không thể nào trở về thực tại được. Đây chính là trở lực lớn nhất. Nếu tiểu thư có thể giải được mối ưu tư ấy chúng ta mới có thể chữa trị tiếp.

Lục Nhất Tài sốt ruột chen vào:

- Còn bây giờ thì sao?

Từ đại phu thở dài:

- Chỉ có thể đổ nước sâm để cảm hơi.

Nhìn cặp mắt thất vọng của Lục Nhất Tài, Từ đại phu thở dài:

- Đại công tử, thứ cho tại hạ đã hết sức!

Lúc ấy, một luồng gió lạnh lẻo thổi bật hai cánh cửa được khép hờ, tiếng kẽo kẹt vang lên, mấy cây đèn dầu vụt tắt. Rồi một tràng cười băng lãnh rộ lên:

- Từ Thiếu Nhân, uống cho nguoi mang danh đệ nhất danh y xứ Đại Nam này.

Tiếng cười rùng rợn kia làm hết thấy mọi người giật mình. Từ Thiếu Nhân quát lớn:

- Ai?

Giọng nói của một người phụ nữ vang lên:

- Hừ, mới có mấy năm nguoi đã quên lão nương rồi ư?

A hoàn lúc này đã lấy lại bình tĩnh, đánh lửa châm lại mấy cây đèn dầu. Lục Nhất Phong bước chậm chậm tới phía giọng nói:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Cát Phụng, là nàng phải không?

Từ Thiếu Nhân cũng run run:

- Đại tẩu, không ngờ là bà!

Người phụ nữ bước ra khỏi bóng tối, trên đầu trùm một chiếc khăn mỏng che lấy khuôn mặt.

- Lục Nhất Phong, à Hắc Phiêu đường chủ... Mấy năm nay có lẽ ngài bận rộn giáo vụ quá chăng?

Lục Nhất Phong biết người phụ nữ ấy muốn nói gì, nín lặng hồi lâu rồi mới mở lời được:

- Tám năm nay nàng đã đi đâu?

Người phụ nữ tên Cát Phụng nói:

- Lục huynh, ông còn nhớ chuyện tám năm trước sao? Tôi tưởng trong đầu óc ông chỉ có chuyện của giáo phái.

Lục Nhất Phong:

- Tám năm nay, không ngày đêm nào ta không tưởng nhớ nàng. Linh Đan giờ đã hai mươi tuổi rồi đấy.

Cát Phụng bước tới giường, đưa tay ôm lấy Lục Linh Đan vào lòng.

- Đây là đứa con mà tôi đã gửi ông tám năm trước sao? Ông làm cha mà để nó ra nông nổi này ư?

Tất cả đều im lặng, một sự im lặng đáng sợ. Đám a hoàn đã lui ra hết, chỉ còn bốn người bọn họ. Mấy ngọn đèn trong phòng trở nên leo lét, leo lét như sinh cơ của nữ tử đáng thương kia, tưởng chừng một cơn gió nhẹ cũng có thể làm tắt ngóm.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lục Nhất Tài phá vỡ sự im lặng:

- Phụ thân, dì, con xin cáo lui để lo việc quân vụ.

Lục Nhất Phong gật đầu, ghé tai dặn nhỏ vài câu.

Lục Nhất Phong nói với Đỗ Cát Phượng:

- Có Từ đại phu ở đây, chắc chắn sẽ cứu được Đan nhi thôi.

Cát Phượng trên mắt đầm lệ, cười khổ:

- Ông nói cứu được sao?

Từ Thiếu Nhân biết này giờ bà ấy đã nghe toàn bộ câu chuyện.

Cát Phượng đột ngột nói:

- Tôi đến đây để đưa con bé đi.

Lục Nhất Phong kinh ngạc:

- Nàng định đưa nó đi đâu? Giờ nàng đã trở về thì chúng ta lại được sum vầy, lại trở thành một gia đình hạnh phúc.

Cát Phượng ôm xốc Lục Linh Đan lên. Từ đại phu kinh hãi:

- Đại tẩu, không được làm thế. Đừng để thân thể tiểu thư bị xáo động, như vậy càng khó chữa trị.

Cát Phượng trừng mắt:

- Người nói còn khả năng chữa trị sao?

Cát Phượng nhìn qua Lục Nhất Phong:

- Nó ở bên ông đã đủ, giờ tôi mang nó đi. Một chương của ông khiến con bé thành ra thế này. Giờ ông còn muốn giày vò thêm nữa sao?

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lục Nhất Phong không nói. Đỗ Cát Phượng lững thững ôm Lục Linh Đan ra khỏi phòng. Hai người Lục Nhất Phong, Từ Thiếu Nhân lập tức đuổi theo. Vừa lúc cả ba người bước ra sân thì một bóng người to lớn như hộ pháp từ trên không hạ xuống. Người ấy nói lớn:

- Cát Phượng, là nàng phải không?

Cát Phượng nghe giọng nói quen thuộc ấy thì run run giọng:

- Võ ca...!

Người vừa mới đến không ai khác chính là Võ Đại Mạc:

- Chính ta! Cát Phượng, bao năm nay ta tìm nàng vất vả quá.

Từ Thiếu Nhân cũng nhận ra người vừa đến.

- Phong hộ pháp!

Võ Đại Mạc hừ lạnh:

- Từ đại phu, người đã phản giáo, đừng gọi ba tiếng “Phong hộ pháp” làm gì nữa.

Từ Thiếu Nhân:

- Võ ca, chuyện xưa đã qua lâu, Bạch Liên Giáo cũng chỉ là quá khứ. Đại cục thiên hạ hiện ở trong tay Y Tâm Giáo. Ta tin rằng với bản tính độ lượng của giáo chủ, chỉ cần Võ ca chịu góp sức cho giáo phái thì giáo chủ cũng không để tâm chuyện ân oán cá nhân.

Võ Đại Mạc nhìn một lượt ba người bọn họ, gằn từng tiếng một:

- Hắc Phiêu, Từ Thiếu Nhân, vì hai người mà ta phải mất vợ con, gia đình ly tán. Mỗi hận này đêm nay chúng ta phải giải quyết

## THÍCH QUẢNG CHÂU

cho xong.

Võ Đại Mạc đưa tay vuốt mặt Lục Linh Đan:

- Con gái, con thật giống ta.

Nhìn khuôn mặt, đôi mày, cái trán bướng bỉnh của cô bé, mắt Võ Đại Mạc ánh lên niềm hạnh phúc.

Lục Nhất Phong nghe những lời này liền cảm thấy lòng bùng trong đầu.

- Cát Phượng, chuyện này là sao?

Đỗ Cát Phượng quay mặt đi chỗ khác. Từ Thiếu Nhân từ đằng sau lên tiếng:

- Đây là chuyện của ba người các vị, tại hạ xin cáo lui.

Lúc gã vừa quay người định bước đi thì Lục Nhất Phong quát lớn:

- Đi đâu!

Bàn tay thô dài của lão đã chụp tới yết hầu của Từ Thiếu Nhân. Từ đại phu quá bất ngờ không ứng biến kịp, ú ớ:

- Đường chủ, tôi không liên quan chuyện này.

Lục Nhất Phong:

- Hừ, ngươi biết gì nói ra hết đi. Nếu không cái mạng ngươi cũng đừng hòng giữ.

Từ Thiếu Nhân chưa kịp nói thì Cát Phượng phu nhân đã lên tiếng:

- Để tôi nói!

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Lục Nhất Phong nghe vậy bèn thả lỏng tay, Từ Thiếu Nhân liền thoát ra, co giò lủi mất.

Lục Nhất Phong gắt giọng:

- Nàng nói đi!

Đỗ Cát Phượng quay sang nhìn Võ Đại Mạc:

- Võ ca, ai nói cho chàng biết Linh Đan chính là con gái chàng?

Võ Đại Mạc chỉ tay về phía Từ Thiếu Nhân vừa đi mất:

- Chính hắn!

Lục Nhất Phong nghe tới đây thì râu tóc như dựng ngược, trong đôi mắt ánh lên một tia lửa căm hận:

- Nàng nói đi, có thật vậy không?

Cát Phượng phu nhân:

- Linh Đan không phải là con ruột chàng, nó chính là con của tôi và Võ ca.

Võ Đại Mạc nghe từ chính miệng Đỗ Cát Phượng nói ra, liền cười ha hả, người lộn mấy vòng trên không, hai tay đâm vào ngực thùm thụp ra chiều hạnh phúc lắm.

Lục Nhất Phong gầm lên:

- Nàng phản bội ta!

Cát Phượng:

- Trước khi đến với ông, tôi đã có mang con bé được một tháng.

Võ Đại Mạc nhìn Lục Nhất Phong gắt giọng:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Hắc Phiêu, người cầu kết với A Lạp Bá Vương phản giáo, lại dụ dỗ vợ ta, làm tan nát gia đình ta. Đêm nay người phải đền tội!

Võ Đại Mạc vừa dứt lời thì cả hai đã xông vào nhau.

Ấy chính là:

*Tạo hóa gây chi cuộc hí trường*

*Một trận thư hùng quyết tử sinh*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 16

### Bạch Liên Huyết Tiễn tái xuất

---

*Ta không vào địa ngục thì ai vào đây?*

---

Trong một sảnh đường rộng rãi, A Lạp Bá Vương đang ngồi trên một cái ngai rồng nhìn xuống. Phía dưới, mười hai vị đường chủ, tả hữu tổng quản, sứ giả chia thành hai hàng đứng nghiêm trang đợi lệnh.

Sảnh đường nằm sâu trong Hắc Băng Thành. Ba mươi năm trước, nơi này vốn là một hệ thống địa đạo, mật thất tích trữ của cải của Bạch Liên Giáo. Kể từ sau vụ diệt giáo năm xưa tại núi Nhất Sơn, A Lạp Bá Vương kêu gọi những giáo đồ Bạch Liên Giáo còn sót thành lập ra Y Tâm Giáo, đặt tổng đàn tại Hắc Băng Thành, đồng thời kiến tạo thêm vương cung bí mật nằm sâu trong vách đá này.

Vương cung được phủ lên một lớp ánh sáng màu ám áp, thật xa hoa diễm lệ, giống như một triều đình thu nhỏ. Sàn vương cung được trải thảm Ba Tư, khắp góc ngách sắp đặt nhiều đồ kỳ trân dị bảo, cứ cách mười bước lại đặt một ngọn đèn hoa sen. Nhưng liên đăng không phải dùng dầu hỏa để thắp sáng, mà dùng bảo thạch viên nào viên này to hơn quả trứng gà, phát ra thứ ánh sáng màu xanh thật dễ chịu.

Vì vậy, tuy vương cung nằm sâu trong lòng núi mà không khí vẫn rất dễ chịu, không hề có thứ mùi hôi đặc trưng của dầu hỏa.

A Lạp Bá Vương vốn là con trai A Lạp Bá, từ khi trở thành Lý chính hầu, nắm đại quyền quyền trong triều liên bí mật kiến lập

## THÍCH QUẢNG CHÂU

mối liên hệ bí mật với các thương nhân Ả Rập, bỏ không ít tiền mua ngọc quý, kỳ trân dị bảo khắp các nơi về trang trí trong vương cung này.

Nhìn cơ nghiệp cả một đời gầy dựng, A Lạp Bá Vương không khỏi đắc ý. Chỉ một khắc nữa thôi, đại cục xứ Đại Nam này sẽ được quyết định tại vương cung này. Từ nay, lão sẽ không chỉ là giáo chủ của một bang phái bí mật trên giang hồ nữa. Hai vạn đại quân thành Gia Định hiện đã nằm trong tay lão. Doanh trại phía ngoài Hắc Băng Thành cũng đã tụ tập về không dưới một vạn giáo đồ tinh anh.

Chỉ cần một lời gã phát ra, đại quân từ thành Gia Định sẽ đánh thẳng tới Biên Hòa, Bình Thuận...

Lấy ba vạn tinh binh làm nòng cốt, chia hai đường thủy bộ, với sự hỗ trợ của một trăm chiến thuyền hỏa pháo mà lão đã bí mật mua từ người Tây Dương, giấc mộng làm hoàng đế Đại Nam của lão sẽ sớm trở thành hiện thực.

A Lạp Bá Vương dứt khỏi luồng tư tưởng, trở về với thực tại.

– Tả tổng quản, mọi chuyện đến đâu rồi?

Thiên Can bước lên nói lớn:

– Một trăm thiết hạm do Thần Ngư Đường phụ trách, luôn ở tình trạng sẵn sàng. Năm ngàn chiến kỵ cũng đã được tuyển chọn xong xuôi, có thể dùng bất kỳ lúc nào.

A Lạp Bá Vương đưa mắt nhìn một người khác.

– Hữu tổng quản, tình hình như thế nào rồi?

Hữu tổng quản Địa Sát bước lên:

– Hơn một vạn giáo đồ tinh anh đã tập trung về doanh trại phía

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

ngoài vương cung, số còn lại vẫn không ngừng tập kết về các phân đà. Một khi phát lệnh khởi nghĩa, thiên binh đi đến đâu, binh lực các phân đà sẽ hưởng ứng đến đó. Tất cả chỉ đợi một lời nói của giáo chủ!

A Lạp Bá Vương gật gù tán thưởng:

– Tốt lắm! Bỏn nhân giao lệnh kỳ cho Hữu tổng quản nhanh chóng đến Mãn Giang Lâu tiếp nhận hai vạn tinh binh của Hắc Phiêu đường chủ, lập tức triển khai theo kế hoạch đã định.

Địa Sát bước lên nhận lấy lệnh kỳ rồi quay người đi thẳng.

A Lạp Bá Vương phát tiếp mấy lệnh kỳ nữa, bọn Lê Bá Điền, Vương Đại Lực cùng những đường chủ khác đều nhanh chóng nhận lệnh rồi rút lui.

---

Canh bốn, trời đổ mưa lớn.

Địa Sát dẫn một đoàn người ngựa phi khỏi Hắc Băng Thành.

Đoàn người ngựa xé mưa phóng như bay. Dưới vó ngựa, nước bắn bắn lên tung tóe. Nhưng mười kỵ sĩ cũng không quan tâm mấy, cũng không hề ghé những nhà dân ven đường trú mưa. Bởi trọng trách họ mang bên mình cực kỳ quan trọng.

Địa Sát cỡi lên lưng một con bảo mã, phóng như bay. Thoáng chốc đã bỏ xa đám thủ hạ đằng sau.

Địa Sát là Hữu tổng quản của Hắc Băng Thành – trái tim của Y Tâm Giáo, quyền lực không hề kém hơn giám sát sứ Vương Thiên Tường. Võ công gã cũng cực kỳ cao. Với trọng trách trên

## THÍCH QUẢNG CHÂU

vai, gã phải đến Lục phủ càng sớm càng tốt.

Đám kỵ mã bèn thúc ngựa đuổi theo nhưng ngựa của chúng sao bằng bảo mã của Địa Sát, cuối cùng vẫn cách nhau cả dặm.

Lúc đoàn người ngựa này vừa phóng vào rừng tre trước mặt thì mưa càng nặng hạt hơn.

Mưa gió hung bạo bắn thẳng vào mặt, một tên kỵ mã bức tức chửi lớn:

– Con mẹ nó, xong việc ngày hôm nay lão tử phải vào kỹ viện nghỉ ngơi mới được.

Tên bên cạnh nghe vậy thì hô hời:

– Sau khi nhận được tiền thưởng, ta nhất định phải đi thăm tiểu Đào, tiểu Thúy.

Nghĩ tới cảnh được mấy tiểu mỹ nữ của Thanh Tú Lâu tắm rửa bằng nước nóng, phục vụ cơm rượu tận miệng, gã khoái trá cười lớn.

Nhưng lúc gã vừa há cái miệng nham nhở ra thì một tia sáng nhanh như điện đã xé màn mưa căm thẳng vào họng gã. Lục tên vẫn còn, hắt hắt bật ngựa ra, rớt phịch xuống đất.

Gã bên cạnh không hiểu tại sao đồng bọn bị ngã, bèn lấy tay che mưa nhìn lại. Lúc ấy, một mũi tên bạc xé mưa đã đâm phập vào ngực hắn. Kỵ mã sững sờ, đưa tay cầm mũi tên, chỉ thấy hai chữ Huyết Tiễn trên thân tên, còn hai chữ Bạch Liên đã cắm sâu vào tim hắn. Gã rú một tiếng đau đớn rồi gục trên lưng ngựa.

Tám kỵ mã đằng sau cũng không thoát khỏi kết cục bi thảm trên. Tất cả đều bị Bạch Liên Huyết Tiễn đưa về Cực Lạc.

Phía trước, Địa Sát vẫn thúc ngựa không ngừng. Con ngựa

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

phóng hơn hai giờ đã thấm mệt, mưa cũng bớt nặng hạt, gã liền ngoái lại đằng sau thì không thấy tên thủ hạ nào.

Địa Sát cho ngựa chạy chậm lại, phần để giữ sức ngựa, phần chờ bọn thủ hạ đuổi theo. Gã lăm bằm chửi rủa trong miệng.

Lúc Địa Sát quanh ngựa qua một khúc cua thì bước vào một vùng trống trải, mưa cũng ngớt, ngược mặt lên đã thấy cổng thành Gia Định.

Thế nhưng, trên con đường phía trước từ lúc nào đã xuất hiện một chấm đen. Chấm đen càng lúc càng lớn dần. Cho tới khi Địa Sát dừng hẳn ngựa, chấm đen đã hiện rõ là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên kia chừng bốn lăm, cầm một cây dù lớn, không ngờ đã cản mẫn đứng đợi nơi đây đã hai giờ.

Nhìn trung niên nho sinh trước mặt, Địa Sát không khỏi bất ngờ:

– Vương quân sư, ngài không ở bên thuyền sao?

Nho sĩ trung niên cầm dù kia không ai khác chính là Vương Thiên Tường.

Theo sự phân phó của giáo chủ A Lạp Bá Vương thì Vương quân sư hiện đang ở bến tàu, cùng Thần Ngư Đường của Diệp Vô Tâm canh giữ một trăm con tàu hỏa pháo hạng nặng mua từ người Tây Dương. Vậy gã đến đây làm gì?

Vương Thiên Tường cười nói:

– Hữu tổng quản vất vả quá!

Địa Sát vẫn ngồi trên ngựa:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Giáo chủ giao việc, tại hạ không dám chậm trễ.

Vương Thiên Tường:

– Phải chăng giáo chủ giao ngài lệnh kỳ tiếp nhận hai vạn quân từ Hắc Phiêu đường chủ?

Địa Sát ngạc nhiên:

– Sao ngài biết?

Vương Thiên Tường cười lớn:

– Chuyện của bốn giáo, có gì ta không biết chứ.

Địa Sát ngắt lời:

– Ngài nói vậy là có ý gì?

Vương Thiên Tường:

– Chuyện ở bến tàu đã tạm xong, tại hạ tới đây để mượn lệnh kỳ từ tay ngài.

Địa Sát lúc này đã xuống ngựa, trầm ngâm một lát rồi cười lớn:

– Ngài đùa quá mức rồi!

Vương Thiên Tường xếp dù lại, cắm xuống đất.

– Chúng ta quen biết cũng đã lâu, tại hạ không ngại nói thẳng. Lệnh kỳ này phải mượn bằng được. Nếu hữu tổng quản không cho, chỉ e...

Địa Sát gắt giọng:

– Chỉ e thế nào?

Vương Thiên Tường nói như chém đinh chặt sắt:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Đầu rơi máu chảy!

Địa Sát nghe thế thì hơi rợn người nhưng gã nhanh chóng lấy lại thần khí.

– Phải chăng quân sư đã cầu kết kẻ thù, phản lại giáo chủ?

Vương Thiên Tường không xác nhận, chỉ nói:

– Bây giờ chỉ có hai con đường, một là ngài trao cho ta lệnh kỳ rồi mai danh ẩn tích một thời gian. Hai là...

Địa Sát gật gù:

– Ta hiểu rồi!

Lúc gã vừa nói xong chữ “rồi” thì người đã như một mũi tên bắn tới Vương Thiên Tường, múa liền đôi chưởng đánh ra.

Vương Thiên Tường ứng biến tịnh không chậm, người đã dịch về sau mấy bước, chưởng phong của Địa Sát lập tức lọt vào khoảng không.

Vừa lúc ấy, họ Vương lộn một vòng trên không, đánh ra một lúc mấy chưởng Du Miên.

Địa Sát thấy đánh hụt đối phương liền thu thế lại, đề khí hộ thân. Một chưởng của Vương Thiên Tường vừa tới, Địa Sát cũng không hề chậm trễ, đã trực tiếp đối chưởng.

Một tiếng trầm đục vang lên, cả hai cùng bị chưởng lực đối phương dội ngược lại.

Địa Sát cố gắng kìm chế luồng khí lực đang nhộn nhạo trong người, nói:

– Du Miên chưởng của ngài lợi hại lắm!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Vương Thiên Tường:

– Hữu tổng quản đã quá khen!

Nói rồi cả hai lại tiếp tục, quyền phong chương lực chạm nhau ầm ầm, thoáng chốc đã trao đổi mấy chục sát chiêu.

Địa Sát vừa đánh vừa kéo dài thời gian hòng chờ đợi thủ hạ của mình. Nhưng càng đánh với Vương Thiên Tường, gã càng cảm thấy mệt.

Đúng lúc ấy thì một người thanh niên phi thân tới. Người thanh niên cười lớn:

– Phải chăng ngươi đang chờ mười ky mã phía sau?

Địa Sát nghe vậy thì biết có chuyện bất ổn bèn tổng mạnh một chương rồi lui nhanh ra ngoài.

Địa Sát quát lớn:

– Ngươi đã làm gì bọn chúng?

Người thanh niên cầm một mũi tên bạc giơ lên cao:

– Đã chết dưới Bạch Liên Huyết Tiễn!

Địa Sát nghe đến bốn chữ “Bạch Liên Huyết Tiễn” thì giật nảy mình. Gã từng là phó đường chủ của Bạch Liên Giáo. Tuyệt Long Cung và Bạch Liên Huyết Tiễn là vật bất ly thân của giáo chủ Diệp Thiên Ân. Nay huyết tiễn xuất hiện, phải chăng giáo chủ tái xuất? Thế nhưng năm xưa chính mắt gã thấy giáo chủ Diệp Thiên Ân qua đời vì trúng độc, có lý nào lại đội mồ sống dậy được?

Người thanh niên này lại dùng Bạch Liên Huyết Tiễn, lẽ nào lại là đệ tử của giáo chủ?

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Địa Sát đảo mắt thấy tình hình bất ổn bèn tìm cách tháo lui nhưng chàng thanh niên đã lạng người chắn trước mặt.

– Sao, hữu tổng quản tính chạy à?

Đúng lúc ấy thì từ đằng xa một người phóng ngựa tới. Bảo câu còn đang đà phi nước đại, người ấy đã nhún chân trên lưng ngựa, phi thân hạ xuống đường trường.

Địa Sát thấy người vừa đến thì mừng rỡ:

– Thiên Can, người đến đúng lúc lắm. Giúp ta hạ bọn chúng!

Thiên Can nhìn những người bên cạnh:

– Giáo chủ sợ có chuyện bất trắc nên sai ta đuổi theo người. Dọc đường ta thấy thi thể thủ hạ người, biết đã gặp chuyện bất trắc. Cũng may vẫn còn kịp!

Chàng thanh niên:

– Dù có tới kịp hay không thì ngày tàn của các người cũng tới rồi.

Thiên Can chăm chăm nhìn mũi tên trên tay chàng thanh niên:

– Các hạ là ai mà có Bạch Liên Huyết Tiễn?

Chàng thanh niên:

– Di cô của Võ Thánh!

Thiên Can ngạc nhiên:

– Người là di cô của Vũ hộ pháp?

Chàng thanh niên kia không ai khác chính là Nguyễn Đăng Bảo, con trai của Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

– Phải! Hôm nay ta đến đòi món nợ năm trăm mạng người của Võ Lâm Đệ Nhất Bảo.

Thiên Can thở dài một tiếng:

– Nghiệp chướng!

Nguyễn Đăng Bảo gắt giọng:

– Nghiệp chướng này do các người tự gây ra mà thôi.

Thiên Can chau mày:

– Nếu người đúng là di cô của Vũ hộ pháp thì ta muốn nói với người một lời.

Nguyễn Đăng Bảo:

– Cứ nói!

Thiên Can:

– Chuyện của Võ Lâm Đệ Nhất Bảo năm xưa tuy ta không trực tiếp tham gia nhưng nhìn cả gia đình người rơi vào thảm cảnh mà không cứu được, ta thấy rất có lỗi. Nhưng Vũ hộ pháp thì ta vẫn có cảm giác rằng ông ấy chưa chết.

Nguyễn Đăng Bảo thốt lên kinh ngạc:

– Chưa chết?

Thiên Can trầm tư:

– Người chết phải thấy xác. Năm ấy chúng ta không nhận diện được xác nào là của Vũ hộ pháp.

Nguyễn Đăng Bảo đột nhiên cười gằn:

– Người tính lừa ta sao?

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Chàng nói tới đây thì một chương đã đánh tới Thiên Can.

Thiên Can liền một chương đổi lại. Ầm một tiếng rùng rợn, Thiên Can bị đẩy lui mười mấy bước, sắc mặt tái nhợt. Lão có biết đâu người chàng lúc này đã có thần công cái thế. Thiên Can kinh ngạc:

– Ngươi là đệ tử của ai mà võ công ghê gớm vậy?

Nguyễn Đăng Bảo hừ lạnh:

– Ai cũng không quan trọng. Đây chính là lúc bọn ngươi phải đền mạng.

Chàng liền phóng người tới, song chương vận đến mười thành công lực, chân khí cuộn cuộn trào ra.

Thiên Can không dám khinh địch, liền dùng hết mười hai thành công lực lực đáp trả. Một tiếng nổ lớn trên không, Thiên Can bị đánh văng ra ngoài mấy chục bước. Cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, chịu không nổi thổ ra một ngụm máu đỏ tươi.

Cùng lúc ấy, Vương Thiên Tường càng lúc càng dồn Địa Sát vào tử địa. Địa Sát gắng gượng nhịn đau ở ngực, chụp một trảo vào vai phải Vương Thiên Tường.

Đó cũng là sơ hở duy nhất của Vương Thiên Tường. Địa Sát cười thầm, gã liền vận trảo lực đến cực điểm, mấy tiếng rắc rắc vang lên. Năm móng chim ưng như móc câu chụp đến.

Vương Thiên Tường không kịp tránh. Nhưng căn bản là gã không muốn tránh. Lúc ưng trảo Địa Sát chụp xuống vai phải mình, Vương Thiên Tường liền vận nội công, biến cánh tay phải thành một thanh cương đao đâm thẳng vào ngực Địa Sát.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Địa Sát thấy đôi phương trúng ưng chảo của mình, liền vận lực hòng bóp nát đầu vai phải Vương Thiên Tường, nhưng gã chưa kịp đắc chí thì đã thấy ngực mình đau nhói, một luồng gió lạnh lẽo len lỏi vào lồng ngực. Gã kinh hãi nhìn xuống thì thấy cánh tay của đôi phương đã đâm sâu vào ngực mình, há miệng sững sốt.

Tay trái Vương Thiên Tường lúc ấy liền một chưởng đánh bay hẳn ra. Địa Sát rú lên một tiếng rồi rút phịch xuống đất. Vậy là một đời ác nghiệp của Địa Sát đã kết thúc trong sát nghiệp!

Vương Thiên Tường cúi người lục tìm lệnh kỳ trong người Địa Sát. Gã lẩm bẩm “Hôm nay ta lấy lại những gì đã mất!”.

Phía bên kia, Thiên Can gắng gượng đứng dậy nhưng không nổi, đành ngồi xếp bằng vận chút tàn lực dưỡng thần.

Chàng thanh niên càng thấy máu kẻ thù đổ xuống càng kích động. Chàng từ từ tiến tới, vận kinh ra lòng bàn tay. Đúng lúc chàng chuẩn bị phát chưởng thì một bóng vàng phi thân đáp xuống.

– A Di Đà Phật! Xin thí chủ dừng tay!

Một tiếng Phật hiệu gấp rút vang lên, người tới không ai khác chính là lão hòa thượng gần đỡ hôm nọ.

Nguyễn Đăng Bảo nhìn lão hòa thượng:

– Nơi này không có việc của đại sư. Mong ngài tránh sang một bên!

Lão hòa thượng:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

– Bần tăng là người chuyên hóa giải nghiệp chướng. Chẳng phải đã từng nói với thí chủ đây sao.

Giọng Nguyễn Đăng Bảo băng lãnh:

– Nơi này là núi đao bể máu, hòa thượng nếu nhúng tay vào hẳn sẽ không khỏi nhuốm máu tanh.

Lão hòa thượng:

– Nếu là núi đao biển máu thì bần tăng càng phải nhúng tay vào. Chẳng phải Đức Phật có nói “Ta không vào địa ngục thì ai vào đây?”.

Nguyễn Đăng Bảo:

– Người của Y Tâm Giáo tại hạ phải đuổi cùng giết tận. Đại sư không phải là cừu nhân, tại hạ không muốn đắc tội.

Lão hòa thượng:

– Nếu bần tăng dùng mạng mình đổi mạng cho hẳn thì sao?

Nguyễn Đăng Bảo nghe đến đây thì kinh ngạc:

– Người này là gì với đại hòa thượng?

Lão hòa thượng thở dài:

– A Di Đà Phật! Chúng sinh trong thiên hạ này vốn là bà con thân thích của nhau cả, chỉ vì vô minh che phủ mà đtan tâm sát hại nhau. Bần tăng đã là người của Phật, nếu thấy chết mà không cứu thì ngày sau sao về được chốn Liên đài!

Cặp mắt Nguyễn Đăng Bảo ánh lên một tia sát khí:

– Vậy tại hạ sẽ thành toàn cho đại sư. Chỉ cần đại hòa thượng đỡ

## THÍCH QUẢNG CHÂU

tại hạ được một chiêu, tại hạ sẽ để hấn đi.

Lão hòa thượng chấp tay tuyên Phật hiệu lần nữa.

Bên kia Nguyễn Đăng Bảo đã di động, chàng vận huyền công chạy một vòng tiểu chu thiên. Hỏa long nhào lộn trong người chàng, công lực đã lên đến mười thành, chỉ chờ chờ thoát ra ngoài.

Nguyễn Đăng Bảo quát lớn:

– Đại sư tiếp chiêu!

Vừa dứt lời, người chàng đã như thần long bỏ tới. Một chương lập tức đánh tới, khí lực cuộn cuộn đổ ra hữu thủ. Một luồng cuồng phong vây lấy người chàng, kinh khí tràn ra đương trường, cơ hồ khiến người ta không thở nổi.

Lão hòa thượng từ nãy giờ vẫn chấp tay lẩm nhẩm Phật hiệu, kỳ thực lão đang nhiếp tâm vận chân lực. Đúng lúc ấy, chương phong chàng thanh niên như bão tố cuồng phong ập tới. Lão hòa thượng liền biến đôi bàn tay thành song chương đón lấy. Hai ống tay áo lão hòa thượng căng phồng lên, chứng tỏ nội lực lão cực cao.

Sầm một tiếng đình tai nhưc óc. Bụi bay mịt mù, cả hai người cùng bị chấn lực đẩy lui mười bước.

Nguyễn Đăng Bảo cảm thấy khí huyết nhộn nhạo trong người. Chàng phải mất một lát mới điều hòa khí lực lại được. Chàng không ngờ lão hòa thượng lại đỡ được một chiêu sát thủ của chàng. Chỉ thấy đại hòa thượng đứng đó, nhưng khóe miệng đã trào ra một dòng máu. Dòng máu đỏ tươi thấm ướt chòm râu trắng.

Một khoảng thời gian lặng im trôi qua, Nguyễn Đăng Bảo lên

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

tiếng:

– Đại hòa thượng có thể đưa người đó đi!

Lão hòa thượng nói lớn:

– Đa tạ thí chủ!

Lúc lão hòa thượng bỗng Thiên Can lên thì Nguyễn Đăng Bảo nói lớn:

– Xin đại hòa thượng cho biết tôn tánh đại danh!

Lão hòa thượng:

– Bần tăng pháp hiệu Pháp Châu.

Khi hai tiếng Pháp Châu được thốt ra, Nguyễn Đăng Bảo kinh ngạc:

– Ra là Pháp Châu đại sư, người đã tặng bí lục cho Lữ Toàn Long sư phụ! Thất kính, thất kính!

Pháp Châu hòa thượng cười đáp:

– Đức Phật có nói những người trên đời gặp nhau đều do duyên nghiệp cả. Trước khi đi bần tăng muốn khuyên thí chủ một câu có được không?

Thái độ của Nguyễn Đăng Bảo lúc này với lão hòa thượng đã đổi khác rất nhiều.

– Đại sư cứ nói!

Pháp Châu hòa thượng:

– Thí chủ đã luyện thành hai tầng của bí lục. Nhưng sát khí trong tâm quá nặng. Nếu thí chủ không giải tỏa được uất khí, chỉ

## THÍCH QUẢNG CHÂU

e một ngày nào đó hỏa khí sẽ công tâm, sớm muộn cũng tàu hỏa nhập ma.

Nguyễn Đăng Bảo:

– Tại hạ mong được đại sư chỉ điểm thêm!

Pháp Châu hòa thượng:

– Hiểu biết của bản tăng hiện tại chỉ có thế. Chúng ta sẽ còn gặp lại. Sẵn đây bản tăng báo cho thí chủ biết một tin quan trọng. Thí chủ hãy tới gấp Lục phủ nội viện, Linh Đan tiểu thư đang cần thí chủ.

Nguyễn Đăng Bảo:

– Đa tạ!

Vừa xong hai chữ “Đa tạ” thì lão hòa thượng đã cấp xác Thiên Can phóng đi mất.

Ấy chính là:

*Phong vân mới chỉ bấy nhiêu*

*Thù xưa hận cũ quyết liều một phen*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 17

### Trên lầu Mãn Giang Lê Văn Duyệt đoạt lại binh quyền

---

*Tuyệt Long Cung... tương truyền ngày xưa Hậu Nghệ dùng để bắn hạ chín mặt trời cứu lấy trái đất.*

---

Lục phủ canh bốn...

Lục Nhất Tài cầm binh phù trong tay, dưới kia là hai mươi ngàn đại quân Gia Định. Điều khiển hai vạn đại quân không phải là một việc dễ dàng, nó phải thông qua một hệ thống võ quan phân cấp nhiều tầng. Sáu doanh hợp thành hai vạn quân kia được cầm đầu bởi sáu vị chưởng vệ, dưới chưởng vệ là các chưởng cơ, dưới nữa là các quân cơ. Mỗi cơ khoảng năm sáu trăm người là một lực lượng chiến đấu mạnh, có thể thực hiện độc lập một chiến dịch nhỏ.

Gió đêm lùa lên tầng hai của Mãn Giang Lâu, đại kỳ run lên phấp phật.

Đứng bên cạnh Lục Nhất Tài là Trương Kiến Đức, Bùi Thế Phong... Tất cả đều là những cao thủ có tiếng của Nhất Phẩm Đường, dưới quyền quản lý của Hắc Phiêu.

Nhất Phẩm Đường là tổ chức ra mặt duy nhất của Y Tâm Giáo mười mấy năm nay. Tuy vậy, vẫn không mấy người nắm rõ danh tính những cao thủ của họ. Đêm nay, tất cả những cao thủ của Nhất Phẩm Đường đều tụ tập về đây, chịu sự điều khiển của Lục Nhất Tài.

Bỗng một tên thị vệ từ bên ngoài bước nhanh tới.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Bẩm công tử, các vị chương vệ đã đến đủ cả.

Lục Nhất Tài gật đầu:

- Mời họ vào phòng họp!

Tên thị vệ lập tức lui ra ngoài.

Lục Nhất Tài dẫn nhỏ bọn Trương Kiến Đức, Bùi Thế Phong rồi bước tới phòng họp.

Chừng một lát sau, sáu vị chương vệ đã tập trung đầy đủ vào một căn phòng nhỏ. Trong phòng đặt một chiếc bàn hình chữ nhật, trên đó là sa bàn mấy trăm dặm xung quanh thành Gia Định.

Lục Nhất Tài cầm binh phù trên tay:

- Tại hạ vâng mệnh Phó tổng trấn Huỳnh Công Lý điều binh mã tiến đánh núi Chứa Chan. Giờ Mẹo ngày mai, tất cả cùng xuất phát.

Các vị chương vệ chỉ trở trên sa bàn thảo luận đường đi nước bước thêm lát nữa rồi mới rút lui.

Vừa bước ra khỏi Mãn Giang Lâu, Trần Văn Đạt – chương quản doanh kỵ đã lớn tiếng:

- Tổ mẹ nó, không ngờ chúng ta phải chịu sự chỉ huy của một tên oắt con chưa vắt sạch mũi.

Lê Tý nói:

- Nhưng hắn có binh phù.

Nguyễn Công Nghĩa:

- Lệnh hành quân kỳ này có vẻ gấp rút.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Trần Văn Đạt:

- Mã tặc ở núi Chứa Chan có bao nhiêu mà phải điều hết binh mã trong thành. Ta chẳng hiểu Huỳnh Công Lý nghĩ gì trong đầu nữa.

Lê Tỷ suất một tiếng:

- Khe khê cái mồm thôi. Dù sao hấn cũng là thượng cấp của chúng ta, lại là cha vợ của hoàng thượng. Thôi ai về doanh trại này chuẩn bị sáng sớm mai hành quân.

Cả đám người tản ra, ai về doanh này.

Trần Văn Đạt rẽ vào một góc khuất, lăm bằm mắng chửi gì đó trong miệng. Gã đẩy tấm bạt bước vào lều riêng, một luồng gió tà thổi vào khiến hấn hơi rùng mình. Gã chửi lớn:

- Mẹ kiếp! Giờ Mẹo hay giờ Thìn gì cũng mặc, ông phải ngã lưng một giấc mới được.

Nhưng chắc chắn gã sẽ không kịp thực hiện được ý định ấy. Bởi lúc gã vừa ghé miệng định thổi tắt ngọn đèn thì một ánh thép lạnh lẽo đã từ phía dưới bàn đâm lên.

Một đường đao cực kỳ chính xác, lựa chọn đúng thời điểm Trần Văn Đạt cúi người xuống đã đâm vào cổ họng gã. Trần chương vệ hai mắt trợn ngược lên, đôi tay liền chụp lấy cổ họng. Sắt thủ liền vận mạnh thanh đao, vết thương hở rộng, máu từ trong cổ họng đối phương tuôn ra xối xả. Trần chương vệ chỉ còn khục khục mấy tiếng bất lực rồi đổ ập xuống bàn.

Sắt thủ từ dưới gầm bàn cũng bước ra ngoài, thu thanh đao lại, cẩn thận lau sạch vết máu. Gã cúi người xuống lục trong người Trần Văn Đạt lấy ra một tấm lệnh phù. Xong đâu đấy, gã vỗ tay

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nhẹ mấy cái, lập tức có hai tên lính từ bên ngoài bước vào khiêng cái xác đi.

Đêm nay quả là xúi quẩy với Trần Văn Đạt, bởi vì gã đã vĩnh viễn không còn thở được nữa. Nhưng với Lê Tý thì không đến nỗi. Bởi lúc gã còn cách lều của mình một trăm bước chân thì đã có một tên lính tuân va phải hắn.

Lê Tý bị đụng suýt ngã, lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Ngươi đi đứng như thế hả?

Chỉ thấy tên lính kia ghé tai nói nhỏ với Lê Tý điều gì đó. Lê Tý đôi mắt đảo chiều mấy lần, thần thái khá phức tạp. Xong đâu đấy, gã liền đập cho tên lính một cái khá mạnh, không quên kèm mấy tiếng chửi bới um lên.

Lê Tý bước chân vào lều, vẫn để nguyên y giáp trên người. Nhìn ngọn đèn dầu trên bàn, gã lớn tiếng:

- Có lẽ nên ngủ một lát. Bồn vệ một mẻ mỗi lần rồi.

Vừa dứt lời, gã liền dùng vỏ kiếm ném vào cây đèn, cây đèn lập tức tắt ngóm. Cùng lúc ấy, một bóng đen cùng từ bên ngoài nhẹ nhàng phóng vào.

Biến cố quá bất ngờ, gã sát thủ nấp dưới gầm bàn chưa kịp ứng biến liền thấy mát lạnh ở lưng, một thanh kiếm đã đâm xuyên mặt bàn ghim cứng hắn.

Sát thủ chỉ còn ú ớ được vài lời:

- Ngươi là ai?

Lê Tý châm một ngọn nến đưa sát vào mặt sát thủ, người đó chính là một giáo đồ Y Tâm Giáo. Sát thủ cũng nhìn rõ người vừa giết mình:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Vương quân sư, người...

Người vừa cứu lấy Lê Tý, giết gã sát thủ kia không ai khác chính là Vương Thiên Tường.

Wương Thiên Tường nói với Lê Tý:

- Lê chương vệ, ngài mau đi thực hiện theo kế hoạch. Ta sẽ dẫn người tiêu diệt dư đảng Y Tâm Giáo.

Lê Tý gật đầu rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

—

Wương Thiên Tường bước nhanh lên lầu, mấy gã thị vệ vốn là người của Nhất Phẩm Đường nhận ra gã liền tránh qua một bên. Lục Nhất Tài thấy Vương Thiên Tường thì hơi ngạc nhiên:

- Vương quân sư, sao ngài có mặt tại đây?

Wương Thiên Tường rút trong ngực ra lệnh kỳ thêu một con rồng vàng, nói:

- Tại hạ vâng mệnh giáo chủ tới tiếp quản binh mã. Giáo chủ thay đổi kế hoạch, sáng sớm ngày mai sẽ xuất binh về kinh đô.

Lục Nhất Tài ồ lên một tiếng:

- Binh phù hiện ở trong tay ta.

Wương Thiên Tường:

- Vậy công tử mau giao ra. Việc binh không thể chậm trễ.

Lục Nhất Tài không nghi ngờ gì cả, trao binh phù cho Vương Thiên Tường.

Vừa lúc ấy thì một bóng người lão đảo bước lên lầu, nhìn kỹ lại

## THÍCH QUẢNG CHÂU

là Bùi Thế Phong.

Bùi Thế Phong nhìn thấy Lục Nhất Tài thì lấp bắp, gã vừa nói vừa chỉ vào Vương Thiên Tường:

- Hắn là gian...!

Nhưng hắn chưa kịp thốt xong hai chữ “gian tặc” đã thấy một lưỡi đao sáng loáng từ ngực mình thò ra. Võ Đại Hưng dùng tay đẩy mạnh Bùi Thế Phong, rút thanh đao ra. Bùi Thế Phong mất chỗ dựa, ngã ập người xuống sàn gỗ.

Lục Nhất Tài bất ngờ trước biến cố trên. Cho tới khi Bùi Thế Phong ngã xuống, gã mới tỉnh ra.

- Người phản giáo?

Từ phía dưới lầu, một người đàn ông cao lớn mặc khôi giáp bệ vệ bước lên. Đi bên cạnh là mấy vị chương vệ.

Vương Thiên Tường cầm binh phù đưa cho vị tướng quân ấy.

- Tổng trấn đại nhân, binh phù giao lại cho ngài.

Vị tướng quân cao lớn, uy phong凛冽 ấy không ai khác chính là Lê Văn Duyệt – tổng trấn Gia Định thành.

Lê Văn Duyệt nói:

- Đa tạ các vị hảo hán đã tương trợ. Chờ mọi việc xong xuôi, ta sẽ báo công về triều đình phong thưởng.

Vương Thiên Tường đáp lễ:

- Không dám!

Lê Văn Duyệt quát lớn:

- Quân đâu, bắt tên phản tặc này lại cho ta!

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Mấy tên thân binh từ dưới lầu túa lên bao vây lấy Lục Nhất Tài.

Lục Nhất Tài nào coi bọn lính trơn này ra gì, chỉ thấy hấn tuốt đao một cái đã giết chết được mấy tên, rồi nhanh chóng phi thân xuống dưới lầu.

---

Một hồi còi trầm thấp kéo dài, sau đó là tiếng chiêng gõ lên liên hồi. Mười mấy kỵ mã chạy như bay khắp doanh trại báo tin gấp.

Quân sĩ sáu doanh nghe tiếng chiêng báo động bèn nhanh chóng thức dậy, vớ lấy khôi giáp mặc vào người, doanh nào tập trung theo doanh nấy. Chỉ hơn một tuần trà đã đội ngũ tề chỉnh.

Bên dưới soái lều, Lê Văn Duyệt đứng cùng năm vị chương vệ và các anh hùng hào kiệt.

Đám kỵ binh truyền tin nhanh chóng báo tin về. Tin xấu là Trần Văn Đạt đã bị giết, doanh kỵ binh đã bị người của Nhất Phẩm Đường không chế. Quân sĩ không tuân theo mệnh lệnh, hiện đang rùng rùng đánh về hướng soái lều.

Từ xa, tiếng vó ngựa vang lên rầm rập, tiếng chém giết càng lúc càng lớn.

Lê Văn Duyệt cùng mọi người gấp rút leo lên xe thang. Xe thang là một loại xe có gắn thang cao mấy chục thước dùng để quan sát, được dẫn động bằng sức người, phải ít nhất ba chục hán tử khỏe mạnh mới có thể điều khiển cỗ xe này được. Từ trên xe thang nhìn xuống, một tốp kỵ binh mấy ngàn người đang dàn thành hình cánh cung ầm ầm đánh tới.

Kỵ binh thành Gia Định đa số đều là những khinh kỵ, được trang bị đoản cung và đoản đao, sức cơ động rất lớn. Chính vì

## THÍCH QUẢNG CHÂU

vây rất có lợi trong tập kích. Đám kỵ binh ba nghìn mấy trăm người kia đánh vào hàng ngũ rồi bời của bộ binh, giống như một cơn bão tràn qua. Kỵ binh đánh tới đâu, bộ binh tan tác tới đó. Cánh cung kỵ binh càng lúc càng biến thành một mũi tên sắc bén, do một tiểu tướng dũng mãnh cầm đầu. Dưới đao của tiểu tướng, đã không ít bộ binh phải bỏ mạng. Nhìn thấy tình cảnh trên, tinh thần mọi người đều ngưng trọng.

Lê Văn Duyệt là một đại binh gia, trong biến không loạn, lập tức đã có giải pháp. Lão liền hạ lệnh:

- Lê Tỷ, giao cho người hai ngàn trọng bộ binh. Nhanh chóng khép vòng vây đám kỵ binh này cho ta.

Lê Tỷ vâng dạ, lĩnh mệnh lui xuống.

Tiếng trống trận vang lên thùng thùng.

Hai ngàn bộ binh hạng nặng chia thành hai cánh rùng rùng tiến tới. Bộ binh hạng nặng được trang bị giáp sắt, khiên lớn, lại sử dụng trường thương. Bộ binh hạng nặng đi tới đâu, quân sĩ các vệ khác lập tức dạt ra nhường đường.

Tiểu tướng dũng mãnh dẫn đầu đám kỵ binh không ai khác chính là Lục Nhất Tài, bên cạnh là bốn người của Nhất Phẩm Đường. Lục Nhất Tài dẫn theo gần năm trăm thuộc hạ của Nhất Phẩm Đường, từ chiều qua đã trà trộn vào doanh kỵ binh. Sau khi giết được chủ phòng vệ Trần Văn Đạt liền lấy lệnh phù. Những người phản kháng đều đã bị chém đầu.

Đám kỵ binh dàn thành thế trận mũi tên, chọc thẳng về soái lều, tốc độ chém giết càng lúc càng lớn. Không ngờ dùng một cái va phải bức tường trọng bộ binh. Khiên cứng và giáo dài phát huy tác dụng, kỵ binh lớp bị dội ra rớt xuống đất, không gãy tay thì cũng đau đớn ê ẩm, lớp bị trường thương xuyên thấu.

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

Lục Nhất Tài thấy tình hình bất ổn liền phát cờ hiệu. Các quân cơ trong doanh kỵ binh đều là người của Y Tâm Giáo, trận pháp thành thục, liền theo hiệu kỳ của Lục Nhất Tài biến trận.

Kỵ binh chạy thành vòng tròn, tuốt đao chém vào bức tường bằng khiên thép của trọng bộ binh rồi nhanh chóng nhả ra ngoài, không đụng độ trực diện nên số tử thương giảm hẳn. Đám kỵ binh kéo léo chém vào mũi thương khiến cho không ít trường thương bị chém cụt mũi, trở nên mất tác dụng.

Năm vị chưởng vệ ngơ ngác không hiểu. Lê Văn Duyệt nói lớn:

- Khá khen cho tiểu tử này có kinh nghiệm trận mạc!

Chưởng vệ Nguyễn Công Nghĩa:

- Đây có phải là chiêu bào cà rốt?

Lê Văn Duyệt giải thích:

- Đích thị! Khinh kỵ binh chủ yếu là được trang bị giáp da, nhẹ nhàng linh hoạt, thích hợp cho đột kích hoặc đánh giáp la cà. Chính vì vậy lúc này mới gây thiệt hại được đội hình bộ binh đang rối loạn. Tuy nhiên, nó lại không hiệu quả khi phải đối đầu trực diện với trọng bộ binh. Trọng bộ binh với giáp nặng không sợ cung tên, hơn nữa thương dài chính là khắc tinh. Tuy nhiên, nếu khinh kỵ binh không đối diện trực tiếp mà chỉ dùng vòng tròn tiến đánh thì sẽ tránh được thương vong, giống như ta bào cà rốt thành từng lớp mỏng, tuy hơi lâu nhưng sớm muộn gì cũng hết. Kỵ binh ở gần sẽ dùng đoản đao để tiêu hao sức mạnh địch, kỵ binh phía xa sẽ dùng cung tên để phá rối khiến trọng bộ binh không tiến lên được.

Quả thực vậy, dưới sự chỉ huy của Lục Nhất Tài, vòng kỵ binh

## THÍCH QUẢNG CHÂU

phía xa liên tiếp dùng đoản cung bắn vào, khiến trọng bộ binh phải dừng đội hình, đưa khiên lớn lên chống đỡ.

Lê Văn Duyệt quay qua Nguyễn Công Nghĩa:

- Nguyễn Công Nghĩa nghe lệnh, giao cho người hai nghìn trường cung thủ, từ đằng sau bộ binh tấn công đối phương.

Nguyễn Công Nghĩa nhanh chóng nhận lệnh bước xuống xe thang.

Dưới sự chỉ huy của Nguyễn Công Nghĩa, hai ngàn cung thủ chia làm hai đội rầm rập tiến lên. Một đội nấp ngay sau lưng khiên lớn của bộ binh, đội còn lại đứng phía sau hai trăm bước.

Trường cung quân Gia Định có tầm bắn chừng hai trăm năm mươi bước, trong khi đoản cung chỉ bắn tối đa chừng một trăm năm mươi bước.

Cung thủ Gia Định được trang bị khinh giáp, nhẹ nhàng cơ động nên phải dùng chiến thuật phục kích bất ngờ hoặc ẩn nấp mới tránh được cung tên của đối phương. Nguyễn Công Nghĩa chia cung thủ làm hai đội, một đội nấp sau khiên thép, một đội đứng cách đó hai trăm bước là nhằm tránh tầm bắn của đoản cung đối phương.

Sau một hồi trống trận, đội cung thủ phía sau và phía trước cùng giương cung. Rào rào, một rừng mũi tên bay tới ghim chặt kỵ binh đối phương xuống đất. Đám kỵ binh rú lên rút xuống ngựa lữ lượt.

Khinh kỵ binh vì chỉ được trang bị giáp làm từ da bò nên không thể tránh được tên thép, nhất là được bắn từ trường cung với lực lớn, liền từng tốp mấy trăm người ngã xuống. Chừng ba lượt tên nữa, kỵ binh dưới tay Lục Nhất Tài chỉ còn chừng năm trăm

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

người, lập tức co cụm lại.

Lê Văn Duyệt cùng chúng tướng lúc này cũng đã thúc ngựa phóng tới đương trường.

Lục Nhất Tài vẫn điên cuồng dẫn năm trăm kỵ binh đánh giết. Gã biết lúc này chỉ có đột phá vòng vây chạy về núi Chứa Chan mới có hy vọng, liền cho quân đột phá hướng ấy. Nhưng lúc này vòng tròn trọng bộ binh liền khép chặt. Lục Nhất Tài cùng đám thủ hạ Nhất Phẩm Đường liều mình phá vòng vây, tuy tử thương vô số nhưng cuối cùng cũng mở được một lỗ hổng.

Lục Nhất Tài dù sao cũng là người trong giang hồ, đám bộ binh hạng nặng kia sao có thể ngăn cản hẳn. Nhưng quân lệnh như sơn, người này chết người kia lập tức thế vào chỗ trống. Bức tường khiên giáp vẫn liên tục được bổ sung.

Nhìn thấy từng người lính của mình ngã xuống, tổng trấn Lê Văn Duyệt cảm thấy đau lòng. Ông thúc ngựa tiến lên dẫn mấy chục thị vệ xông tới.

Bỗng nhiên lúc ấy, tiếng vó ngựa từ đằng sau vang lên. Một chàng thanh niên mặc thanh y cỡi trên lưng bạch mã đã tới kịp. Chàng thanh niên hô lớn:

- Để người đó cho ta!

Tiếng nói phát ra ù ù như sấm động. Tất cả mọi người cùng quay lại. Lê Văn Duyệt hỏi:

- Người đó là ai?

Võ Đại Hưng:

- Đó là Nguyễn Đăng Bảo, di cô của Võ Thánh Nguyễn Thái

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Sơn.

Lê Văn Duyệt ồ lên một tiếng. Lúc lão vừa dứt lời thì người thanh niên ấy đã nhảy lên lưng ngựa. Bạch mã chàng cỡi là thần câu, hiểu ý chủ liền dừng vó, hai chân trước chồm lên cao hí vang. Nguyễn Đăng Bảo hai chân đứng thẳng lên lưng ngựa, đưa tay ra sau lưng rút cây Tuyết Long Cung. Tuyết Long Cung nặng chín thạch, người bình thường không kéo nổi, tương truyền ngày xưa Hậu Nghệ dùng để bắn hạ chín mặt trời cứu lấy trái đất. Chàng rút một mũi Bạch Liên Huyết Tiễn đặt lên, cong người kéo cây cung, tư thế vô cùng tuyệt đẹp.

Một tiếng bực vang lên, mũi Bạch Liên Huyết Tiễn vẽ thành một đường cầu vòng bắn tới. Đàng kia, Lục Nhất Tài đang điên cuồng giết chóc bỗng nhiên thấy một ánh bạc chói mắt, bèn quay đầu nhìn lại. Cho tới khi gã phát hiện ra sự tình thì đã mũi huyết tiễn đã cắm thẳng vào giữa trán gã. Lục tên còn chưa hết, đầy gã rớt xuống ngựa một cái phịch.

Cuối cùng Lục Nhất Tài cũng chết!

Chết trong tay kẻ thù mình!

Tiếng hoan hô như sấm dậy! Chủ tướng quân giặc đã chết, kỵ binh của Nhất Phẩm Đường lập tức đại loạn. Lê Văn Duyệt đích thân dẫn một đội kỵ binh tiến lên. Bộ binh hạng nặng liền khép chặt vòng vây, chúng tướng chém giết điên cuồng.

Ấy chính là:

*Nghênh ngang một cỡi biên thù*

*Thiếu gì cô quả thiếu gì bá vương<sup>10</sup>*

---

<sup>10</sup> Truyện Kiều

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

### HỒI 18

#### Thân thế Lục Linh Đan

---

*Chuyện tình Lục Nhất Phong cũng đau đớn không kém Lữ Toàn Long.*

---

Lục phủ nội viện.

Võ Đại Mạc và Lục Nhất Phong có một mối quan hệ cực kỳ phức tạp. Thời Diệp Thiên Ân làm giáo chủ Bạch Liên Giáo, cả hai đều là những thành phần quan trọng của giáo phái. Võ Đại Mạc là người đứng đầu trong tứ đại hộ pháp Phong Vũ Lôi Điện. Còn Lục Nhất Phong là đường chủ Nội Vụ Đường, một trong sáu đường quan trọng của Bạch Liên Giáo.

Cơ cấu Bạch Liên Giáo gồm có giáo chủ, phó giáo chủ rồi tới tứ đại hộ pháp. Sau tứ đại hộ pháp là thập nhị đường chủ. Trong đó có sáu đường thuộc ngành dọc như nội vụ, tài chính, tình báo, quân khí, quân lực, hậu cần. Sáu đường còn lại thuộc ngành ngang, tức phụ trách các phân đà trải rộng khắp đất nước. Cơ cấu Bạch Liên Giáo rất chặt chẽ, phân quyền rõ ràng, giống hệt như một chính quyền quân sự.

Tất cả những việc quan trọng của giáo phái đều thông qua những cuộc họp, quyết định dựa vào đa số phiếu. Nhưng giáo chủ nắm quyền phủ quyết. Năm xưa, kế hoạch khởi nghĩa tuy đa

## THÍCH QUẢNG CHÂU

số phiếu nghiêng về phe chủ chiến nhưng cuối cùng giáo chủ dùng quyền phủ quyết để bác bỏ. Nhưng không ngờ, tất cả đều bị A Lạp Bá Vương đứng đằng sau khống chế.

Sau khi giáo chủ Diệp Thiên Ân trúng độc chết, Bạch Liên Giáo bị triều đình đàn áp. Tứ đại hộ pháp chết mất hai người là Vũ và Lô, còn Điện cũng biệt vô âm tích. Vũ chính là Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn. Người duy nhất trong tứ đại hộ pháp còn sống là Phong, tức Võ Đại Mạc.

Lục Nhất Phong và Võ Đại Mạc đêm nay quyết đấu trong một trận chiến lưỡng bại câu thương.

Võ Đại Mạc sở dĩ được giáo chủ Diệp Thiên Ân đặt một chữ Phong vì chuông của lão mỗi khi phát động giống như chuông phong rung chuyển.

Lục Nhất Phong cũng chẳng kém, hai mươi năm sau khi rời Bạch Liên Giáo, lão nổi danh về kiếm thuật cho nên mới được người đời phong cho cái danh Tể Thiên Kiếm. Thế nhưng năm xưa lão chính là đường chủ Nội Vụ Đường, chuyên lo việc thăng chức trong giáo phái, chẳng những quyền chuông giỏi mà cơ trí cũng cực cao.

Thoáng chốc hai người đã trao đổi mấy chục chiêu.

Hai lão già như hai chiến thần cùng phát động một đợt tấn công mới. Âm âm..., hai người bị chấn lực đẩy văng xa ra nhau mấy chục thước.

Võ Đại Mạc dùng Thiên Cân Trụ hạ xuống. Lão liền tập trung chân khí, hai tay ngửa ra đưa lên trời. Theo ý niệm của bản thân, Võ Đại Mạc dẫn động luồng chân khí nhiệt hỏa chạy dọc từ sống lưng lên, tập trung hết ra hai lòng bàn tay. Luồng không khí chung quanh Võ Đại Mạc bắt đầu nóng lên, di chuyển theo

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

sự huy động của đôi chưởng. Võ Đại Mạc thi triển chưởng pháp, cuồng phong càng lúc càng mãnh liệt. Sau tiếng hét lớn, Võ Đại Mạc lập tức phát động đột tấn công mới.

Lục Nhất Phong cũng không phải tay vừa, lão đã huy động hết mười hai thành công lực. Trái với luồng năng lượng nhiệt hỏa của Võ Đại Mạc, Lục Nhất Phong sở trường về âm chưởng, bèn dịch chuyển chân khí nghịch một vòng tiểu chu thiên. Huyền Băng Chưởng rít gào, như một con quái thú chín đầu đột nhiên được thả từ cổng địa ngục, nhe hàm răng trắng hếu, đầy nước dãi tấp tới.

Hai luồng cuồng phong một nóng một lạnh ập vào nhau làm thành một tiếng nổ lớn trên không. Sau khi xuất hết tiềm lực trong cơ thể, thần trí hai người rơi vào một trạng thái kích động dữ dội.

Hự hự..., cả hai chịu không nổi chưởng lực của đối phương, liền thổ huyết phun thành hai dải cầu vòng đỏ rồi rớt xuống đất.

Võ Đại Mạc nằm ngửa trên nền đất, cơ thể trở nên lạnh lẽo, đau nhức, rõ ràng đã bị hàn khí của đối phương thâm nhập. Lão gượng người đứng dậy nhưng toàn thân không chút khí lực, đành bất lực nằm im.

Lục Nhất Phong trái lại khá hơn, vẫn cố gắng ngồi vận khí được.

Đỗ Cát Phượng ôm Võ Linh Đan ngồi một góc, tâm trạng bà phức tạp lắm. Hai người đàn ông trước mặt đều là những người bà yêu thương nhất.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Năm xưa, cha bà Đỗ Nam Anh đại hiệp đào tạo được hai anh tài, đó chính là bọn họ. Lục Nhất Phong là con nhà thế gia, được gửi vào Đỗ gia học võ từ nhỏ. Còn Võ Đại Mạc chỉ là một cậu bé mồ côi, được Đỗ đại hiệp mang về nuôi từ bé.

Thế rồi ba cô cậu càng lúc càng lớn khôn, giữa họ cũng nảy sinh tình cảm. Hai chàng trai cùng yêu tiểu sư muội, đó luôn là những câu chuyện oan trái trong giang hồ.

Năm ấy, Diệp Thiên Ân kế tục ngôi vị giáo chủ, liền ra sức mở rộng giáo phái.

Võ Đại Mạc mặc cảm mình là đứa con mồ côi, lại thấy sư đệ Lục Nhất Phong cũng đem lòng yêu thương tiểu sư muội, liền bỏ đi đầu nhập Bạch Liên Giáo. Ba năm sau, Đỗ Nam Anh tạ thế, cả hai người Đỗ Cát Phụng cùng Lục Nhất Phong cũng đầu nhập Bạch Liên Giáo.

Võ Đại Mạc võ công có căn cơ hơn, lại đầu nhập giáo phái trước nên chức vị trong giáo phái ngày càng thăng tiến hơn so với Lục Nhất Phong.

Ông cũng bớt đi tự ti về thân thế mình, mạnh dạn bày tỏ tình cảm với Đỗ Cát Phụng. Thế là từ ấy, mối xung đột giữa hai người Võ Đại Mạc, Lục Nhất Phong ngày càng rõ rệt. Tuy là ngầm ngầm diễn ra nhưng giáo chủ Diệp Thiên Ân nào không biết, luôn tìm cách hàn gắn vết thương giữa bọn họ.

Nhưng thế sự đổi thay, thuyền to thì sóng lớn. Diệp Thiên Ân làm giáo chủ đời thứ ba Bạch Liên Giáo, hào khí cũng lớn, muốn làm chuyện đại sự, chính vì vậy mới xảy ra chuyện nuôi ong tay áo.

Mối quan hệ phức tạp của ba huynh muội bọn họ rồi cũng đến lúc quyết định. Năm ấy, Diệp giáo chủ đứng ra thành hôn cho

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Võ Đại Mạc và Đỗ Cát Phượng. Đây cũng là thời khắc trước khi xảy ra sự biến núi Nhất Sơn chừng nửa năm.

Trong khi đó phó giáo chủ A Lạp Bá Vương âm thầm mưu đồ phản giáo, bí mật lôi kéo Lục Nhất Phong cùng nhiều vị hộ pháp, đường chủ khác.

Lục Nhất Phong sau khi dưỡng thần xong, bèn đứng dậy, từ từ tiến đến Võ Đại Mạc. Huyền Băng Chuông đi đến đâu, sức lạnh lẽo lan tỏa đến đó. Lục Nhất Phong phóng người lên cao, chuông phong xô ra ào ạt nhằm tới Võ Đại Mạc. Đúng lúc lão ra sát chiêu thì ầm một tiếng lớn, gã bị chấn lực hất ngược lại. Người vừa đối chuông cùng lão không phải Võ Đại Mạc, mà chính là Đỗ Cát Phượng.

Lục Nhất Phong mới phục hồi sức lực, chịu không nổi liền phun một ngụm máu ra ngoài. Đỗ Cát Phượng quát lớn:

- Không được giết ông ấy!

Lục Nhất Phong:

- Đỗ Cát Phượng, nài tránh ra đi. Đây là chuyện của đàn ông chúng ta.

Đỗ Cát Phượng:

- Lục sư huynh, đây chẳng còn là chuyện của hai người nữa.

Lục Nhất Phong hít một luồng chân lực, vận âm kinh lên đến cực điểm, phóng về phía Võ Đại Mạc. Lúc ấy, Đỗ Cát Phượng cũng phóng vọt lên. Y áo đỏ tươi của bà tung bay trong gió đêm lại càng thêm phần diễm lệ.

Sầm một tiếng rùng rợn, hai người cùng bị bắn ngược lại.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lục Nhất Phong bị một chương này, nội thương càng nặng hơn:

- Sư muội, nàng vì hấn mà phản bội ta?

Đỗ Cát Phụng cũng bị trọng thương, ới ra một ngụm máu:

- Sư huynh, ông nói tôi phản bội ông nhưng tôi đã từng gả cho ông ngày nào chưa?

Lục Nhất Phong nghe đến đây thì nghẹn lời. Lão lâm bầm:

- Phải rồi... phải rồi! Chỉ có nàng và hấn mới được gả đàng hoàng.

Vô Đại Mạc lúc này cũng lấy lại được chút sức lực, nói:

- Lục sư đệ, người cầu kết với A Lạp Bá Vương, dù đồ vợ ta, lại còn đổ oan ta giết Diệp giáo chủ, khiến ta thân bại danh liệt. Đêm nay hoặc người chết hoặc ta chết.

Lục Nhất Phong trong lòng mắt đã ngấn nước, nhìn Đỗ Cát Phụng:

- Cát Phụng nàng nói xem, ta có ngày nào không yêu thương mẹ con nàng không?

Đỗ Cát Phụng:

- Lục sư huynh, nếu không có sự biến núi Nhất Sơn do các người gây ra, tôi và đại sư huynh sẽ mãi mãi là một gia đình hạnh phúc. Làm sao có chuyện ngày hôm nay?

Lục Nhất Phong:

- Thắng làm vua thua làm giặc, xưa nay là vậy. Phải chăng nàng oán trách ta?

Đỗ Cát Phụng:

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

- Chuyện ông cầu kết với A Lạp Bá Vương gây ra thảm cảnh Bạch Liên Giáo, tôi cũng không truy cứu làm gì nữa.

Lục Nhất Phong cắt lời:

- Nàng đã biết chuyện này?

Đỗ Cát Phượng:

- Tôi bỏ ra ngoài tám năm trời cũng chẳng qua là đi điều tra những gì tôi muốn biết.

Võ Đại Mạc chậm rãi lê người tới bên cạnh Đỗ Cát Phượng:

- Cát Phượng...

Đỗ Cát Phượng đưa bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay Võ Đại Mạc:

- Lục sư huynh, năm đó ông nói giáo chủ chính là bị đại sư huynh đầu độc mà chết. Tôi vì tình thế mang đứa con trong bụng, lại nghĩ chúng ta từng là thanh mai trúc mã nên mới nương nhờ chỗ ông. Ông đổ tiếng oan cho đại sư huynh, khiến người trong môn giáo truy giết ông ấy. Hai mươi năm nay tôi mới gặp lại ông ấy...

Bà nói tới đây thì giọng nghẹn lại.

Lục Nhất Phong đột nhiên cười lớn:

- Phải, tất cả là chính một mình ta làm. Nàng có biết vì sao không? Ta làm tất cả điều đó để có được nàng. Nàng nói thử xem, năm xưa ở nhà nàng nếu không có hấn thì tình cảm giữa ta và nàng tốt đẹp biết chừng nào.

Võ Đại Mạc ho lên một tiếng:

- Thì ra người vẫn còn ghim chuyện năm xưa trong lòng.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lão vừa dứt lời thì Lục Nhất Phong cũng dốc hết tàn lực phóng người tới. Võ Đại Mạc đã đề khí sẵn, cũng dồn hết chân lực vào sát chiêu cuối cùng này.

Sầm một tiếng lớn, hai người cùng bị chưởng phong đối phương đánh bay ra xa, ai cũng nát bấy một bên ngực. Cả hai cùng rớt xuống, thoi thóp thở.

Đúng lúc ấy thì Nguyễn Đăng Bảo xuất hiện. Tay trái chàng cấp lấy Từ Thiệu Nhân quăng xuống đất một cái phịch.

Hai lão già không còn sức lực chỉ giương mắt nhìn. Đỗ Cát Phượng:

- Đại sư huynh, lâu nay ông bị mang tiếng oan giết giáo chủ. Vậy ông có biết ai làm chuyện đó không?

Võ Đại Mạc lắc đầu. Đỗ Cát Phượng nhìn chàng trai vừa đến nói:

- Đăng Bảo công tử, người mang hấn lại gần đây cho ta.

Nguyễn Đăng Bảo lập tức xách hấn đến gần Đỗ Cát Phượng. Từ Thiệu Nhân không bị điểm huyết cam, lập tức hốt hoảng:

- Không phải tôi... không phải tôi!

Đỗ Cát Phượng hừ lạnh:

- Ta mất tám năm để điều tra chuyện này. Từ Thiệu Nhân, người là tâm phúc của giáo chủ, không ngờ lại cấu kết với A Lạp Bá Vương, hạ độc thủ giết hại giáo chủ. Hôm nay, ta thay mặt bốn giáo thanh lý môn hộ.

Đỗ Cát Phượng vận mười thành chân lực, đánh ra một chưởng vào huyết Bách Hội của Từ Thiệu Nhân.

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Từ đại phu rú lên một tiếng, thất khiếu chảy máu rồi gục đầu qua một bên, chết mất.

Võ Đại Mạc thoi thóp thở:

- Cảm ơn nàng đã rửa nỗi oan năm xưa cho ta. Võ Linh Đan giao lại cho nàng. Ta đi đây!

Võ Đại Mạc nói tới đây thì nấc lên một tiếng rồi tắt thở, trên môi ông vẫn nở một nụ cười. Đỗ Cát Phượng nhìn qua thì phát hiện Lục Nhất Phong cũng đã ra đi từ lúc nào.

- Cậu thanh niên, lại gần đây!

Nguyễn Đăng Bảo bước tới gần, ôm lấy Võ Linh Đan.

Đỗ Cát Phượng nói:

- Ta bây giờ sức đã cùng, lực đã lực kiệt. Ta biết cậu có mối lương duyên cùng con gái ta. Nó chính là con của ta và Võ Đại Mạc, từ đây ta giao nó cho cậu. Cậu phải cứu lấy con bé!

Nguyễn Đăng Bảo nghe tới đây thì cảm thấy luồng cuồng, đôi mắt tự nhiên nóng hổi lệ.

Đỗ Cát Phượng cuối xuống hôn Võ Linh Đan lần cuối:

- Mong con sẽ gặp được kỳ duyên. Mẹ phải đi trước đây!

Đỗ Cát Phượng nói tới đây thì tay phải làm thành chưởng giơ lên đánh mạnh vô người một cái, tự chấn đứt kinh mạch mà chết. Nguyễn Đăng Bảo chỉ kịp thốt lên hai tiếng “Trời ơi”.

Cuối cùng thì bốn người bọn họ cũng chết, kết thúc những câu chuyện ân oán mấy chục năm trời.

- A Di Đà Phật!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Một tiếng Phật hiệu vang lên. Một bóng áo vàng xuất hiện. Người vừa đến chính là Pháp Châu hòa thượng. Lão quét mắt nhìn đương trường lắc đầu:

- A Di Đà Phật! Nhân quả tuần hoàn, quả thật đáng sợ.

Nguyễn Đăng Bảo tâm trạng lúc này rối bời:

- Đại sư, mong ngài chỉ cho tiểu bối một con đường sáng!

Pháp Châu hòa thượng nhìn Võ Linh Đan đang nằm trên tay Nguyễn Đăng Bảo. Lão lấy trong người ra một viên đan dược màu đen, bóp nhỏ cạy miệng Võ Linh Đan nhét vào:

- Đây là viên Cửu chỉ hoàn đan cuối cùng của lão tăng. Hy vọng nó sẽ giúp sinh cơ cô ấy phục hồi. Hai vị thí chủ hãy đi theo bản tăng!

Ấy chính là:

*Cho hay những kẻ tình si*

*Chung quy kết cục cũng đi từ trần<sup>11</sup>*

Muôn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

---

<sup>11</sup> Mô Ngư Nhi – Nguyên Hiếu Vấn

## HỒI 19

### Giấc mộng luân hồi

---

*Luân hồi một giấc vô sanh mộng*

---

Nguyễn Đăng Bảo ôm Võ Linh Đan theo chân lão tăng Pháp Châu phóng như bay ra khỏi Lục phủ. Phía ngoài Lục phủ đèn đuốc vẫn sáng trưng, Lê Văn Duyệt cùng chúng tướng đang dọn dẹp đại cục.

Mặt trời lên từ phương đông chiếu sáng khắp mọi vật. Ruộng lúa dập dờn trong gió sớm, sương đêm còn đọng trên những mạng nhện mới kịp giăng tơ vội đêm qua. Sinh ra cõi dục giới này, được như lũ nhện cần mẫn giăng tơ, quên đi tranh đấu chốn hồng trần phải chăng hay biết mấy?

Nguyễn Đăng Bảo cảm thấy thống khổ trong lòng. Cuộc tao ngộ với cô gái này thật kỳ lạ. Đầu tiên cô là con của kẻ thù, bị chàng bắt làm con tin, nhưng lại không tiếc tính mạng cứu chàng... Những tưởng mối tình oan nghiệt ấy không lối thoát.

Nhưng tạo hóa ghen chi khách má hồng, cuối cùng sắp xếp Võ Linh Đan không phải con của kẻ thù nhưng lại cướp đi vĩnh viễn sinh mệnh nàng.

Giờ đây nàng từ một tiểu thư đài các lại trở thành một nữ tử đáng thương nhất trên cõi đời, mất đi cả cha lẫn mẹ. Nguyễn Đăng Bảo lòng dâng lên một niềm thương cảm, tự dung hai ôm chặt lấy nàng.

Có quá muộn chẳng? Nàng sẽ tỉnh lại hay vĩnh viễn như thế này?

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Chàng thần thờ phóng theo lão tăng trước mặt. Ruộng lúa, đồng cỏ..., cảnh vật hai bên đường cứ vụt ra.

Chắc cũng khoảng ba giờ, khi mặt trời đã đứng bóng, lão hòa thượng mới dừng lại, chỉ tay về ngọn núi đá dựng đứng trước mặt:

- Chúng ta lên đỉnh núi này!

Nguyễn Đăng Bảo gật đầu rồi đề khí phóng theo. Chừng một lát sau, hai người cũng lên tới đỉnh.

Hai người đi lên lối giữa đám cây cỏ thụ, được chừng mấy trăm thước thì lộ ra một ngôi lầu ba tầng được xây bằng đá.

Kỳ lạ là ngôi lầu cũng được làm từ đá tổ ong nguyên khối được gọt đẽo vuông vắn chất lên nhau, vững chãi như cột chống trời, giống hệt như Đấng Phong Các. Có điều ngôi lầu này chỉ cao ba tầng mà thôi.

Pháp Châu đại sư đẩy cửa bước vào, Nguyễn Đăng Bảo ôm Võ Linh Đan theo sau. Lão tăng dẫn hai người đi lên tầng ba của ngôi lầu. Ngay góc của tầng ba có kê một chiếc giường nhỏ.

Nguyễn Đăng Bảo đặt Võ Linh Đan nằm lên chiếc giường.

- Đại sư, làm cách nào để cứu chữa cho cô ấy?

Pháp Châu hòa thượng:

- Từ Thiệu Nhân là đệ nhất thần y của Bạch Liên Giáo, cũng là đệ nhất xứ Đại Nam này. Một khi hắn nói không cứu được, tức là không cứu được.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Nhưng hắn nói vẫn còn có khả năng...

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Pháp Châu hòa thượng lâm bảm:

- Cái đó còn phải nhờ kỳ duyên giữa hai người!

Lão nói xong thì ngồi xuống giường, đưa tay bắt mạch cô bé.

- CỬU chỉ hoàn đan của bản tăng có chút tác dụng rồi. Tạm thời cậu theo ta lên phía trên.

Tầng thượng của ngôi lầu đặt một gác chuông ở chính giữa. Trong gác chuông treo một chiếc chuông lớn bằng đồng.

Pháp Châu hòa thượng đưa tay sờ vào chiếc chuông.

- Chiếc chuông này nặng một ngàn ba trăm cân, có tuổi đời đã ba trăm sáu mươi năm, được đúc năm Quang Thuận thứ nhất đời vua Lê Thánh Tông.<sup>12</sup>

Nguyễn Đăng Bảo ngạc nhiên:

- Không ngờ nó lại có một lịch sử lâu đời như vậy!

Pháp Châu hòa thượng:

- Trước bản tăng, người canh giữ nó là Thiết Chính Minh đại sư. Nơi đây cũng chính là Minh Nguyệt Lâu – thánh địa Phật môn lừng danh trong thiên hạ.

Nguyễn Đăng Bảo ồ lên một tiếng kinh ngạc:

- Có phải Thiết Chính Minh đại sư từng bị năm trăm Cẩm vệ quân truy sát mấy mươi năm trước?

Pháp Châu hòa thượng gật đầu:

- Đúng vậy! Thiết Chính Minh đại sư chính là Điện trong Phong

---

<sup>12</sup> Năm 1460

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Vũ Lôi Điện.

Nguyễn Đăng Bảo càng ngạc nhiên hơn nữa. Té ra Điện không mất tích mà bị kẻ thù giết chết.

Pháp Châu hòa thượng nói tiếp:

- Thí chủ nhìn vào mặt trong xem thử có gì!

Lão hòa thượng đưa cho chàng một cây đèn cầy nhỏ. Nguyễn Đăng Bảo bèn chui vào bên trong chiếc chuông, cẩn thận quan sát.

Dưới ánh sáng đỏ của đèn cầy, chàng thấy mấy chữ được đúc nổi “Bạch Liên xuất thế, thiên hạ thái bình”. Ngoài ra có còn bốn chữ “Phong Vũ Lôi Điện”.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Những chữ này có nghĩa gì, mong đại sư chỉ giáo!

Pháp Châu hòa thượng:

- Ba mươi năm trước<sup>13</sup> khi giáo chủ Diệt Thiên Ân kế vị, ngẫu nhiên tìm thấy chiếc chuông này ở đất Bắc Hà. Diệt giáo chủ thấy nội dung dòng chữ ứng với tên của giáo phái, bèn bỏ một lượng tiền lớn mua lấy rồi âm thầm chuyển vào đất Gia Định này. Tháng 4 năm Canh Tuất<sup>14</sup>, Gia Long cùng bộ tướng đánh ra Bình Thuận, Khánh Hòa. Năm Nhâm Tý<sup>15</sup>, chúa giặc Tây Sơn là Nguyễn Huệ qua đời, ấu chúa giặc là Quang Toản bắt tài, triều đình giặc liền rơi vào hỗn loạn. Đất Đại Nam từ thời nhà Lê trung hưng đã rơi vào khủng hoảng khá lâu. Các tập đoàn Trịnh,

---

<sup>13</sup> 1790

<sup>14</sup> 1790

<sup>15</sup> 1792

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Nguyễn, Tây Sơn phân tranh làm quốc lực hao tổn quá độ, nhân dân chán ghét vua chúa quan lại. Bạch Liên Giáo quật khởi trong thời điểm ấy, giáo nghĩa lại phù hợp Phật giáo nên mới thu hút được mấy chục vạn tín đồ. Tới đời Diệp Thiên Ân, nội lực giáo phái trở nên hùng hậu. Mua được chiếc chuông quý, Diệp giáo chủ cho rằng thời của giáo phái đã đến bèn chuyển đổi cơ cấu giáo phái thành một triều đình quân sự, tăng cường luyện tập binh mã chờ ngày “Bạch Liên xuất thế, thiên hạ thái bình”. Giáo chủ cũng tự tay đào tạo bốn vị hộ pháp Phong Vũ Lô Điện. Chiếc chuông này là giao cho Điện bí mật trấn giữ. Nghe nói chiếc chuông mỗi khi đánh lên có thể xua đi âm khí, tiêu diệt tà ma ngoại đạo.

Nguyễn Đăng Bảo nghe tới đây thì nảy sinh thắc mắc:

- Vậy nó có thể giúp ích cho Linh Đan không?

Pháp Châu hòa thượng gật đầu:

- Theo như Từ Thiệu Nhân nói thì Linh Đan tiểu thư đang chìm vào hôn mê sâu, đang bị những luồng tư tưởng hắc ám vây lấy. Hiện Cử chỉ hoàn đan của lão tăng vẫn còn chống giữ sinh cơ của cô ấy thêm mấy canh giờ nữa, bảo vệ quả tim khỏi những luồng hắc khí xâm nhập. Từ Thiệu Nhân đã chết mà bản tăng chỉ còn duy nhất một viên đó thôi. Cho nên đây có lẽ là hy vọng cuối cùng mà chúng ta phải thử. Đợi đến đêm trăng tròn, lúc vàng trăng treo giữa trời, lúc ấy lực hút của mặt trăng tác động lên địa cầu này cao nhất. Đó cũng là lúc yêu ma quỷ quái hoạt động dữ dội nhất. Khi ấy nếu đánh lên ba tiếng chuông, ta tin rằng sẽ có thể xoay chuyển tình thế.

Lão tăng nói đến đây thì lần tay nhắm tính:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Cũng may đêm nay vừa đúng dịp trăng tròn. Lão tăng sẽ giúp thí chủ một tay.

Trời đã về chiều, ánh tà dương chiếu một màu vàng buồn bã lên khắp vùng núi đá. Minh Nguyệt Lâu cũng chìm trong thê lương ảm đạm. Tà dương cuối cùng cũng qua đi, nhường lại màn đêm tĩnh mịch.

Hằng Nga xuất hiện ở đường chân trời, dần dần nâng mặt trăng lên cao. Cung Nguyệt đêm nay tròn đầy, tỏa ánh sáng vàng dịu xuống nhân gian.

Nguyễn Đăng Bảo bước ra ngoài hàng ba tản bộ. Gió đêm lạnh lẽo thổi tới, chàng giật mình run rẩy, nghĩ về những tao ngộ đã gặp.

Kẻ thù sừng sỏ nhất mà chàng tìm kiếm đã lộ diện, đó chính là Huỳnh Công Lý, cũng tức A Lạp Bá Vương – giáo chủ Y Tâm Giáo. Nhưng võ công của chàng liệu có thể thắng được lão không?

Từ những thông tin chàng biết, võ công của Y Tâm giáo chủ cực cao, năm xưa chỉ dưới Diệp Thiên Ân. Mà võ công chàng học được lại chính là Duy Ngã huyền công – môn võ thành danh của Diệp giáo chủ.

Nguyễn Đăng Bảo trở vào trong phòng, ngồi xuống bên cạnh Võ Linh Đan, đưa bàn tay khô ráp của mình nắm lấy tay nàng. Bàn tay nhỏ bé của nữ tử đáng thương này thật lạnh lẽo, không chút hơi ấm. Chàng nghĩ về số phận mờ côi của mình, lại thấy tương đồng với nàng. Giờ này nàng đã mất cả cha lẫn mẹ, không biết nếu tình duyên có chịu nổi đả kích quá lớn này không?

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Chàng cúi đầu xuống hôn lấy bàn tay nàng, áp nó vào má, thổi một luồng hơi ấm vào.

Từ lúc xuất sơn tìm đôi phương trả thù tới giờ, đây là người phụ nữ đầu tiên mà Nguyễn Đăng Bảo chịu nhiều ân tình nhất. Lúc đụng chạm ở thủy miếu, trong ngực thất, rồi nàng xả thân hứng lấy một chưởng từ Lục Nhất Phong. Dù bị chia cách bởi vách ngăn ân oán nhưng rất tự nhiên giữa hai người đã nảy sinh một thứ tình cảm. Nàng luôn lo cho sự an nguy của chàng, cũng như chàng luôn suy nghĩ về nàng.

Nhân gian nếu không có ái tình nam nữ chẳng phải quá vô vị ư?

Nữ tử này đối với chàng quá tốt, hy sinh cho chàng quá nhiều. Sợ tơ duyên ái giữa họ càng lúc càng bền chặt.

Tin tức từ chỗ Tổng trấn Lê Văn Duyệt mà Pháp Châu hòa thượng bắt được cho biết ông đang gấp rút điều hai trăm khẩu đại pháo tập kết về doanh trại ngoài Mãn Giang Lâu, chuẩn bị sáng sớm ngày mai tiêu phạt Hắc Băng Thành.

Qua hết đêm nay, chàng cũng sẽ lên Hắc Băng Thành, quyết một trận sống mái cùng Huỳnh Công Lý.

Huỳnh Công Lý võ công cao siêu, tâm trí thâm độc, lực lượng lại hùng mạnh, liệu chàng có toàn mạng trở về hay không? Nếu chàng bỏ xác ở Hắc Băng Thành, từ nay ai sẽ là người chăm sóc cho nữ tử này?

Nàng sẽ mãi mãi nằm như vậy sao? Nàng đã không còn người thân thích trên cõi đời này. Vì cứu chàng mà nàng thành ra thế này. Nếu có một điều ước, chắc chắn chàng chỉ mong nàng sẽ sống lại, rồi cả hai cùng đưa nhau đến nơi chân trời góc bể, sống nốt những ngày tháng bình yên.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nguyễn Đăng Bảo nghĩ đến đây thì bất giác trào một dòng lệ. Chịu không nổi, chàng bật ra tiếng khóc ức ứ. Bao nhiêu tao ngộ vụt qua trong đầu chàng, cha mẹ chàng bị kẻ thù giết chết, lớn lên trong sự trốn tránh kẻ thù, giờ đây tìm được chân tình thì lại không trọn vẹn. Hoàng thiên thật quá vô tình!

---

Võ Linh Đan từ tối qua tới giờ chìm trong giấc mơ sâu. Thần trí nàng giống như một hình bóng mờ ảo, lơ lửng quanh thân, cứ dập dờ theo gió. Thề vía của nàng lúc này cực kỳ nhạy cảm, chỉ còn nối với quả tim bằng một đường khí mỏng như sợi tơ. Chỉ cần một luồng gió lớn thổi qua, sợi tơ mỏng manh kia sẽ đứt phụt. Quả tim đang đập những nhịp chậm chạp kia cũng sẽ ngừng mất.

Bỗng một luồng gió đen thổi đến, lạnh lẽo như từ chốn cửu u lên. Nàng rung mình một cái. Theo sau luồng hắc phong, một đoàn quỷ sứ ăn mặc diêm dúa túa lên, vung bàn tay chỉ toàn những đốt xương trắng hếu chụp lấy nàng.

Nàng hoảng hốt, bèn nhắm hướng có ánh sáng chạy trốn. Lũ quỷ sứ nhe hàm răng cười lên những tràng rùng rợn đuổi theo. Nàng chạy, chạy mãi, cứ mỗi khi dừng chân nghỉ ngơi thì lại thấy lũ quỷ đã đuổi theo sát nút.

Lúc chạy đến một chiếc cầu thì nàng đã đuối sức. Lũ quỷ thấy nàng tới bên chiếc cầu thì dừng chân không đuổi nữa, chỉ nhe răng trợn mắt gầm lên như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Chiếc cầu được lắp bằng những mảnh gỗ cũ kỹ đặt trên hai sợi dây cáp lớn. Hắc phong thổi tới làm chiếc cầu lắc lư như muốn đứt xuống. Võ Linh Đan nhìn xuống dòng sông bên dưới thì thấy hắc khí mù mịt bay lên, bên dưới lòi lên những cái đầu rắn

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

thật đáng sợ. Thình thoảng những con cự sấu bơi tới dưới cầu, há cái miệng đầy răng góm ghiếc như chực sẵn để xé xác nàng.

Võ Linh Đan sợ quá bèn lui lại, nhưng càng lui lại thì lũ quỷ càng tiến tới. Nàng bèn lùi tới sát cây cầu thì lũ quỷ mới dừng lại, không dám tiến thêm nữa.

Nàng phát hiện lũ quỷ sử dụng cây cầu nên bớt sợ hãi. Nàng chụp lấy sợi dây cáp trên cầu, bước lên miếng ván đầu tiên. Chỉ cần nắm chắc sợi dây, cẩn thận bước đi thì sẽ không lo rớt xuống làm mồi cho thú dữ. Hơn nữa bước qua được bên kia, chắc chắn lũ quỷ sẽ không làm gì được nàng.

Ngoái lại đằng sau, thấy lũ quỷ vẫn điên cuồng nhe nanh múa vuốt, nàng quyết định bước qua.

Đúng lúc nàng định bước mạnh qua thì một một gương mặt quen thuộc hiện ra trên không trung. Võ Linh Đan nhìn lên thì thấy người vừa xuất hiện là Nguyễn Đăng Bảo.

“Nàng không được bước qua. Đó chính là cầu Nại Hà!”

Võ Linh Đan nghe tới ba chữ “Cầu Nại Hà” thì giật mình dừng bước.

Nguyễn Đăng Bảo nói lớn “Nếu bước tới nữa, nàng sẽ quên đi mọi ký ức!”

Lũ quỷ sử thấy có người xuất hiện liền điên tiết. Một tên quỷ sử cao lớn liền há miệng khè ra một luồng lửa dài màu xanh chụp tới khuôn mặt chàng. Nguyễn Đăng Bảo bị luồng lửa xanh thiêu đốt, tan thành tro bụi. Trong không trung chỉ còn tiếng nói khẩn thiết vọng lại “Nàng không được bước qua cầu!”

Lúc ấy, đột nhiên vang lên ba tiếng chuông rất lớn “Boong

## THÍCH QUẢNG CHÂU

boong boong”. Một vầng ánh sáng vàng cũng đột ngột xuất hiện trên không trung, tỏa hào quang chiếu khắp vùng.

Lữ quỷ sứ khi nghe tiếng chuông đầu tiên thì cảm thấy đỉnh tai nhức óc không chịu nổi, tên nào tên nấy đều đưa tay lên ôm đầu bịt tai. Khi nghe tiếng chuông thứ hai thì tay chân trở nên bủn rủn, mất tai, thân thể từng bộ phận rớt xuống đất lộp bộp. Khi nghe đến tiếng chuông thứ ba thì lập tức tan ra thành tro bụi.

Một cơn gió màu vàng thổi đến, cuốn lấy đám tro bụi ấy xuống dòng nước hung dữ bên dưới cầu Nại Hạ. Lữ rắn rít, cự sấu dưới dòng nước hắc ám kia gặp phải luồng ánh gió vàng thì gào rú lên những tiếng khùng khiếp rồi lặn mất. Lúc ấy, từ trong vầng ánh sáng vàng xuất hiện một bông sen trắng. Bông sen từ từ nở ra năm cánh, ngồi trên liên đài là một đạo cô toàn thân mặc y phục màu trắng. Bạch y đạo cô nở một nụ cười hòa ái, vươn bàn tay dài ra nắm lấy Võ Linh Đan dắt lên tòa sen.

---

Võ Linh Đan giật nảy mình tỉnh giấc, trong đầu nàng vẫn còn oang oang ba tiếng chuông. Định thần một lát, nàng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, bên cạnh là một người đàn ông đang gục đầu ngủ, tay phải chàng vẫn nắm chặt bàn tay mình. Tiếng bước chân vang lên, lão hòa thượng Pháp Châu bước vào:

- A Di Đà Phật! Chúc mừng hai vị thí chủ!

Nguyễn Đăng Bảo nghe tiếng lão hòa thượng thì thức giấc. Chàng đưa tay lên dụi mắt thì thấy dòng nước mắt đã đóng vảy từ lúc nào.

Pháp Châu hòa thượng:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Cũng may lúc Linh Đan tiểu thư bước qua cầu Nại Hạ thì thí chủ kịp. Nếu không chỉ e cô ấy đã đi đầu thai rồi.

Nguyễn Đăng Bảo nghe lão hòa thượng nói thì giật mình:

- Lúc này tiểu bối mơ thấy mình đứng trên cầu Nại Hạ. Cũng may biết cầu Nại Hạ chính là nơi cuối cùng người ta phải bước qua để đầu thai.

Pháp Châu hòa thượng:

- Lúc ấy, nếu thí chủ không đến kịp thì ba tiếng chuông của bần tăng cũng không cứu nổi tiểu thư. Mạnh Bà vốn đã chờ sẵn bên kia cầu để đưa tiểu thư bát canh Lãng Quên.

Nguyễn Đăng Bảo quỳ xuống dập đầu đa tạ Pháp Châu hòa thượng.

Thì ra lúc hai người bị cuốn vào giấc mộng luân hồi, cũng là lúc nửa đêm khi mặt trăng tròn nhất. Pháp Châu hòa thượng đã đứng sẵn trên Minh Nguyệt Lâu đánh lên ba tiếng chuông. Chính ba tiếng chuông ấy đã quét sạch lũ quỷ sứ, cứu lấy Võ Linh Đan.

Võ Linh Đan gắng sức, thốt nhẹ:

- Thừa đại sư, còn đạo cô mặc đồ trắng kia là ai?

Pháp Châu hòa thượng hướng mắt lên cao, thành kính:

- Đó chính là Vô Sanh lão mẫu!

Ấy chính là:

*Dầu cho quyền thuộc muôn ngàn*

## THÍCH QUẢNG CHÂU

*Có ai thay thế cho nàng được đâu<sup>16</sup>*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

### HỒI 20

#### Dương đông kích tây

---

*Không tòa thành vững chắc nào là không bị công phá!*

---

Biến cố tại Lục phủ nhanh chóng truyền về Hắc Băng Thành. Huỳnh Công Lý không ngờ kế hoạch đồ võ, lại mất đi những chiến tướng đặc lực như Hắc Phiêu, Thiên Can, Địa Sát, Lục Nhất Tài, Trương Kiến Đức..., trong lòng dấy lên một sự phản nộ.

Huỳnh Công Lý bèn triệu tập họp các đường chủ, cùng thương nghị kế sách đối phó Lê Văn Duyệt.

Trong buổi chiều hôm ấy, lực lượng Y Tâm Giáo tại Hắc Băng Thành gấp rút tập họp. Quân bố phòng cũng tuần tra nghiêm ngặt, thắt chặt các ngã đường lên núi Chứa Chan.

Mất đi hai vị tổng quản Thiên Can, Địa Sát cũng giống như mất đi hai cánh tay trái phải của mình, việc điều phối quân lực càng trở nên tốn thời gian hơn.

Đêm đã khuya, đèn đuốc trên lầu thành sáng rực, Huỳnh Công Lý trầm ngâm, đứng bên lầu là sáu vị đường chủ của Y Tâm

---

<sup>16</sup> Thích Thiền Tâm

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Giáo. Đột nhiên, một cơn gió lớn thổi đến, đại kỳ cắm trên lầu thành vang lên một tiếng rắc lớn rồi gãy lìa.

Đại kỳ gãy là một điềm gở, nhưng không ai dám nói gì.

Một tên lính truyền tin chạy như bay lên lầu thành:

- Bẩm giáo chủ, có thư của Lê Văn Duyệt!

Huỳnh Công Lý mở phong thư, đọc lướt qua rồi phẫn nộ xé nát:

- Hừ, tên thái giám Lê Văn Duyệt này tài cán bao nhiêu mà dám lệnh cho bốn nhân lập tức đầu hàng!

Triệu Chấn Đạt đang tạm quyền tổng quản Hắc Băng Thành, nói lớn:

- Hay là chúng ta lập tức đêm khuya vây đánh thành Gia Định, tiên phát chế nhân?

Huỳnh Công Lý:

- Không cần! Lực lượng Gia Định chắc chắn đã di chuyển tới rất gần chúng ta. Bọn họ chỉ đợi sáng ngày mai sẽ tìm đường lên núi. Chúng ta chỉ cần dưỡng sức là được.

Triệu Chấn Đạt lập tức truyền lệnh xuống, toàn bộ núi Chứa Chan giới nghiêm, canh phòng cẩn mật hơn.

---

Hành dinh quân Gia Định hiện được đặt trên một ngọn đồi nhỏ cách núi Chứa Chan chừng hai mươi dặm.

Từ mờ sáng tới giờ, Lê Văn Duyệt gấp rút tập hợp lực lượng toàn quân Gia Định sẵn sàng xuất phát.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lúc đầu giờ chiều, hai đội trinh sát mỗi đội một trăm người đã được tung ra để tiếp cận núi Chứa Chan nhưng vẫn không cách nào tới gần được. Con đường lớn lên núi là cổng Bạch Hổ được trấn giữ bởi hai ngàn tử sĩ của Y Tâm Giáo, cung tên con lãn có thừa. Đã có ba chục trinh sát của quân Gia Định tranh thủ trời tối liều mình leo lên vách đá bên cạnh nhưng không ngờ gặp phải quân Y Tâm Giáo canh giữ trên cao bắn tên chết sạch. Tạm thời hai đội trinh sát vẫn giữ một khoảng cách cố định, quan sát động tĩnh, liên tục báo tin về hành dinh.

Trong soái lều, tổng trấn Lê Văn Duyệt cùng chúng tướng đang khẩn trương bàn bạc kế sách.

Mọi người đang đau đầu không làm sao nắm được tình hình bố phòng trên núi Chứa Chan thì bỗng nhiên một thị vệ bước vào:

- Bẩm tổng trấn, có hai người một tăng một tục muốn gặp ngài.

Lê Văn Duyệt:

- Lập tức mời họ vào!

Lát sau, trong soái lều xuất hiện hai người. Tăng sĩ kia chính là Pháp Châu hòa thượng.

Võ Đại Hưng nhận ra Pháp Châu hòa thượng chính là người đã dẫn Nguyễn Đăng Bảo đi khỏi Lục phủ, bèn hỏi tung tích chàng.

Pháp Châu hòa thượng thuật sơ qua câu chuyện của hai người Nguyễn Đăng Bảo, Võ Linh Đan cho bọn họ nghe.

Ngừng một lát, Pháp Châu hòa thượng quay qua Lê Văn Duyệt:

- Tổng trấn đại nhân, thí chủ này có lẽ là người tổng trấn đang cần. Chừng một ngày trước, vị thí chủ này còn là tả tổng quản của Y Tâm Giáo.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Mọi người ồ lên kinh ngạc:

- Phải chăng là Tả tổng quản Thiên Can của Hắc Băng Thành?

Thiên Can xá Pháp Châu hòa thượng một cái:

- Đa tạ đại sư đã cứu mạng! Tại hạ nguyện giúp tổng trấn đại nhân một phen.

Pháp Châu hòa thượng:

- Bàn tăng và thí chủ đều là cố nhân cả. Có thể giúp một người quay đầu, đó cũng là nhân duyên hóa độ của bàn tăng.

Thiên Can lấy trong người ra một tấm bản đồ, trải rộng trên bàn.

- Đây là sơ đồ bố phòng trong và ngoài Hắc Băng Thành. Thành được dựng bằng đá tổ ong, theo kiến trúc nhà Hồ. Phía bên ngoài là một lớp tường đá được lắp ghép từ những khối đá lớn vững chắc, bên trong được gia cố thêm một lớp tường đất nện chặt, dễ thủ khó công. Tuy chúng ta có đại pháo nhưng cũng không dễ gì bắn vỡ tường thành. Hơn nữa, đường lên núi rất nhỏ hẹp, việc vận chuyển đại pháo sẽ rất khó khăn.

Trang chủ Tích Kiếm Trang Lữ Toàn Trung lên tiếng:

- Chúng ta có thể cường công phá vỡ ngõ chính dẫn lên núi Chùa Chan, như vậy đại pháo có thể di chuyển nhanh hơn.

Thiên Can lắc đầu, chỉ tay vào tấm bản đồ:

- Ngõ chính dẫn lên núi được án ngự bởi một tòa thành nhỏ hơn, gọi là cổng Bạch Hồ, cũng được làm theo kiểu thành nhà Hồ, lại được mấy ngàn tử sĩ cố thủ, cũng không dễ công phá.

Tổng trấn Lê Văn Duyệt sốt ruột:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Vậy theo ngài chúng ta nên làm cách nào?

Thiên Can suy nghĩ một lát rồi nói:

- Phía bên trái của cổng Bạch Hổ là một con đường dốc đứng. Ngày xưa đó là một cổng đá tự nhiên dẫn lên núi. Tuy nhiên, từ khi A Lạp Bá Vương xây dựng Hắc Băng Thành đã cho người đem những khối đá lớn giống những cái nê-m, ngoài to trong nhỏ, nê-m chặt từ phía ngoài vào. Dù chúng ta có dùng đại pháo bên ngoài bắn vào, cũng chỉ khiến những khối đá càng thêm chặt mà thôi. Phía trên tường đá tự nhiên này luôn luôn có một chốt binh lính canh gác. Tại hạ nảy ra ý định này, muốn thỉnh ý kiến tổng trấn.

Lê Văn Duyệt:

- Các hạ cứ nói!

Thiên Can đưa mắt nhìn mọi người:

- Ở đây có nhiều hào sĩ giang hồ, chúng ta sẽ lựa ra khoảng mấy chục vị có khinh công cao, bí mật tấn công chốt gác, rồi dùng dây thừng đưa đại pháo vào trong. Rồi từ bên trong bắn ra, các nê-m đá sẽ lỏng đi, chắc chắn sẽ phá được. Lúc ấy, đại quân có thể theo cổng đá này để tiến lên núi.

Trịnh Phích Tinh:

- Cách này chỉ e tốn thời gian quá lâu. Đại pháo rất nặng, phải dùng dây thừng kéo lên từng khẩu. Nếu quân trên chốt gác phát tín hiệu cầu cứu, chắc chắn cổng Bạch Hổ sẽ nhanh chóng đưa quân tiếp viện.

Thiên Can nhìn Lê Văn Duyệt:

- Nếu ta chia quân làm hai cánh, một cánh cường công cổng Bạch

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Hồ làm thế nghi binh, cánh còn lại âm thầm tấn công chốt gác thì thế nào?

Lê Văn Duyệt vỗ bàn:

- Hay! Bỏn soái đồng ý thực hiện kế hoạch này.

—

Giữa Dàn ngày hôm sau, dù bình minh sắp ló dạng, đội tuần tra trên tường thành Bạch Hồ vẫn không ngừng cảnh giác. Đội trưởng Châu Thế Kỳ dẫn mười tên lính đi đốc thúc việc canh gác, gặp một tên lính đứng bên ngọn đuốc dầu hỏa đã ngủ gục từ lúc nào. Châu Thế Kỳ giơ bàn tay to bè lên vỗ vào mặt hấn bốp một tiếng lớn. Tên lính canh hốt hoảng tỉnh giấc, la toáng:

- Đứa nào, đứa nào dám đánh ông?

Cho tới khi tỉnh táo lại, nhận ra đội trưởng đội tuần tra thì gã mới rối rít:

- Tiểu nhân ngủ quên, xin đội trưởng bỏ quá cho!

Châu Thế Kỳ chỉ vào ngọn đuốc sắp tàn:

- Người canh gác như thế hả? Có muốn bay đầu không?

Tên lính canh:

- Dạ tiểu nhân sẽ đi châm dầu hỏa ngay.

Châu Thế Kỳ lấy một cây đuốc khác trên tay một tên trong đội tuần tra cắm vào:

- Không cần! Người mau báo cáo tình hình đi.

Tên lính canh đổ mồ hôi hột:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Dạ, không có gì lạ.

Châu Thế Kỳ vẽ mặt hầm hầm:

- Người liệu hồn!

Lúc Châu Thế Kỳ cùng đội tuần tra định bỏ đi thì một luồng gió lớn thổi lên lầu thành, ngọn đuốc dầu hỏa tắt phụt. Cảm thấy có điều bất an, một tên trong đội tuần tra cầm cây đuốc ném mạnh xuống dưới thành. Như không tin nổi vào mắt mình, mấy cây đuốc liên tục được ném ra xa.

Châu Thế Kỳ cùng đội tuần tra hoảng hốt la toáng lên:

- Có quân địch tập kích, mau gõ kèn báo hiệu! Mau lên!

Dưới ánh sáng lờ mờ của mấy cây đuốc được ném xa mười mấy thước, một đội binh mã ước chừng mấy ngàn người đang lặng lẽ áp sát thành Bạch Hổ.

Trên lầu thành trở nên náo loạn, tiếng kèn báo hiệu được gõ lên liên hồi. Lúc Châu Thế Kỳ điên cuồng quát tháo đám lính tuần tra thì “phiêu phiêu”, mười mấy mũi tên đã bắn lên lầu thành. Châu Thế Kỳ cùng mấy tên thủ hạ đã bị tên ghim vào người như nhím, gục xuống.

Một ngàn cung thủ cùng hai ngàn bộ binh rầm rập chạy lên tường thành.

Ầm ầm, đại pháo nhắm lầu thành bắn tới. Lầu thành chịu không nổi sức công phá của thuốc nổ, liền bay mất nóc, đá tảng bay tung tóe, đè chết không ít đao thủ.

Dưới sự chỉ huy của các đội trưởng, tử sĩ Y Tâm Giáo liền nép bên dưới các lỗ châu mai, chờ đạn pháo qua đi liền đứng dậy kéo cung tên bắn xuống dưới.

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Dưới thành, hai ngàn cung thủ Gia Định bắn tên lên như mưa. Đám cung thủ bên trên thành vừa thò đầu ra ngoài đã bị bắn chết mấy trăm người.

Ầm ầm..., đạn pháo tiếp tục bắn lên. Sức công phá của đại bác rất lớn, tường thành Bạch Hổ rung lên, đám tử sĩ Y Tâm Giáo trên tường thành chạy tán loạn.

Tin tức về cuộc tập kích cổng Bạch Hổ nhanh chóng được báo lên. Triệu Chấn Đạt đích thân dẫn một ngàn người từ Hắc Băng Thành tới tiếp viện. Dưới sức hò hét của lão, đám tử sĩ Y Tâm Giáo dần dần trấn tĩnh, cẩn thận núp sau những lỗ châu mai.

Dưới thành, quân Gia Định hò reo vang dội. Mấy trăm cái thang mây được dựng lên, cứ mỗi đội hàng chục tên lính Gia Định miệng ngậm đao ồ ạt leo lên. Tuy nhiên, các cung thủ Y Tâm Giáo đã lấy lại được bình tĩnh, bắn tên xuống khiến lính Gia Định chết không ít.

Đột nhiên góc Nam lộ ra sơ hở, một đội chừng mười mấy tên lính Gia Định đã leo lên được tường thành. Triệu Chấn Đạt lập tức dẫn một đội hai mươi người tới hỗ trợ, điên cuồng chém giết, lỗ hổng nhanh chóng được trám lại.

- Con lăn, đá tảng. Nhanh lên!

Dưới mệnh lệnh của Triệu Chấn Đạt cùng các đội trưởng, quân Y Tâm Giáo liền vác đá tảng, con lăn ném xuống.

Đao thủ quân Gia Định đang leo lên thang mây, đa số mặc khinh giáp chịu không nổi lực va đập của đá tảng, con lăn, người bị bẻ đầu chết tại chỗ, người bị hất xuống đất rồi mới chết, số người trọng thương cũng không ít.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Chừng cuối giờ Dần, khi ánh bình minh bắt đầu ló dạng, quân Gia Định mới giảm mức độ tấn công, chỉ còn đứng từ xa bắn tên lên, có lẽ do tổn thương quá lớn.

Triệu Chân Đạt hừ lạnh:

- Đừng hòng hạ được thành Bạch Hổ này!

Đường chủ Kim Hòa Đường Trịnh Nguyên Lễ đứng bên cạnh bồi thêm:

- Một thành Bạch Hổ cũng hạ không xong, nói chi đến Hắc Băng Thành. Chờ đến giờ Thìn, giáo chủ sẽ đích thân dẫn đại quân đánh xuống, lúc đó chúng ta sẽ chém giết quân Gia Định không còn một manh giáp.

Lúc ấy trong Hắc Băng Thành, Huỳnh Công Lý cùng chúng tướng đang râm rộ duyệt binh.

Trên giáo trường, Lê Bá Điền thống lĩnh năm ngàn thiết kỵ hàng ngũ chỉnh tề, khôi giáp sáng loáng. Ba ngàn đao thủ cũng được ba vị đường chủ Thiên, Địa, Nhân tập hợp đầy đủ.

Trên tường thành chỉ có một ngàn binh hộ thành, còn toàn bộ binh mã đã tập hợp dưới giáo trường. Huỳnh Công Lý cỡi xích câu phóng tới giáo trường. Chín ngàn giáo chúng đồng loạt hô vang:

- Giáo chủ vạn tuế! Y Tâm Giáo vạn tuế!

Chín ngàn người đồng loạt hô lên, tiếng vang như sấm dậy, cả Hắc Băng Thành như run lên bần bật.

Lúc ấy, một tên lính truyền tin phóng ngựa như bay tới:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Bẩm giáo chủ, quân Gia Định tạm ngừng tấn công cổng Bạch Hổ, chỉ e có kế hoạch khác. Tổng quản Triệu Chấn Đạt thỉnh giáo chủ ngự giá xem xét.

Huỳnh Công Lý khoát tay:

- Không cần! Ngươi về báo với Triệu Chấn Đạt thủ thành cẩn mật. Nửa giờ nữa, bốn giáo chủ sẽ dẫn đại quân xuất kích.

—

Thành Bạch Hổ

Triệu Chấn Đạt vỗ vai Trịnh Nguyên Lễ:

- Trịnh đường chủ cứ yên tâm. Ta đã cho khoái mã báo tin. Chắc chắn không quá một giờ nữa, giáo chủ sẽ xuất đại binh.

Lúc Triệu Chấn Đạt vừa nói xong thì bỗng nghe “Àm âm âm...” từ hướng bên trái cổng Bạch Hổ. Triệu Chấn Đạt ngẫm nghĩ một lát rồi hốt hoảng:

- Không xong, chúng ta trúng kế nghi binh rồi.

Triệu Chấn Đạt liền dẫn một ngàn người lập tức theo con đường nhỏ gấp rút cứu viện chốt gác bên trái.

Lúc Triệu Chấn Đạt tới thì đã thấy đại quân Gia Định ùn ùn tràn vào từ cổng đá. Số lượng binh lính vào bên trong đã không dưới năm ngàn người, bên ngoài vẫn không ngừng kéo vào.

Một tên giáo đồ Y Tâm Giáo mặt mũi đầy máu, chạy thoát ra được, gặp Triệu Chấn Đạt thì hốt hoảng:

- Triệu tổng quản, trạm canh bị tập kích. Quân địch dùng đại pháo bắn thủng cổng đá...

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Gã nói tới đây thì kiệt sức, gục xuống chết.

Triệu Chấn Đạt đưa mắt nhìn thì thấy cờ hiệu của Tổng trấn thành Gia Định Lê Văn Duyệt. Lúc ấy, một cánh quân chừng một ngàn người đang nhanh chóng đánh về phía Triệu Chấn Đạt. Dẫn đầu cánh quân ấy chính là Vương Thiên Tường cùng Thiên Can.

Thiên Can cùng Vương Thiên Tường phóng ngựa sánh vai nhau tiến tới. Triệu Chấn Đạt kinh ngạc:

- Tả tổng quản, người chưa chết? Vương quân sư, các người cầu kết địch nhân?

Thiên Can cười chế giễu:

- Nhờ hồng phúc của giáo chủ, tại hạ mới sống được tới hôm nay

Wương Thiên Tường cười lớn:

- Triệu Chấn Đạt, thiên binh đã đến, người còn không mau đầu hàng. Nếu không đừng trách ta vô tình với cô nhân!

Triệu Chấn Đạt quát lớn:

- Toàn thể giáo đồ Y Tâm Giáo mau bắt hai tên phản tặc này lại!

Một ngàn giáo đồ Y Tâm Giáo sau lưng Triệu Chấn Đạt lập tức múa đao tràn lên.

Wương Thiên Tường bèn phát tay, trường thương bộ binh liền dạt ra, một ngàn cung thủ giương cung tiến lên. Phụt phụt..., một ngàn mũi tên đồng loạt bắn ra. Mấy trăm đao thủ Y Tâm Giáo la lên những tràng “ôi chao” rồi gục xuống. Số còn lại lập tức lẩn xuống đất tránh né. Bộ binh Gia Định cầm trường thương liền tiến lên vây lấy bảy trăm đao phủ còn lại.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Ánh đao kiếm thương kích vung lên sáng rực, máu tươi lênh láng trên nền đất. Dưới ánh bình minh, màu máu thịt càng thêm khủng bố. Hàng chục, hàng trăm người lần lượt nằm xuống.

Triệu Chấn Đạt lúc này đang đánh cùng vương Thiên Tường. Nhưng Triệu Chấn Đạt nào phải đối thủ của hắn.

Đánh được chừng hai chục chiêu, Triệu Chấn Đạt đã bị Du Miên Chuông đánh cho trọng thương.

Triệu Chấn Đạt ôm ngực tính chạy về hướng cổng Bạch Hồ, nhưng nhìn lại thì thấy một nghìn thủ hạ mình dẫn theo đã chết gần hết bèn liều mình đánh tới. Vương Thiên Tường hú lớn một tiếng, phóng lên cao, đánh một chuông Du Miên vào giữa ngực Triệu Chấn Đạt. Họ Triệu không kịp đỡ lấy, hộc máu, hự lớn một tiếng rớt xuống đất chết tươi. Ba ngàn binh mã Gia Định tổn hao không tới ba trăm người, số còn lại liền theo Vương Thiên Tường tập kích từ phía sau cổng Bạch Hồ.

Thiên Can quày ngựa lại:

- Vương huynh đánh thành Bạch Hồ, tại hạ đi dẫn đường cho tổng trấn.

Vương Thiên Tường gật đầu. Hai ngàn bảy trăm quân Gia Định gương giáo sáng loáng, rầm rập theo sau ông.

Ấy chính là:

*Đòi phen gió quét mưa sa*

*Huyện thành đập đổ năm tòa cõi nam*<sup>17</sup>

Muôn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

---

<sup>17</sup> Truyện Kiều

## THÍCH QUẢNG CHÂU

## HỒI 21

### Công phá Hắc Băng Thành

---

*Đừng tưởng Thiết Kỳ Y Tâm Giáo là vô địch!*

---

Lúc Huỳnh Công Lý phát hiệu lệnh xuất phát thì một hồi kèn cao lanh lảnh vang lên. Đây là tín hiệu thông báo địch quân tập kích. Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về lầu thành – nơi phát ra tiếng kèn.

Lẽ nào quân địch đã công phá cổng Bạch Hổ?

Tiếng chiêng liên tục được khua lên. Một tên lính canh từ trên lầu thành phóng như bay về phía Huỳnh Công Lý:

- Bẩm giáo chủ, địch quân đang tấn công Hắc Băng Thành.

Huỳnh Công Lý:

- Ước chừng bao nhiêu người?

Lính canh:

- Có lẽ...không dưới một vạn người.

Huỳnh Công Lý gầm lên:

- Triệu Chấn Đạt không xong rồi!

Vừa nói xong thì “ầm ầm...” mấy tiếng lớn, mặt đất dưới chân rung lên bần bật theo sức công phá của đại pháo. Huỳnh Công Lý cùng các vị đường chủ lập tức phi thân lên mặt thành.

Ngoài xa, cờ xí quân Gia Định rợp trời. Một chiếc đại kỳ lớn màu tím cắm giữa trung quân, chính là soái kỳ của Lê Văn

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Duyệt.

Huỳnh Công Lý phóng tầm mắt nhìn về hướng cổng Bạch Hồ thì thấy khói đen bốc lên mù mịt, tiếng la hét vang dậy, rồi ùn ùn một cánh quân phá làn khói đen xông lên núi. Rõ ràng cổng Bạch Hồ đã bị quân Gia Định chọc thủng.

“Hô hô hô”, hơn một vạn quân Gia Định hô lên những tiếng vang dội. Sóng âm ngân vang hồi lâu mới dứt.

Lê Văn Duyệt phóng ngựa lên trước trung quân:

- Tất cả chỉnh đốn đội ngũ!

Mệnh lệnh truyền xuống, toàn quân liền im lặng như tờ.

Lê Văn Duyệt:

- Truyền lệnh nổ pháo!

Mười mấy tên lính truyền tin phóng ngựa như bay, chạy khắp tiền hậu tả hữu quân.

“Ầm ầm...”, hai trăm khẩu đại pháo cùng lúc được bắn ra, âm thanh rền vang như sấm dậy.

Đạn đại bác vẽ thành những đường cầu vồng bắn lên tường thành. Đùng đùng, một phần ba số đại pháo bắn trúng mặt tường thành, công phá những lỗ châu mai, công sự bằng đá, đá tảng văng lên tung tóe.

“Á...á”, trên tường thành vang lên tiếng la hét của giáo đồ Y Tâm Giáo. Những viên đá to hơn đầu người bị thuốc nổ thổi văng vào người giáo chúng Y Tâm Giáo. Nhẹ thì gãy xương, nặng thì bẻ đầu, chết liền tại chỗ.

- Nấp vào, nấp vào. Không được sợ hãi!

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

Huỳnh Công Lý quát lên, tiếng quát ồm ồm như sấm dậy. Công lực Huỳnh Công Lý rất cao, tiếng quát như sấm tứ hống. Nghe tiếng giáo chủ, giáo đồ Y Tâm Giáo lập tức lấy lại bình tĩnh, liền nấp vào những góc khuất. Sau loạt đại pháo đầu tiên, số người chết đã không dưới năm trăm người.

Sau ba loạt đại pháo, tiền quân Gia Định chừng ba ngàn người lập tức vác thang mây rầm rập chạy tới dựng lên tường thành.

- Bắn tên!

Lê Bá Điền đứng trên mặt thành phát lệnh. Phụt phụt, giáo đồ Y Tâm giáo liền thò đầu ra lỗ châu mai, kéo căng những cánh cung bắn xuống dưới.

Những tên lính Gia Định leo lên đầu tiên liền trúng tên rơi xuống đất lộp bộp. Nhưng người này chết, người khác lại tiếp tục leo lên.

Lê Bá Điền đi nhanh một vòng trên mặt thành đôn đốc chiến sự.

Mấy trăm khinh binh Gia Định lại điên cuồng leo lên, bất chấp tính mạng.

- Đá tảng, con lăn!

Sau tiếng hô của Lê Bá Điền, quân Y Tâm Giáo liền vác con lăn, đá tảng quăng xuống.

“Á...chết tôi rồi”, từng tràng thanh âm kinh dị vang lên. Khinh binh chỉ được trang bị khinh giáp, chịu không nổi sức va đập, liền bị đá tảng con lăn hất văng xuống.

Cánh quân thứ hai sau khi công phá cổng Bạch Hồ cuối cùng đã lên núi.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Từ trung quân, Lê Văn Duyệt hạ lệnh:

- Khinh binh lui xuống, trọng binh tiến lên!

Tiếng keng khua quân vang lên dồn dập, một ngàn hai trăm khinh binh còn sót lại liền nhanh chóng rút lui. Một ngàn bộ binh trọng giáp lập tức thế chỗ.

Phía trên thành, cung tên, con lãn, đá tảng vẫn liên tục được bắn xuống. Nhưng bộ binh trọng giáp được trang bị giáp sắt, lì lợm hơn khinh binh, vẫn lù lù leo lên. Thỉnh thoảng có vài tên bị những tảng đá lớn hất bay khỏi thang, nhưng rõ ràng số lượng tử thương đã giảm hơn lúc này rất nhiều.

Một lỗ hồng lập tức lộ ra trên mặt thành. Quân Gia Định đã leo lên được một đội mấy chục người, liên tục chém giết. Phía dưới vang lên mấy tiếng “hô hô hô” cổ vũ. Toàn quân Gia Định phấn chấn hẳn lên. Trọng binh lấy lại tinh thần, càng leo lên thang càng nhanh hơn.

- Muốn chết!

Lê Bá Điền gầm lên, vùng kiếm chém lấy đám trọng binh Gia Định trên mặt thành. Một đường kiếm lướt qua, năm tên trọng binh Gia Định lập tức rú lên, máu thịt đứt ra, gục xuống tức thì. Giáo đồ Y Tâm Giáo thấy đường chủ Lê Bá Điền uy dũng liền lấy lại tinh thần, điên cuồng chém giết.

Ba mươi mấy tên lính Gia Định rút cục thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Nhưng bị được chỗ hờ này thì chỗ hờ khác lại xuất hiện. Tuy nhiên, quân thủ thành Y Tâm Giáo vốn được tổ chức tốt, sau khi lấy lại được bình tĩnh liền dùng mảnh chống trả, nên nhanh chóng trám lại các chỗ hờ. Tuy nhiên, bên nào cũng đều tổn thất

## KIỂM MỘNG THÀNH NAM

nặng nề cả.

Đánh từ giờ Dần đến hết giờ Mẹo, vẫn không công được Hắc Bãng Thành, Lê Văn Duyệt trở nên sốt ruột.

Lữ Toàn Trung đề xuất tạm thu quân nhưng Lê Văn Duyệt không chịu, liền quyết định đưa trung quân tiến tới. Trung quân là cánh quân chủ lực do Lê Văn Duyệt trực tiếp chỉ huy, được trang bị trọng giáp, khiên lớn, thích hợp để đánh trực diện trên chiến trường rộng rãi.

Chưởng vệ Lê Tỷ:

- Tổng trấn, trung quân không thích hợp để công thành.

Chưởng vệ Nguyễn Công Nghĩa cũng góp ý:

- Công thành bằng thang mây vẫn phải dựa vào khinh binh hoặc trọng binh dùng vũ khí ngắn mà thôi.

Lê Văn Duyệt:

- Nhưng công thành đã mấy canh giờ, khinh binh và cả trọng binh đều đã tổn hao không ít.

Chúng tướng cùng các hào kiệt đều trầm ngâm không nói. Lê Văn Duyệt bèn ra lệnh:

- Đưa đại pháo tiến gần hơn, bắn thẳng vào cổng thành!

---

Trên lầu thành, Huỳnh Công Lý đứng cùng Lê Bá Điền và ba vị đường chủ Thiên, Địa, Nhân.

Một tên lính quan sát chạy tới, quỳ xuống:

## THÍCH QUẢNG CHÂU

- Bẩm giáo chủ, đại pháo quân địch đang di chuyển về cổng thành.

Huỳnh Công Lý cười ha hả:

- Tốt lắm! Lê Văn Duyệt, ta sẽ cho người lần đầu ném mìn thất bại.

Nói xong, lão quay qua bọn Lê Bá Điền:

- Bốn vị, lập tức xuất phát!

Lê Bá Điền cùng ba đường chủ Thiên, Địa, Nhân cùng “dạ” lớn một tiếng rồi nhanh chóng lui khỏi lầu thành.

—

Đại pháo đã di chuyển lại gần cổng thành hơn, trung quân cũng đi theo bảo vệ.

Đại pháo thế kỷ 19 sức chính xác vẫn chưa cao lắm, chủ yếu để pháo kích tầm xa theo đường cầu vồng, thích hợp để bắn lên tường thành. Nếu muốn bắn đường thẳng thì phải di chuyển lại thật gần. Đây chính là yếu điểm, bởi nếu địch quân cũng có đại pháo thì chỉ e trận địa pháo bên mình rơi vào tầm bắn của địch.

- Bắn!
- Bắn!
- Bắn!

Mệnh lệnh truyền xuống, hai trăm khẩu đại pháo cùng khạc đạn vào cổng thành.

Nhưng trước khi đóng cổng thành, Huỳnh Công Lý đã cho người dựng lên một tường đá che chắn phía trước.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Ầm ầm..., bức tường đá dưới sức công phá của đạn pháo, chịu không nổi liền bị vỡ vụn, cổng sắt phía sau cũng rung lên, đã có mấy lỗ thủng lớn. Nhưng dù sao, cổng Hắc Băng Thành vẫn được làm từ những tấm thép dày mua của người Tây Dương nên sức chịu đựng rất lớn.

Chưởng vệ Lê Tý truyền lệnh xuống:

- Nhồi đạn, chuẩn bị lượt hai!

Pháo binh lập tức nhồi thêm lượt đạn mới. Đại bác thời kỳ này chưa nạp đạn bằng khóa nòng, vẫn phải nạp đạn từ đầu nòng nên rất mất thời gian.

Bỗng nhiên lúc ấy, mấy tiếng “ầm ầm...” vang lên. Lê Tý cùng Nguyễn Công Nghĩa giật nảy mình ngược đầu về hướng phát ra tiếng nổ.

Lê Tý chỉ còn kịp kêu lên “Không xong” thì người đã bay bổng lên không trung.

Một loạt đạn pháo từ tường thành nhằm trận địa pháo của quân Gia Định bắn xuống. Đại bác của Huỳnh Công Lý là loại đại bác có tầm bắn ngắn hơn của quân Gia Định, số lượng lại ít nên gã âm thầm giấu kín, chờ tới khi Lê Văn Duyệt nhìn không nổi, đưa quân chủ lực đến đúng tầm bắn, gã mới hạ lệnh nổ súng.

Trận địa trung quân Gia Định lập tức vỡ toang, xác người ngổn ngang, đại pháo vỡ tan tác, tổn hại không dưới một phần ba. Số còn lại bị đánh bay khỏi giá đỡ, nằm ngổn ngang, phải mất rất nhiều sức lực mới có thể tấn công tiếp.

Lê Văn Duyệt nhìn trận địa quân mình mà kinh ngạc. Cũng may lão đứng cách đó chừng một trăm bước, lại được bức tường

## THÍCH QUẢNG CHÂU

khien thép của trọng binh che lấy nên mảnh pháo không đã thương được.

Lê Tý dùng tay phải che vết thương ở ngực trái đang tuôn máu xối xả, lê tới bên Lê Văn Duyệt:

- Mạt tướng không xong rồi!

Nói xong, gã trút hơi thở cuối cùng.

- Lui quân!
- Lui quân!
- Lui quân!

Lê Văn Duyệt nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hạ lệnh rút lui toàn quân về phía sau.

Sáu doanh binh mã liền như nước triều rút về, tránh khỏi tầm bắn của đại pháo đối phương.

Bỗng nhiên lúc ấy, công thành “kẹt” một tiếng lớn, hai cánh cổng thép nặng nề mở ra. Tiếp đó những tiếng hò reo vang dội “Y Tâm Giáo vạn tuế!”.

Sau tiếng hô, một đoàn kỵ mã cao lớn phóng vọt ra từ cổng thành. Đó chính là năm ngàn thiết kỵ do Lê Bá Điền dẫn đầu, đã chờ sẵn thời cơ quân Gia Định rối loạn.

Lê Bá Điền rút kiếm chỉ thẳng về soái kỳ của Lê Văn Duyệt:

- Giết sạch quân Gia Định, chém đầu Lê Văn Duyệt!

Năm ngàn thiết kỵ đồng loạt hô lên hưởng ứng rồi phóng ngựa đâm thẳng về đội hình đang rối loạn của quân Gia Định.

Quân Gia Định chưa qua cơn hoảng hốt, lại bị thiết kỵ Y Tâm

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Giáo đột kích, liền trở tay không kịp, người chết như rạ.

Nguyễn Công Nghĩa hét khản cổ:

- Trọng binh tập hợp, bảo vệ tổng trấn!

Trọng binh dưới sự chỉ huy của Nguyễn Công Nghĩa cùng các chương vệ khác liền dựng khiên lớn, làm thành một bức tường kiên cố chắn trước mặt tổng trấn Lê Văn Duyệt.

Một hồi kèn trầm thấp vang lên, lệnh kỳ được vung lên liên tục. Hai cánh khinh binh sau khi chịu tổn thất trước thiết kỵ Y Tâm Giáo liền rút lui, nấp sau bức tường khiên thép. Ba ngàn cung thủ từ phía sau giương cung bắn liên tục về phía trước. Nhưng thiết kỵ Y Tâm Giáo toàn thân đều mặc trọng giáp, ngay cả ngựa cũng vậy nên chẳng hề hấn chi. Từng đoàn thiết kỵ vẫn điên cuồng giương cao trường thương sáng loáng đâm tới.

Dưới sự chỉ huy của Lê Bá Điền, năm ngàn thiết kỵ như một mũi tên thép lao thẳng vào bức tường khiên thép kiên cố trước mặt. Lúc ấy từ những chỗ ghép giữa những tấm khiên, một rừng thương dài nhọn hoắt đột nhiên lòi ra, tua tủa như lông nhím.

Rầm rầm..., từng tiếng lớn vang lên. Thiết kỵ đụng phải bức tường thép, lớp bị dội ra, lớp bị trường thương xuyên chết. Số không chết thì cũng gãy xương cốt, rớt xuống đất rên la quằn quại.

Hai ngàn khinh binh Gia Định cầm đao ngắn lập tức xông ra chém giết điên cuồng.

Thiết kỵ Y Tâm Giáo đánh mất tiên cơ, giờ cũng đành đứng tại chỗ tác chiến. Nhưng quân Gia Định đông hơn nên dần khép thành một vòng cung, vây chặt lấy.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Thấy tình hình bất lợi, Lê Bá Điền trở nên điên cuồng. Đã không ít quân Gia Định chết dưới trọng kiếm của gã.

- Lê Bá Điền, đừng hống hách!

Lúc ấy, một bóng người từ trên không hạ xuống. Biết người kia là giang hồ kiếm sĩ, Lê Bá Điền liền nhún chân trên lưng ngựa một cái, người đã phóng lên đón đường.

Sầm một tiếng lớn, hai người đã đối mấy chiêu trên không. Lê Bá Điền bị luồng chiêu lực của đối phương bắn ngược ra sau, tóc râu chùng như dựng ngược.

- Ra là Lữ trang chủ!

Người mới đến không phải ai khác mà chính là Lữ Toàn Trung.

- Hôm nay, lão phu phải rửa mối thù thiêu trụi Tích Kiếm Trang!

Dứt lời, Lữ Toàn Trung liền rút phất thanh Huyết Vũ Kiếm, một chiêu chém tới. Lê Bá Điền cũng không chậm, kiếm đã ở trên tay từ lúc nào. Thấy kiếm khí trùng trùng, Lê Bá Điền liền trùng người lại, lưỡi kiếm Lữ Toàn Trung lập tức trượt qua mặt nghe rạt rạt.

Lữ trang chủ cười lạnh, kiếm đã lập tức biến chiêu, từ dưới đâm lên ổ bụng Lê Bá Điền. Lê Bá Điền tay trái giữ chặt môn hộ, tay phải khua kiếm đỡ lấy.

Choang lớn một tiếng, Lê Bá Điền cảm thấy hồ khẩu tê nhức, cánh tay phải như muốn rụng xuống.

- Lão tặc gớm thật!

Lê Bá Điền lớn tiếng thóa mạ.

Lữ Toàn Trung đột nhiên hét lớn một tiếng, đánh ra bảy chiêu

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

liên hoàn trong Huyết Võ kiếm pháp. Kiếm khí tỏa ra ngoài ào ạt như cuồng phong bão tố, nhưng chiêu nào chiêu nấy cũng đều không kém phần hoa mỹ, diễm lệ. Lê Bá Điền không dám khinh địch, vận hết công lực lên chống đỡ.

Keng keng keng mấy tiếng lớn, hai người đã trao đổi qua lại mấy chục sát chiêu.

Bỗng Lê Bá Điền “ôi chao” một tiếng. Một kiếm của Lữ trang chủ đã chém xả vai phải hắn, máu từ bên trong tuôn ra xối xả.

Lê Bá Điền tay phải liền điểm huyết cầm máu, cắn răng nhịn đau, tiếp tục múa kiếm đánh tới nhưng kiếm chiêu càng về sau càng trở nên mất lực.

Lữ Toàn Trung hô lên:

- Chiêu này trả thù diệt trang!

Một kiếm của Lữ trang chủ lập tức đâm vào ngực phải của Lê Bá Điền. Hắn rên lên một tiếng đau đớn.

- Kiếm này trả thù cho đệ đệ ta!

Dứt lời, một kiếm nữa đã đâm trúng yết hầu Lê Bá Điền. Đây cũng chính là sát chiêu!

Lê Bá Điền buông kiếm, hai tay ôm lấy cổ họng, khục khục mấy tiếng, máu trong cổ họng phun ra xối xả. Gã trợn mắt lên rồi ngã xuống, cơ thể co giật thêm một lát rồi mới ngừng hẳn.

Mất Lê Bá Điền, nhưng nhờ có sự chỉ huy của ba đường chủ Thiên, Địa, Nhân, quân Y Tâm Giáo vẫn điên cuồng chống trả.

Hai giờ trôi qua, lực lượng Y Tâm Giáo càng lúc càng co cụm, lui dần về phía cổng thành.

Ấy chính là:

*Phong trần mài một lưỡi gươm*

*Những loài giá áo túi cơm sá gì*<sup>18</sup>

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

## HỒI 22

### Trên Hắc Băng Thành đại ngộ huyền công

---

*Quê nhà là chân không, cha mẹ là vô sanh.*

---

Đứng trên lầu thành nhìn xuống, Huỳnh Công Lý thấy đại cục bất lợi, bèn quay đầu đi xuống. Khi gã vừa xuống giáo trường thì đã nghe một tiếng hô lớn “Huỳnh Công Lý, người chạy đâu cho thoát!”.

Gã ngẩng đầu lên thì thấy một người đang phi thân hạ xuống.

Phiêu phiêu phiêu, người thanh niên còn bay trên không đã giương cây Tuyệt Long Cung bắn tới. Ba mũi Bạch Liên Huyết Tiễn xé gió vun vút lao tới Huỳnh Công Lý.

Huỳnh Công Lý nghe tiếng gió rít thì vội lách người tránh qua một bên. Tay phải liền ra một thủ pháp nửa giống cầm nã, nửa giống ưng thảo công chụp lấy. Nhưng lực bắn quá mạnh, ba mũi tên trượt qua, bàn tay phải lão cảm thấy rất rạt.

Người thanh niên vừa đến chính là Nguyễn Đăng Bảo.

Huỳnh Công Lý quát:

---

<sup>18</sup> Truyện Kiều

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Người là ai?

Nguyễn Đăng Bảo:

- Ta là Nguyễn Đăng Bảo, di cô của Võ Thánh Nguyễn Thái Sơn. Hôm nay ta đến để đòi món nợ năm trăm mạng người Võ Lâm Đệ Nhất Bảo.

Lúc ấy, mấy người khác cũng phi thân lên. Nhìn kỹ lại là Lữ Toàn Trung và Vương Thiên Tường.

Vương Thiên Tường:

- Giáo chủ, ngài vẫn khỏe chứ?

Huỳnh Công Lý nhìn hai người Vương Thiên Tường:

- Vương giám sát sứ, thật không ngờ bốn nhân đã nuôi ong tay áo!

Vương Thiên Tường nhếch mép:

- Hừ, nếu không có tài lực của Chính Vân tiêu cục ta, Y Tâm Giáo có ngày hôm nay không? Hơn nữa, người đừng tưởng những chuyện xấu xa của đôi gian phu dâm phụ các người trời không biết, quỷ không hay.

Huỳnh Công Lý nghe tới đây thì hơi tái mặt nhưng rất nhanh chóng, lão liền lấy lại bình tĩnh, cười ha hả:

- Tốt...tốt. Nếu tất cả đã cùng có mặt thì hãy lên hết một lượt đi!

Vương Thiên Tường đã có chủ ý, nghe vậy liền hai chân đạp đất phóng người lên không, tay quyền tay chưởng liên tiếp đánh tới. Thế quyền nặng như núi, chưởng phong dạt dào như ba đào chụp tới Huỳnh Công Lý.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Y Tâm giáo chủ không hổ là nhất đại tông sư, vừa thấy thân ảnh đối phương lay động, người đã bắn lên. Lão tay trái chém ra một chiêu cương đao, tay phải đánh ra một quyền. Mấy tiếng “chát chát” khô khốc vang lên. Vương Thiên Tường chạm phải, thấy hổ khẩu đau nhói, lập tức thu tay lại. Hai tay liền biến thành cầm nã thủ, nhào người tới chụp lấy hai tay đối phương.

Chỉ thấy Huỳnh Công Lý lắc đôi tay một cái đã trượt khỏi cầm nã thủ của Vương Thiên Tường. Hai người lúc này cũng vừa rút xuống đất, Huỳnh giáo chủ liền quét mạnh một chiêu Tảo địa cước.

Chát một tiếng khô khốc, Vương Thiên Tường đã kịp đề khí, đôi chân liền trở nên cứng như thép. Dù vậy, Vương Thiên Tường vẫn bị cước lực của Huỳnh Công Lý đá bật ra ngoài mấy trượng.

Cảm thấy đôi chân đau nhói, Vương Thiên Tường liền hít một luồng hơi điều hòa chân khí.

Huỳnh Công Lý tận dụng thời điểm ấy, hai bàn tay đã biến thành song chưởng đánh tới. Vương Thiên Tường lúc này rơi vào thế bị động nhưng không loạn, lập tức vận chân khí Du Miên thành một bức tường cương khí bảo vệ cơ thể.

Huỳnh giáo chủ từ trên không, tay phải biến thành cương đao chém mạnh vào lớp cương khí Du Miên. Luồng đao khí của Huỳnh giáo chủ mạnh mẽ vô cùng, chớp mắt đã tiến sát người Vương Thiên Tường.

Vương Thiên Tường cảm thấy sức ép từ luồng đao khí càng lúc càng lớn mà chân khí Du Miên đã cương lên đến cùng cực, không có cách gì hóa giải, chỉ đành cắn răng chịu đựng. Các huyết đạo trên người Vương Thiên Tường căng lên như dây đàn, càng lúc càng đau nhói. Nói thì chậm nhưng thực tế diễn ra rất

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

nhANH. Lúc ấy nghe bùng một tiếng lớn, Vương Thiên Tường chịu không nổi, người bị bắn ra sau, thỏ ra một ngụm máu lớn.

Huỳnh Công Lý phát chuông lần nữa, từ trên không đánh xuống đầu Vương Thiên Tường. Lúc ấy, một bóng xám phóng vọt lên cao tung chuông đón lấy. Ầm một tiếng lớn, thể chuông Huỳnh Công Lý bị chặn lại, người kia cũng bị bắn ngược lại.

Lữ Toàn Trung sau khi đối chuông với Huỳnh Công Lý thì thấy khí huyết nhộn nhạo, cũng chịu không nổi liền phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Lữ Toàn Trung buột miệng khen:

- Đao khí thật ghê gớm, thật không hồ đã từng là cánh tay phải của Diệp giáo chủ.

Huỳnh Công Lý cười lớn:

- Không dám! Bấy lâu nay Lữ đường chủ vẫn khỏe đấy chứ?

Lão không gọi Lữ Toàn Trung là trang chủ mà gọi là đường chủ bởi Lữ Toàn Trung cũng từng là đồng môn với lão. Hơn nữa lại là một trong thập nhị đường chủ của Bạch Liên Giáo.

Lữ Toàn Trung cười nhạt:

- Cũng may tại hạ phước lớn mạng lớn, vẫn còn gặp được ngài ở đây.

Ầm ầm..., mấy tiếng đại pháo vang lên ngoài cổng thành. Huỳnh Công Lý lòng dạ bồn chồn, muốn đi cứu viện bọn Lê Bá Điền, nhưng trước mắt phải dứt ra khỏi đám người này, liền quát lớn:

- Các ngươi xông lên cả đi!

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Vừa nói xong, lão đã vù vù phát chưởng đánh ra. Lữ Toàn Trung tuy đã bị thương nhưng hai tay cũng vận kinh, chực bước ra đánh tiếp nhưng lúc ấy một bóng xanh đã nhanh như điện lướt vào.

Huỳnh Công Lý vận đến mười thành công lực, kinh khí theo đôi bàn tay xô ra ào ạt. Thế binh ngoài kia đang nghiêng về phía kẻ địch, lão không thể tốn thêm thời gian nữa nên muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Nhưng đột nhiên, lão cảm thấy đối phương cũng có một luồng kinh khí dương cương thật mãnh liệt đang xô về phía mình.

Hai người cùng hét lên một tiếng rùng rợn rồi bị thổi bật ra sau. Cả hai cùng la hoảng trong lòng “Kinh lực ghê gớm thật”. Cho tới khi nhìn thấy người vừa giao chưởng với mình là Nguyễn Đăng Bảo thì lão mới kinh ngạc:

- Võ công này ngươi học từ đâu?

Nguyễn Đăng Bảo cũng ngạc nhiên không kém. Lúc đối chưởng với Huỳnh Công Lý, chàng phát hiện thấy luồng chưởng lực của lão cũng chí dương, đường lối giống hệt mình.

Nguyễn Đăng Bảo:

- Còn ngươi học từ đâu?

Huỳnh Công Lý:

- Võ công ta vốn dĩ do Diệp Thiên Ân truyền thụ. Nhưng Diệp Thiên Ân chết mấy chục năm trước rồi, không lẽ đợi mò sống dậy dạy ngươi?

Nguyễn Đăng Bảo lúc này mới hiểu ra tại sao luồng nội lực của Huỳnh Công Lý lại giống hệt mình.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Tuy Diệp giáo chủ không trực tiếp dạy ta, nhưng cũng giống như ngài trực tiếp dạy ta vậy.

Huỳnh Công Lý trầm ngâm một lát rồi vỗ lờ:

- Té ra bí lục đã lọt vào tay ngươi. Ta tưởng nó đã theo Diệp Thiên Ân xuống mồ rồi.

Ngoài kia, tiếng chém giết không ngừng vọng vào, rõ ràng quân Gia Định đang thắng thế, đã đánh gần tới cổng thành. Huỳnh Công Lý suy nghĩ trong đầu, thấy hiện tại phe địch có ba người, còn lão chỉ một mình. Tuy lão tự tin võ công của mình độc bá thiên hạ nhưng mảnh hổ nan địch quần hồ. Hơn nữa nếu muốn giải quyết bọn người này thì sẽ tốn không ít thời gian, lúc ấy chỉ e Lê Bá Điền chống giữ không nổi. Trong tròng mắt lão liền ánh lên một tia xảo quyệt, nhìn Nguyễn Đăng Bảo nói:

- Té ra công tử đây chính là người mà đứa con gái ta thường nhắc tới.

Nguyễn Đăng Bảo chau mày:

- Lệnh ái là ai?

Huỳnh Công Lý:

- Nữ tử chính là Huỳnh Tiểu Liên.

Nguyễn Đăng Bảo ồ lên một tiếng:

- Thì ra chính là lệnh ái! Trước đây ta có nợ lệnh ái một món ân tình.

Huỳnh Công Lý vừa nói vừa đưa mắt nhìn chàng:

- Đứa con gái ngọc của ta ngày đêm tương tư công tử. Công tử

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nên biết, lọt vào mắt xanh của con gái ta không phải là chuyện dễ dàng.

Nguyễn Đăng Bảo sờ vào túi thấy chiếc khăn tay mềm ẩm kia vẫn còn thì sức nhớ đến mối ân tình của Huỳnh Tiểu Liên. Lại nghĩ nếu cha nàng có bề gì thì chắc chắn nàng sẽ rất đau khổ, trong lòng dấy lên một cảm giác khó xử.

Huỳnh Công Lý là một tên cáo già, làm sao không đọc được ý nghĩ đó, bèn nói:

- Bốn nhân hiện là giáo chủ Y Tâm Giáo, lực lượng hùng mạnh. Nếu công tử chịu làm hiền tể của ta, thì với võ công của hai cha con chúng ta sẽ không khó để giết Lê Văn Duyệt, đoạt lấy đại binh. Hơn nữa, mấy vạn giáo chúng đã tập hợp về các phân đà, chỉ cần chúng ta thoát khỏi nơi này thì sợ gì hai vạn quân Gia Định ngoài kia chứ. Sau này lấy được thiên hạ thì hiền tể ơi, thiên hạ không là của cha con ta thì của ai?

Nguyễn Đăng Bảo nghĩ tới mối thù năm trăm mạng người thì cảm thấy một luồng máu nóng chạy khắp cơ thể. Chàng cười lên một tràng điên dại:

- Ác tặc, món nợ năm trăm mạng người có thể trao đổi được sao? Còn món nợ ân tình với lệnh ái chắc chắn ta sẽ trả, nhưng không phải bằng cách này.

Nguyễn Đăng Bảo nhớ lại những lời của Lữ Toàn Long nói dưới đáy vực, lại nghĩ đến cảnh binh đao lửa cháy, người chết đầy bên ngoài Hắc Băng Thành thì lạnh lùng nói tiếp:

- Nước Đại Nam ta từ thời Lê trung hưng đến nay thường xảy ra chiến loạn, Bắc Nam chia cắt. Giặc cướp lại thường xuyên nổi lên khiến binh lửa liên miên không dứt, dân tình đồ thán, khiến bao nhiêu người vợ phải lìa chồng, con mất cha, nhà tan cửa nát.

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

Kể từ khi tiên đế Gia Long tiêu diệt giặc Tây Sơn, thống nhất đất nước, thiên hạ trở nên thái bình, dân nghèo có đất cày cấy, cuộc sống ấm no. Người thân là phó tổng trấn Thành Gia Định quyền cao chức trọng, lại là ngoại thích của hoàng đế, uy vọng đến tột đỉnh, lẽ ra phải biết thương lấy dân chúng, lại vì mưu đồ cá nhân mà làm chuyện phản nghịch. Đã bao giờ người đặt mình ở vị trí những người dân khốn khó kia chưa, để thấy một giây phút hòa bình đáng quý biết nhường nào?

Huỳnh Công Lý ngẩng mặt lên cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Oắt con muốn dạy đời lão tử sao? Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Vừa dứt lời, lão liền cách không phát chuông. Một luồng chuông phong tà tà xô tới, cứ mỗi chuông lại kèm một đao kinh. Cương khí phát ra ào ạt như sóng ba đào, lớp sau dồn lớp trước không ngừng. Nguyễn Đăng Bảo kinh nghiệm lâm trận cũng không kém, địch im ta im, địch động ta động, cũng lập tức phát động một đợt tấn công mới. Chàng cũng tay phải chém ra một chiêu cương đao, tay trái phát chuông. Lần này, cả hai đều dùng hết mười hai thành công lực.

Cương kinh tràn ngập ra xung quanh mấy chục trượng. Những người có mặt tại đương trường bị luồng kinh khí bức ép, bất giác lùi về phía sau mấy bước, râu tóc đều bị kích thích đến cực độ.

Khi hai luồng kinh khí chạm nhau trên không, Nguyễn Đăng Bảo cảm thấy một cỗ lực khổng lồ từ đối phương xông thẳng vào lực phủ ngũ tạng mình. Luồng cương khí hộ thân chịu không nổi, trong đầu chàng vang lên mấy tiếng răng rắc, rõ ràng đã bị đao kinh của Huỳnh Công Lý công phá.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Chàng rú lên một tiếng, thân hình bị bắn ngược ra sau. Chịu không nổi, chàng ói ra một ngụm máu đỏ tươi.

Huỳnh Công Lý cũng cảm thấy nội lực đối phương cực kỳ ghê gớm, lão đã dùng hết toàn lực mà vẫn bị sức phản kích mạnh mẽ đánh bật ra.

Tuy vậy, rõ ràng nội lực Nguyễn Đăng Bảo vẫn còn kém Huỳnh Công Lý một bậc. Nhưng để phát động một đợt tấn công mới, Huỳnh giáo chủ biết mình không đủ sức.

Hai người liền ngồi xuống điều tức.

Một luồng chân khí theo vòng tiểu thu thiên dịch chuyển trong người Nguyễn Đăng Bảo, nhanh chóng bổ khuyết những huyết đạo đã bị tổn thương. Trong đầu chàng lẩm nhẩm tám chữ “Chân không gia hương, vô sinh lão mẫu”, khẩu quyết được ghi trong Duy Ngã huyền công.

Cứ mỗi lần đọc khẩu quyết, luồng chân lực lại di chuyển qua 108 huyết đạo, giống như dung dịch vừa đi đến đâu liền chảy vào các kẽ hở trám chặt chúng lại. Di chuyển được mấy vòng tiểu chu thiên, bỗng nhiên tại huyết Khí Hải trên Nhâm mạch, chàng cảm thấy đau nhói, càng hít sâu càng thấy đau hơn. Chàng liền vận chuyển chân khí tới bổ sung, nhưng huyết Khí Hải lúc này lại giống như một biển lớn mênh mông, luồng khí bị hút vào chẳng thấm vào đâu, càng lúc càng nhiều, giống như nước chảy vào động không đầy vậy.

Nguyễn Đăng Bảo cố huy động chân khí di chuyển tới đó, nhưng chừng như vô ích. Chừng một tuần trà trôi qua, tình hình vẫn không khá hơn. Hơn nữa sự đau đớn càng lúc càng tăng, luồng khí phản kích lại càng lúc càng mạnh. Nếu để thêm nửa giờ nữa chắc chắn sẽ xảy ra tình trạng nội lực tự công kích lẫn

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

nhau, đó gọi là tẩu hỏa nhập ma.

Nguyễn Đăng Bảo chịu không nổi luồng khí phản kích, người run lên bần bật, rên lên mấy tiếng đau đớn. Trên mặt chàng, mồ hôi chảy ra như tắm.

Bỗng lúc ấy, một tiếng nói mãnh như tơ vọng vào lỗ tai chàng “Buông ý, để cho dòng khí tự do trôi vào Khí Hải”. Chàng nghe những lời này thì phát hoảng vì nếu làm như vậy thì rõ ràng đã chấp nhận trôi theo dòng nước, chân lực sẽ bị tản mát hết, chắc chắn đi vào chỗ chết.

Nhưng chính chàng lúc này cũng không chống đỡ được luồng chân khí đang bị hút về Khí Hải. Các huyết đạo lúc này đều đã đau nhức đến cực độ, bèn liều một phen, buông ý không kìm giữ dòng khí nữa. Luồng chân khí được thả tự do, bèn ào ạt chảy vào Khí Hải.

Huỳnh Công Lý sau chừng nửa tuần trà đã phục hồi chân lực, bèn vận kinh khí ra tay phải chậm chậm tiến lên. Bọn Vương Thiên Tường, Lữ Toàn Trung võ công không đáng ngại, hơn nữa đều đã trọng thương. Chỉ có chàng thanh niên trước mặt mới chính là đại địch. Hơn nữa người này lại có cùng võ công với mình, tuổi trẻ mà đã có công lực cao như vậy, nếu để hắn còn sống thì tương lai sẽ càng khó trừ khử. Vì vậy, Huỳnh Công Lý quyết hạ đòn độc thủ.

Huỳnh Công Lý quát lớn “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn”, chưởng phong liền xô ra ào ạt.

Bọn Lữ Toàn Trung la hoảng trong lòng “Hổng rồi”. Mắt bọn họ thấy Nguyễn Đăng Bảo rơi vào hiểm cảnh mà không cách gì cứu được, đành bất lực giương mắt nhìn.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nguyễn Đăng Bảo lúc này đang chìm trong luồng tư tưởng, buông lỏng ý niệm. Tất cả các dòng khí đều tự nhiên chảy vào huyết Khí Hải, cảm giác nhận thức về xung quanh đều mất hết. Mà chuông phong Huỳnh Công Lý đã đánh tới sát bên, kinh khí rất rạt, tình thế nguy ngập vô cùng.

Huỳnh Công Lý cười lên một tràng độc ác, từ trên không vỗ song chuông xuống huyết Bách Hội của chàng.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Huỳnh Công Lý cảm thấy một luồng kinh lực mạnh mẽ hùng hồn đón lấy chuông phong của mình.

Ầm một tiếng lớn, hai luồng kinh khí va vào nhau, tạo thành một trường xung đột cực lớn, rồi nhanh chóng tách ra làm hai. Hai bóng người cũng bị bắn ngược lại.

Một quãng bụi lớn mù mịt bốc lên bao trùm lấy hai bóng người ấy. Chờ một lát, bụi bặm lắng xuống, mới thấy rõ người vừa đến. Không ngờ đó chính là Pháp Châu hòa thượng.

Pháp Châu hòa thượng lúc này ngồi xếp bằng, hai tay chấp lại, miệng lâm râm niệm Phật hiệu “A Di Đà Phật”. Nhưng vừa mới thốt xong chữ Phật, khoe miệng ông đã trào ra một dòng máu tươi.

Huỳnh Công Lý cũng thấy ngực mình đau nhói, luồng chân lực đang đánh ra bị người khác chặn đứng, không lưu chuyển được, bèn ngồi xuống điều tức. Lão không ngờ thời khắc quan trọng nhất lại mọc đầu ra một lão trọc có võ công ghê gớm như vậy.

Tuy thế, lão trọc đã thụ thương chứng tỏ võ công Huỳnh Công Lý vẫn nhỉnh hơn một bậc.

Huỳnh Công Lý quát lớn:

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

- Người là ai?

Pháp Châu hòa thượng vẫn tĩnh tọa đáp:

- Bần tăng là ai thì có gì quan trọng đâu chứ. Chỉ xin được khuyên giáo chủ đôi lời.

Huỳnh Công Lý lúc này vẫn chưa phục hồi chân lực, không thể nào đánh tiếp được nên đáp:

- Hòa thượng cứ nói!

Pháp Châu hòa thượng:

- Bạch Liên Giáo truyền đến đời Diệp Thiên Ân giáo chủ cũng đã được trăm năm. Tuy tổ chức giáo phái có biến đổi khá nhiều nhưng cốt tủy giáo pháp vẫn không ra ngoài Phật pháp. “Chân không gia hương, vô sanh lão mẫu”, giáo chủ hiểu câu này chứ?

Huỳnh Công Lý cười lớn:

- Hòa thượng muốn vặn ta về giáo nghĩa chăng? Có giáo đồ nào của Bạch Liên Giáo lại không biết chứ. Nó có nghĩa quê hương là chân không, cha mẹ là vô sanh, cũng chính là Vô Sanh lão mẫu.

Pháp Châu hòa thượng:

- Vậy cũng có nghĩa là tất cả đều trở về hư không. Ân oán tình cừ cũng không ngoài ba tác đất. Vậy năm xưa ngài ám toán Diệp giáo chủ, chiêu binh mãi mã, rốt cục để được gì?

Huỳnh Công Lý cười khẩy:

- Trên đời này vốn mạnh được yếu thua. Trong vũng bùn lầy lội này, bạch liên phải có sức sống mãnh liệt mới vươn lên được,

## THÍCH QUẢNG CHÂU

nếu không sẽ mãi mãi chìm trong nhớ nhớt bùn lầy mà thôi. Bạch Liên Giáo có câu “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn”, không biết hòa thượng có từng nghe chưa?

Pháp Châu hòa thượng:

- A Di Đà Phật! Di Lặc Phật vốn là vị Phật trong tương lai. Tuy nói tương lai nhưng trí huệ, từ bi không khác gì đức Thích Ca Mâu Ni hay bất kỳ vị Phật nào khác. Vì chúng sanh trôi lăn trong chốn ô trược, vô minh đau khổ nên ngài tùy thời mà dùng mọi phương tiện xảo diệu để thị hiện nhân gian giúp đời. Do đó, Bạch Liên giáo pháp có nói Vô Sanh lão mẫu sai Di Lặc Phật giảng phạm đưa đàn con thoát khỏi bể mê, trở về nhà. Ấy chính là trở về chân không, cũng là vô sanh vô diệt vậy. Còn “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn” tức là từ khi giáo pháp đức Thích Ca ra đời, thì đó chính là giáo pháp độc tôn, vô địch thiên hạ. Nhưng giáo pháp đức Thích Ca chính là con đường từ bi cứu khổ cứu nạn, đưa người ta thoát khỏi vô minh, rời bến mơ về bờ giác, chứ không phải ý mạnh hiếp yếu, chà đạp kẻ khác, xưng hùng xưng bá. Duy Ngã huyền công của các đời Bạch Liên giáo chủ đều dựa vào yếu chỉ này, bởi nó từ Phật pháp mà ra. Vô công càng cao thì sức từ bi phải càng lớn. Nếu không có sức từ bi tương ứng, sớm muộn cũng sẽ lạc vào ma đạo, tẩu hỏa nhập ma, nguy hại đến chính bản thân mình.

Pháp Châu hòa thượng nói chậm rãi, hơi liếc nhìn Nguyễn Đăng Bảo như cố gắng nói chậm từng lời cho chàng nghe rõ.

Quả thật này giờ Nguyễn Đăng Bảo thả dòng khí lưu chuyển vào huyết Khí Hải thì các huyết đạo liền trở nên dễ chịu. Ấy chính là buông bỏ bám chấp, nên thần trí trở nên tỉnh táo, buông bỏ ba độc tham sân si nên bức màn vô minh tự nhiên sáng ra.

Khi chàng nghe tới đoạn này, liền đột nhiên lãnh ngộ. Lúc

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

trước, khi luyện đến tầng hai của Duy Ngã huyền công, gặp phải yếu quyết “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn” thì bị dẫm chân tại chỗ, không thể tiến lên được. Càng đọc thì chỉ càng rối rắm, càng cố đột phá thì các huyết đạo càng trở nên đau nhức, ấy chính là vì sự hận thù của chàng quá lớn. Mỗi khi chàng dùng Duy Ngã huyền công đều nhằm giết chết kẻ thù, đi ngược lại đức hiếu sinh của Trời Phật.

Giờ đây, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chàng được điểm hóa đúng lúc liên đại ngộ. Giống như bông đao đồ tể, lập tức có thể thành Phật, tâm trí chàng trở nên sáng ra. Luồng chân khí bị hút về bề khí lớn lập tức đảo chiều. Cũng giống như các dòng sông đổ về biển lớn, tới một mức độ đủ, biển lại bốc hơi tạo thành mưa, đổ nước về cho các dòng sông, tạo thành vòng tuần hoàn không bao giờ dứt. Ấy chính là thuận theo trời đất thì đại đạo tự thành. Lúc này, chàng đã vượt lên tầng ba của Duy Ngã huyền công.

Luồng chân khí trong người Nguyễn Đăng Bảo sau khi hồi lại, liền lưu chuyển khắp châu thân. Chàng hít một hơi, cảm thấy cơ thể cực kì khỏe mạnh, giống như thần long vùng vẫy trên không.

Ấy chính là:

*Đạo mà nói ra được thì chẳng phải chơn Đạo*

*Danh mà gọi ra được thì không phải thiệt Danh*<sup>19</sup>

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ!

---

<sup>19</sup> Lão Tử

## THÍCH QUẢNG CHÂU

## HỒI 23

### Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn

---

*Muốn tỉnh nghe chuông sớm, khiến người giác ngộ sâu.*

---

Huỳnh Công Lý cắt ngang:

- Hừ, lão trọc! Ngươi tưởng nói mấy lời vớ vẩn có thể gạt được ta sao?

Pháp Châu hòa thượng:

- Huỳnh giáo chủ, phải chăng ngài cũng luyện hết hai tầng của Duy Ngã huyền công thì bị bế tắc tại đó?

Huỳnh Công Lý không đáp. Pháp Châu hòa thượng nói tiếp:

- Bản chất ngài thông minh tuyệt thế, tuy không thể vượt lên tầng ba nhưng đã tự sáng tạo thêm, khiến cho Duy Ngã huyền công rẽ sang một đường khác. Tuy vậy tà không thể thắng chánh, cái ngài sáng tạo vẫn không thể bằng con đường chính ngạch được. Lẽ ra nếu ngài bớt được một chút tham sân si, tăng thêm một chút từ bi thì với trí thông minh hiếm có như ngài, sẽ không khó để vượt phá lên tầng ba của Duy Ngã huyền công.

Huỳnh Công Lý ngẫm nghĩ một lát, bỗng nhiên rộ lên một tràng cười đánh ác:

- Ta biết ngươi là ai rồi!

Pháp Châu hòa thượng niệm lớn:

“Nhất thiết hữu vi pháp,  
Như mộng, huyễn, bào, ảnh,

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Như lộ diệp như điện,  
Ứng tác như thị quán.”  
(Tất cả pháp hữu vi,  
Như mộng, huyễn, bọt, bóng,  
Như sương, như chớp loé,  
Hãy quán chiếu như thế.)

Huỳnh Công Lý nghe Pháp Châu hòa thượng tụng bài kệ trong kinh Kim Cang thì đột nhiên nổi giận đùng đùng, gầm lên:

- Lão trọc, năm xưa Diệp Thiên Ân cũng nói với ta những lời thối tha đó.

Đứt lời, Huỳnh Công Lý đánh vù ra một chưởng thật hung bạo. Pháp Châu hòa thượng “ôi” lên một tiếng thật lớn, máu tươi trong miệng phun ra như suối, thương thế đã nặng giờ càng nặng hơn.

Pháp Châu hòa thượng gương người ngồi thẳng dậy, lâm râm tuyên Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Huỳnh thí chủ, Duy Ngã huyền công vốn là võ công chánh đạo, nhưng rơi vào tay ngài lại ngày càng đi vào con đường ma đạo. Càng luyện ma khí càng công tâm, sớm muộn gì nội lực cũng tự công lẫn nhau, đứt hết kinh mạch mà chết. Bây giờ biết hối cải vẫn còn kịp, mong thí chủ đừng tự chặt đứt đường lui của chính mình.

Nói rồi, lão tăng tụng lên một bài kệ:

“Lửa nào bằng lửa tham!  
Chấp nào bằng sân hận!  
Lưới nào bằng lưới si!

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Sông nào bằng sông ái!”<sup>20</sup>

Huỳnh Công Lý nghe lão hòa thượng phân tích thì giật nảy mình nhưng bản tính bá đạo quen thói, lại tự phụ nên không dễ gì chấp nhận, bèn đứng lên, vận kinh ra song chưởng, quyết giết chết lão kỳ đà cản mũi này.

Tuy nhiên, lúc Huỳnh Công Lý động thủ thì Nguyễn Đăng Bảo cũng đã phóng vọt lên. Huỳnh Công Lý thấy chàng thanh niên nhanh chóng phục hồi thì hơi ngạc nhiên nhưng cũng ứng biến không chậm, liền đổi mục tiêu, đánh đôi chưởng về phía Nguyễn Đăng Bảo, kinh khí ào ạt xô tới.

Nguyễn Đăng Bảo lúc này tâm sáng như gương. Toàn bộ các huyết đạo đều cực kỳ nhu hòa dễ chịu, chân khí tự nhiên lưu chuyển không chút trở ngại. Chàng ở trên không, hữu chưởng chụp xuống đầu Huỳnh Công Lý.

Chưởng khí từ lòng bàn tay càng lúc càng mở rộng, như một cây dù lớn, bán kính ước chừng mấy trượng. Đây chính là phép Bạch Tán Cái lừng danh của Duy Ngã huyền công, vốn được tổ sư Bạch Liên Giáo sáng chế từ kinh Thủ Lăng Nghiêm.

- Thiên Thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!

Nguyễn Đăng Bảo hô lớn, nội lực chảy ra ào ạt.

Huỳnh Công Lý ngược lên trời, chỉ thấy một cái dù trắng khổng lồ đang nhanh chóng chụp xuống. Bàn tay khổng lồ ấy chính là do kinh khí của chàng tỏa ra. Huỳnh Công Lý cảm thấy áp lực đè lên lồng ngực càng lúc càng lớn, chực muốn nổ tung. Trời không nắng lắm mà lão mồ hôi tuôn ra như tắm, hơi thở càng lúc càng khò khè, chậm chạp.

---

<sup>20</sup> Kinh Pháp Cú

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Ầm một tiếng lớn, đất đá nổ tung dưới sự chấn động của chuông lực, bụi bay mù mịt.

Trong cơn bụi mù mịt, chỉ có tiếng Phật hiệu vang lên đều đặn “A Di Đà Phật! Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ”.

Cho tới khi gió dừng bụi lắng thì mọi người thấy Huỳnh Công Lý hai chân ngập sâu xuống nền đất, thất khiếu chảy máu.

Nguyễn Đăng Bảo vận chuông từ từ tiến lại. Huỳnh giáo chủ lúc này không còn chút sức lực phản kháng, chỉ đành giương mắt chịu chết. Nguyễn Đăng Bảo đưa chuông tâm lên cao, nhằm đầu Huỳnh Công Lý đánh xuống. Lúc ấy, chàng đột ngột quay qua nhìn Pháp Châu hòa thượng.

Lão hòa thượng nở một nụ cười hòa ái, chấp tay niệm:

“Nhất thiết hữu vi pháp,  
Nhu mộng, huyễn, bào, ảnh,  
Nhu lộ diệt như điện,  
Ứng tác như thị quán.”

(Tất cả pháp hữu vi,  
Nhu mộng, huyễn, bọt, bóng,  
Nhu sương, như chớp loé,  
Hãy quán chiếu như thế.)

Đây là bài kệ kết thúc kinh Kim Cang mà lúc này lão hòa thượng đã khuyên Huỳnh Công Lý.

Nguyễn Đăng Bảo gật đầu hồi đáp:

- A Di Đà Phật! Tiểu bối đã hiểu.

Chàng bèn thu sát chiêu, không hạ đòn sát thủ nữa mà phát chuông đánh vào huyết Khí Hải của lão. Một luồng chân khí chí

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

dương của Duy Ngã huyền công ào ạt xô vào cơ thể Huỳnh Công Lý. Huỳnh giáo chủ cảm thấy một luồng kinh lực cực lớn công thẳng vào huyệt Khí Hải, toàn bộ 36 tử huyệt trên cơ thể trở nên đau nhức. Huỳnh Công Lý biết Nguyễn Đăng Bảo muốn phế bỏ công lực tu tập mấy chục năm của mình, liền vận lực kháng cự lại. Nhưng nội lực không tụ được, chỉ đành giương đôi mắt đầy phẫn nộ nhìn chàng.

Nguyễn Đăng Bảo thu tay về, đưa mắt nhìn qua Pháp Châu hòa thượng. Chỉ thấy lão hòa thượng hai mắt đã nhắm nghiền tự lúc nào, hai tay kết thành ấn Tam Muội.

Lữ Toàn Trung tiến lại gần Pháp Châu hòa thượng:

- Hòa thượng đã tọa hóa!

Tất cả mọi người có mặt tại trường đều chấp tay niệm Phật hiệu “A Di Đà Phật”.

Bỗng nhiên Lữ Toàn Trung nhìn kỹ vào lão hòa thượng rồi nói:

- Ta biết hòa thượng này là ai rồi!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

- Là ai?

Lữ Toàn Trung cầm bàn tay phải của Pháp Châu hòa thượng run run nói:

- Vũ hộ pháp, không ngờ lại là huynh!

Mọi người nghe đến ba chữ “Vũ hộ pháp” thì ồ lên kinh ngạc. Nguyễn Đăng Bảo tâm thần chấn động, quỳ xuống dập báp:

- Lữ thúc thúc, ông nói người này là... cha tôi sao?

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Lữ Toàn Trung gỡ bàn tay phải của lão hòa thượng ra, nhìn chăm chăm:

- Năm xưa Bạch Liên Giáo gặp phải đại địch, ta và Vũ hộ pháp thống lĩnh một đội giáo chúng bảo vệ tổng đàn trên núi Nhất Sơn. Trận chiến ấy, rất nhiều anh em bỏ mạng, Vũ hộ pháp cũng trọng thương, đây chính là vết sẹo năm xưa. Giờ đây tuy khuôn mặt có thay đổi nhưng đối chiếu lại phong thái Vũ hộ pháp năm xưa, từ chiều cao đến vóc dáng cơ thể đều không thể nhầm lẫn được. Tiếc là ta không sớm nhận ra. Thật không ngờ bao nhiêu năm nay, ông ấy lại ẩn thân nơi cửa Phật.

Lữ Toàn Trung và Vũ hộ pháp Nguyễn Thái Sơn năm xưa là bạn thâm giao, ông ấy đã xác nhận thì không thể nào sai được. Nguyễn Đăng Bảo lê hai đầu gối tới nắm lấy tay Pháp Châu hòa thượng, dòng nước mắt nóng hổi tự nhiên chảy xuống.

- Cha, cha... tại sao cha lại không cho con biết sớm hơn...?

Bao nhiêu tâm sự, bao nhiêu uất ức trào lên. Nguyễn Đăng Bảo nhin không nổi, khóc rống lên.

Phải rồi, chuyện đơn giản như vậy tại sao chàng lại không nghĩ ra được. Năm lần bảy lượt lão hòa thượng đã cứu chàng, cố gắng điểm hóa cho chàng. Nếu không phải là người chí thân thì chắc lão hòa thượng cũng không đến nỗi khổ tâm như vậy.

Hơn nữa người nắm được yếu nghĩa của Duy Ngã huyền công ngoài Huỳnh Công Lý ra thì chỉ có Vũ hộ pháp. Bởi năm xưa, cả hai cùng được giáo chủ Diệp Thiên Ân ưu ái truyền thụ.

Sau khi gặp đại nạn không chết, Võ Lâm Đệ Nhất Bảo bị tiêu diệt, Vũ hộ pháp cũng chán nản thời cuộc, liền thay hình đổi dạng, ẩn thân nơi cửa Phật. Bao nhiêu năm nghiên cứu Phật pháp, giáo nghĩa ngày càng tinh thâm, sự hiểu biết của ông đối

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

với Duy Ngã huyền công cũng ngày càng sâu sắc. Có được bí lục trong tay nhưng tham sân si đã bỏ, ông thấy luyện thêm cũng không để làm gì. Chính vì vậy ông mới trao tặng cho Lữ Toàn Long những mong tìm được người có tâm tính thiện lương để phát dương quang đại. Thật không ngờ cơ trời xảo diệu, bí lục lại vào tay đứa con côi cút của mình. Tuy Pháp Châu hòa thượng không tiếp tục luyện Duy Ngã huyền công, nhưng bao nhiêu tầng lớp, bao nhiêu dính mắc của chàng ông đều biết.

Duy Ngã huyền công là võ học nhà Phật, giáo nghĩa uyên thâm, hình thái thể hiện cũng biến ảo khôn lường, chính là dựa vào lý “Ứng quán pháp giới tánh, nhất thiết duy tâm tạo”<sup>21</sup>. Chính vì vậy, người luyện nhất thiết phải thông tuệ cái lý vô thường, đại từ đại bi, vô chấp vô ngã mới có thể luyện tới tuyệt đỉnh.

Nguyễn Đăng Bảo sau khi được Pháp Châu hòa thượng điểm hóa đã vượt qua tầng ba của Duy Ngã huyền công, tâm tính cũng trở nên đại từ đại bi, chỉ phế bỏ võ công mà không giết Huỳnh Công Lý, đó cũng là khế hợp với đức hiếu sinh của trời đất.

Lữ Toàn Trung nói:

- Thế sự vô thường, ai rồi cũng phải chết. Mong công tử chớ quá đau thương!

Nguyễn Đăng Bảo gạt nước mắt:

- Đa tạ Lữ thúc thúc đã điểm hóa!

---

---

<sup>21</sup> Thật tánh các pháp trên thế gian này, tất cả đều do tâm tạo thành.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Nói về quân Y Tâm Giáo bị vây dưới cổng Hắc Băng Thành, vẫn điên cuồng chống trả.

Tuy nhiên, nhờ sự giúp đỡ của các cao thủ võ lâm, quân Gia Định càng lúc càng dồn quân Y Tâm Giáo vào cửa tử.

Cuối cùng, Trịnh Phích Tinh và Võ Đại Hưng, Trần Hy, Mộc Tinh Linh đạo trưởng, Viên Thông đại sư... hợp lực giết được ba vị đường chủ Thiên, Địa, Nhân, ba ngàn giáo chúng còn sót lại mới chịu đầu hàng.

Nguyễn Đăng Bảo giao Huỳnh Công Lý lại cho Tổng trấn Lê Văn Duyệt rồi ôm xác Pháp Châu hòa thượng đi khỏi Hắc Băng Thành.

Lê Văn Duyệt cùng chúng tướng vào tiếp quản Hắc Băng Thành, kiểm kê tài sản thì thấy châu báu vàng bạc chất cao như núi, con số quá lớn, nhất thời không kiểm kê nổi bèn cho niêm phong lại, cắt một đội quân canh giữ nghiêm ngặt. Sau đó, ông cho phá đi những vị trí phòng ngự trên thành rồi mới áp giải Huỳnh Công Lý cùng ba ngàn giáo đồ Y Tâm Giáo đã đầu hàng về thành Gia Định.

*Năm Minh Mệnh thứ nhất (1820), tháng 9...*

*Phó tổng trấn Gia Định là Huỳnh Công Lý tham lam trái phép, bị quân nhân tố cáo hơn mười việc. Lê Văn Duyệt đem việc tâu lên. Vua bảo Nguyễn Văn Nhân và Nguyễn Văn Xuyên rằng: "Không ngờ Công Lý quá đến thế, công trạng nó có gì bằng các khanh, duy nhờ tiên đế cất nhắc, ngôi đến phó Tổng trấn, lộc nước ơn vua, thực không phải bạc, thế mà lại bóc lột tiểu dân, làm con một nước. Nay tuy dùng phép buộc tội, nhưng dân đã khổn khổ rồi."*

*Sau khi hội bàn với đình thần, nhà vua bèn cho bắt giam*

## KIẾM MỘNG THÀNH NAM

*Huỳnh Công Lý, rồi sai Thiêm sự bộ Hình là Nguyễn Đình Thinh đến Gia Định để tra xét án. Kết cuộc, ngoài số tiền tham nhũng trên ba vạn quan, Nguyễn Đình Thinh còn phát hiện trong thời gian làm quan ở Huế, Huỳnh Công Lý đã bắt lính xây dựng ba cửa hàng gạch ở bên bờ sông Hương để tư lợi.*

*Đình thần luận tội, khép Huỳnh Công Lý vào tội chết. Sau khi án được nhà vua phê thuận, tháng 5 năm 1821, Huỳnh Công Lý bị xử tử tại Gia Định, số tài sản tham nhũng được chi trả lại cho quân lính và người dân bị bóc lột, cửa hàng ở Huế thì được bán để lấy tiền giúp cho cấm binh, còn con gái ông là Huệ phi bị đuổi ra khỏi cung về làm dân thường.*

Ấy là những gì chính sử ghi lại. Thực tế Lê Văn Duyệt giam Huỳnh Công Lý vào địa lao, tức tốc tâu về triều đình Huế, nhưng Minh Mạng nghĩ Huỳnh Công Lý vốn có công với tiên đế, lại là cha vợ mình. Nếu bố cáo sự thực thì mất mặt hoàng gia nên bí mật thương nghị cùng các đại thần, cuối cùng ra quyết định trên. Đó cũng là kết cục cho những kẻ có âm mưu phản nghịch làm gương vậy!

Đứa con gái út của Huỳnh Công Lý là Huỳnh Tiểu Liên vì không có liên quan tới chuyện phản nghịch, lại được Nguyễn Đăng Bảo cậy nhờ tổng trấn Lê Văn Duyệt nên được Minh Mạng tha cho. Sau đó, nàng chán nản chốn hồng trần xuất gia làm ni cô, về sau trở thành chuông môn một phái lớn.

---

Minh Nguyệt Lâu mùa xuân, cỏ hoa rạp mình trong làn gió sớm, từng đàn bướm bướm bị âm thanh con người quấy nhiễu, bèn tung mình bay lên.

## THÍCH QUẢNG CHÂU

Một màu vàng rực rỡ của bầy bướm bao phủ tòa lâu. Võ Linh Đan vươn tay tay nhỏ nhắn chụp lấy một con. Nàng ghé miệng hôn nhẹ bướm vàng rồi thổi một làn hơi, sau đó thả bướm bay đi.

Nguyễn Đăng Bảo đứng bên cạnh nàng, nhìn ngôi mộ vừa đắp xong thở dài. Võ Linh Đan siết chặt bàn tay chàng:

- Tiên phụ đã liễu thoát sinh tử, rời bỏ hồng trần để về chôn Liền đài. Chàng cũng đừng quá đau lòng!

Nguyễn Đăng Bảo gật đầu:

- Nàng nói phải lắm! Ông ấy xả thân cứu ta, lại điểm hóa đạo pháp, nhờ vậy ta mới thấu được tinh túy của Duy Ngã huyền công. Đây cũng chính là tinh thần vô ngại vô úy của Di Lặc Phật. Từ sau cái chết của ông ấy ta mới thấu hiểu rõ ràng chân ngôn “Chân không gia hương, Vô Sinh lão mẫu”. Vô Sinh lão mẫu chúng ta đã gặp trong giấc mộng luân hồi rồi, còn Di Lặc Phật chính là ông ấy.

Võ Linh Đan bỗng nhiên nhìn chàng, nghiêm nghị:

- Tổng trấn Lê Văn Duyệt đã tâu lên triều đình, xin phong cho chàng chức Ngũ quân đô thống. Chàng có làm không?

Nguyễn Đăng Bảo cười lớn:

- Làm quan để làm gì? Ta cùng với nàng bắc lên Thiên Sơn, nam xuống hải đảo, tiêu dao chân trời góc bể, há chẳng khoái hoạt hơn sao?

Võ Linh Đan lườm chàng một cái:

- Ai nói là em đồng ý đi theo chàng đâu?

Nguyễn Đăng Bảo phá lên cười, đưa tay cù vào hông nàng.

## KIỆM MỘNG THÀNH NAM

Nàng chịu không nổi, cười ngặt nghẽo:

- Cái đồ xấu xa này, có ngừng chọc người ta không?

Nguyễn Đăng Bảo:

- Chừng nào nàng đồng ý làm thê tử của ta thì mới thôi.

Chàng vẫn không ngừng cù lét nàng. Võ Linh Đan ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Đồ thống đại nhân tha cho tiểu nữ đi thôi. Tiểu nữ đồng ý...!

Ấy chính là:

*Vượt hết non cao vực thẳm rồi  
Bên đường bỗng thấy sắc hoa tươi  
Mới hay siêu đọa do mình cả  
Mà cõi mười phương cũng huyễn thôi<sup>22</sup>*

## KẾT THÚC

Liên hệ tác giả:

[quocbuitaytang@gmail.com](mailto:quocbuitaytang@gmail.com)

---

<sup>22</sup> Thích Thiền Tâm

## TÁC GIẢ

Thích Quảng Châu, thế danh Nguyễn Quốc Bửu, nguyên quán Phú Yên, thường viết văn dưới bút danh Thiện Ngộ. Tác giả từng sống và học tập tại nhiều nước: Thái Lan, Malaysia và hiện đang là tăng sinh tại Học Viện Phật Giáo Singapore (Buddhist College of Singapore).

Như cuộc đời chính mình, các tác phẩm của tác giả đều mang màu sắc Phật giáo. Thông qua những tác phẩm của mình, tác giả mong muốn truyền tải những giáo lý gốc của Đạo Phật vào cuộc sống.